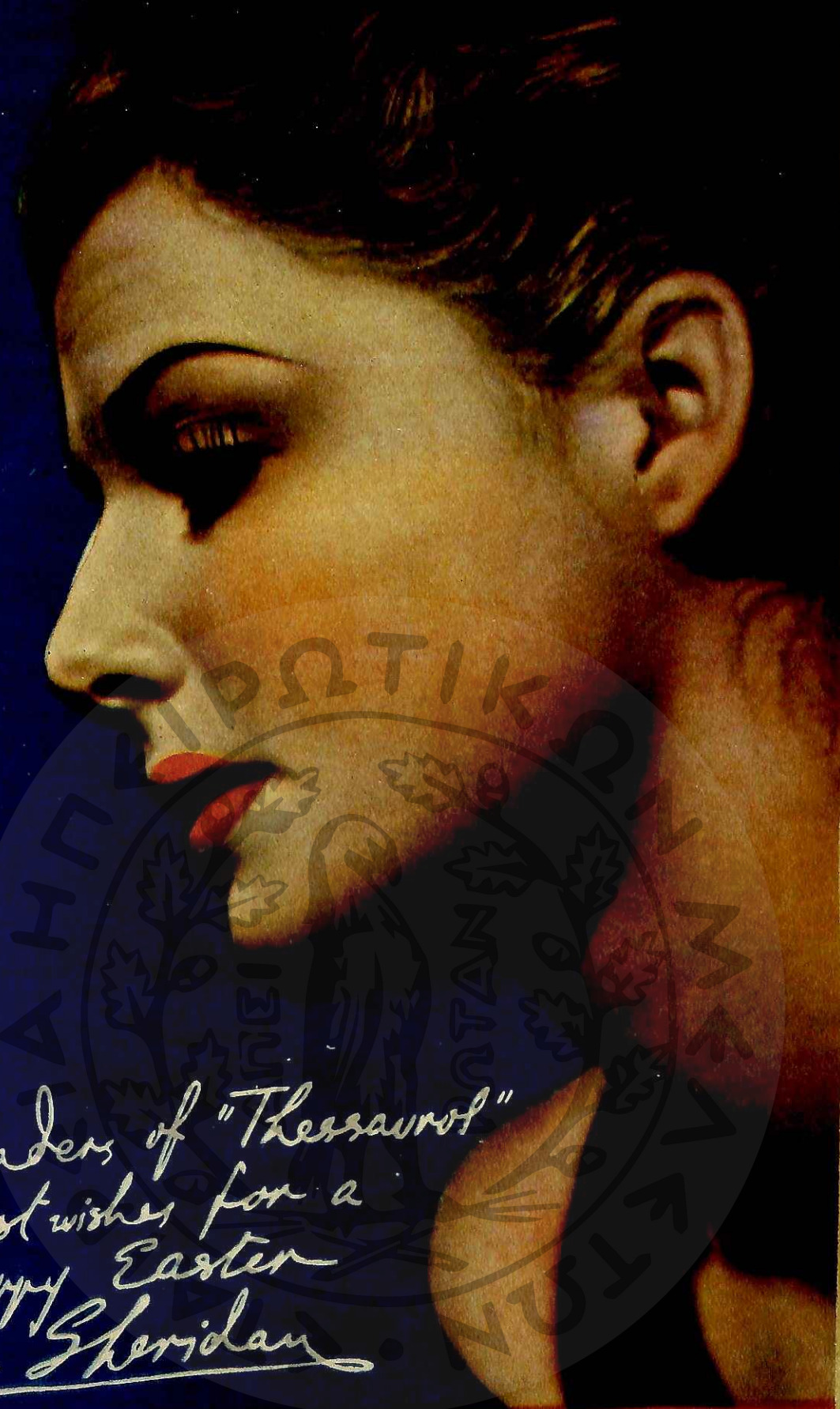
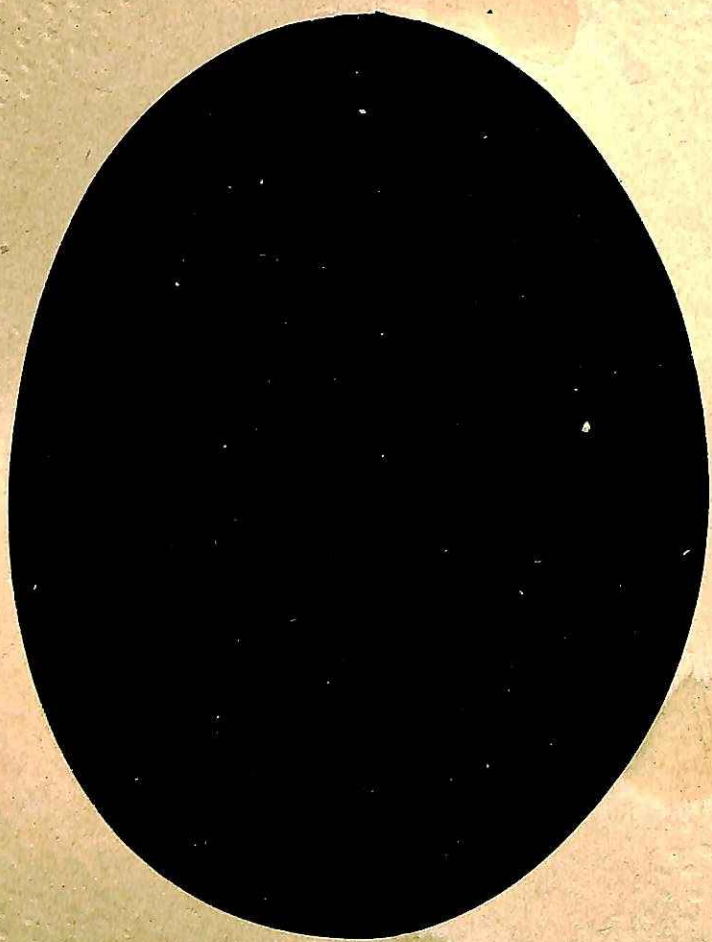

“Η Βελούδι”

ΠΑΣΧΑ

1940

To the readers of "Thessavros"
with my best wishes for a
happy Easter
Ann Sheridan

ΠΩΣ ΕΟΡΤΑΖΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Είνε πολύ φυσικό, τὸ Πάσχα, ἡ ἡμέρα αὐτὴ τῆς ἀγάπης νὰ εορτάζεται μὲ ζωηρότερες ἐκδηλώσεις στὴ χώρα τῆς αἰωνίας ἀνοιξέως, ὅπως ἐπιομάζεται ἡ Καλιφόρνια, καὶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ἐφ' ὅσον στὸν κύκλο τους, ἡ ἀγάπη εἶνε λίγο - πολὺ συνυφασμένη μὲ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν στούντιο. Ἐστὶ ἀπὸ τὴν συμβατικότητα τῶν στούντιο, πολὺ συχνὰ ὁ φερωτὸς μικρὸς ἀντάρτης ξεπετιέται στὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ.

Τὰ μεγαλύτερα θύματα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πειρασμοῦ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ μελαψὴ καὶ λιχούδα Κλάρα Μπόου, ἡ ὁποία ἀν καὶ τὸ ἀστρὴ τῆς ἔδωσε στὸν κινηματογραφικὸ ὄριζοντα δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κοσμικὴ κίνησι τοῦ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴς συναδέλφους τῆς νὰ θριαμβεύσουν, ἢ... εὐτραφῆς Μάε Γουέστ, ἡ σαγηνευτικὴ Τζόαν Κράουφορντ, τῆς ὁποίας τὸ πελώριο στόμα λὲς καὶ εἶνε γιὰ νὰ δέχεται τὰ περισσότερα φιλήματα, ἡ ὡραιοτάτη καὶ σκανδαλιάρα Ἄνν Σέρινταν καὶ ἡ τσαχπίνια Τζόαν Μπέννεντ, τὰ διαζύγια τῆς ὁποίας διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Καὶ ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, τὴν καπιταλιστικὴ καὶ ἐφήμερη συνήθεια προτίμησι, τὴν θεωροῦν γιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη πού τελικὰ γίνεται ἕξις καὶ συνήθεια. Δὲν περιμένουν τὸ Πάσχα γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπὴ τους. Τὴν δείχνουν σὲ κάθε παρουσιαζομένη περίστασι, ὑπὸ μορφήν ἐλαφροῦ φέρετ γιὰ ἓνα παρτεναίο μὲ τὸν ὁποῖον γυρίζουν ἐρωτικούς ρόλους σ' ἓνα φίλμ: οἱ θαυμασταὶ ἀπείροι καὶ ἐπομένως ἡ συλλογὴ πλουσία...

Ἄς μὴν τοὺς κατηγοροῦμε δμως. Εἶνε θύματα τοῦ καθηκόντος πρὸς τὴν τέχνη!

Αἴφνης, ἡ Τζόαν Μπέννεντ, ἡ ὁποία παίζει σὲ δύο φίλμ τὸν ρόλο τῆς τρελλὰ ἐρωτευμένης μὲ τὸν Φρέντερικ Μάρς πῶς νὰ μὴ συνηθίσῃ στὸν ρόλο τῆς καὶ

νὰ μὴ παίξῃ καὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὴν ἐρωτευμένη;

Ἀσφαλῶς θὰ μακαρίζετε τὸν εὐτυχισμένο τῆς παρτεναίρ! Δυστυχῶς δμως, ἡ Τζόαν εἶνε τόσο ἀπιστῆ, ὅσο καὶ ὡραία. Εἶνε μιὰ εὐθυμὴ πεταλουδίτσα, ἓνας ἱπτάμενος πειρασμὸς πού ἀλλάζει ἀγκαλιὰ ὅπως καὶ μιὰ μέλισσα πού πετᾷ ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι γιὰ νὰ πάρῃ ὅσο μπόρει περισσότερὸ μέλι.

Τὰ σκάνδαλα πού γράφονται γιὰ τὴν ζωὴ τῆς δὲν εἶνε μόνο διαφημιστικὰ τεχνάσματα, ἀλλὰ γεγονότα καρυκευμένα φυσικὰ ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι τὰ σκάνδαλα μὲ μεγάλα γράμματα εἶνε σκανδαλάκια, τὰ ὁποία στὴν φιλοῦπολι εἶνε τόσο συνηθισμένα ὥστε δὲν κάνουν καμμιὰ ἐντύπωσι. Γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸν οἱ κινηματογραφικὲς ἐταιρεῖες ὄχι μόνον εὐχαριστοῦνται ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα τῶν πρωταγωνιστριῶν τους, ἀλλὰ καὶ σοφίζονται καὶ ἀνυπαρκα ἀκόμη γιὰ τὴν διαφημιστικὴ προπαγάνδα πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν ἀπειροπληθῶν θαυμαστῶν τους.

ΕΡΩΤΙΚΟΝ
ΜΑΤΣ
Καὶ τώρα, ὅς

ἐπανελθῶμε στὸ Πάσχα. Ἡ Τζόαν Μπέννεντ συνηθίζει κατὰ τὴς τρεῖς ἡμέρες τοῦ Πάσχα νὰ καλῇ στὴν κουκλιετικὴ δίλλα τῆς πολλοὺς γνωστοὺς τῆς, ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ νὰ ξεθεύῃ ἀφάνταστα ποσὰ, ὑπερβαίνοντα κάθε λογικὴ. Τὰ ἐφετινὰ τῆς πρόγραμμα τῆς ἐστοίχισε οὔτε λίγα οὔτε πολλὰ, 5.000 δολλάρια, δηλαδή, περὶ τὴς 750.000 δραχμῆς! Πῶς νὰ μὴ κάνει ὅμως τέτοια θυσία τὴν ἡμέρα τῆς Ἀγάπης, ἐφ' ὅσον ζῇ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γι' αὐτὴν.

Ἐγράφε μάλιστα, ὅτι ἐκτὸς τῶν δολλαρίων, κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἐξώδεψε καὶ τὴσιν ἀγάπῃ, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὸ ξέσπασμα τῆς συγκρατουμένης ζήλειος τοῦ Φρέντερικ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὴς ἐρωτοτροπίας τῆς ἀστατῆς Τζόαν μὲ τὸν Τζόελ Μάκ Κρή καὶ ἀπεφασίσθη ἡ λύσις τοῦ ἀκανθώδους ζητήματος διὰ μίας παρτίδας μπηδίων τῶν δύο ἀντιζήλων! Ἡ Τζόαν ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὰ γάντια, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ρέφερης, ἡ διαβολο - Τζόαν ἀνέλαβε νὰ ἀνακηρύξῃ νικητὴν τὸν Φρέντερικ καὶ νὸκ - αὐτὸν τὸν νεαρὸ Τζόελ, τὸσον ἀπὸ τὴς γροδιές, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς... Καὶ εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ διερωτᾶται κανεὶς ἐὰν ἡ καρδιά τῆς εἶνε ἀπὸ καουτσούκ, γιὰ νὰ χωρῇ συγχρόνως, τὸσους θαυμαστά!

Η ΜΑΙΝΟΜΕΝΗ ΚΛΑΡΑ

Ἡ μελαγχροινὴ Κλάρα Μπόου, ἡ ὁποία καθὼς ἀναβράσκει δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφήσῃ τὰ πρωτεῖα στὴς πρώην συναδέλφους τῆς, τὴς συναγωνίζεται μὲ τόση τέχνη καὶ διάθεσι ἐρωτοτροπίας, ὥστε συχνὰ νὰ ἀπειλήτῃ ἀμοιβαίον ξεμάλλισμα! Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα πού ἐξωτάσθησαν πρὸ μνηδὸς στὸ Χόλλυγουντ, ἡ θερμῶσιμη Κλάρα εἶχε διοργανώσει ἓνα γκάρντεν - πάρτυ στὸ ἀπέραντο πάρκο τῆς δίλλας τῆς. Εἰς μὴ τὴν δὲ ἐπερίμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νέου θύματός τῆς. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πνίγῃ τὸν καὶμὸ τῆς μέσα στὴν σαμπάνια, ὅταν κάποιος φίλη τῆς —ποῖός ἄλλος;— τὴν ἐπληροφόρησε μὲ πολὺ τάκτ, ὅτι ὁ ἀνθρὸπος τῶν τελευταίων τῆς ὄνειρων βρισκόταν στὴ δίλλα τῆς Ἄνν Σέρινταν. Ἀληθινὴ μαϊνὰ — συνηθισμένη καὶ τῆς σαμπάνιας — ἡ Κλάρα τρέχει στὸ γκαράζ τῆς, παίρνει τὴν κούσα τῆς καὶ σπεύδει πρὸς τὴν ἐκδίκησιν!

Σὲ λίγα λεπτά, εἰσώρμα στὸ ἀντρον τῆς μαγίσσης πού εἶχε σαγηνεύσει τὸν ἔστω καὶ ἐφήμερον ἐλεκτόν τῆς, καὶ ὡς πληγωμένη λέαινα προσπαθοῦσε νὰ ἀνεύρῃ τὸν ἐπιστόν. Εὐτυχῶς, δμως, ἡ πληροφορία τῆς καλῆς φίλης ἦταν παραμυθὶ κακόβουλον, καὶ ἔτσι, πρὸς με-
(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 66)

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 99

Ἐκδόται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οικονομικὸς Διευθυντής:
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συστάξεως:
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἐτησίᾳ ἐσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125
Ἐτησ. ἐξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6
Οἰκία Οἰκον. Διευθ. Σανταρόζα 5
Ἐπεμβουὴς Συστάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)
Προστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατσάνης (Δαμάρειος 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 28 Ἀπριλίου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Η ΖΩΝΤΙΑΝΗ ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦταν ἡ Ἀνοιξὶς προσωποποιημένη. Ρόδα στὰ μάγουλα, ἥλιος ὀλόφωτος στὰ μαλλιά, θυσιῶν ἡμιμυποῦκι στὸ στόμα. Καρπὸς πού περνοῦσε μὲ τὴν τῶν ἐποχῆ τῆς τραγανῆς ὠριότητος, γεμάτος κρουστή ζωντάνια καὶ γευστικούς χυμούς, ἔτοιμος νὰ σερβιρῇ σὴν γιὰ ἐκλεκτὸ ἔδεσμα στὸ ἐρωτικὸ τραπέζι.

Περπατοῦσε ἀγέρωχη, καμαρωτῇ, μὲ πᾶντο λίκνισμα τοῦ κορμιοῦ κι' ἀπρόσιτο ὕφος. Δείν' ἡ πῶς εἶχε βαθεῖαν ἐπίγνωσι τοῦ πόσο ἀξίζουν τὰ θεκάς τῃς καράτια τῆς ηλικίας τῆς. Στὸ κάθε δῆμά τῆς, τὸ γλυπτικὸ ἔργο τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ καμμένο ἀπ' τὸν εὐαίσθητο πηλὸ τῆς σάρκα, κλονίζ' ἂν σὲ τρεμουλιαστὲς δονήσεις πύμοιζαν μὲ θρασυτάτες προσκλήσεις τῆς Ἀμαρτίας.

Ματιὲς ἀπειρες παρακολουθοῦσαν μὲ ἐνοχὴ λαμπαργία τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ λιχουδιὰ πούκανε παρέλασι στὸν κεντρικὸ δρόμο, καὶ χωρὶς νὰ σκοτίζεται καθόλου, πῆρε σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπόφασιν νὰ διασχίσῃ τὴν ἀσφαλτο, περιφρονώντας τὰ «καρφιά» καὶ τὴς «εἰς» τῶν αἰσθημάτων.

Λογικὸ!... Οἱ σωφῆρ, ἐρασιτέχνες κι' ἐπαγγελματίες, ἀνέκοψαν μ' ἡμπερὸν τῆς χωρὶς νὰ ἐπέμβῃ τὸ γαντοφορμένο χερὶ τῆς Τροχαίας.

Ἡ κυκλοφορία σταμάτησε μὴν τῆς! Οὔτε κόκκινο φῶς, οὔτε νεῦμα τοῦ πόλισμαν, οὔτε τίποτε δὲν χρειάστηκε. Κι' ἐκείνη πέρασε ἀπλᾶ, σὰ νὰ τῶν εἶδω προσηχὴ καθόλου. Μήπως εἶχε νὰ φοβηθῇ; Τὸ λεωφορεῖο τῆς Τροχαίας πού γυρίζει τοὺς δρόμους καὶ κάνει σιστάσεις μὲ τὸ μεγάφωνο; Τὴν τῆς ἔλεγε: «Ἡ δεσποινὴς μὲ τὰ ἐσθιὰ μαλλιά νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ «καρφιά»! Ὅα γύριζε ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴ δῇ καὶ θὰ εἰσέπραττε περισσότερα βλέμματα θαυμασμοῦ! Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀσχημὴ, μὲ στραβὰ γάμπες καὶ μεγάλῃ μύτη, ἔτρεχε πειθαρχικὰ καὶ νομοταγῆς νὰ περάσῃ ἀπ' τὰ «καρφιά», προσέχοντας καὶ τὸ τελευταῖο τῆς βῆμα! Ἐτοίμ' εἶνε! Τὸ παραστάτημα εἶνε κι' αὐτὸ προνόμιον τῆς Ὀμορφίας. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους! Ἡ Ἀσχημία πρέπει νὰ περᾷ ἀθόρυβη κι' ἀπαράτηρη. Καὶ δὲν ἔχει ποτὲ τὸ κουράγιο γιὰ τολμηρότητες...

ΕΥ.—

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Η ΠΟΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ Σ' ΑΛΛΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Τὰ ἄνθη μιλοῦν στὴν καρδιά μας, λέγει ὁ ποιητὴς. Στὰ πῶς τρυφερὰ συναισθηματὰ μὰς ἀνταποκρίνεται ἡ ἀερότης καὶ ἡ ὁμορφία τοῦ κόσμου τῶν λουλουδιῶν. Μὲ τὸ ἀρωματῶς ἀδελφωθῆκε ἀπὸ αἰῶνων κάθε ἀρωμα εὐγενείας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἰδίως ὁ ἔρως στὴς παλαιότερες, ρωμαντικές ἐποχὲς ἐγγυνοῦνταν καὶ ἐπέβαινε μέσα στὰ λουλουδιὰ. Τὸ κάθε εἶδωλο ἔγραφε τὴν ἱστορία του μὲ ἀβήρητους χαρακτῆρες ἐπάνω στὰ πέταλα τῶν ἀνθέων.

Ὅσοι φέρουν σήμερα τὴ στάχτη τοῦ χρόνου στὰ μαλλιά τους θὰ θυμηθῶν μὲ συγκίνησιν τὴν ἐποχὴ τῶν νεανικῶν τοῦ εἶδωλου, πού ἐπλέκονταν μὲ ἀνθινὲς γυρίλιντες: Ὁραία ἐποχή! Τότε δὲν ὑπῆρχε πῶς - ρεσάντ γιὰ τὴν ἀλληγογραφία τῶν ἐρωτευμένων. Δὲν ὑπῆρχε τηλεφῶνον γιὰ νὰ δινῶνται ραντεβού μὲ πεζὴ καὶ εὐκόλῃ διαδικασίᾳ.

— Ἀλλό! Ἐσὺ εἶσαι, Καίτη;
— Ναί. Ποιὸς ἐκεῖ;
— Φάκης! Ὅα σὲ περιμένω ἀπόψε στὴς «Πυραμίδες».

— Σύμφωνα.
— Ὁρδουάρ, ἀγάπη μου.
— Ὁρδουάρ, χρυσὸ μου.

Εὐκόλῃ, ταχύτῃ καὶ ἀσφάλειᾳ ἐρωτικῆς συνεννοήσεως. Ἰσον, ὅλα μαζί, πεζοτῆς ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ. Δὲν μένει σήμερα οὔτε τὸ ἐλάχιστο περιθώριον γιὰ τὴν ποίησιν τοῦ αἰσθηματος.

Ἐνῶ τότε, τὴν ἐποχὴ τῶν λευκωμάτων, τῶν ὠρχῶν ρεμδασμῶν καὶ τῶν δακρύβρεκτων στίχων τοῦ Ἀχιλλέως. Παράσχω, τὰ πάντα ἦσαν ποίησις καὶ στενογμός. Τότε ὑπῆρχαν μόνον ἄνθη, τὰ ὁποία ἀνελάμβαναν νὰ διαδιδάσκουν ποιητικὲς ἐκφράσεις ἀληθινῶν αἰσθημάτων στὴν ἀγαπημένη ὑπαρξί.

Νάρκισσος: Τὴ κοίτη ἐξ ἔρωτος δι' ἐσέ. Παπαρούνα: Σὲ εἶδα κατ' ὄναρ.

Ἀνθὸς Ροδοκινέας: Ἐχεῖς ὡραίους ὀφθαλμούς.

Ἄν ἀνατρέξωμε σὲ παλαιότερη ἐποχὴ, στοὺς χρόνους πού ἀγνὲς καὶ ἡρώϊκες

καρδιὲς ἐπαλλαν σὲ σιδηρόφρακτα στήθη, θὰ βροῦμε τὰ ἄνθη στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἐρωτικοῦ πυρός. Τὰ ἄνθη ἦσαν τὰ ποιητικὰ πολεμοφόδια τῶν παραφῶρων αἰσθηματικῶν μαχῶν τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν ἱπποτῶν.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ἔδρισκε τρόπο νὰ στείλῃ στὴν ἀδρὴ πυργωδέσποινα ἓνα ρόδον λευκὸν καὶ ἓνα ἄλλο κόκκινον. Τὸ λευκὸ ἐσήμαινε τὸ πόσον τὸν εἶχε καταστήσει ὡχρὸν ὁ ἐρωτικὸς του καὶμὸς, τὸ δὲ κόκκινον πόσο φλογερὴ ἦταν ἡ ἀγάπη του. Καὶ τὰ δύο μαζί ἐσήμαιναν τὴ δυστυχία του.

Ἡ πυργωδέσποινα τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Τοῦ ἔρριχνε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πύργου τῆς μυσοστιδία θρεγμένη μὲ δάκρυα, πού ἐσήμαινε «μὴ μὲ λησμονεῖς!». Ἀπὸ τότε ἡ μυσοστιδία ἔπῃρε αὐτὴν τὴν ὀνομασία, μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε μέχρι σήμερα γνωστὴ. Σὲ μιὰ δημοσία τελετὴ ἡ συγκέντρωσι, πού ἦταν δυνατὸν ὁ ἐγενναῖος ἱππότης νὰ ἰδῇ τὴν ἀδρὴ πυργωδέσποινα τὸν, ἐκείνη ἐφορούσε καπέλλο στολισμένο μὲ ρόδα, πού ἐσήμαιναν: «Ἐσο εὐτυχής».

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν τῶν ἱπποτῶν ἐκληρονόμησαν οἱ μετέπειτα ἐποχὲς τὴν διόλεικτον τῶν ἀνθέων, τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐπλούτισαν περισσότερον καὶ διέδωσαν εὐρύτερα. Πλείστα διηλιάρικα ἐκυκλοφοροῦσαν, πού περιείχαν ὅλα τὰ ἄνθη μὲ τὴν σημασίαν τους. Ἦσαν δηλαδὴ εἶδος αἰσθηματικῶν λεξικῶν πρὸς χρῆσιν τῶν ἐρωτευμένων.

Τὰ βιβλία αὐτὰ μετεφράσθησαν καὶ στὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο εὐρύτατα ἀπὸ τοὺς νέους τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς. Σὲ κάποιο παλαιοβιβλιοπωλεῖο ἡ στήν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη, μπορεῖ μονάχα νὰ βρῇ κανεὶς σήμερα κάποια παλὰ ποιητικὴ συλλογὴ, πού θὰ ἔχῃ στὸ τέλος τῆς τὸ λεξιλόγιον τῶν ἀνθέων.

Εἰδικὰ μιὰ τέτοια, πού ἀπέπνευε ἀρωμα παραμένων ρόδων καὶ πού μὰς μετέφερε στὴν ἐποχὴ τῶν ἀνθοπλεκτῶν εἰδωλλῶν καὶ τῶν δειλῶν ἐξομολογήσεων σὲ καθυρεῦσας γλώσσας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν παλὰ συλλογὴ παραλαμβάνοιμε καὶ πα-

ραθέτομε τὰ ἄνθη, πού περιέλειαν σπὴ μεταφορική τους σημασία τὴν πὶο σημαντικές καὶ παραφορὸς αἰσθηματικές ἐκδηλώσεις.

Ἡ Πασχαλιά ἐσήμαινε: «Πρώτη ἐρωτική συγκίνησις». Τὸ ἄνθος αὐτὸ ἐγκαινιάζε, νὰ πούμε, τὴν αἰσθηματικὴν περιπέτειαν, ἀπετέλει τὸν ἀνὸν πρόλογον τοῦ εἰδυλλίου. Κατόπιν, ὁ νέος ἐξεδήλωνε σιγὰ - σιγὰ μὲ ἀνθὴν τολμηροτέρας σημασίας τὸ φλογερὸν αἰσθημα πού τὸν ἐκυρίευε. Ἐστειλε σὴν νέα κόκκινον τριαντάφυλλον, πού ἐσήμαινε «ἡ καρδιά μου φλέγεται δι' ἐσέ» ἢ κλάων ἀκακίας, πού ἤθελε νὰ πῇ: «Σὲ λατρεύω».

Ἡ νέα, σὴν ὁρμητικὴ αὐτὴν ἐπίθεσι, ἀπαντοῖσε σὴν ἀρχὴ μὲ κάποια φρόνησι. Ἐστειλε σὸν νέον μαντίουράν, πού ἐσημαίνει: «Ἐλθε δι' ἐσέ συμπάθειαν». Καὶ κατόπιν, ἂν ἀνταποκρινόταν σὸ αἰσθημα τοῦ νέου, προχωροῦσε κι' αὐτὴ σὴν πυριφλεγέϊς ἐκφράσεις. Ἐστειλε, δηλαδή, κόκκινον γαρύφαλλον, πού ἐσήμαινε «Σὲ ἀγαπῶ θερμῶς», ἢ γαζιαν πού ἐσήμαινε «μὴ ἐπλήγωρες τὴν καρδίαν».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐξελισσόταν αἰσιῶς τὸ εἰδυλλίον καὶ ἐμπαινε σὴν φάσι τοῦ μεγάλου κοῦμου καὶ τὴς ἀπελπισίας. Τότε ἐχρησιμοποιοῦντο ἄνθη καὶ φυτὰ μὲ σχετικὴν σημασίαν. Ἰδοὺ μερικά: Ἀσφῶδελος: Θὰ σὲ ἀγαπῶ μέχρι τάφου. Χρυσάνθεμον: Θ' ἀποθάνω ἂν λυπησῶ. Χρυσάνθεμον μαζὶ μὲ κλάδον κυπαρίσσου: Θ' αὐτοχειρισθῶ!

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ παραλήρημα ἵππηκε θέσις καὶ γιὰ λίγη συζήτησι περὶ γάμου. Ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴν κοῦβεντα θὰ τὴν ἀρχίζαν οἱ πάντα προβλεπτικές νέες. Θὰ ἐστέλαν, αἴφνης, φύλλον σκιῆς σὸν ἀγαπημένον τους, πού ἐσήμαινε: «Ἐχω γονεῖς». Αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη ὑπόμνησις περὶ γάμου, ἢ «καμπανιστὰ», ὅπως λέμε σήμερον.

Ὁ δὲ νέος, ἂν μὲν εἶχε ἀθεράπευτα ἐρωτευθῇ, ἂν δηλαδή τὴν εἶχε «φάει κατὰκούτελα» καὶ ἦταν ἀποφασισμένος γιὰ ἔλα, ἐσπεύδε νὰ στείλῃ ὑάκινθον, πού ἐσημαίνει «ἐπιθυμῶ νὰ σὲ στεφανώθω» ἢ σχολίων, πού ἤθελε νὰ πῇ: «Θα σοῦ στείλω προζενιάν».

Ἡ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τελικὴ συμφωνία γιὰ τὸν γάμον ἀδελωνόταν μὲ... τί νομίζετε; Μὲ ἕνα κομμάτι... ἄχυρο, πού ἐσημαίνει: «Θὰ ἐνωθῶμεν». Ἦταν ἡ ἐποχὴ, πού τὰ πλείστα τῶν εἰδυλλίων ἀπέδλεπαν σὴν «ἑνωσιν διὰ τῶν ἱερῶν δεσμῶν τοῦ γάμου». Ἐνῶ σήμερον, ἂν ἦταν ἀκαμὴ ἐν χρήσει ἡ διάλεκτος τῶν ἀνθέων, αἰοκα θὰ περίμενε κάθε νεὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον της νὰ τὴς στείλῃ «ἄχυρον», δηλαδή ἐρωτικὴν ὑπόσχουσαν γάμον. Ἀν ζητοῦσε τέτοιο πράγμα, θὰ ἦταν σάν νὰ ζητῇ σχεδόν... ψύλλους σ τ' ἄ χ υ ρ α

Σὲ κάθε μετὰπτωσι καὶ ἀπόχρῳσι τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθηματος, σὲ κάθε φάσι τοῦ εἰδυλλίου, ἀνταποκρινόταν ὠρισμένο ἄνθος μὲ τὴν καταλλήλῃ σημασίαν. Ἰδοὺ μερικά ἄνθη, μὲ τὰ ὁποῖα μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν οἱ ἐρωτευμένοι ἐπὶ ἀρκετὰ σοβαρῶν ζητημάτων, πού τοὺς ἀφορούσαν:

Κισσός: Ἐπιθυμῶ συνέντευξιν. Ἥλιος: Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ θαυπέσω. Ἀνεμώνη: Ὁ ἔρωας μὰς ἐπρόδωκε. Κρίνος: Μὴ πειστεύης τὰς συκοφαντίας.

Μυλόχα: Εἶμαι ἰσχυρὴ, διότι ἠρθένησα. Βιγγάνια: Ἐσο πιστός. Καὶ λοιπὰ.

Μερικὰ ἄνθη ἐκτελοῦσαν χρὴ ὀρολογίου, καθώριζαν δηλαδή τὴς ὥρας τῶν συναντήσεων. Αἴφνης: Δυστυχῶς: Θὰ σὲ ἴδω πῶν ἰδίῳ ὄρον. Πικροδάφνη: Θὰ συναντήσωμιν τὴν ἴπην ὄρον.

Ἐπειδὴ τὰ ἄνθη δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ ὅλες τὴς ἐκφραστικὰς ἀνάγκας ἑνὸς εἰδυλλίου, ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς πλουτισμὸν τὴς αἰσθηματικῆς διαλέκτου καὶ τὰ λαϊκά. Παραθέτομεν μερικά ἀπὸ τὰ κατεῖναι φρονόνα τὴς κηπουρικῆς, πού εἶχαν μὴτ' αὐτὸ αἰσθηματικὸν λεξιλόγιον:

Ἀγκινάρα: Ἀγνοεῖς τὸν ἐρωτὰ μου.

Μελιτάνη: Εἶσαι πολὺ περιωρισμένη.

Ἰσάρια: Ὁ περιορισμὸς τὴς νέας ἦταν

σωστός... ἀποκλεισμός καὶ γι' αὐτὸ ὁ νέος τὴς ἐστέλε μελιτάνες, γιὰ νὰ ἔχῃ νὰ τρώῃ. (Ποῖος ξερεῖ.)

Μαρούλι: Ἀδιαφορῶ.

Κρεμμυδάκια: Ὅταν σὲ φκέπτωμαι, στενάζω.

Δηλαδή, μὲ λίγους στεναγμούς τοῦ ἀγαπημένου τὴς καὶ μὲ λίγη μάλλον προσποιητὴν ἀδιαφορίαν τοῦ, ἡ νέα θὰ μπορούσε νὰ φτιάξῃ μὴ θαυμασία... σαλάτα (μαρούλι μὲ κρεμμυδάκια).

Ἐξετάσαμε τώρα τὴν περίπτωσι τὴς εὐνοϊκῆς ἐξελιξέως ἑνὸς εἰδυλλίου. Μποροῦσε ὁμως ἑνὰς ἐρωτικὸς δεσμὸς νὰ ἔχῃ καὶ τὰ καυγάδικα του καὶ τὴς τρικυμίας του ἢ καὶ ὀριστικὴν σὸ τέλος διάσπασιν. Καὶ γι' αὐτὴς τὴς ἀνώμαλες περιπτώσεις ὑπῆρχαν ἄνθη μὲ τὴν κατάλληλῃ σημασίαν. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ντάλλια ἐσήμαινε: «Ἐμῶν ὅτι ἔχεις ἐραστάς». Κίτρινον γαρύφαλλον: «Σὲ περιφρονῶ». Γαρδένια: «Σὲ μισῶ».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τέτοιων ὀκλήρων ἐκφράσεων διὰ μέσου πάντοτε τῶν λουλουδιῶν, τὸ εἰδυλλίον ἔδαινε μοιραίως πρὸς τελείαν καὶ ὀριστικὴν διακοπὴν σχέσεων, ἢ ὁποῖα ἐδελωνόταν πάλι μὲ τὸ ἄχυρο, ἀλλὰ σπασμένο σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Δηλαδή ἑνὰ τερακισμένο κομμάτι ἀχύρου ἐσήμαινε: «Ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας».

Ἐπίσης ἦταν ἐνδεχομένον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ νέα νὰ μὴ δεχθῇ τὸν ἐρωτὰ τοῦ νέου. Ἡ τοιαύτη περίπτωσι εἶχε πολὺ ἄνθη σὴν διάθεσιν τὴς, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὴς εἶνε ἀνεπιθυμητός. Μποροῦσε νὰ τοῦ στείλῃ ἑνὰ ἀμπελόφυλλον, πού ἐσήμαινε: «Δὲν δέχομαι τὸν ἐρωτὰ σου», ἢ νὰ τοῦ δώσῃ πῶς σκληρὰ ἀπάντησι στέλνοντάς του ἑνὰ κόκκινον γεράνι, πού ἐσήμαινε: «Εἶσαι δολῆς!...»

Ὅπως λοιπὸν βλέπομε, ἡ γλώσσα τῶν λουλουδιῶν ἦταν ἀρκετὰ πλουσία, γιὰ νὰ γίνεταί μὲ εὐχέριαν καὶ σαφήνεια ἡ συνεννόησις τῶν ἐρωτευμένων. Σήμερα ἡ ποιητικὴ αὐτὴ διάλεκτος εἶνε πλέον νεκρὴ. Κανεὶς δὲν στέλνει σὴν ἀγαπημένην του ἄνθη μὲ ὠρισμένην σημασίαν, ἐκτὸς ἑνὸς καλαμπουριστοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος σὲ μὴ νέα, πού ἐγγνώρισε τελευταίως, ἀπέστειλε τ ρ ι α ν τ ὰ φ υ λ λ ο ν, μὲ τὸ ὁποῖον, ὅπως ὁ ἴδιος ἐδήλωσε, ἤθελε νὰ τὴς πῇ: «Ἐμαθα ὅτι ἔχεις... τ ρ ι ἄ ν τ ὰ φ ἰ λ ο υ ς»

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ νέα καλλιτέχνης τοῦ φετιμοῦ ΚΑ ΑΙΤΗ ΛΗΝΤΑ, ἡ ὁποῖα τραγουδᾷ ἀποκλειστικῶς σὲ δίσκους «Ὀντόν» - Παραφῶν. Ἡ ΚΑ ΛΗΝΤΑ ἐξέδωκε τελευταίως τοὺς νέους δίσκους: «Τί κι' ἂν συγκινήσῃς ἑπτάς», «Ἀς κλάψουμε κι' οἱ δύο τὰ πέρασμένα καὶ φιληθῇ μετὰ τοῦ σωθῆτος Ι. ΒΕΛΛΑ».

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

τοῦ ρεπόρτερ

Διηγηματάκι τοῦ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Ψύχραιμος, ἀπαθὴς καὶ μανιῶδης σὸ ἐπάγγελμά του ὁ Μισέλ, ἦταν ρεπόρτερ μίας ἐφημερίδος καὶ... τίποτε ἄλλο.

Τὸ ἐπάγγελμά του πού εἶχε κάμει ἀφηρημένο, ἀπρόσιτο, τὸν εἶχε ἀποξενώσει ἀπὸ τοὺς φίλους του ἢ μάλλον ἀπὸ τοὺς γνωρίμους του, γιὰτὶ δὲν εἶχε κανένα φίλον.

Δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον ὅταν ἔπαιρνε «συνεντεύξεις». Δὲν ἔγραφε παρὰ μόνον ἄρθρα διὰ γραμμῆς.

Τὰ ἄριστερά μανίκια τοῦ πουκαμισιοῦ του ἦσαν μαυρισμένα ἀπὸ μολύδι, ἀπὸ τὴς σημειώσεις πού μόνον ὁ Μισέλ ἐννοῦσε.

Δὲν εἶχε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ συγγενεῖς ἢ νὰ σφιγγῇ τὰ χέρια τῶν φίλων.

Ἐσφιγγε μόνον τὸ χεῖρ ἐκείνου μὲ τὸν ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ «συνέντευξι».

Ὁ Μισέλ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάμῃ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα κι' ἡρώικες πράξεις.

Μία φορὰ, εἶχε κλεισθῇ εἴκοσι τέσσαρες ὥρες μέσα σ' ἑνὰ ἐρμάρυ τοῦ τοῖχου ἑνὸς ξενοδοχείου, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἢ νὰ προφῇ λέξι.

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Βερντέν, ὅπου ἔτυχε νὰ βρίσκεται γιὰ μὴ ἀποστολὴ τὴς ἐφημερίδος του, λίγο εἰσιπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ φάγῃ παρὰ ἑνὰ ταξιδιωτικὸν περιστέρι ἀπὸ τὰ πολλὰ πού εἶχε κοντὰ του.

Ἐνὰ βράδυ, ὅταν ἐπέστρεψε σὸ γραφεῖο τὴς ἐφημερίδος του, κάποιοι σὸ δρόμο τοῦ ἔδωσαν ἑνὰ γράμμα.

Τὸ ἀνοίξε καὶ ἐγνώρισε ἀμέσως τὸ γράμμα τὴς Στέλλας, πού ἐφρόντιζε γιὰ τὴν καθαρὴν τὴν ἀνὰ τὸν ρούχων του καὶ τὴς καρδίας του ἀκρίβειαν...

Ἐφ' ἑκείνῃ θυμῶθηκε ὅτι εἶχε νὰ τὴν δῇ τρεῖς μέρες.

Τὸ γράμμα ἔγραφε: «Ἄν δὲν ἔλθῃς σὸ σπίτι ἀπόψε σὴς ἑνδεκά, σὴς ἑνδεκά καὶ μισὴ θὰ μ' εὐρὴς πεθαμένη».

Ὁ Μισέλ σκυθρωπώσασε.

Ἐπείμενε νὰ χτυπήσῃ μεσάνυχτα.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παρημιᾶν συγκίνησιν, εἶπε σ' ἑνὰ συνάδελφόν του: — Ζάκ, πήγαμε σὴν ὁδὸ Ζελλέ, σὸν ἄριθμὸ 24, δεύτερο πάτωμα, δεξιά. Ἐκεῖ συνέβη ἑνὰ πολὺ ἐνδιαφέρον δράμα. Μία νέα ἡττοκτόνησε «ἑνέκα ἐρωτικῶν λόγων».

Μάθε πὼς συνέβη καὶ γυρίσε ἀμέσως νὰ μοῦ δώσῃς τὴς πληροφορίες γιὰ νὰ γράψω...

Γιὰ νὰ κερδίσῃ σὲ χρόνῳ, ἔγραψε τὰ προλεγόμενα τὴς εἰδήσεως. Καὶ ἐπερίμενε...

Ὁ Ζάκ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψε τὴν ἄλῃ ἡμέραν.

— Δὲν ἐπῆγες ἐκεῖ πού σοῦ εἶπα; τὸν ἐρώτησε ὁ Μισέλ μὲ σοβαρότητα.

— Ἐπῆγα...

— Λοιπὸν, τί ἀπέγινε ἡ νέα;

— Τὴν βρήκα. Δὲν ἡττοκτόνησε ὅμως χδὲς βράδυ.

— Πότε; Σήμερα τὸ πρωί;

— Οὔτε. Σήμερα τὸ πρωί δὲν εἶχε καιρὸν. Εὐνησάμε καὶ οἱ δύο λιγάκι ἀργά...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΕΠΑΙΡΝΑΝ

Δυὸ μεθυσμένοι μπαίνουν σ' ἑνὰ καφε-νέο νύχτα.

Γ κ α ρ σ ὶ ν. — Τί παίρνουν οἱ κύριοι;

Ὁ π ρ ὶ ὡ τ ο ς κ ὺ ρ ι ο ς. — Ὁ, τι καὶ ὁ φίλος μου.

Γ κ α ρ σ ὶ ν. — Ἐσεῖς, κύριε;

Ὁ δ ε ὕ τ ρ ο ς κ ὺ ρ ι ο ς. — Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. Ἐμένα νὰ μοῦ φέρῃς κι' ἑνὰ νερό μαζί.

Ὁ π ρ ὶ ὡ τ ο ς κ ὺ ρ ι ο ς. — Ἀ! Κι' ἐγὼ θέλω νερό μαζί.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΦΑΡΣΑ

Ἀπροσμέτρητη εἶνε ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων. Ἀπέραντος εἶνε ὁ φθόνος των. Ἀπείριγραπτη εἶνε ἡ ζήλεια των. Ἀφάνταστη εἶνε ἡ κακοήθειά των. Δὲν μποροῦν νὰ δοῦν ἑνὸν συνάνθρωπὸν τους νὰ εὐτυχῇ. Παθαίνουνται. Ὑποφέρουν. Λυσσοῦν.

Ἐπαθαίνονταν, ὑπέφεραν καὶ ἐλυποῦνταν ἐσχάτως πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ τὴν εὐτυχίαν τὴς μαντᾶς Σουσούς. Καὶ δὲν ἐσκέπτονταν ἄλλο παρὰ πὼς νὰ τὴν πληξοῦν. Οὔτε οἱ ἄγιες αὐτὲς ἡμέρες τοῦ χριστιανικοῦ καθαρμοῦ δὲν μπορούσαν νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τους τὴν κακοποῖν διάθεσιν.

Πάσσα ἐπλησίαζε. Καὶ ἡ μαντὰ Σουσὸ ἐσκέπτοταν πὼς νὰ ἐξώρταζε καλύτερα τὴν μεγάλη αὐτὴ χριστιανικὴ ἐορτὴ ὅταν τρεῖς μέρες πρὶν, ἑνὰ πρωί, ἐχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἐπίασε τὸ ἀκουστικὸ μὲ κι' νῆσιες ναχελεῖς καὶ διέστειλε τὰ χεῖλη τὴς σ' ἑνὰ ἀριστοκρατικὸν μακρόχρονον: — Ἀλδούσοου!...

Μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ ἀντήχησε φωνὴ ἐπισήμως ἐγγαστρίμυθος:

— Οἰκία μαντᾶ Σουσούς;

— Βοῦ!

— Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε τὴν κυρία σὸν τὴν ἡμέραν;

Ἡ κυρία Σουσὸ ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι, μισόκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ εἶπε μὲ ὕψος συναρπαστικῆς αὐταρεσκείας:

— Ἡ ἴδια, κύριε!

Ἡ ἐγγαστρίμυθος φωνὴ τοῦ τηλεφώνου ἐπῆρε τότε ἀποχρώσεις ἀπεριγράπτου εὐγενείας καὶ σεβασμοῦ:

— Ὁ μαντᾶ, σεῖς; Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού ἔχω τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν τιμὴ νὰ μιλῶ μαζί σας. Ἐδὼ Ἀφρικανικὴ πρεσβεῖα.

Ἡ Σουσὸ ἐξερόδωξε:

— Μπᾶ;

— Μάλιστα.

— Ὁ κ. πρεσβευτὴς αὐτοπροσώπως;

— Ὁχι, μαντᾶ. Ὁ κ. πρεσβευτὴς συμβαίνει νὰ μὴν ξέρῃ ἑλληνικὰ καὶ σὰς ζητεῖ μὴ παρὸν γιὰτὶ κωλύεται νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως σὸν τὴν ἡμέραν. Σὰς μι-

λὰ ὁ γραμματεὺς τὴς πρεσβεῖας καὶ σὰς διαδίδας τὴν θερμὴν παρακλήσιν τοῦ κ. πρεσβευτοῦ νὰ τιμῆσατε τὸ νυκτερινὸ πα-

σχάλινὸ τραπέζι του ἂν, φυσικὰ, δὲν ἔχετε κλείσει τὴν βραδυὰ σας.

Ἡ Σουσὸ, φυσικὰ, δὲν εἶχε κλείσει τὴν

βραδυὰ τὴς. Πάντως, μὴ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου πρέπει πάντα νὰ ἔχῃ κλεισμένη τὴν βραδυὰ τὴς καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ποτε νὰ δέχεται μὴ πρόσκλησι σάν θεοῦ δῶρον. Ἀσχετῶς ἂν τὸ κάλεσμα τοῦ κ. πρεσβευτοῦ ἔκανε τὴν καρδιά τὴς Σουσούς νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἡ πολιτικὴ ἐπέβαλλεν ἄλλα. Ἐφ' ὧ καὶ — παρ' ὅλον ὅτι ἔτρεμε μὴπως χάσῃ τὴν ἀπροσδόκητὴν εὐκαιρίαν — ἔκανε τὰ νάζια τὴς.

— Κυριακὴ εἶπετε;

— Μάλιστα.

— Νύκταν;

— Μάλιστα. Τὴν νύχτα τὴς Ἀναστάσεως. Ὁ κ. πρεσβευτὴς θέλει νὰ ἐορτάσῃ σύμφωνα μὲ τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα ἐφέτος τὸ Πάσχα του καὶ ἐκάλεσε μερικοὺς φίλους τὴς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας.

Ἡ Σουσὸ ἐξερόδωξε πάλιν:

— Ναί, ἀλλά...

— Δὲν μπορεῖτε, μαντᾶ;

— Μὰ πού νὰ πρωτοπάω μὸν σέρ. Εἶνε ἡ πέμπτη πρόσκλησις πού λαμβάνω ἀπὸ πρεσβεῖες. Καὶ εὐρέτε ἑνὰ πράγμα; Μπαρδόν, δηλαδή, πού σὰς ὁμολογᾷ τὰ καθέκαστα ἰδιαίτερὰ μου, ἀλλὰ, καταλαμ-

βάνετε, ὑπάρχει κίνδυνος

— Τί κίνδυνος;

— Δὲν καταλαμβάνετε;

— Ὁχι, μαντᾶ.

— Κουτέ!

— Κυρία μου...

— Εἰστε καὶ διπλωματικός! Ἐάν πά-γω σὴν μὴ πρεσβεῖα, θὰ παρεξηγήσῃ ἡ ἄλλη. Μὲ καταλαμβάνετε; Καὶ ἐάν πά-γω σὴν ἄλλη, θὰ παρεξηγήσῃ ἡ ἄλλη. Διότι εἶνε πόλεμος, μὲ καταλαμβάνετε, καὶ ζῆ-λεύουν ἡ μία ἐκ τὴν ἄλλῃ πρεσβεῖαν.

Ἐμῆκατε;

— Ἐμῆκα, μαντᾶ.

— Ἀνόητε!

— Παρὸν, μαντᾶ, ἀλλά...

— Σιωπὴ! Αὐτὰ τὰ πράγματα, μὲ καταλαμβάνετε, ἑνὰς διπλωματικὸς πρέ-πει νὰ τὰ παίρνῃ ἀμέσως. Ἀχ! Τί νὰ κά-νῃ τώρα; Ἡ θέσις μου εἶνε τρε-τρε-τρε-ζενουπορδᾶμπλ! Ἀλλά... μπαρδόν! Ἐ-πειδὴς καὶ συμπαθῶ περ σοτότερον ἀπὸ ὅ-λους τὴν Ἀφρικὴ, ἔνεκα πού ὁ σύζυγός μου ἦταν...ἀφρικανομαθῆς,πέστε σὸν κύριο πρεσβευτὴ ὅτι μάλιστα, δηλαδή, σ' ἐκείνου τὴν πρεσβεῖαν θὰ ἔλθω.

— Ὁ, μαντᾶ, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

— Παρακαλῶ.

— Σὰς εὐχαριστοῦμε.

— Παρακαλῶ.

— Ὁ κ. πρεσβευτὴς, λέει, νὰ συναντῇ θοὺν ὅλοι οἱ καλεσμένοι του σὴν Μητρό-πολιν τὴν νύχτα τὴς Ἀναστάσεως καὶ ἀπὸ καὶ νὰ πάνε σὴν πρεσβεῖαν.

— Τρεῖς μπιέν.

— Ἐτσι;

— Τρεῖς σίκ.

— Ὁρεβουάρ, λοιπὸν, μαντᾶ.

— Ὁρεβουάρ-βουάρ-βουάρ!

— Ὁ κ. πρεσβευτὴς θὰ εἶνε μὲ τὸ δι-πλωματικὸν σῶμα, καὶ τοῦ κάνετε νόημα νὰ σὰς δῇ, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐκτεθῇτε σὸν ἄλλους πρεσβεῖας.

— Μάλιστα.

— Ἀντίο.

— Στὸ καλὸ

Οὔτε ἴχνος ὑπονοίας ἐπέρσασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὴς μαντᾶς Σουσούς ὅτι ἦταν ποτε δυνατόν τὸν τηλεφώνημα αὐτὸ νὰ ὀφείλετο σὲ φαρσέρ.

Τὸ βρήκε ὡς τὸ φυσικώτερον τῶν πραγμάτων νὰ τὴν καλῇ ὁ πρεσβευτὴς τὴς Ἀφρικῆς σὸν τὸν πασχαλινὸν του τραπέ-ζι, μὴ φορὰ πού ἐφιλοδοχοῦσε νὰ ἔχῃ ὅ,τι ἐκλεκτότερον εἰς κόσμον διαθέτει ἡ πρω-τεῦσούσα. Ἡ χαρὰ γιὰ τὴν πρόσκλησιν ἦ-ταν μόνον σὴν ἀρχὴ. Ὑστερα ἐσυνήθισε τόσο πολὺ σὴν ἰδέαν, ὥστε ὅχι μονάχα ἐπίστευε ὅτι ἡ ἴδια θὰ τοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη τιμὴ, ἀλλὰ σχεδὸν ἦταν βεβαία ὅτι τὴν ἐ-καλοῦσαν κα

ΕΝΑ ΚΛΩΝΑΡΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

Ο Γιώργος Φρέλης ήταν ένθουσιασμένος με το νέο δωμάτιο που νοίκιασε. Δευτεροπαύμα σε μία καινούργια πολυκατοικία της Αθήνας με όλα τα κομμάτια, έδωσε στον μικρό ήσυχο όροφο, που δεν είχε ούτε υδρότοιο τραμ, ούτε τα κορναρίσματα των αυτοκινήτων.

Όλη την πρώτη μέρα που εγκαταστάθηκε, εκάθησε και το διώρων με το κομψό του γού στο. "Όλα στη θέσι τους."

Η εικόνα της μητέρας επανώ από το γραφείο του, γλαστική, αριστοκρατική, όμορφη μέσα στη χρυσή της κορνίζα, η μικρή βιβλιοθήκη του με τα καλοδωμένα βιβλία, έταξέρες με διάφορα μπιμπέλι, ένδυμα του σπιτιού του ή φίλων του, ένας ολόκληρος κόσμος από άψυχα, που τους έχριζε ψυχή ή αναμνησις και τα εθερμαίνε ή αγάπη του.

Η μεταβίβαση του στην Αθήνα από το υποκατάστημα της Τραπεζής, στην επαρχία, τον έγεμισε από χαρά, μ' όλον ότι δεν θα είχε κοντά τους δικούς του.

Οι πρώτες έντυπώσεις του από την πολυδουρική πολιτεία ήταν ένθουσιαστικές. Μετά την καθημερινή εργασία του, έγυριζε τους κεντρικούς δρόμους, έχριζε στις διτρίνες των καταστημάτων, έθαυμαζε τις φωτεινές ρεκλάμες, έπέρασε από τα θέατρα, έπεσκέφθηκε τους κινηματογράφους, δεν άφισε καλλιτεχνική έκθεση, διάλεξι, συναυλία, μουσείο, που να μη παρακολουθήσει με ένδιαφέρον.

Ήταν μία ψυχή καλλιτεχνική, ένθουσιώδης, γεμάτη ρωμαντισμό, άφισκο για την έποχή και το περιβάλλον του.

Μπορούσε να καθήσει ώρες κοντά στο παράθυρο και να παρακολουθή τα παιχνίδια των χελιδονιών έξω από τη μικρή τους φωλιά, κάτω από το αντικρινό μπαλκόνι, ή να προσέλθω στα ώραία κατάλευκα σύννεφα που εδιάβαιναν επάνω στο γλαυκό του ούρανο σαν μεγάλα πανιά ταξιδιάρικων καραβιών.

Ένα βραδάκι, μόλις έγυρισε από το γραφείο, άλλαξε κι' έτοιμάστηκε να βγί για περίπατο.

Καθώς διώρωνε τα μαύρα κατσαρά μαλλιά του μπροστά στον καθρέφτη, άκουσε κάποιο πιάνο να παίζει μία παθητική σονάτα. Ήταν από το αντικρινό σπίτι με τ' ανοιχτό παράθυρο. Σε λίγο, μία φωνή γλυκειά, γεμάτη αίσθημα και μελαγχολία, άρχισε ένα τραγούδι θερμό, ένα πονεμένο τραγούδι:

Κρύβω τον πόνο μου βαθειά, κανείς δεν θέλω να τον μάθη...

Βγήκε στο μικρό του μπαλκόνι και έκάρφωσε τα μάτια του στο ανοιχτό παράθυρο, άπ' όπου έρχονταν οι θλιβεροί και γεμάτοι αίσθημα τόνοι του τραγουδιού.

Η φωνή, από το καλύτερο μέταλλο, απλώθηκε σαν βραδυνό αίσθημα στην όψη του ήλιου. Αισθάνθηκε κάτι να τον σφίγγει στην καρδιά.

Πρωτότυπο έλ-ληνικό διήγημα υπό ΣΥΛΒΙΟΥ

Με τα φτερά της τρελλής φαντασίας του άναζητούσε να μάθη ποιο ήταν το κορίτσι που με τόσο γλυκά αλλά και τόσο παράπονο έλεγε τον κρυφό καύμο του.

Κρύβω τον πόνο μου βαθειά, κανείς δεν θέλω να τον μάθη...

Επερίμενε πολλήν ώρα άφου έτέλειωσε το τραγούδι, για να δει την άγνωστη γειτόνισσα, που του ξυπνήσε τόσο αίσθημα στην ρωμαντική του καρδιά.

Ο ήλιος είχε δύσει πριν από πολλήν ώρα και το γλαυκό χρώμα του Αθηναϊκού ούρανο πήρε τον τόνο που έχουν τα φτερά του παγωνιού, και έγέμισε με άσμενη καντήλια.

Ο Γιώργος έκλεισε το μπαλκόνι κι' έφυγε. Δεν ήθελε να ρωτήσει την υπηρεσία της πανσιόν που έμενε. Ήξερε πως ο κόσμος είναι τόσο φλύαρος. Έπειτα, θα την έβλεπε κάποια μέρα, αν ήταν γειτόνισσα και δεν έπρόκειτο για καμμιάν έπισκεψι περαστική στο αντικρινό σπίτι.

Επέρασαν μερικές ημέρες κακοκαιρίας. Τα παράθυρα του αντικρινού σπιτιού ήταν πάντα κλειστά και μόνο μία γρηά υπηρέτρια έφάνηκε κάποτε για να καθαρίσει τα τζάμια.

Ένα μεσημέρι, που ο χειμωνιάτικος ήλιος το χρύσωνε με τις άχτιδες του, ο Γιώργος βγήκε στο μπαλκόνι του. Τα μάτια του, όπως πάντα, έπεσαν στο αντικρινό παράθυρο. Πίσω από το κλειστό τζάμι είδε ένα θαυμάσιο προφίλ κοριτσιού 20 χρονών, να κυτάζει προς ένα μέρος τ' ούρανο με ένα μελαγχολικό ύφος Βυζαντινής Παναγίας. Χλωμή, με μαλλιά σγουρά, κατάμαυρα, έμοιαζε σαν Σπανίδα.

Για μία στιγμή, έστρεψε το πρόσωπο προς το μπαλκόνι του και τότε είδε τα μάτια της —δυο αούρα μάτια δελουδίνα, απαλά, που νόμιζες πως μέσα στο δλέμμα τους έκλειναν έναν ανέπιωτο πόνο, μία βαθειά μελαγχολία, μία τραγική στιγμή, παρμένη από την τραγωδία της ίδιας της ζωής της.

Τον είδε; Δεν τον είδε; Δεν μπορούσε να καταλάβει, πάντως όμως εκάθησε πάλι στην ίδια στάση και το φινό εκείνο προφίλ διεγράφη στο κρύσταλλο σαν παστέλ εκλεκτικού ζωγράφου.

Η γρηά υπηρέτρια έφάνηκε πάλι και σε λίγο η όμορφη νέα έχάθηκε από το παράθυρο, ενώ άκούστηκαν οι ήχοι του πιάνου και το ίδιο μελαγχολικό τραγούδι.

Δεν υπήρχε πιά άμφιβολία. Ήταν αυτή που τραγουδούσε με τόσο θλίψη και τόσο γλυκά, κάποιον μυστικό πόνο της.

Ο Γιώργος, τώρα, έπερνουσε τις ώρες του στο παράθυρο και στο μπαλκόνι, περιμένοντας να δει τη χαριτωμένη σιλουέτα και τα μελαγχολικά μάτια του όμορφου κοριτσιού ή ν' άκούσει το θλιμένο παράπονο του τραγουδιού της.

Πόσο θα ήθελε να σχετισθί με την οικογένειά, να μπορέσει να την πλησιάσει, να της μιλήσει, να μάθη το αίνιγμα της ζωής της. Ποτέ δεν την είδε να βγί έξω, ούτε και στο μπαλκόνι του σπιτιού. Η μητέρα της μία ώραία κυρία με κάτασπρη μαλλιά και με τις γραμμές της πίκρας πλάϊ στα χείλη, μπαινόδγαίνε, μιλούσε δυνατά με την υπηρεσία, συνεννοείτο με τους περαστικούς πωλητές. Εκείνη ποτέ. Θαρρείς πως την είχαν καταδικάσει να μένη μέσα στην κάμαρα σαν καναρίνι στο κλουβί του.

Μία μέρα, ο νέος δεν κρατήθηκε. Την ώρα που η υπηρέτρια της πανσιόν του καθαρίζε το δωμάτιο, την ρώτησε: —Ξέρεις, Μαρίνα, ποιά οικογένεια καθετί αντικρύ μας; —Οχι, κυρία. Είναι καινούργιες. Ήρθαν τις ημέρες που ήρθατε κι' έσεις στο σπίτι.

Είπε ξένης, θαρρώ, μία μητέρα με την κόρη της και την υπηρέτρια. Δεν σχετίζονται με κανέναν.

Κι' άπ' αυτό καμμιά πληροφορία. Αοριστολογίες και τίποτ' άλλο. Επερίμενε να διορθωθεί ο καιρός. Ίσως με 'ον άνοιξιότικο ήλιο θα έβγαι

νε έξω και θα μπορούσε να την έβί από κοντά. Η μητέρα της κάπου-κάπου φαίνονταν στο μπαλκόνι, για να περιποιηθί τις γλάστρες που είχαν εκεί, για να τις ποτίσει, εκείνη όμως ποτέ.

Ο Μάρτης με τις χρυσές μέρες έδλεπε από το παράθυρο του στο δρόμο, παρατήρησεν ότι από το αντικρινό παράθυρο ο μπότης έσκόρπισε κάτω στην άσφαλτο μερικά φύλλα χαρτίου. Κατέβηκε διαστικός και τα περιμάζεψε. Ερίξε μία ματιά και είδε πως έπρόκειτο για οικογενειακές επιστολές.

«Καλή μου Ρένα...».

Ίσως ήταν της κόρης με τα μελαγχολικά μάτια, αλλά πώς να μην παρατήρησε πως έπεςαν έξω;

Πλησίασε την πόρτα κι' έχτύπησε το κουδούνι.

Η κυρία με τα άσπρα μαλλιά κατέβηκε και άνοξε.

—Αυτά τα χαρτιά έπεςαν από το παράθυρό σας... Μι συγχωρείτε... είπε κατακόκκινος.

Η κυρία τα πήρε στα χέρια.

—Α! ναι, σας εύχαριστώ. Είνε γραμμάτια της κόρης μου. Με υποχρεώνετε. Λείπει η υπηρεσία μας σήμερα στην έκκλησία και θα τα πήρε ο άερας από το παράθυρο.

Δεν τολμούσε να την ρωτήσει τίποτε άλλο. Στάθηκε μόνο και είπε δειλά:

—Είμαι γειτόνισσα εδώ άπέναντι... Καί... βλέπω κάποτε την δεσποινίδα.

—Ναι, ξέρω, είπε η κυρία με πικρό χαμόγελο, σας είδα στο μπαλκόνι σας, κάποιο βραδάκι...

Της έφίλησε το χέρι κι' έφυγε χωρίς να προσθέσει τίποτα. Ήταν Μεγάλη Παρασκευή και όμως δεν τις είδε να θγουν ούτε για την έκκλησία. Τώρα, δεν τολμούσε να βγί στο μπαλκόνι του. Μπορούσε και να πείρεξηγθί. Το άπόγευμα του Μεγάλου Σαββάτου, η μητέρα έπότηζε τα λουλούδια της. Άπό το παράθυρο του την έχιρρήθηκε με χαμόγελο.

—Σας άρέσουν πολύ τα άνθη, τίς είπε.

—Είνε κι' αυτά μία άπασχόλησις για να ξεχνά κανέναν, άπήντησε θλιβερά.

Την ημέρα του Πάσχα του ήρθε μία ιδέα. Άν της έστελνε ένα μπουκέτο λουλουδία; Έπέρασε από ένα άνθοπωλείο, άγόρασε ένα μάτσο γαρύφαλα και τα πήρε μαζί του για να τα δώσει.

Με τί χτυποκάρδι έχτύπησε την πόρτα! Αυτή τη φορά δεν μπορούσε παρά να παρουσιασθί και ή... Ρένα.

«Έδωκε το μπιλιέτο του εις την υπηρέτρια και σε λίγο έφάνηκε η μητέρα.

—Μή με παρεξηγήσετε έν σας έφερα μερικά γαρύφαλα. Είνα από τον κήπο κάποιου φίλου και θυμήθηκα πόσο αγαπάτε τα άνθη. Φαντάσθηκα, λοιπόν, πως θα τα δεχόσαστε μ' ευχαρίστησι. Καλό Πάσχα.

Ο δειλός, όταν τολμήσει, (Τό τέλος στη σελίδα 60)

νε έξω και θα μπορούσε να την έβί από κοντά. Η μητέρα της κάπου-κάπου φαίνονταν στο μπαλκόνι, για να περιποιηθί τις γλάστρες που είχαν εκεί, για να τις ποτίσει, εκείνη όμως ποτέ.

Ο Μάρτης με τις χρυσές μέρες έδλεπε από το παράθυρο του στο δρόμο, παρατήρησεν ότι από το αντικρινό παράθυρο ο μπότης έσκόρπισε κάτω στην άσφαλτο μερικά φύλλα χαρτίου. Κατέβηκε διαστικός και τα περιμάζεψε. Ερίξε μία ματιά και είδε πως έπρόκειτο για οικογενειακές επιστολές.

«Καλή μου Ρένα...».

Ίσως ήταν της κόρης με τα μελαγχολικά μάτια, αλλά πώς να μην παρατήρησε πως έπεςαν έξω;

Πλησίασε την πόρτα κι' έχτύπησε το κουδούνι.

Η κυρία με τα άσπρα μαλλιά κατέβηκε και άνοξε.

—Αυτά τα χαρτιά έπεςαν από το παράθυρό σας... Μι συγχωρείτε... είπε κατακόκκινος.

Η κυρία τα πήρε στα χέρια.

—Α! ναι, σας εύχαριστώ. Είνε γραμμάτια της κόρης μου. Με υποχρεώνετε. Λείπει η υπηρεσία μας σήμερα στην έκκλησία και θα τα πήρε ο άερας από το παράθυρο.

Δεν τολμούσε να την ρωτήσει τίποτε άλλο. Στάθηκε μόνο και είπε δειλά:

—Είμαι γειτόνισσα εδώ άπέναντι... Καί... βλέπω κάποτε την δεσποινίδα.

—Ναι, ξέρω, είπε η κυρία με πικρό χαμόγελο, σας είδα στο μπαλκόνι σας, κάποιο βραδάκι...

Της έφίλησε το χέρι κι' έφυγε χωρίς να προσθέσει τίποτα. Ήταν Μεγάλη Παρασκευή και όμως δεν τις είδε να θγουν ούτε για την έκκλησία. Τώρα, δεν τολμούσε να βγί στο μπαλκόνι του. Μπορούσε και να πείρεξηγθί. Το άπόγευμα του Μεγάλου Σαββάτου, η μητέρα έπότηζε τα λουλούδια της. Άπό το παράθυρο του την έχιρρήθηκε με χαμόγελο.

—Σας άρέσουν πολύ τα άνθη, τίς είπε.

—Είνε κι' αυτά μία άπασχόλησις για να ξεχνά κανέναν, άπήντησε θλιβερά.

Την ημέρα του Πάσχα του ήρθε μία ιδέα. Άν της έστελνε ένα μπουκέτο λουλουδία; Έπέρασε από ένα άνθοπωλείο, άγόρασε ένα μάτσο γαρύφαλα και τα πήρε μαζί του για να τα δώσει.

Με τί χτυποκάρδι έχτύπησε την πόρτα! Αυτή τη φορά δεν μπορούσε παρά να παρουσιασθί και ή... Ρένα.

«Έδωκε το μπιλιέτο του εις την υπηρέτρια και σε λίγο έφάνηκε η μητέρα.

—Μή με παρεξηγήσετε έν σας έφερα μερικά γαρύφαλα. Είνα από τον κήπο κάποιου φίλου και θυμήθηκα πόσο αγαπάτε τα άνθη. Φαντάσθηκα, λοιπόν, πως θα τα δεχόσαστε μ' ευχαρίστησι. Καλό Πάσχα.

Ο δειλός, όταν τολμήσει, (Τό τέλος στη σελίδα 60)

ΣΠΙΠΟΛΑΙΑ ΝΕΙΑΤΑ

Ενας φίλος μου διηγείται την ιστορία της Πόπης. «Την γνώρισα σ' ένα ύπόγειο, νυκτερινό κέντρο. Έκει εργαζόταν. Όταν κανένα βράδυ κατέβαινα τα σκαλιά του κέντρου και βυθίζομουν στην άποπνικτική άτμόσφαιρα της λαϊκής διασκεδάσεως, που μολατούσα έκλεινε για μένα κάποιο μυστηριώδες βέληγτρο, την συναντούσα. Μόλις μ' έδλεπε, έρχοταν στο τραπέζι μου. Μία άνεξηγητη συμπάθεια είχε αναπτυχθί μεταξύ μας. Δεν ξέρω εκείνη τί έβρισκε σ' έμένα. Μά έγω έβρισα σ' αυτήν ένα ένδιαφέρον ψυχικό φόντο, στο όποιον έπρόδωλλον ακαθόριστες σκιές ένός θλιμμένου παρελθόντος.

«Ενα ήλιρο αντίεγγισμα πόνου έφριχνε μία παράξενη γλύκα στην τυρανισμένη από τα ξενούχτια και τις καταχρήσεις μορφή της. Έκαθόταν δίπλα μου κι' αισθανόταν την άναγκη να μου άνοιξη την καρδιά της.

—Τα έβραβέθηκα όλα, μου έλεγε συχνά. Πόσο θα ήθελα να είμαι κάπου μόνη, ήσυχη, μακριά άπ' όλο τον κόσμο! Και το καλύτερο θα ήταν να μη ζώ, να μην υπάρχω...

Δεν ξέρω αν έλεγε τα ίδια και στους άλλους. Μά όταν μου μιλούσε έτσι, είχε στη φωνή της έναν τόνο θλιβερός έλικρινείας. Ένα βράδυ, που καθόμαστε μαζί, ήρθε το γκαρσόνι και κάτι της ψιθύρισε σ' αυτή.

—Με συγχωρείς, μου είπε. Θα γυρίσω σε λίγο...

Εσηκώθηκε κι' έπέρασε σ' ένα διπλανό, μικρό διαμέρισμα. Παρήλθε αρκετή ώρα και δεν είχε ακόμη επιστρέψει κοντά μου. Ξαφνικά, άκούσθηκα από το διπλανό διαμέρισμα ξεφωνητά, θόρυβος, φασαρία, κακό. Το κέντρον άναστατώθηκε. Πολλοί έτρεξαν δίπλα, να ίδουν τί συνέβη.

«Επήγα κι' έγω και είδα την Πόπη άγριεμένη, άναμαλλιασμένη με ένα σπασμένο μπουκάλι στο χέρι. Δίπλα της ένας μεσοίκοπος άνδρας προσπαθούσε με το μαντήλι του να σταματήσει τα αίματα, που έτρεχαν από το μέτωπό του.

«Επήγα κι' έγω και είδα την Πόπη άγριεμένη, άναμαλλιασμένη με ένα σπασμένο μπουκάλι στο χέρι. Δίπλα της ένας μεσοίκοπος άνδρας προσπαθούσε με το μαντήλι του να σταματήσει τα αίματα, που έτρεχαν από το μέτωπό του.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ.

Ηρθε άστυφύλακας και πήρε τους ένόχους του κανονικά στο τμήμα. Η Πόπη, την ώρα που την τραβούσε άστυφύλαξ, στράφηκε και μου έριξε μία παρακλητική ματιά.

«Έτρεξα κοντά της και την άκολούθησα.

Στο δρόμο την ρώτησα:

—Γιατί τον έχτυπησες; —Είπε ένας παλαιάνθρωπος, μου άπήντησε με άγανάκτησι. Μαύ ζατούσε, κάθε μέρα λεφτά.

—Γιατί μπλέκεις με τέτοιους τύπους; της είπα.

—Αστα! έκαμε κουνώντας το κεφάλι της με βαθειά θλίψη. Έχω κατακυλίσει πολύ άσχημα στον κατήφορο. Ποιάς ξέρει πού θα καταντήσω!...

Στο τμήμα έγινε πρόχειρη άνακρίσις και δεδωμένο έτι θα υπεβάλλετο μήνισις, η έντασις θ' άφινόταν έλευθερία. Μά έπρεπε πρώτα να σταλή στην Εισαγγελία. Ήταν περίπου τέσσερις το πρωί ή ώρα «Ως τίς όχτω, πού θ' άνοιγε η Εισαγγελία, έπρεπε να περιμένω στο τμήμα.

Αποφάσισα να κρατήσω μέχρι τέλους συντροφιά στην άστυχισμένη αυτή γυναίκα. Έκαθήσαμε οι δυο μας χωριστά σ' έναν πάγκο και μιλήσαμε στην άρχη για διάφορα πράγματα. Έπειτα εκείνη μου διηγήθηκε την ιστορία της.

«Ήμουν, μου είπε, στα δεκαέφτα μου χρόνια άρραβωνισμένη μ' έναν νέο, τριάντα περίπου χρόνων, που είχε δικό του μπακάλικο. Είχα όλη την καλή διάθεση να τον παντρευτώ και να ζήσω μαζί του, αν και δεν έννοιωθα γι' αυτόν κανένα έρωτικό αίσθημα. Άλλ' αυτό το ζήτημα δεν με άπασχολούσε.

Ήταν, θυμάμαι, Άνοιξις. Όλα είχαν κανονισθί για το γάμο, πού θα γινόταν λίγες μέρες μετά το Πάσχα. Ένα άπόγευμα, έπήγα να έπισκεφθώ μία φίλη μου. Στο σπίτι της εκάθονταν με έννοικια δυο φοιτητάι. «Όταν, λοιπόν, έπήγα βρήκα τη φίλη μου, έναν εξαδέλφό της, τους δυο φοιτητάς και δυο άλλες κοπέλες της γειτονιάς, να έχουν στήσει ένα μικρό, άυτοσχέδιο γλεντάκι.

Η φίλη μου έπαιζε πιάνο και οι νέοι με τις κοπέλες έχόρευαν. Έπικρατούσε ένα κέφι τρελλό.

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Είχα κι' έγω τότε την ήλικία της τρέλλας και της επιπολασιότητας. Και με το πρώτο άνεμίσθηκα σ' έκεινη τη νεανική διασκεδάσει.

Όλα ήταν χαρούμενα κι' εύτυχισμένα. Έχόρεψα με τον έναν από τους δυο φοιτητάς.

Ήταν ψηλός, με μαύρα μάτια και σγουρά μαλλιά.

Στην άγκαλιά του και μέσα στους στροβλισμούς των βάλς έννοιωσα να πέφτη στο κεφάλι μου μία γλυκειά ζάλη. Η άναπαυή του έχάιδε τα μαλλιά μου. Από τα παράθυρα έμπαινε η Άνοιξις με τ' άρωματά και τους πειρασμούς της. Δεν ήμουν πια στα λογικά μου.

Στο πρόσωπό μου είχε άναφθί πυρκαϊά. Και θυμάμαι, σαν να ήταν χθές, την τρεμούλα των χελιδιών μου. Ένα ποτήρι γεμάτο εύτυχία και καύμους μου έπρότεινε εκείνο το τρυφερό άπόγευμα η Νεότης και τα χείλη μου λαχταρούσαν να το δοκιμάσω.

Πρώτη φορά έγύρισα στο

σπίτι μου τόσο εύτυχισμένη.

Όλα γύρω είχαν πάρει ένα άσυνήθιστο, έξωτικό χρώμα. Έπεφτε, θυμάμαι, σιγά-σιγά το σούρουπο. Και ο άέρας, θαρρείς, έπάλθετο από το ρε ραυνισμό περιστεριών που δεν έβλεπα. Μπορεί να ήταν κι' άπό το θρόισμα άγγελικών φτερών...

Τα πρώτα άστρα μου έστειλαν άπρ ψηλά φωτεινούς άσπασμούς και μου έκαμαν πονηρά, χαρούμενα νεύματα. Είχαν μαντέψει, θαρρείς, το μυστικό της καρδιάς μου. Κατάλαβαν, ότι ήμουν έρωτευμένη.

Στο σπίτι μου, όταν έφθασα, βρήκα στη μικρή τραπεζούλα του ταιγίρι, πού φορούσα, ένα σημείωμα. «Θα σας περιμένα αύριο στις 5 στην είσοδο του τάδε σινεμά», έγραφε. Ήταν από τον μελαγχρόνο φοιτητή. Είχα καταλάβει, ότι την ώρα που χορεύαμε, κάτι σχετικά ήθελε να μου πη, άλλ' έδίσταζε.

Ίσως γιατί ήμουν άρραβωνιασμένη. Δεν ξέρω ποτέ βρήκε την ευκαιρία να γράψω το σημείωμα. Και στον δεύτερο χορό μας εκατάλαβα, ότι το έβαλε γρήγορα-γρήγορα εις την τσέπη μου. Κι' έγινε κατακόκκινος. Αλλά κι' έγω δεν θα ήμουν λιγότερο κόκκινη έκεινη τη στιγμή.

—Αύριο, στις πέντε... είπα πολλές φορές μέσα μου κλείνοντας τα μάτια από εύτυχία. Μ' αυτή τη σκέψη κοιμήθηκα. Και είδα στον ύπνο μου, πως περπατούσα στηριγμένη στο μπράτσο του ώραιου φοιτητού μέσα σ' ένα καταπράσινο λειβάδι, πλημμυρισμένο στον ήλιο. Στο βάθος όμως του ορίζοντος ο ούρανος ήταν βουρκαμένος. Έκει, πίσω από τα μακριά βουνά, κρεμόταν η θύελλα.

Όταν έγύπνησα, την ίδια σκέψη έκαμα: «Απόψε στις 5». Μά ξαφνικά έσκέφθηκα, ότι την ίδια μέρα και —τί συμπάσσει!— την ίδια ακριβώς ώρα είχα δώσει ραντεβού με τον άρραβωνιαστικό μου. Θα έκάναμε μία δόλτα στα μαγαζιά, να ψωνίσω έγω μερικά πράγματα, και κατόπιν θα πηγαίναμε να καθίσουμε κάπου.

Τί θα έκανα λοιπόν στις πέντε; Θα έπήγαινα στον άρραβωνιαστικό μου ή στην είσοδο του σινεμά; Δεν κατάλαβα τότε, ότι βρισκόμουν μπροστά στο φανερότερο δίλημμα της ζωής μου. Από την άπόφασί μου εξηρτάτο το παν. Και όμως δεν το είχα άντιληφθί. Το πέρα έπιπάλαια το ζήτημα. Κι' άκούσα την προτροπή της καρδιάς μου.

Επήγα στο σινεμά.

ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ...

Όλα τα μετέπειτα δεν χρειάζεται να σου τα έ-ξιστορήσω με πολλά λόγια. Έπέρασα ένα διάστημα τρελλής, άνειρεμένης εύτυχίας. Άλλά πόσο σύντομο διάστη-

μα, Θεέ μου! Άπρίλιο τον έ-γνώρισα και τον 'Ιούνιο τον έχασα. Έφυγε για την πατρίδα του —ήταν από επαρχία— και δεν τον ξαναείδα.

Οι φοιτητάι είναι σαν τα χελιδόνια. Έρχονται το φθινόπωρο και στο τέλος της Άνοιξης φεύγουν. Κι' αν εν τώ μεταξύ έχτισαν καμμιάν έρωτική φωλιά, την παρατάνε άσπλαχνα. Ήταν κι' ο δικός μου φοιτητής ένα άπό τ' άμεριμνα, χαρούμενα πουλιά. Πατέ δεν θα κατάλαβε το κακό, πού μου έκαμε. Άλλ' ούτε κι' έγω του έμίλησα ποτέ για την θυσία, πού είχα κάνει, να διαλύσω τον άρραβώνα μου με τον μπακάλη για χατήρι του.

Μου υπεσέχθη, ότι θα έγγραφε από την πατρίδα του. Δεν έλαβα ποτέ γράμμα του. Κι' ούτε μου είχε πη καθαρά, από ποιο μέρος καταγόταν. Τα φθινόπωρο, όταν ξαναείδε το Πανεπιστήμιο, έτόλμησα και πήγα να τον ζητήσω στη Νομική Σχολή, όπου μου είχε πη πως ήταν γραμμένος. Δεν τον βρήκα. Μπορεί να μου είχε δώσει ψεύτικο επώνυμο. Δεν ξέρω.

Τό μόνο πού ξέρω είναι ότι έγω καταστράφηκα. Έκεινη ή μοιραία, άπογευματινή έπισκεψις στη φίλη μου και η επίτολμα άπόφασίς μου να πάω στο ραντεβού του, με άδήγησαν σ' αυτό το σημείο, πού βρισκόμαι σήμερα.

Έκλεινε με άπελπισία το κέφολι της και εζάπασε...

Ήρθε όκτώ ή ώρα κι' έπήγαμε στην Εισαγγελία, όπου υπεβλήθη μήνυσις κατά της Πόπης. Όταν χωρίζαμε, της είπα:

—Μόλις λάβης κλήσι για τη δίκη, να έλθης να με βρεις. Θα σε πάω σ' έναν φίλο μου δικηγόρο, ν' αναλάβη την υπεράσπισί σου.

Μ' εύχαρίστησε θερμά.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΖΩΝΤΑ-ΝΕΥΕΙ!...

Όστερα από λίγες ημέρες ήρθε πράγματι, και με βρήκε. Η δίκη είχε όρισθί. Την έπήρα και πήγαμε στο γραφείο του φίλου μου δικηγόρου.

Όταν έμπήκαμε στο γραφείο, βρήκαμε τον φίλο μου άπασχολημένο με άλλους πελάτες του. Μάς υποδέχθηκε με σύντομο χαίρετισμό και μάς έήτησε συγγνώμη να τελειώσω πρώτα την υπόθεσι πού είχε άρχισει.

—Καθίστε, μάς είπε. Δεν θ' άργήσω.

Εκαθήσαμε στον καναπέ, πού ήταν σε μία γωνία. Όταν έστράφηκα και είδα την Πόπη, ξαφνιστήκα. Ήταν κάτωχρη και σιγώτρεμε.

—Τί έχεις; της είπα.

—Τίποτε, άπήντησε με σδυμένη φωνή.

—Μά έσύ τρέμεις. Είσαι χλωμή, σαν άρρωστη. Μήπως σου ήρθε καμμιά ξαφνική άδία θεσις;

—Ναι, ναι, ψιθύρισε. Και θα ήθελα να θγαινομε μία στιγμή, να έπαιρνω λίγον άέρα.

—Να θγούμε.

—Εσηκώθηκα.

—Φεύγετε; μάς ρώτησε ο δικηγόρος.

—Θα θγούμε λίγο, άπήντησα, και θα γυρίσωμε. Κάμε εσύ τη δουλειά.

—Καλά, σας περιμένω. Μην

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΝ...

«Άνοιξις!... Τὰ χελιδόνια ξαναγύρισαν!...»

Κατὰ χιλιάδες τὰ είδαμε νὰ ευφανίζονται θορυβούτα καὶ ἐλαφρὰ στροβιλιζόμενα.

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔχουν φωνήσκει στὶς γωνιὲς τῶν παρθεριῶν μας, κάτω ἀπὸ τὶς στέγες, μέσα στὶς ὑδρορροές, μέσα στὶς τρύπες τῶν μεγάλων τοίχων...

Μὲ χαρούμενες φωνίτσες προ-

ἀργήσατε.

Ἐβγάκαμε. Ὅταν βρεθῆκαμε στὸ διάδρομο, εἶδα τὴν Πότη νὰ σπινθίζεται στὸν τοῖχο. Ἐτρεξα καὶ τὴν ἐκράτησα. Ἦταν ἐτοιμὴ νὰ λιποδυμῇ.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τὴν ρώτησα μὲ ἀνησυχία.

Μὲ ἐκύτταξε μὲ σβυσμένη, θολὴ ματιά καὶ μοῦ ψιθύρισε.

—Ὁ δικηγόρος, ὁ φίλος σου, εἶνε ὁ φοιτητὴς ποῦ ἀγάπησα...

Τὰ ἔχασα. Ἦταν δυνατόν; Μία τέτοια σύμπτωση; Ἀλλὰ γιατί ὅχι; Μόνο βουνὰ δὲν σμίγουν, λέει ἡ λαϊκὴ σοφία.

Τὴν ἐβόηθησα νὰ κατεβῇ τὶς σκάλες κι' ὅταν βρεθῆκαμε στὸ δρόμο, σταμάτησα ἕνα ταξί, γιὰ νὰ τὴν πᾶω στὸ σπίτι της. Ὅταν βρεθῆκαμε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἔγειρε μὲ ἀπελπισία στὸν ὁμοῦ μου καὶ εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ της:

—Δὲν μὲ γνώρισε! Θεέ μου πόσο θὰ ἔχω ἀλλάξει ἀπὸ τότε!

Καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἦθελα νὰ τὴν παρηγορήσω μὰ τί νὰ τὴν πᾶ; Τί λόγια θὰ μπορούσαν νὰ συγκρατήσουν τὸν θρήνο μίας καρδίας ραγισμένης ἀπὸ τόσα χρόνια;

Ἀφοῦ ἔκλαψε ἀρκετὰ, ἐστοάφηκε καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ μάτια κόκκινα, πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα καὶ μοῦ εἶπε:

—Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ πῆς τίποτε στὸν φίλο σου. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ ποτὲ τὸ κατάντημά μου...

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

αναγγέλλουν τὶς ὥραιες ἡμέρες, ἐκτελώντας στὸν ἀέρα τὶς πιο ἐκθαμβωτικὲς ἀκροβατικές ἐμπρός, στὶς ὁποῖες ἄσχιον καὶ οἱ πιο φημισμένοι ἄσσοι τῆς ἀεροπορίας.

Μόλις ἔφθασαν, ἀκούραστα ἀσχολοῦνται γιὰ ὅλα... Ὅα μαζεύουν μῦρια λάσπης καὶ λεπτὰ κλαδάκια γιὰ νὰ στερεώσουν τὶς φωνὲς τῶν τοῦ περασμένου χρόνου ἢ γιὰ νὰ κατασκευάσουν καινούργιες.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔγκ' ἀταίειπουν τὶς φωνὲς τους γιὰ νὰ θυγῶν στὸ κυνήγι. Ξεκινώντας σὰν βέλη, μὲ τὸ ράμφος ἀνοιχτό, ἐφορμῶν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀνυψοῦνται, κατέρχονται, στριφογυρίζουν καὶ πιάνουν τὴν τυχὴ μύγες, κουνούπια ἢ πεταλούδες. Μετὰ, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ἐπιστρέφουν καὶ ξαναπιάνουν τὴ δουλειὰ ποῦ διεκόπη.

Καὶ ὥστόσο, γιὰ νὰ φθάσουν ὡς ἐμᾶς ἔχουν ἐκτελέσει ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο ταξίδι. Ἐπὶ ἡμέρες καὶ μέρες, ἐπέταξαν σὰν μὴ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία, καλύπτοντας χιλιάδες χιλιόμετρα καὶ περνώντας ἡπείρους καὶ θάλασσες.

Δὲν εἶνε καὶ πολὺς καιρὸς ποῦ βρίσκονταν ἀκόμη στὸ Ἀλγέρι καὶ στὴν Τύνιδα, ὅπου εἶχαν περάσει τὸ χειμῶνα.

Ξαφνικά, ἐγκατέλειψαν τὶς φωνὲς τους, τὶς κατασκευασμένες ἐπάνω, στὶς ταρατσὲς τῶν ἀσπρῶν σπιτιῶν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν μινερέδων, καὶ ὁδῶν

νόμενα ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸ τους ποῦ δὲν τὰ ἐξαπατᾷ ποτὲ καὶ ποῦ τὰ εἰδοποιεῖ γιὰ τὴν ἀφίξι νέου θέρους στὴν Εὐρώπη, μαζεύτηκαν κατὰ χιλιάδες χιλιάδων, ἐπέταξαν καὶ μὲ μίαν ἀδιάκοπη τῆψη, ἔφθασαν ἀνά μέσᾳ μας...

Η ΘΕΡΙΝΗ ΚΑΙ Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΔΙΑΜΟΝΗ ΤΟΥΣ

Τὰ χελιδόνια, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι, δὲν ἐρχονται μονάχα στὴν Ἑλλάδα καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ φθάνουν ἀκόμη ὡς τὴν Κίνα. Ὅσο γιὰ τὰ χελιδόνια ποῦ ζοῦν στὴ Μαδαγασκάρη ἢ στὴν Ἀμερική, ἐκτελοῦν κάθε χρόνο ἀπερὰν τῶν ἐκτάσεων ταξίδια...

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ ἀμυαλῶν νεαρῶν τῶν ὁποίων μόνη ἐνασχόλησις εἶνε νὰ περιέρχονται τὴν ὑδρόγειο σὰν ἀπληστοὶ τουρίστες. Ἀντιθέτως, τὰ χελιδόνια εἶνε, ἂν μὴ νὰ λέχθῃ, πρόσωπα πολὺ ἰσορροπημένα καὶ εὐπρεπῆ, πρόσωπα ποῦ ἔχουν τὶς μικροαστικές τους συνήθειες.

Τὸ χελιδόνι ποῦ ἔχει ἔγκ' ἀταίειπὴ τὴ φωνὴν τοῦ στο ταστήσῃ τῇ φωνῇ θὰ ξαγεῖσθαι τῆς στέγης σας θὰ ξαναρχεταί, σχεδὸν πάντοτε, τὰ ἐπόμενα χρόνια στὴν ἴδια κατοικία.

Καὶ ἐὰν ἐκεῖ κάτω στὸ Ἀλγέρι, ἔχη ἐγκαταστήσει τὴ φωνὴν τοῦ ἐπάνω στὸν τροῦλλο λῆα τοῦ ἐπάνω στὸν τροῦλλο λῆα τοῦ παλαιοῦ τζαμιῦ, πάντοτε ἐπιστρέφει σ' αὐτὴ τὴ φωνὴν ὅταν μᾶς ἐγκαταλείπῃ κατὰ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ φωνὴν τοῦ στὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ θερινὴν τοῦ κατοικία.

Μόλις αἰσθανθῇ ὅτι ὁ χειμῶνας πλησιάζει, τὸ χελιδόνι μᾶς ἐπιστρέφει στὴν χειμερινὴν τοῦ κατοικία, στὸ Ἀλγέρι.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΧΕΙΜΑΖΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΑ... ΕΛΗ.

Οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ἤδη παρατηρήσει ὅτι κάθε χρόνο, κατὰ τὸ φθινόπωρο, τὰ χελιδόνια τῆς περιοχῆς μᾶς ἔχονταν γιὰ νὰ ξαναφάνουν τὴν ἐπομένη ἀνοιξί.

Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ φαντασθῶν ὅτι τὰ μικροκαμωμένα αὐτὰ πουλιὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἐκτελοῦν γιγαντιαία ταξίδια γιὰ νὰ πᾶνε νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα τους κάτω ἀπὸ τὸν Ἀφρικανικὸ ἥλιο.

Καθὼς δὲ εἶχαν διαπιστώσει ὅτι τὰ χελιδόνια συναθροίζονται συχνὰ σὲ ὁμίλους, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἔλη καὶ τοὺς βάλτους, ὅπου τὰ κουνούπια ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφονται εἶνε πολυάριθμα, ἐβγάλαν τὸ παρακάτω ἀπλοῦκό συμπέρασμα:

«Τὰ χελιδόνια χάνονται τὸ φθινόπωρο, βεβαιούσαν μὲ σὺβαστικότητα, διότι βυθίζονται μέσα στὰ ἔλη καὶ καταδύονται κάτω ἀπὸ τὰ νερά, στὸν πυθμένα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχὰ κατὰ τὸν χειμῶνα».

Κατὰ τὸν 18ο ὅμως αἰῶνα, ἕνας ἐπιστήμων, ποῦ ἐδρίσκε τὴ γνώμη αὐτὴν κάπως ἀλλοκοτῇ, εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ προσδεθῇ στὸ πόδι ἑνὸς χελιδονιοῦ ἕνα μικρὸ σπαγγάκι θαμμένο κόκκινο. «Ἐτσι, ἐσκέφθηκε, ἂν τὸ χελιδόνι μου περάσῃ τὸν χειμῶνα τοῦ κάτω ἀπὸ τὰ νερά, ὁ σπαγγός ἀσφαλῶς θὰ ξεβαθῇ...».

Τὴν ἐπομένη ἀνοιξί ὅταν τὸ πουλὶ ξαναγύρισε στὴ συνθησμένην τοῦ φωνῆ, ὁ ἐπιστήμων μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὁ σπαγγός δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ θόλου χροῖα.

Τότε, λοιπόν, ἀποφάσισαν νὰ προσέξουν περισσότερο τὰ χελιδόνια κι' ἔτσι ἀνεκάλυψαν τὴν καταπληκτικὴν ἀποδομῇ τους.

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Χαιρετῆστε, λοιπόν, τὰ χελιδόνια τῆς ἀνοιξῆς, ἀγαπητοί μου!...

Δὲν μᾶς φέρνουν μόνο ἐπ' αὐτὰ στυλινὰ φτερά τους κάποιο ἀπαύγασμα τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἡλίου... Ἐκτός ἀπ' αὐτό, τὰ χελιδόνια εἶνε ἕνας πραγματικὸς ἐναέριος στρατός, ποῦ κάθε ἀνοιξί τίθεται στὴν ὑπηρεσία μας.

Τὸ χελιδόνι εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς ὅλων τῶν ἐπιβλαβῶν ἐντόμων, ὅλων αὐτῶν τῶν ἐντόμων ποῦ κατατρώγουν τὶς ρίζες τῶν φυτῶν ἢ τὰ φρούτα ἐπάνω στὰ δένδρα καὶ καταστρέφουν τὴ συγκομιδὴν τους.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ τὰ κυνηγοῦν καὶ τὰ ξανακυνηγοῦν ἀδιάκοπα: εἶνε ἡ πρόνοια τῆς γεωργίας μας.

Ὅταν ἡ ἡμέρα εἶνε καλὴ, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καθαρός, τὸ χελιδόνι ἀνέρχεται καὶ κυνηγᾷ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ὅταν ὁ καιρὸς χαλάῃ καὶ γυρνᾷ πρὸς τὴν βροχὴ, κυνηγᾷ ξυρίζοντας τὸ ἔδαφος.

Κι' ἔτσι, καταπολεμώντας πάντοτε τοὺς ἐχθρούς μας, μᾶς ἐξυπηρετεῖ καὶ ὡς θαυμάσιο. Θαυμάσιο, γενναῖο χελιδόνι!

Θ. Γ.

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

ΕΣΘΗΡ ΚΟΡΗ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ

ΚΙΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΜΕΘΥΣΙ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΚΑΙ ΜΕΘΥΣΙ ΤΟΥ ΝΟΥ

—Ένα φιλή ακόμη, αγαπη-
μένη μου, ένα φιλή! Γιατί διά-
ζεσαι να μου στερήσης τον ή-
λιο που καταυγάζει μ' έλπίδες
την φοβισμένη καρδιά μου ;
—Ω γλυκέ βασίληά της ψυχής
μου, μη φύγης, μή, ή μοναξιά
με τρομάζει...

Χώθηκε μέσα στην άγκαλιά
του βασιληά 'Ασουήρου ή 'Α-
στίν, ή ώραία βασίλισσα, και
προτεινόντας τὰ φλογισμένα
της χείλη σε μίαν ήδονική επι-
σφράγιση των δεβαιώσεών της,
περί αιωνίας όφουσίσεως, μι-
σόκλεισε τὰ μάτια και φαινό-
τανε σαν να προσπαθούσε να
συγκρατήσει τη γοητεία ενός ό-
νειρου που βρισκόταν στο τέρ-
μα του.

Μικροκαμωμένη, δροσερή σαν
το κρίνο κι' όπλισμένη με τη
γοητεία ματιών, μέσα στα ό-
ποια καθρεφτιζόταν το μυστή-
ριο, όταν δεν αναπηδούσαν οι
άστραπές της φλογερής της ά-
γάπης, ή θελκτική γυναίκα του
βασιληά των Περσών —Ξέρει
του Α' —ήταν το ζωντανό καλ-
λιτέχνημα που σκορπούσε τη

γοητεία και προκαλούσε το
μούδιασμα στις αισθήσεις και
στην καρδιά του ήρωικού έκει-
νου κατακτητή των λαών.

Το πρόσωπό της, το όλόφω-
το μέσα στον χείμαρρο των
μαλλιών της, το κορμί της με
τις μεθυστικές καμπυλότητες,
το ευγενικό της παρουσιαστικό,
οι κινήσεις, το βλέμμα, ή φω-
νή, τὰ κερασένια χείλη κι' ή
χιονόλευκη σειρά των δοντιών
της τὰ μάγουλά της με το
ρόδινο χρώμα κι' εκείνα τὰ κον-
τυλιόνα της δάχτυλα, ήταν το
αρμονικό σύνολο που προκαλού-
σε φρικίασμα έρωτος: Κι' όλη
της ή ύπαρξη, που ανακόχλαζε
σ' ένα καμίνι άνάτης, φαινό-
ταν σαν να λώωνε τώρα ίκετεύ-
οντας το φιλή του.

Σ' εκείνη τη θερμή ίκεσία
ματιών πουσθύναν, σ' αυτό το
άντικρυσμα ενός θελκτικού κορ-
μιού που τρεμοβίλαζε στη ρι-
μολή έπαφή της μισόγυμνης
σάρκας της με τὰ δυνατά μπρά-
τσα του, ή Πέρσης βασίληας έ-
νοιωσε μιά δοθειάν ικανοποίησι
για την άπριόριστη άγάπη της
και τον τρελλό πόθο μαζί, να
την πνίξει σ' ένα άτέλειωτο σφί-
χταγκάλισμα επάνω στην καρ-
διά του π' ανασκίρτούσε στην
πρόκλησή της.

—Πνοή της ψυχής μου! Δρο-
σερό λουλούδι που φύτρωνες
και ριζοβόλησες στην καρδιά
μου! Γλυκειά μου 'Αστίν! Και
πότε είσαι μακριά μου, άφού,
όπου και άν βοίσκωμαι, ή δική
σου μορφή πλημμυρίζει τη σκέ-
ψη μου ; Πνίξε την άνησυχία,
που σου φέρνει ή έρωτας, στην
άδιάκοπη αναπόλησή μου και

μίλα μαζί μου με την καρδιά
σου, όταν είμαι μακριά σου, ό-
πως μιλάς με τὰ μάτια σου ό-
ταν είμαι σιμά σου. —Ω γλυκέ
τύραννε, που εξουσιάζεις τις ά-
ναμνήσεις μου. 'Από τί φοβά-
σαι ;

—'Απ' τη μεγάλη, άγάπη
μου, μίην τρελλαθώ! 'Από τον
ήλιο που ρίχνει τις άκτίνες έ-
πάνω σου, από την αύρα που
χαϊδεύει το πρόσωπό σου. Με
φοβίζουσε όλα και ζηλεύω για

—Δίδωε την άνησυχία που
σκιάζει τη λάμψη των θείων μα-
τιών σου, και θρόνισσε στην
ψυχή σου την πίστι στον έρωτά
μου που τον γιγαντώνουν οι
χάρες σου. 'Ας είνε πάντα στην
καρδιά σου ή άνοιξη κι' άς μη
βασίλευη ποτέ της ευτυχίας ή
ήλιος. 'Ας φυτάνε οι αύρες
στης ψυχής μου τον κήπο, κι'
άς σκορπάνε του έρωτά μου τὰ
μύρα για να νανουρίζη επάνω
τους την άνάμνησή μου, ή άύ-
γη που διαλείς τὰ σκοτάδια...
Σε λατρεύω, άγάπη μου...

—Λιποθυμάει ή ψυχή μου
στα λόγια σου! Εφέλλισε με
μισόκλειστα μάτια ή βασίλι-
σα. —Ω, τί ευτυχία να πέθαινα
σ' αυτό μέσα το όνειρο!

'Αλλά το όνειρο έπρεπε τέ-
λος να σταματήσει. 'Ο 'Ασουή-
ρος ήταν βασιληάς ενός κοά-
τους, που άρχισε άπ' τις 'Ινδίες
κι' έφθανε έως των Αιθιοπιά.
'Εκατόν είκοσι έπτά έπαρχίες
βρισκονταν υπό την κυριαρχία
του, και οι νικηφόρες στρατιές
του διέσχίζαν τις άπέραντες
κτήσεις του, επιβάλλοντας ός
νόμον τη θέλησή του. 'Επρεπε
να λαμβάνη γνώση για ό,τι συ-
νέβαινε, να έκδίδη διαταγές και
να λύνη τὰ ζητήματα που ήταν
έπείγοντα.

'Εξακολουθούσαν, άλλως τε,
οι γιοσάδες που είχαν άρχισει ά-
πό έξη σχεδόν μήνες πριν, κι'
έπρεπε να γυρίση στο γραφείο

του για να δεχθή τους μεγιστά-
νες του. 'Εσφίξε για μιά φορά
άκόμη στην άγκαλιά του την
έρωτευμένη βασίλισσα, δεβαιώ-
νοντάς την για την αιωνίαν ά-
γάπη του, κι' έφυγε.

—Κι' όμως φοβάμαι!, έψιθύ-
ρισε ή 'Αστίν πέφτοντας στο
ανάκλιτρό της, όταν έμεινε μό-
νη. Φοβάμαι το μίσος του τρο-
μερού Μαμουκάν και ριγώ,
σαν θυμάμαι τη ματιά που μου
έριξε έπειδή δεν υπέκυπα στον
άνόσιο έρωτά του... 'Α, πώς
τον φοβάμαι τον Μεμουκάν...

—Ιά Σούσα, ή επίσημη πρω-
τεύουσα της Περσίας, ήττω
πλημμυρισμένη εκείνες τις ήμε-
ρες από πιστούς υπηκόους του
'Ασουήρου, που είχαν έρθει άπ'
όλα τὰ περάτα της άχανούς
αυτοκρατορίας του.

Είχαν περάσει τρία χρόνια
από τότε που ανέθηκε στο θρό-
νο ή νικηφόρος στρατηλάτης,
και το ευτυχισμένο γεγονός
γιωρταζότανε τώρα μ' όλη τη
μεγαλοπρέπεια και την άμυθη-
τη πολυτέλεια που έπικρατούσε
στ' άνάκτορα των πανίσχυρων
κυριάρχων της πλουτοφόρου 'Α-
νατολής. Οι εύγενείς και ήγε-
μόνες της Περσίας και της Μη-
δίας, οι 'Ινδοί βασιληάδες, οι
'Αθρησνοί φύλαρχοι, οι ήγεμό-
νες όλων των έπαρχιών του κρα-
ταιού βασιλείου του, ήσαν συγ-
κεντρωμένοι στα Σούσα όπου
ο 'Ασουήρος τους έδειχνε τὰ
πλούτη, τη δόξα, τη δύναμη και
τη λαμπρότητα της άκατανίκη-
της Μεγαλειότητός του, μέσα
σε θαμβωτικές πανηγυρείς, που
ξεπερνούσαν σε έκκεντρικότη-
τα και παραδοξότητα τὰ μυθι-
κά συμπτώσια των 'Ινδών μεγα-
στάνων.

Αυτή ή έπίδειξις που κατέ-
πλησσε τὰ πλήθη των άπεσταλ-
μένων, διαρκούσε από έξη σχε-
δόν μήνες, και τώρα βρισκό-
ταν στο τέλος της. Κι' έπ' εύ-
καιρία της ληξέως της, διε-
τάχθησαν να παρατεθούν επί
έπτά ήμέρες συμπόσια μέσα
στούς θαυμασίους κήπους τ'ών
άναστόρων, στα όποια έκλήθη-
σαν να λάβουν μέρος μικροί
και μεγάλοι, πλούσιοι και
φτωχοί, όλοι οι κάτοικοι της
πρωτευούσης, ντόπιοι και ξέ-
νοι, όλος ή λαός.

—'Ο άπέραντος κήπος, ή
πλημμυρισμένος άπ' τὰ μεθυ-
στικά άρώματα των σπάνιων
λουλουδιών του, ήταν δια-
σκευασμένος κατάλληλα για
εκείνα τὰ πολυτελή συμπόσια.
Στύλοι από λευκά μάρμαρα,
ύψωνονταν σε διάφορα μέρη,
κι' επάνω στα κιονόκρανα,
φώτα κρυμμένα ανάμεσα σε
λουλούδια, ανακάτευαν τη θα-
μψη λάμψη τους με την ακτι-
νοβολία των άστρων που στο-
λίζαν τον ολοκάθαρο ούρανό.

Κι' άπ' εκείνους τούς στύ-
λους, άπλώνονταν μεταξωτά
παραπετάσματα λευκά, πράσι-
να και κυανά, κρεμασμένα με
σχοινιά βυσινιά και πορφυρά,
τυλιγμένα σε άσημένιους κρι-
κούς, διαστίκτους από πολύτι-
μες πέτρες που άκτινοβολού-
σαν παράδοξα μέσα σ' εκείνον
τον υποβλητικό φωτισμό.

—'Ανάκλιτρα χρυσά κι' άρ-
γυρά, όπου θα κάθονταν οι
καλεσμένοι ενώ άβραωγαν, ή-
σαν παρατεταγμένα σε μίαν
στελείωτη σειρά επάνω σε λι-
θόστρωτο φτιαγμένο από πορ-
φυρήτη και μάρμαρο μπλέ, ά-
σπρο και μαύρο, και τραπέ-
ζακια άδαμαντοποικίλτα δίπλα
τους, με πιάτα σε χρωματι-

σμούς ταιριασμένους με το πε-
ριβάλλον συνεπληρώναν το
έκθαμβωτικό θαύμα της έκπλη-
κτικής έπίδειξης.

—Όταν οι καλεσμένοι πήραν
τις θέσεις τους, οι ύπηρεσίες
κινήθηκαν και λειτούργησαν κα-
τά τρόπον αξιοθαύμαστο. 'Ω-
ραιες σκλάβες, διαλεγμένες ά-
νόμεσα από τὰ πλήθη των νι-
κημένων λαών, κενούσαν ά-
φρώδη κρασιά με ποτήρια χρυ-
σά, που τ' άλλαζαν διαρκώς,
νώ λυγρές χορεύτριες έδει-
χναν τις όμορφίες τους γυμνών
κορμιών τους, και διάσημες
αυλητρίδες συνεπληρώναν το
μεδίστι των αισθήσεων και των
ψυχών.

Την ίδια ώρα, με την ίδια
πολυτέλεια και την ίδια με-
γαλοπρέπεια, ή βασίλισσα 'Α-
στίν, λαμπρό άστρο ανάμεσα
στις ανατολίτικες όμορφίες
που είχαν έρθει να προσκυνή-
σουν τον βασιληά και τὰ
κάλλη της, έδινε συμπόσιο
στις γυναίκες αυτές μέσα σε
ίθουσες, όπου όλα ήταν ένα
μογευτικό όνειρο που ανέβαζε
ής ψυχές έως την έκλυσι.

Το γλέντι του πλουτου ζεα
κολούθουσε μιά βδομάδα όλο-
κληρη, μέσα στον κήπο κι' έ-
πάνω στ' άνάκτορα, και την
τελευταία νυχτιά, ή ευθυμία ή-
ταν μεγαλύτερη, έπειδή το
κρασί καταναλώθηκε περισσό-
τερο. Κανένας δεν έδίαζε τον
άλλον να πιη, άλλ' όλοι έμι-
μηθήκανε τον βασιληά, ό όποι-
ος, γοητευμένος άπ' την συν-
άντησι που είχε κάνει με την
πολυαγαπημένη του βασίλι-
σα, άδειάζε διαρκώς το πο-
τήρι του. Οι σφοοί και οι με-
γιστάνες που τον τριγύριζαν,
έπιναν επίσης. 'Ο λαός παρα-
ληρούσε άπ' το πιότο, κι' ή
'Ασουήρος, ένθουσιασμένος ά-

πό τις έκφράσεις της άφουσί-
σεως των, και ζαλισμένος άπ'
το κρασί, θέλησε να καταπιή-
ξη τὰ πλήθη, δείχνοντάς τους
τους άμυθητους θησαυρούς του
κορμιού της γυναίκας του !

Κανένας δεν είχε τη δύνα-
μη, τη δόξα και τὰ πλούτη
του. 'Αλλά κανένας δεν είχε
αυτε τις όμορφίες της 'Αστίν.
Κι' άν ή έπίδειξις του μεγα-
λείου του είχε καταπιήσει τους
υπηκόους του, το αντίκρυσμα
της 'Αστίν, που θα παρουσια-
ζόταν έμπρός τους χωρίς να
κρύβη καμμιαν άπ' τις χάρες
της, θα τους προένουσε το
θάμβος, άπαραίτητο για να ό-
λοκληρωθή ή έκτίμησις των ύ-
πικών του προς την Μεγα-
λειότητα της προσωπικότητός
του. 'Εκάλεσε, λοιπόν, τους
ευνούχους του και τους έ-
πρόσταξε να πάνε να οδηγή-
σουν εκεί την 'Αστίν, για να
δείξη το κορμί, τις όμορφίες
και τους κρυφούς θησαυρούς
της στο λαό και στους αντι-
προσώπους του βασιλείου του!

Στο άκουσμα της άπροσ-
δόκητης προσαγής, οι σύμ-
βουλοι του άνασκήρτησαν. Τὰ
μάτια του Μεμουκάν άστρα-
ψαν, κι' ένα τρομερό χαμόγε-
λο έκίνησε τὰ στυγνά χείλη
του, ενώ όλων των μεγιστάνων
τὰ βλέμματα προσήλκονταν
επάνω του, έπειδή όλοι ύπο-
πτεύθηκαν ότι αυτός ήταν ή
έισηγητής της παράξενης ά-
γώσεως του μισομεθυσμένου
κυρίου του.

Μέσα στη νεκρική σιγή που
έπεκράτησε για λίγο, οι έ-
πτά ευνούχοι έστέκονταν κυρ-
τωμένοι σε μιά βαθιά υπό-
κλιση και δεν έκίνητο κανένας,
σαν να περίμεναν ή άναίρεση
την διαταγή που ήταν άκατα-
νόητη.

Οι γυναίκες φυλάγονταν
κρυμμένες στον γυναικωνίτη,
και τη βασίλισσα δεν την έ-
βλεπαν παρά οι έμπιστοι σύμ-
βουλοι του βασιληά μοναχά.
Και τώρα ή κυρία των έστελε-
νε να φέρη εκεί την ευνουμέ-
νη του, την 'Αστίν την ασυγ-
κριτη, για να δείξη στα με-
θυσμένα μάτια ενός όλοκλη-
ρου λαού και στους άναμμέ-
νους πόθους του, το κορμί και
τις άπόκρυφες χάρες εκείνης
που ως τότε την έφύλαγε άκο-
μη κι' άπ' τη δροσιά της αύ-
γής.

Οι σύμβουλοι σιωπούσαν
κι' ή Μεμουκάν άναγαλλόταν.
'Η 'Αστίν θάρχότανε, γιατί ή
άρνησις στην επίσημη πρόσ-
κλησι του βασιληά έσήμαινε
θάνατο. Και ή άκατάδεκτη ώ-
ραία που τ' άρνήθηκε τὰ χά-
δια της, θάδειχνε τώρα την ό-
μορφιά της, σ' εκείνη την πάν-
δημη συγκέντρωσι, θά στεκό-
ταν στο μέσον ενός μεθυσμέ-
νου λαού, παραδίνοντας έτσι
στις πιό βέδηλες σκέψεις τις
ώραιότητες του θείου κορμιού
της. —'Αν δεν ήθελε να πεθάνη
θάρχότανε. Κι' ό,τι ζήτησε να
κρύψη άπ' αυτόν, θα τὰ πα-
ρουσίαζε στ' άχόρταγα μάτια
των άχθοφόρων της.

—Τη βασίλισσα!, ξαναφώ-
ναξε ένθουσιασμένος ή 'Ασου-
ήρος... Τη βασίλισσα! Τί κα-
θίσαστε;

Οι ευνούχοι σηκώθηκαν και
όύγανε, για να γυρίσουν προ-
μαγμένοι σε λίγο να γονατί-
σουν ώχωρ ή γύσω στον χουστό
θρόνο άπ' το ύψος του όποιου
ή 'Ασουήρος άφηνε τὰ γέλια
του μέθισού του.

—'Αεέντη και κύε ! έ-
τραύλισε ή άρχιευνούχος Χαρ-
κάς. 'Η σεβαστή μας βασίλι-
σα άρνήθηκε να ύπακούση
στην προσαγή σου!

Σ' εκείνη την προσβλητική
ανάκλιμασι ή 'Ασουήρος τινα-
χθηκε όρθιος, κατακόκκινος ά-
πό το θυμό, το κρασί και το
τείσμα.

Αυτόν, που δεν είχε τολμή-
σει να τον άτενίχη κανείς, αυ-
τόν τον κυριάρχο της γνωστής
οίκουμένης, αυτόν τον άκατα-
βλητο κατακτητή, τον περι-
φρονούσε ή γυναίκα που έλά-
τρευε και τον έαπεινώνε σε
μια τέτοια επίσημη στιγμή,
μπροστά σ' εκείνους που εί-
χε καλέσει άκριβώς για να
τους δείξη την άκατάβλητη
παντοδυναμία του.

'Η προσβεβλημένη φιλοτι-
μία του του ένέπνευσε τις φο-
δερώτερες σκέψεις, και για
μιά στιγμή ή ζωή της 'Αστίν
έξαρθήθηκε από μιά του λέξι.
'Η προσβολή είχε γίνει σε
μίαν επίσημη στιγμή, και τι-
μωρία της ήταν ή θάνατος. Να
υποχωρήση ήταν προσβλητικό
για την αξιοπρέπεία του, άλ-
λά και να ζητήσει ικανοποίησι
ήταν όδυνηρό για τον έρωτά
του. Για να μη φανή πως ύ-
ποχωρούσε, ζήτησε διεξόδο
στις συμβουλές των σοφών του
συμβούλων, των ανθρώπων
που ήσαν να μελετάνε τ' ά-
στέρια και να μαντεύουν τους
καιρούς, αυτών που έφήρμο-
ζαν τους νόμους κι' έξηγουσαν
τις διαταγές του.

Γύρω του έκάθονταν ή Καρ-
σένα, ή Σεθάρ, ή 'Αδραβά, ή
Θερσίς, ή Μερές, ή Μαρσενά
και ή Μεμουκάν: οι έπτά άσ-
χοντες της Περσίας και της
Μηδίας, που διαικούσαν την

αυτοκρατορία του. Καί τους υπέβαλε την ερώτηση τί έπρεπε σύμφωνα με τὸ νόμο, να κάνει στη βασίλισσα, που άσέβησε στην ιερή θέλησή του.

Ο Μεμουκάν, ο πανίσχυρος πρόεδρος του τρομερού συμβουλίου, απ' τις διαθέσεις του οποίου έξηρτάτο ή ζωή και των ένδοξότερων ακόμη στρατηγών, σηκώθηκε να δώσει αυτός την απάντηση.

Σε κάθε άλλη περίπτωση θα συνεδούλευε να ριχτεί ή 'Ασπίν στη φωτιά. 'Αλλ' αυτό έπι το παρόντος δεν τώδελε. Είχε καιρό να την παραδώσει στον δήμιο και να τώκανε, αν εξακολουθούσε ν' ανθίσταται στον έρωτά του. Καί κυριώνως τὸ κορμί του βαδία, με ύψος ανθρώπου που έδεινε έλα τὸν σεβασμό πρὸς τὸν 'Ασπίν, καί την προσήλωσέ του στους νόμους, απήντησε:

— 'Η βασίλισσα 'Ασπίν, κραταίέ μου άφέντη, δεν άσέβησε και δεν άμαρτήσε στον βασιλιά της μονάχα, αλλά και σ' όλους τους άρχοντες, καί σ' όλους τους λαούς της χώρας του. Γιατί αυτή ή άσεβής της απάντησις θα διαδοθή και θα μάθουν όλες οι γυναίκες να περιφρονούν τους άνδρες μπροστά στους ανθρώπους των, όπως εκείνη περιφρόνησε τὸν βασιλιά της έμπρὸς στους υπηκόους του. Οι δέσποινες της Περσίας και της Μηδίας, που φιλοξενεί κι' άκουσαν την απάντησή της, θα μιλήσουν τὸ ίδιο στους άρχοντάς σου και άνδρες τους και θα προκαλέσουν την όργή τους και την άγανάκτησι. 'Εάν λοιπόν εύδοκί ή σεβαστός βασιλιάς, άς έκδόση διαταγή, κι' άς γραφτεί στους νόμους τῶν Περσῶν και τῶν Μηδῶν ώστε να είνε διά παντός άνέγκλητος: «Νά μὴ ξαναπαρουσιασθῇ ποτέ πιά ή 'Ασπίν μπροστά σου!» Καί δώσε, άρχοντά μου, την εύνοια και τὸ θρόνο της σέ μίαν άλλην, ή άραιότερη και καλύτερη. Κι' όταν τὸ πρόσταγμα σου μνηυθῇ σ' όλο σου τὸ βασίλειο — τὸ άτέλειωτο — όλες οι γυναίκες θ' αποδίδουν τότε την τιμή που άρμόζει στους άνδρες τους, είτε άρχοντες είνε, είτε άπλοί θνητοί.

'Η πρότασις ίκανοποίησε την πληγωμένη φιλοτιμία τοῦ 'Ασούηρου, ὁ οποίος καί διέταξε να έκτελεσθῇ. Ο Μεμουκάν έδωσε έντολη να έτοιμασθουν την ίδια στιγμή τὰ ελδοποιητήρια γράμματα, και πρὶν οι άτμοί τοῦ κρασιῦ διαλυθῶνε κι' ὁ 'Ασούηρος συνέλθη, ξιφίπποι άγγελιαφόροι σκορπισθόκανε πρὸς κάθε κατευθυνσ., για να φέρουν, ως τις άπώτερες άκρες τοῦ βασιλείου του, την καταδίκη της έρωτευμένης καρδιάς του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ;

'Ελθξαν οι γιορτές εκείνο τὸ βράδυ κι' οι αντιπρόσωποι γούρσανε στις έπαρχίες τους ν' άναγγελλουνε τὰ θαυμάσια που είδανε και τὰ έκπληκτικά που συνέβησαν. Ο Μεμουκάν κλεισθηκε στὸ δωμάτιό του, να συμπληρώσῃ τὸ σατανικό σχέδιό του, κι' ὁ βασιλιάς να ζητήσῃ στον ύπνο την άνάπαυσι

τοῦ θολωμένου μυαλοῦ του.

'Αλλ' όταν ὁ 'Ασούηρος συνήλθε και θυμήθηκε τὴ συνέδη κι' αναλογίσθηκε τί είχε κάνει, έτρώμαζε. Όταν έσκέφθηκε πὸς έχάθηκε για πάντα ή πνοή της ψυχῆς του, ένιωσε ν' απλώνεται στην καρδιά του ὁ θάνατος. Είχε χάσει την 'Ασπίν του όριστικά και άνεπαύρωθωτα, την είχε χάσει για πάντα: και την καταδίκη τοῦ ίδιου τοῦ έαυτοῦ του, την άνήγγειλε έπισήμως και την διεκήρυξε διά νόμου. Ο βασιλιάς είχε καταδικάσει ὁ έρωσ της σπαραζόταν για την άπόφασί. Καί τὸ μαρτύριο άρχισε απ' εκείνη τὴ μέρα, βασανιστικό, πνιγρὸ και άτέλειωτο.

'Αναμμένος από περφόρησι, την έδωσε από τὸ θρόνο και τὸ κρεβάτι του, αλλά δεν μπορούσε να την άπομακρύνῃ κι' από τὴ σκέψι του. Βασίλευε ακόμα σπου προσεδωλημένη ψυχῇ του, για νὰ τὸν πρξενῇ, τώρα, όχι τὴ γλυκερία κeno ποσι τῶν ζιζιώσεων του έρωτα, αλλά τὸν πόνο τῶν άναμνήσεων.

Δεν την είδε την ήμέρα εκείνη, αλλ' άνέμενε. Δεν την είδε την άλλη και τὸν έδασάνισε άπογοητεύσις. Δεν πήγε την τρίτη και πένεσε. Τώρα έβλεπε τί είχε κάνει, τώρα έτρώμαζε για τὴ διαταγή ποῦ έδωλάς. Ποιός κακός δαίμονας είχε σκηνοθετήσει την τραγωδία της καρδιάς του κι' είχε φιλοτεχνήσει τὸν σπαραγμό της;

'Ενας δυνατός πόνος τὸν έπιπνε και ή άπελπισία τὸν έσπρωχνε έως την σκληρότητα. Τίς ήμέρες εκείνες, όσοι κατέφυγαν στην δικαιοσύνη του, δεν θρήκανε έλεος. Μισούσε τὸν κόσμό, έπειδὴ άγαπούσε εκείνην.

'Ηθελε να την ιδῇ. 'Αλλά δεν τὸ έκανε. Πὸς θα λύγιζε ὁ υπερήφανος βασιλιάς απ' τὸν πόνου, και πὸς θα παρέδιδε τὸν ανδρικό του έγωισμό στην λειδοποιία μιᾶς γυναίκας; Τί δεν θαδινε για να την ιδῇ και να της μιλήσῃ, χωρίς όμως να ταπεινωθῇ; Ω, αν εκείνη ζητούσε να τοῦ μιλήσῃ! Οά την κα ακεραυνώνῃ με τὸς θυμὸς του, αλλά θα της έσφονγιζε τὰ δάκρυα σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του.

'Η 'Ασπίν όμως δεν έκτενεσῃ της συγγνώμης του.

Για την δική της καρδιά ὁ 'Ασούηρος δεν ήταν ὁ μεγαλοπρεπής βασιλιάς, αλλ' ὁ άγαπημένος της έραστός. Τὸν άγαπούσε τόσο πολὺ ώστε να μην τοῦ συγχωρήσῃ την παράδοξη απαίτησι να δείξῃ στον κόσμο ὅτι έφύλαγε κρυμμένο μονάχα γι' αυτόν. Κι' έδιάλεξε ν' αντιμετώπισῃ τὸ θάνατο, σ' εκείνη την τρομερή διαπίστωσι, ὅτι για τὸν 'Ασούηρο δεν ήταν παρά ένα κορμί που μπορούσε να τὸ καμάρωσῃ ὁ καθένας, όπως τὸ καμάρωνε και ὁ ίδιος.

'Η άξιώσις του έδειχνε πόσο μηδανισμένη ήταν ή έκτίμησις του καί πόσο άνεπαρκής ή εγγάτη του. Γιατί να ζήσῃ βέστερα από εκείνο τὸ τραγικό ζήτημα και τὸ σῶσιμο ενός άνθρώπου, μέσα στὸ ήδονικό μέμα τοῦ οποίου ένανούριζε την ψυχῇ της;

'Η 'Ασπίν δεν έπήγε. 'Ηξερε τις συνέπειες της άρνήσεως της κι' έπεριμενε τὸν θάνατο.

'Η 'Ασπίν δεν έπήγε, αλλά και ὁ 'Ασούηρος δεν υπέκυψε πρώτους. Καί οι δυὸ άνθρωποι τοῦ τους έχωριζε τώρα αυτό που τους ένωνε άλλοτε — ή μεγάλη λειώδης άγάπη τους — κλεισμένοι στις κάμαρές τους, θρηνοῦσαν για τὸν χωρισμό που καταμάτανε την ύπαρξί τους και έγιγάντωνε την άπελπισία τους.

Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο ὁ πόνος δυνάμωνε κι' οι σύμβουλοί του έπρότειναν στον 'Ασούηρο ν' αναζητήσῃ κατὶ νέο, που θα μπορούσε να τὸν άποστήσῃ από την βασανιστική τυραννία της ώρας 'Ασπίν, ν' αναζητήσῃ δηλαδή νέες παρθένες θελκτικές και ώραιες: να στείλῃ έφόρους σ' όλες τις έπαρχίες τοῦ βασιλείου να διαλέξουνε τὰ λουλούδια που με τὰ μύρα τους θάρρηναν δάλαμα στην πληγή της καρδιάς του.

Ο 'Ασούηρος συγκατατέθηκε. Καί οι άπεσταλμένοι του σκορπισθόκανε στις έπαρχίες του για να θροῦν εκείνην που θ' άγωνιζόταν να γλυτώσῃ τὸν βασιλιά από την τυραννία της 'Ασπίν και τὸ μαρτύριο της άγάπης της. Καί τότε, απ' τις 'Ιδιες έως τὸν 'Ελλάσποντο, οι σκλάβες προσέτρεξαν. Οι κόρες της Αιγύπτου παρατάχθηκαν στὰ Σούσα δίπλα στις ώραιές της Παρθίας και της εδάσαστου Σκυθίας: οι θελκτικές παρθένες όλου τοῦ βασιλείου του έτρεξαν να διεκδικήσουν τὸ στέμμα που έπρόκειτο να προσφερθῇ ως γέρας στην ώραιότητα.

Καί μαζί με τις άλλες, τις θεληματικές διεκδικήτριες τοῦ στεμματος και της δόξας του, ώδηγήθηκε τρέμοντας σ' ανάκτορα ένα φοβισμένο κι' άπελπισμένο λουλούδι, ή πανέμορφη παρθένα 'Εσθήρ.

'Ηταν δέ ή πανέμορφη αυτή κόρη, μιᾶ προγεγραμμένη, πρὸ έκρουσε έως τότε την ύπαρξί και τ' όνομά της, έπειδὴ την αναζητούσε ὁ δήμιός.

Όταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὁ βασιλιάς τῶν 'Ασσυρίων έκυριεύσε τὰ 'Ιερσόδλυμα, πήρε σκλάβο τὸ βασιλιά μ' ολόκληρη την αὐλή και δέκα χιλιάδες προκρίτους, που διασκορπισθηκαν στὰ διάφορα μέρη τοῦ βασιλείου του.

Όμορφα πλουσιοκόριτσα ριχτήκανε στη δυστυχία, ώραιες παρθένες ύποκυπανε στη βία, πεινά και δυστυχία έδάσανιζε τις τάξεις τῶν εύγενῶν 'Ιουδαίων. Γι' αυτούς δεν υπήρχε ή πρόστασις τῶν Νόμων. Ατιμετώπισαν πάντοτε την περιουσίαν, και τὸ μίσος, κι' ή ζωή τους έξηρτάτο από την ιδιοτροπία τοῦ πρώτου τυχόντος κατοικοῖτοῦ.

Μεταξύ τῶν αἰχμαλώτων, τῶν καταδικασμένων στην ταπείνωσι ήταν και ὁ πρίγκηψ Μαρδοχαίος, γιγὸς τοῦ 'Ιαεὶρ, Βενιαμίνης κι' έκτός αὐτοῦ, ὁ άδελφός τοῦ πατέρα του, ὁ άπόδος θρέβθηκε κάποιον πρὸν έκαλοισμένος σ' έναν έρημο δρόμο τὸν τόπον της έξορίας του. Ο σκοτωμένος έγκατέλειπε άποστάτευτο τὸ μικρὸ κοριτσάκι του την χαριτωμένη 'Αδασά, κι' ὁ Μαρδοχαίος ποτταν στὸν κόσμο έρημος πλέων, πήρε τὸ βράσιό άγγελοῦδι και τάρκρυψε σπῖτί του.

'Αλλ' όταν την άλλη μέρα πληροφορήθηκε πὸς είχε διατα

χθῇ ή έξόντωσις δολόκληρης της οικογενείας τοῦ θείου του, ὁ Μαρδοχαίος έτρώμαζε. Μυστικά και πράκτορες αναζητοῦσαν τὴ μικρή 'Αδασά. 'Αμοιβές προκηρύχθηκαν για εκείνον που θα την παρουσίαζε και σ' όλη τὴ χώρα γνωστοποιήθηκε ή καταδίκη της άθάνας μικρῆς, πού, σύμφωνα με την άπόφασί τοῦ βασιλιά, μπορούσε να την πάρῃ σκλάβη ή και να την σκοτώσῃ έλεύθερα ὁ καθένας τους. 'Επειδὴ έπρεπε να πληρώσῃ κι' ή άθάνα αυτή για την άνταποδοσία τοῦ πατέρα της.

Την ίδια νύχτα, έχοντάς την διπλωμένη μέσα σε σκεπάσματα, την έφορτώσε σ' ένα άμάξι και πήγε στὰ Σούσα. Παραουσιάσθηκε γιὰ έμπορος απ' τὴ Συρία, κι' έγκατέστησῃ σ' ένα άπόκεντρο σπῖτί. Την 'Αδασά την μετωνόμασε 'Εσθήρ και την παρουσίασε γιὰ κόρη του. Κι' έλπίζοντας έτσι πὸς θα μπορούσε να μείνῃ στὸ σκοτάδι και στην άφάνεια, άφωσιώθηκε στην άνατροφή της μικρῆς εξαδέλφης του, που έτρεμε σαν ένα πουλάκι σὲ κάποιο χιονισμένο παράθυρο.

Μὰ ή έλπιδα του αυτή διαψεύσθηκε... Γιατί τὸ πεπρωμένο αλλοιωτικά θέλησε.

Όσο περνούσαν τὰ χρόνια, τόσο ή ωμορφιά της 'Εσθήρ γινότανε γοητευτικότερη. Δροσφερὴ σαν 'Απολλιατικὸ πρῶιν, φωτεινὴ σαν την αὐγή και γλυκειά σαν τὸς χυμούς τῶν καρπῶν της στριζέας της, ή ώραιά παρθένα προκαλούσε τὸν έκπληκτο θαυμασμό αλλά και τὸν κίνδυνο: Οι κατάσκοποι, που έργο τους ήταν να θρῖσκουν τους έχθρους τῶν κυρίων τους, αλλ' έπίσης και τις θελκτικές συντροφισσες τῶν νυκτῶν τους, εύχυνεις για την πολυτίμη ανακάλυψι, δαλνθόκανε νὰ μάθουν ποιά ήταν ή όμορφη κόρη που, τρομαγμένη σὲ κάθε συνάντησι, έτρέχε νὰ τρυπώσῃ και να κλειδωθῇ μέσα στὸ σπῖτί της. Τὸ ανήγγειλαν στον άρχηγὸ τους 'Αμοεν κι' έδοκίμασε εκείνος άσυγκράτητη χαρά, όταν έσαυρώσε τὸ τρομερὸ μυστικὸ της.

'Η 'Εσθήρ δεν είχαν αντίληψῃ τίποτε, αλλά και δεν έπαυε να φυλάγεται. 'Ηταν προγεγραμμένη. 'Αλλά 'Ηταν παντός ήταν 'Ιουδαία, κι' όλοι οι 'Ιουδαίοι καταδιώκονταν έπειδὴ έπαυσαν τὸν άρχηγὸ τους 'Αμοεν κι' έδοκίμασε εκείνος άσυγκράτητη χαρά, όταν έσαυρώσε τὸ τρομερὸ μυστικὸ της.

'Η 'Εσθήρ δεν είχαν αντίληψῃ τίποτε, αλλά και δεν έπαυε να φυλάγεται. 'Ηταν προγεγραμμένη. 'Αλλά 'Ηταν παντός ήταν 'Ιουδαία, κι' όλοι οι 'Ιουδαίοι καταδιώκονταν έπειδὴ έπαυσαν τὸν άρχηγὸ τους 'Αμοεν κι' έδοκίμασε εκείνος άσυγκράτητη χαρά, όταν έσαυρώσε τὸ τρομερὸ μυστικὸ της.

Τὰ παιδιά του σφαχτήκανε δλα μπροστά του, κι' αὐτός τυφλώθηκε κι' έρριχτηκε σὲ τρεμερές φυλακὲς στην πρωτεύουσά. 'Η 'Ιερουσαλήμ πυρπολήθηκε κι' άνεσκάφη, οι θρασυροί της κι' οι θρασυροί του καὸ του Σολομώντος μεταφέρθηκαν στη Βαβυλώνα, κι' όλος σχεδὸν ὁ πληθυσμός της 'Ιουδαίας, έκτός από τὸς γενητούς και τὸς πτωχούς μετακομίσθηκαν σκλάβοι.

Οι 'Ιουδαίοι ήτανε τώρα άνθρωποι έκτός νόμου: οι περιουσίες και τὰ κορίτσια τους εύκολη λεία στους δάνασους πάθους τῶν Βαβυλωνιαν. Τὰ κορμιά τους, μετά τὰ όργιώδη συμπτώσια, κυλιόντανε στην κήπους της άκαλοσύνης για να προκαλέσουνε την φρίκη σ' εκείνης που θα τὰ διαδέχονταν με τὴ σειρά τους στην άτίμη

σι και τὸ βασανιστήριο.

Οι διωγμοί έξηκολούθησαν και μετά τὸν θάνατο τοῦ ένδοξου Βαβυλωνίου βασιλιά. Τὸ μίσος κατὰ τῶν 'Ιουδαίων, οι καταδίξεις, οι δολοφονίες, οι άρπαγές και οι βασμοί τῶν παρθένων συνεχίζονταν ακόμη και τώρα έπί της αυτοκρατορίας τοῦ 'Ασούηρου, κι' ένα πρῶτ, λίγες ήμέρες μετά τὰ γεγονότα που διαδραματίσθηκαν στ' ανάκτορα, τὸ άπόκεντρο τὸ σπῖτάκι τοῦ Μαρδοχαίου δρέθηκε πολιορκημένο από ένα ισχυρὸ άπόσπασμα λοχόφορων.

Εντρομος ὁ 'Ιουδαίος πρίγκηψας πήγε και άνοιξε. 'Ο χρότος θανάτου ξεχύθηκε στὸ πρόσωπό του, αλλ' έν τούτοις κατόρθωσε να βγάλῃ μιᾶ φωνή:

— Ποιὸν ζητάτε; τὸς ρώτησε.

Παραμερίζοντάς τον με δίαιη κίνηση για να περάσῃ μέσα, ὁ αξιωματικός, τὸν έπληροφόρησε:

— Τὴν 'Εσθήρ!

'Η νεαρὰ 'Ιουδαία που κρυφάκουε συμμαζεμένη πίσω από την πόρτα τοῦ δωματίου της, άφισε μιᾶ πνιγμένη κραυγὴ τρόμου.

Ο Μαρδοχαίος παρ' όλιγο να σωρισθῇ χάμα. 'Επειδὴ από τὴ σκέψι και τῶν δυὸ έπέρασε ή ίδια τρομερὴ ύπόνοια:

'Η 'Εσθήρ ήτανε προγεγραμμένη. Διαταγὴ που έφερε την ύπογραφὴ τοῦ ένδοξότερου Βαβυλωνίου βασιλιά, παρήγγελλε τὸν θάνατό της, κι' ὁ έρχομός τοῦ ισχυροῦ άποσπάσματος τί άλλο μπορούσε να δείχνῃ παρά πὸς είχαν μάθει ποιά ήταν κι' έρχόντανε να την συλλάβουν για να την κρεμάσουνε στην αὐλή τοῦ κυρίου τῶν;

Ο Μαρδοχαίος ένιωσις τὴ φωνή του να χάνεται στον λάρυγγά του. 'Η 'Εσθήρ έπεσε βαρεαί στὸ κῆθισμα που ήτανε δίπλα της. Ο αξιωματικός έπρόσθεσε.

— Ο κραταιὸς αὐθέντης και σεβαστός βασιλιάς μας, θα εύδοκήσῃ να θέσῃ ὑπὸ την κρίσιν του την νεαρὰ σκλάβη του. Εύτυχεις, ὅτι σὰς κάνει μιᾶ τέτοια τιμή.

'Η τιμὴ ν' άσοληθῇ ὁ 'Ασούηρος να δώσῃ διαταγὴ για να σκοτώσουν την 'Εσθήρ, πολὺ θα ήθελε ὁ Μαρδοχαίος να μην τους γινότανε. 'Αλλά γιατί μιλούσε μονάχα για κείνην κι' όχι και γι' αὐτόν; 'Αν είχαν μάθει πὸς ήταν ή πριγκίπισσα 'Αδασά, θαδεραν έπίσης πὸς κι' αὐτός ήταν εξαδέλφος της, συνεργὸς στη δραπέτευσί της, συνοργὸς στην άπόκρυψί κι' ένοχος για τὴν άπόκρυψί της. Γιατί ὁ αξιωματικός, δεν είχε πῇ τίποτε ακόμη και για τις δικές του εύθυνες;

'Η διαταγὴ συνέχισε ὁ άρχηγὸς τοῦ άποσπάσματος, έκοινοποιήθηκε σ' όλο τὸ κράτος, και διαλαλήθηκε σ' όλη την πόλι. Τὸ βασίλειο είνε άνάστατο, και ή προθυμία τῶν υπηκόων του είνε συγκινητική. Γιατί έσείς δεν έσπεύσατε μὲνοι σὰς να συμμορφωθῇτε μ' αὐτήν;

Κατακίτρινος σαν πεθαμένος, πὸς είχε μαμαροθῇ δοθῇ κι' αλύγιτος, ὁ Μαρδοχαίος έκύπτασε καί άκουε χωρίς να καταλαβαίνῃ τίποτε άλλο, παρά ὅτι είχε άνοιξῃ κάτω από τὰ πόδια του, τρομακτικὸ βράδυρο που τὸν τραβούσε

στὰ δάθη του. Ο αξιωματικός, στὰ χεῖλη τοῦ οποίου πλανιόταν ένα εἰρηνικό χαμόγελο, τὸ οποίον όμως δεν παρετήρησεν ὁ Μαρδοχαίος, εξακολούθησε:

— Τὰ ώραιότερα κορίτσια τῶν έλευθέρων γονέων, φουχὸν και περιμένοντας τὴν μεγάλη τιμὴ ν' άντικρύσουνε τὴ σεπτὴ μορφή τοῦ αὐθέντου τῶν κι' ικετεύοντας τὸ θεὸ τους να τ' άξιώσῃ μιᾶς καταδεκτικής του ματίας. Ο άγώνας θα είνε δύσκολος, αλλά τὸ γέρας της νίκης θα είνε τὸ πιὸ περιλάμπρο στέμμα της οίκουμένης. Τιμὴ σ' εσας, αν άξιώθητε να λάβετε μέρος στην έπίδειξί της όμορφιάς.

Ο Μαρδοχαίος έσκήρτησε. Τὸ τεράστιο βάρος που έλυωνε τὸ στήθος του έφυγε, και μιᾶ γρήγορη λάμψις έπέρασε από τὰ έως τότε σδυμένα του μάτια. Δεν έπρόκειτο να άδηγήσουν την 'Εσθήρ στον θάνατο, αλλ' εκεί όπου θα διεκδικούσε τὴ δόξα! Θὰ την έτήγαιναν να γίνῃ βασίλισσα, και μιᾶ 'Ιουδαία προγεγραμμένη αὐτὴ, ν' άνεβῇ στον κραταιότερο θρόνο.

'Η άστραπὴ όμως της έλπίδας και τὸ θαμβωτικὸ δράμα

Εἴμαστε δέβαιοι ὅτι ὅποιος διαβάσῃ την αρχὴ τοῦ νέου μας ίπποτικὸ περιπετειώδους άριστουργήματος:

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ - ΠΕΙΡΑΤΗΣ

θα περιμένη με άσυγκράτητην άγωνία να ιδῇ τὴ συνέχειά του. Πρόκειται περ: σπανιάς πλοκής και άβάστατου ένδιαφέροντος άναγνώσματος, πὸς ή κάθε του συνέχεια είνε γεμάτη από συγκλονιστικά άπρόσπτα.

δεν διήρκεσαν παρά στιγμές μόνον: 'Αν ή 'Εσθήρ έπήγαινε σ' ανάκτορα, ύπήρχε φόβος ν' άποκαλυφθῇ ή καταγωγή της. 'Αν γινόταν βασίλισσα και παρουσιαζόταν στον κόσμο, θα την έβλεπαν έχθροί και φίλοι, απ' όλο τὸ κράτος κι' ήτανε πιθανὸν να την άναγνωρίσουν. Ο κίνδυνος θα μπορούσε να προβάλλῃ σὲ κάθε στιγμή, κι' ή 'Εσθήρ να κατεβῇ από τὸ θρόνο για να παραδοθῇ στον δήμιό. Μήπως, πηγαίνοντας να κατακτήσῃ την εύτυχία, θα συναντούσε τὸν θάνατο;

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ὁ Μαρδοχαίος έρρίγησε. 'Αλλ' ήτανε τάχα αὐτός μόνο ὁ φόβος που τοῦ έλύγισε την καρδιά;

Μιᾶ σύντομη άναδρομὴ στὰ περασμένα, θα δώσῃ την άπάντησι. Όταν, άρκετά χρόνια πρὶν από τὰ γεγονότα που διηγούμεθα, ὁ 'Ιουδαίος πρίγκηψας δρέθηκε στὸ δρόμο της έξορίας και έκύπταζε γύρω του, κι' είδε την έρημια που τὸν περιτογύριζε σ' εκείνη την άνελπιστὴ δυστυχία του, ένιωσις να συγκλονιστῇ την ύπαρξί του άπελπισίας φρικίαςμα.

Εως τότε δεν τὸν είχε άπασχολήσει ή πολιτική, οὔτε τὸν είχανε προσελίξει οι πεποιτίειες. Μὲ μόνον συντροφιά τὸν διηγούμεθα, ὁ 'Ιουδαίος πρίγκηψας δρέθηκε στὸ δρόμο της έξορίας και έκύπταζε γύρω του, κι' είδε την έρημια που τὸν περιτογύριζε σ' εκείνη την άνελπιστὴ δυστυχία του, ένιωσις να συγκλονιστῇ την ύπαρξί του άπελπισίας φρικίαςμα.

Εως τότε δεν τὸν είχε άπασχολήσει ή πολιτική, οὔτε τὸν είχανε προσελίξει οι πεποιτίειες. Μὲ μόνον συντροφιά τὸν διηγούμεθα, ὁ 'Ιουδαίος πρίγκηψας δρέθηκε στὸ δρόμο της έξορίας και έκύπταζε γύρω του, κι' είδε την έρημια που τὸν περιτογύριζε σ' εκείνη την άνελπιστὴ δυστυχία του, ένιωσις να συγκλονιστῇ την ύπαρξί του άπελπισίας φρικίαςμα.

Διὰ μιᾶς όμως δλα γκρεμισθηκαν γύρω του. Ο μόνος συγγενής που τοῦμενε, άνεκλύφθῃ κι' έδολοφονήθηκε. Κι' όταν έκλεισθηκε στὸ άπόκεντρο σπῖτί τῶν Σούσων με την 'Αδασά, έκπληκτος έσκέφθηκε πὸς δεν ήτανε μόνος κι' έρημος ὅπως έπιστεψε. Υπήρχε και μιᾶ άλλη ύπαρξις, που τὸν έκύπταζε με τὰ άδωα ματάκια της, ικετεύοντας μιᾶ καλή του λέξι, ένα χάδι, ένα του δλέμμα γλυκό.

'Ητανε τότε ή μικρούλα πριγκίπισσα δέκα χρονῶν κι' αὐτός εἰκοσιπέντε. Είχε χάσει τὸς δικούς της δλους και σαν ένα έρημο πουλάκι έπήγαινε να χωθῇ στην άγκαλιά της στοργῆς του, για να μπορέσῃ να ζεσταθῇ εκεί από την παγωνιά της όρφανίας, της μοναξιάς και της δυστυχίας της.

Δεν τοῦ μιλούσε, δεν έτόλμυσε να τοῦ μιλήσῃ, γιατί δεν ήξερε τις διαθέσεις του. Συμμαζεμένη στη θεούλα της, έπείριμενε την άπόφασί του, έτοιμη να ύποταχθῇ σ' αὐτήν, όποια κι' αν ήτανε.

Ο Μαρδοχαίος ώρα πολλή σκεπτόταν και την έκύπταζε, την έκύπταζε όλοένα και όταν ακόμη εκείνη άποκοιμήθηκε. Τὰ ώραιά της μάτια που άκτινοβολούσαν στην άθωότητα τὰ νύσα τ. υαλλία, σαν ένα

στευε πάντα τις διαοήσεις του και τις έκελευσε πρὶν εκείνος τις έκδηλώσῃ. Τούτλε τις σκέψεις, τις έλπίδες, τὸς πόθους της, τὴ στοργὴ που τοῦ είχε, την άπόφασί της να μην χωρισθῇ απ' αὐτόν ποτέ, τὴ χαρά της όταν τὸν έβλεπε, την εύτυχία της όταν άποκοιμότανε στην άγκαλιά του.

'Ητανε τώρα δεκαοχτὼ χρονῶν: Μιᾶ όπτασία, που μενούσε τὸ νοῦ, ή αὐγὴ που σκορπούσε τὴ δροσιὰ και τὸ φὼς στην ψυχὴ εκείνου που όλος ὁ κόσμος θεωρούσε πατέρα της. Γι' αὐτὴν δεν ύπήρχε άλλος απ' τὸν Μαρδοχαίό. Για κείνον όλος ὁ κόσμος ήτανε ή 'Εσθήρ. Κυτταζόντανε κι' έτρεμαν από εύτυχία. Τὰ μάτια που έδειχναν τὸν καταγιασμό της λατρείας τῶν και ή έκδηλωσίς της δεν ήτανε παρά μονάχα τὸ καθημερινὸ εκείνο φιλί, που ή 'Εσθήρ τοῦ έδινε κάθε φορά που θα πήγαινε να κοιμηθῇ στὸ δέκοπτε, έπειδὴ κάθε φορά ένιωθε να παραλούντ την μέλῃ της από την εύτυχία ὅτι ὁ θεὸς της έχάρισε τὴ στοργὴ και την κάλωση του....

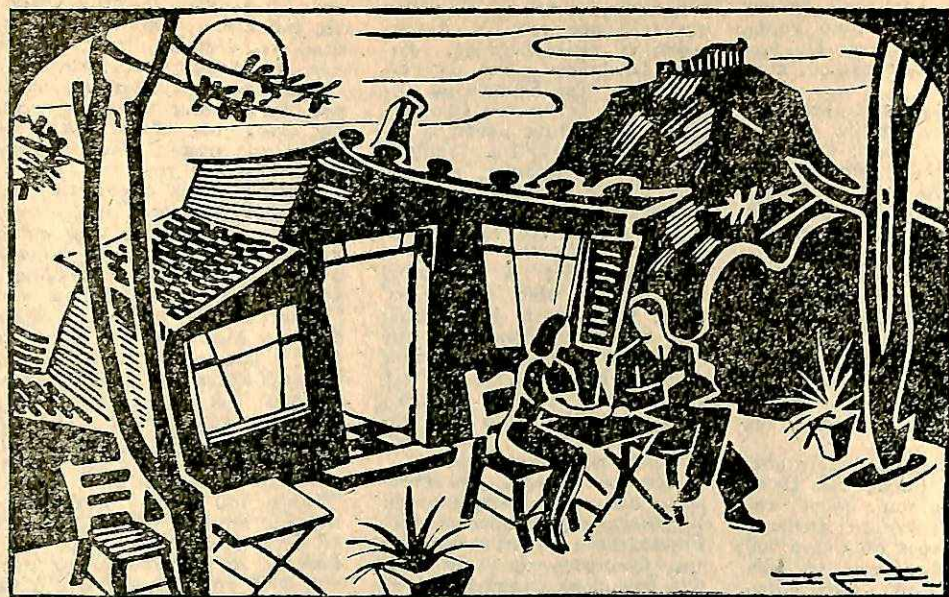
Όταν ὁ Μαρδοχαίος άκουσε την αίτία που είχε οδηγίσει εκεί τὸ άπόσπασμα, ένιωσις για μιᾶ φορά ακόμη τὴν άπελπισία να θυβίξῃ στην ψυχὴ του τὰ νύχια της, και τὸ νοῦ του να ζαλίζεται απ' τις άντιθέτες σκέψεις, που σὲ όρμητικά κύματα ξεχύνανε σ' αὐτόν την θολάδα τους.

Στὰ ανάκτορα ένήδρευαν κάθε είδους κίνδυνοι. Οι κακοί και έκυλοι μεγιστάνες, περιφρονήταί κάθε ήθικού νόμου κι' αείδαροοι για τις δυστυχίες που σκορπίζανε, παραμύνευαν στὸ σκοτάδι ν' άγκαλιάσουν τὸ βῆμα με τὰ άπὸι πρόστα της διαφθοράς και της έλλεινότητας. 'Ανθρωποι που άνέβηκαν σὲ ύψηλα αξιώματα χάρις στην έλλειψι άξιοπρεπείας και που είχαν πῖσω από τὸ χαμόγελο τὸ δηλητήριο και πῖσω από τὴν άφοσίωσι την συκοφαντία — όλοι οι έχθροί τοῦ 'Ισραήλ έκρυβαν τις άπαιτίες μορφές τους κάτω από την προσωπίδα της σοβαρότητας και την μηδαμινότητα τους μέσα στη δύναμι τοῦ μεγάλου τους βασιλιά. Πὸς θα μπορούσε να ζήσῃ ή 'Εσθήρ εκεί μέσα σ' ένα έτσι περιβάλλον; πὸς να γεφύρῃ από τὰ νύχια τους, στην περιπέτεια τοῦ 'Ασούηρου, δεν θα τὴν έδρισκε ώραιότερη απ' τις άλλες παρθένας τὸν βασιλείου του;

Κι' όταν ακόμα γινόταν βασίλισσα, θα ύπνοχε ὁ άένσος κίνδυνος της άναγνωρίσεως. 'Εφθανε μιᾶ καταγγελία, για να γκρεμισθῇ απ' τὸ θρόνο και να συρθῇ στὸ ίκρίωμα: μιᾶ λέξι, ένα μηδαμινὸ έπεισόδιο, για να προβάλλῃ ή τρομακτικὴ καταστροφή. 'Αλλ' έπρεπε τάχα μπροστά σ' εκείνον τὸν κίνδυνο, ν' άφήσῃ να φύγῃ ή λαμπρὰ εύκαιρία που τὴς έστειλε ὁ θεὸς τῶν προγονῶν της, ή εύκαιρία να γίνῃ βασίλισσα και να υποβῇ με τὸν καιρὸ να ξαναναστήσῃ τὸ βασίλειο της 'Ιερουσαλήμ και να ξαναχτιστῇ τὰ τεῖχη της; Μὲ ποιά δικαιοσύνη θ' άρνιόνταν να προσφέρουνε τις ύπηρεσίες τους στὸ έθνος και τὸν λαὸ τους;

Και ή 'Εσθήρ ήταν ή κυρίαρχος της ψυχῆς του. 'Εμάν-

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα:

Υποθετικοί έκτελεστές:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας όμορφος, άπλογοιμένος νέος, ως 25 χρονών. Στο εξωτερικό του διακρίνεται μία φτώχεια γεμάτη αξιοπρέπεια.

ΔΗΜ. ΜΥΡΑΤ (ο υιός)

ΕΚΕΙΝΗ: Μία μικρούλα με πολύ φλύαρες ματιές και θρασύτατα θέλητρο, όχι περισσότερο από είκοσιεσσάρων χρονών, ντυμένη με φτηνή κοκετταρία.

ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

(Σ κ η ν ο γ ρ α φ ί α: Ένα μικρό καφεενάκι σε μία ταπεινή γραφικότητα της Αττικής. Βράδυ. Περνούν αραϊζι δια-
τάτες με σβυστές λευκές λαμπάδες. Έκει-
νος κι' Εκείνη μπαίνουν απ' αριστερά, συ-
νεχίζοντας την κουβέντα τους.)
ΕΚΕΙΝΗ: ...Μή σου κακοφαίνεται. Έ-
τσι είναι!
ΕΚΕΙΝΟΣ (δείχνει ένα τραπέζι): Καθόμασ' εδώ.
ΕΚΕΙΝΗ: Όπως θέλεις. (Κάθονται).
ΕΚΕΙΝΟΣ (σε λίγο): Θυμάσαι;...
Πριν τρία χρόνια;... Ήταν Πάσχα και τότε.
Ός τη βραδυά της 'Αναστάσεως δεν
τολμούσα να σου πω πως σ' αγαπώ...
ΕΚΕΙΝΗ (με δυσφορία): Ούφ!... Ρω-
μαντισμοί!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρωμαντισμοί. Έχεις δίκιο.
(Τονίζει τις λέξεις). Και η ζωή έχει τις
απαιτήσεις της. Έ;
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πιστεύω να το λες αυ-
τό για ερωτεύει;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Απλώς το θυμήθηκα.
Το λες έσυ τόσο συχνά, που είνε φυσικό
νά το θυμάμαι.
ΕΚΕΙΝΗ: Το λέω γιατί το σκέπτομαι.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε πιστεύω!
ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άρεσει πούχεις ύφος πει-
ραγμένο!... Σά να μη σου φέρθηκα όπως έ-
πρεπε! Σά να σ' απογοήτευσα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, πώς σου φάνηκε;
ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω γώ. Ο τρόπος σου έ-
τσι δείχνει!... Κι' είμαι βεβαία δηλαδή
ότι μέσα σου θα τάχης μαζί μου! Γιατί
έσύ, παιδί μου, δε βρίσκεσαι στη γή, ζής
στα σύννεφα!... Και δεν μπορείς να κατα-
λάβης ένα πράμα: πως τα χρόνια περνά-
νε! «Σ' αγαπώ», «μ' αγαπάς!» Όρα!...
Υστερα, τί γίνεται; Βρήκες θεό; Όχι!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπαμε να κάνωμε λιγάκι υ-
πομονή.
ΕΚΕΙΝΗ: Ός τότε; Στόν τέταρτο χρό-
νο μπήκαμε!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν αγαπάς κανείς πρα-
γματικά...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει): ...Θυσιάζει
τα νιάτα του, έ; Μιράδες!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δε μ' άφάνεις να μιλή-
σω.
ΕΚΕΙΝΗ: Τι να μιλήσης; Άνοησίες θα
πής, τό ξέρω. Τα ίδια και τα ίδια, τα αι-
ώνια. Τρία χρόνια τ' άκούω. Βαρέθηκα πιά.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη, γιατί γκρινιάζωμε
χωρίς λόγο; Άπόψε είνε ένα θράδυ που
με γεμίζει αναμνήσεις. Είνε το θράδυ που
άλλάξαμε το πρώτο μας φιλί. Θυμάσαι το
φιλί που τό φωτίσαν οι άσπρες λαμπάδες
του Πάσχα.
ΕΚΕΙΝΗ: Τό θυμάμαι και γίνομαι έξω
φρενών! Έκατό χιλιάδες φορές έχω πη μέ-
σα μου «άνθεμα τήν άρσ»!
ΕΚΕΙΝΟΣ (παγωνμένος): Μαίρη!
ΕΚΕΙΝΗ: Τι Μαίρη και ξε - Μαίρη;
Σου φαίνεται περίε- ο; Όλες μου οι φί-
λες παντρεύτηκαν και κάνανε πρώτης τά-
ξεως γάμους. Μόνο εγώ κάθομαι σά δλά-
κας και περιμένο. Νά, ή Τούλα την ξέρεis;
Άγαπούσε τό Νότη τρελλά. Έρωτας άληθι-
νός, όχι άστέια. Μόλις όμως είχε μία πρό-
ταση γάμου, τόν έστειλε στο διάολο. Άμ
τί; Οά καθότανε να τόν φυλάει;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή ζωή θ' αλλάξει και για
μάς, Μαίρη. Οά δής. Θάρρη γρήγορα ό
καιρός που θα παντρευόμμε και θα ζήσω-
με εύτυχισμένοι.
ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι «θα»; Όλο «θα» μου
λές. «Θά» και «θα» και «θα» και «θα»!
Πότε; Όταν γεράσω;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόλις θα φιάξουν λίγο τα
οικονομικά μου.
ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι «μόλις θα»; Τό είδες;
Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι, δηλαδή!
ΕΚΕΙΝΟΣ (άπότομα): Άλλοτε δε μοι
τάλεγεis αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ: Δέ σου τάλεγα, για να μη σε
στενοχωρήσω.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τώρα πως μου τό λές;
ΕΚΕΙΝΗ: Στά λέω, γιατί έφτασε πιά
ό κόμπος στο χτένι! Πληγιάσανε τα δά-
χτυλά μου στη γραφομηχανή.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι είνε ή ζωή, Μαίρη!

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείς πολύ. Δεν ε-
νε καθόλου έτσι. Νά, ή Τούλα παντρεύτηκε
τόν πλούσιο κι' έχει τώρα ένα «αεροδυνα-
μικό» που πιάνει όλη την όδó Σταδίου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, κάνε κι' έσύ τό ίδιο!
Γι' κάθεται;
ΕΚΕΙΝΗ: Οά τό κάνω! Νομίζεις πως
περιμένο να μου δώσης την άρσ;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό θέλεις λοιπόν! Νά χα-
ρίσωμε, έ;
ΕΚΕΙΝΗ: Άφού δεν μπορούμε να παν-
τρευτούμε; Τι να κανώμε; Νά περπατάμε
αγκαζέ και να θαυμάζωμε τό φεγγάρι; Έ-
χουμε όργώσει όλα τα χωράφια της Άττι-
κης! Έσύ, παιδί μου, νομίζεις πως ό Έ-
ρωτας είνε έκδρομικός όμιλος!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' άρέσει που έχεις κέφ
γι' άστέια.
ΕΚΕΙΝΗ: Τι ήθελες;... Νά δάλω τό
κλάμα; Άρκετά έκλαψα. Φτάνει πιά!...
(Μεγάλη σιγή). Έκείνος καπνίζει νευρι-
κά. Έκείνη σκάβει με τό τακουνάκι της
τό χώμα.)
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όστε;... Τ' άποφάσισες;
ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. Πρέπει νάχη κανείς
τό θάρρος να πάρη μία άπόφασι! Δέ
μπορούμε να περάσωμε όλα μας τα χρόνια
περιμένονας στόν προθάλαμο της Ζωής!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος τό λέει αυτό;
ΕΚΕΙΝΗ: Ή Φλωράνς Μπαρκλεϊ! Κι'
έχει άπόλυτο δίκιο! Έμεις περιμένομε,
άλλά τα νιάτα φεύγουνε. Και τρέχα να τό
πιάσης μετά!
(Μικρή σιγή)
ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιέργο λοιπόν!...
ΕΚΕΙΝΗ: Τι είνε πάλι περιέργο;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς άλλάξες έτσι άπότομα!
Έδώ και τρεις μήνες είσαι έντελώς αλ-
λοιώτικη.
ΕΚΕΙΝΗ: Άπηύδισα πιά! Βλέπεις κι'
ή ύπομονή έχει τό όρια της.
ΕΚΕΙΝΟΣ (με φωνή που τρέμει άπ' τη
συγκίνηση): Άκουσε, Μαίρη. Λένε πως
στόν Έρωτα πρέπει νάνη κανείς έγωί-
στής. Έγώ δεν μπορώ να είμαι καθόλου!
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είσαι άδύνατος χαρα-
κτήρ! Γι' αυτό!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφισέ με να τελειώσω.
Νοιώθω ένα δυνατό σφίξιμο στην ψυχή!...
ΕΚΕΙΝΗ: Άσε τα δράματα, να χαρής!
Δεν έχω καθόλου διάθεσι για συγκινήσεις.
ΕΚΕΙΝΟΣ (πληγωμένος): Αυό λόγια
μόνο πρόκειται να σου πώ. Έγώ δεν μπο-
ρώ να ζήσω χωρίς έσένα. Κάνε μου τη
χάρη να περιμένοis λίγο άκόμη.
ΕΚΕΙΝΗ: Τα βλέπεις; Πάλι λές άνοη-
σίες!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ λέω άνοησίες. Σ' αγα-
πώ, Μαίρη.
ΕΚΕΙΝΗ: Και μήπως εγώ δε σ' αγαπώ;
Σέ λατρεύω! Άλλά, βλέπεις, ή Άγάπη δεν
τρώγεται! Φάε άγάπη! Μπορείς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δε θέλεις να περι-
μένοis...
ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει): Ούφ! Μήν
την ξαναπής αύτή τη λέξι, σε παρακαλώ!
Μ' έκνευρίζεις!
ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά): Καλά.
(Μικρή σιγή)
ΕΚΕΙΝΗ: Πάμε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (με κρυφή έλπίδα): Οά κά-
νωμε άνάστασι μαζί;
ΕΚΕΙΝΗ: Ά, όχι!... Δέ θέλω νάχωμε
αναμνήσεις, που μπορεί να σε κάνουν να
υποφέρες!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως θέλεις!
ΕΚΕΙΝΗ: Πάμε, λοιπόν;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε. (Σηκώνεται).
ΕΚΕΙΝΗ: Ή μάλλον... Κάτσε λίγο ό-
κόμη.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά κάτω. (Κάθεται).
ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αγαπάς; Δέ μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται ότι στο είπα.
ΕΚΕΙΝΗ: Όρα!... Και θές να με βλέ-
πής, έτσι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού θέλεις να καταλήξας;
ΕΚΕΙΝΗ: Στο να μη χωρίσωμε!
ΕΚΕΙΝΟΣ (με ξαφνική χαρά): Μαίρη!
(Τής πιάνει τό χέρι).
ΕΚΕΙΝΗ: Στάσου, στάσου. Νά σιπεν-
νοηόμμε πρώτα. Οά με βλέπεις. Τι ρόλο
παίζει άν εγώ παντρευτώ;
ΕΚΕΙΝΟΣ (παγώνει): Πώς;
ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί να θρεθί ξαφνικά μια
τύχη σπουδαία. Παραδείγματος χάριν, έ-
(Τό τέλος στη σελ. 33)

Ή Θεία ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Μιά επίκαιρη θρη- σκευτική φαντασία

Ήταν γλαυκός ο ούρανός, ζεστός, ό-
λος χαρά. Στην κορυφή ενός μυρδάτου
λόφου, μέσα σε μαρμαρίνα παλατι, άκού-
γυταν ό θόρυβος θείων όργων.
Ήσαν εκεί όλοι οι θεοί της Έλλάδος
και όλες οι θεές με τη δάφνη γύρω από
τό μέτωπο και τη μέθη στα μάτια, συγ-
κρούοντας τό ποτήρια και μιλώντας για
έρωτες πανδήμους.
Και μπροστά τους παρήλυναν μα-
κρές σειρές ιερέων που έκαιαν τό ζυ-
μίμα, κατασπρες θεωρίες παρθένων. Κι'
ένα—γύρω—θόρυβοι μαχών και σφαγών,
θανάτους αιχμαλώτων που ίκέτευαν να
τους χαρίσθ ή ζωή, άγέλες δούλων που
οι μαστίγες έδιωχναν προς τό έμπρός.
Πού και πού, μέσα από τους καπνούς
και τόν θόρυβο, άνερχόταν μία θεία μου-
σική, που έσκέπαζε όλες τις κραυγές και
έπνιγε σε έκσταση τα μάτια θείων καϊάν-
θρώπων.
Ήταν, έπάνω από τους θεούς, θρονια-
σμένοι, στα ούράνια ύψη των άστέρων,
ό χορός τών μεγάλων γερόντων, που τό
γή'να όνόματά τους είνε Σοφοκλής, Αι-
σχύλος, Πλάτων και άνάμεσα σ' αύτούς
καθόταν ό μέγας τυφλός της Ίωνίας.
Ήταν όμως παροδική ή θαυμασία έ-
κείνη στιγμή, γιατί σε λίγο άρχισαν και
πάλι τα όργια, και ή δοή τους κατεσκέ-
παζε την άρμονία που έφθονε άπ' έπάνω.
Και τό γέλιο, οι λυγμοί, οι ρόγχοι, οι
καπνοί του λίπους τών τράγαν και ό ά-
τμός τών χειμάρρων του αίματος άνέβαι-
ναν σε όλο τό μήκος τών μαρμαρίνων
στύλων και έσκέπαζαν τό άστρα τό χρυ-
σά.
Και νά, που ένας άνδρας, νεαρός την
ήλικία, μπήκε άπαρατήρητος. Ήσαν τα

χέρια του διάτρητα και αϊγλή έσπεφάνω-
νε τό πρόσωπό του. Έκύτταζε γύρω του
σιγανά και με πόνο. Και ξαφνικά, ένας
άπό τους Αιγίπνες τόν είδε και κουτσαί-
νοντας ήρθε και στάθηκε μπροστά του
κάνοντας μορφασμούς. Και τότε όλοι οι
θεοί σηκώθηκαν γελώντας δυνατά.

Ή Άφροδίτη, με τό στήθη γυμνά,
προσέηλθε τείνοντας προς αύτόν τό πο-
τήρι, ένώ οι άλλοι έκραύαζαν: «Έλα έ-
δώ, έλα να πιής μαζί μας, άγνωστε θεέ!
Φέρτε του έδρα να καθήση άνάμεσα στόν
Μίθρα και τόν σκυλόμορφο Άνουβίδα!
Υπάρχει για όλους τόπος στόν θείων τό
συμπόσιο και όσοι περισσότεροι είμα-
στε, τόσο περισσότερη γελάμε».
Και ό Ίησους έσίγούσε και τους έκύ-
ταζε με βλέμμα τόσο λυπηρό και γλυκό,
ώστε τους έκαμε να φοβηθούν και να φω-
νάξουν.

—Φύγε άπ' εδώ, Ίουδαίε! Μας πα-
γώνει τό βλέμμα σου!
Και έρριχναν έναντίον Του δέλη και
βόρβορο και τό αίμα Του έτρεχε χωρίς
να προφέρη ούτε λέξι.
Και ξαφνικά φωνή άκούσθηκε στόν ού-
ρανό: «Άπέρχονται οι Θεοί!»
Μεγάλος θόρυβος έγινε τότε έξω και
όχλος ποίος... τόν ναό με λαμ-
πάδες και κραυγές. Ήσαν όμιλοι δού-
λων, τών όποιων είχαν λυθή οι άλυσσι-
δες και έφώναζαν: «Ζή ό Χριστός! Κα-
τέπεσαν οι δαίμονες!»

Και όλοι οι άνθρώποι από τό πέρατα
της γης ήλθαν κι' έγονάτισαν έμπρός εις
τόν Ίησούν, αλλά ή όψις του έμεινε άμε-
τάβλητη και τους έκύτταζε με τό ίδιο
γλυκό και λυπηρό βλέμμα.

Ένα θράδυ, ένώ ό κόσμος κοιμώταν,
ήρθε κι' έγονάτισε έμπρός Του ένας πα-
ράξενος όμιλος. Ήσαν έξη άνδρες και
έξη γυναίκες, μεγαλύτεροι όμως και ώ-
ραιότεροι από όσο είνε οι υιοί τών άν-
θρώπων και πίσω τους ακολουθούσε μία
άτέλειωτη σειρά άλλων πλάσμάτων, με
όμορφες και άλλόκοτες μορφές.
Τους έκύτταζε ό Ίησους και τους είπε
με γλυκύτητα:

—Ποιοι είσθε, τέκνα μου;
—Είμαστε οι ψεύτικοι θεοί, άποκρί-
θηκε ό άρχηγός του όμίλου, που έδωσι
λεύσαμε στους ανθρώπους πριν έρθ ή δι-
κή σου ή βασιλεία.
—Από πού έρχεσθε, τέκνα μου, και τί
θέλετε;
—Πάτερ, έρχόμαστε από την Κόλασι
όπου οι άμαρτίες μας μας έξώρισαν και
σπεύδουμε να σε προσκυνήσωμε. Σε ύβρί-
σαμε όταν σε πρωτοείδαμε, αντί να πέ-
σαμε στα γόνατα μπροστά σου και μάς
είπαν κάτω στην Κόλασι, ότι μάς κατα-
ράσθηκαν στους αιώνας. Είπαν άλήθεια,
Πάτερ;
—Επικατάρατος ό καταράμενος! Εύ-
λογημένος εκείνος που μετανόει και εύλο-
γημένος εκείνος που συγχωρεί!
Ο Ίησους έπειτα συνέχισε:
—Τί έχετε να πής προς άπολογίαν
σας;
Πρώτος παρουσιάσθηκε ό Απόλλων και
είπε:
—Είμαστε εύγενείς δαίμονες που πο-

θούμε ούράνια όσματα. Ό! άν Σε είχα
γνωρίσει στους αρχαίους εκείνους χρό-
νους, τί ύμνους δοξης, ωραιότερους άπ'
εκείνους που ψάλλουν οι θορβαροί ιερείς
σου, θα ύπαγόρευα στόν Όμηρό μου!
Γιατί τόσο άργα νάρθης στόν κόσμο;
Και όμως, όσοι αγαπήσαν τη λύρα μου,
πολύ λιγότερο από τους άλλους διανοή-
θηκαν να κάμουν τό πονηρό.
Ακολουθήσε ή Παλλάς Αθήνα που εί-
πε με συστολή:

—Έδίδαξα στους ανθρώπους την έπι-
στήμη. Τους έκαμα ν' άκούνε τό άσμα
τών πλανητών και του ούρανού τό μυστή-
ριον, τα βλέμμάτα τους που ύψωνόταν
προς τ' άστρα έγίνονταν άγνότερα και
καθαρώτερα.

Επρόχωρησε μετά σκεπασμένη ή Δή-
μητρα και είπε:

—Εγώ έδίδαξα τις μητέρες πως να
κλαίνε. Πές στην μητέρα σου ότι έκάθησα
έπάνω στην πέτρα την έπώδυνη και έκλα-
ψα άπαρηγόρητα για την θυγατέρα που
μ' άρπαξαν.

Κοκκινίζοντας, ακολουθήσε ή Άφροδί-
τη. Έπεσε με δάκρυα στα πόδια του
Χριστού, τα κατεφίλησε, τό έσκέπασε με
τά πλούσια μαλλιά της και έψιθύρισε:

—Θεέ μου, άγάπησα πολύ, άς συγχω-
ρηθούν οι άμαρτίες μου!
Προσέτρεξαν μετά οι ήμίθεοι και οι
ήρωες και ό Ήρακλής κρατώντας τό ρό-
παλο είπε:

—Κατέβαλα τους θνητούς ανθρώπους,
έδάμασα τα στοιχία και τους κακούρ-
γους. Πού είνε οι έχθροί σου να τους
έξοντώσω;

Και ακολουθήσαν μετά όλοι, ό ένας
ύστερα από τόν άλλον, λέγοντας καθένας
τό όνομα του, τις άρετές του και τις κα-
κίες του. Και παρουσιάσθηκε ένας με τα
χέρια σιδεροδεμένα και την καρδιά κατα-
σπαργμένη από αιμόφυρτη πληγή. Ύ-
ψωσε τα χέρια προς τόν Ίησού και εί-
πε:

—Θεέ, που έχεις τρυπημένα τα χέρια,
δές τα δικά μου! Θεέ, που έκεντήθηκες
με λόγχη στα πλευρά, δές την καρδιά
μου! Έβγαλα τόν άνθρωπο από τό κτή-
νος και γι' αυτό προσηλώθηκα στόν δρά-
κο! Τους μετέδωσα τό φώς, προανήγγει-
λα τόν έρχομό σου στόν Δία και γι' αύ-
τό το κατακεραυνώθηκα.

Έκείνη τη στιγμή, στην μακρυνή όρι-
χλη, έπέρασε σκία παρθένου που ωδηγού-
σε τυφλό γέροντα. Και ήταν τό χαρό-
γελο της βείο, τόσο, ώστε φωτίζονταν ό-
λη ή ψυχή της. Και οι θεοί με σεδασμό
έλεγαν χαμηλόφωνα ό ένας στόν άλλον:
«Είνε ή Άντιγόνη, που πέθανε ύπέρ τών
άγρώνων νόμων».

Και ό Ίησους είπε τότε προς αύτούς:
—Σηκωθείτε! Χάριν του Προμηθέως άς
είστε συγχωρημένοι! Χάριν της Άντιγό-
νης άς είστε εύλογημένοι. Ός τέκνα του
Άδάμ επράξατε τό πονηρό. Τό όνομά
σας θα εξαλειφθ από τα χείλη τών ιε-
ρέων, τό άγαθό όμως που έκάματε θα
παρμείνη στις καρδιές τών ανθρώπων.

Εσηκώθηκαν στενάζοντας κι' ενώ άπο-
μακρύνονταν, έπάνω άπ' αύτούς φωνή σε-
μνή και γλυκειά έψαλλε στόν ούρανό:
«Οι θεοί ήλθον, οι θεοί άπήλθον, είχ
τό όνομα τών θείων εύλογημένοι!»

ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΤΑΡΜΣΤΕΤΕΡ

Τὸ ἀνοιξιάντικο ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ

Καπριτσιόζικο αίσθη- ματικό παιχνίδι

Ἡ ἡμέρα ἦταν τόσο ὠραία, πού ὁ ἥλιος φαινόταν σάν νάθελε νά δικαιολογή-
σῃ τὴν λάμπι του, κάνοντας τίς γυναῖκες
ὠραιότερες.

Ἡ Ὑδώνη δίσταζε διαστικά, μὲ τὰ
φινλά, μετὰ τακτοῦν τῆς, τὸν πολυσυ-
γχαστο Παρισινὸ δρόμο. Οἱ προθήκες τῶν
εἰσπρατμάτων προσέφεραν στοὺς διαδρά-
τες ὅλα τὰ θέλητρά τους, ἀλλ' ἡ Ὑ-
δώνη ἔρριχνε πρὸς τὰ πλούτη αὐτὰ τὸ ἀ-
διάφορο ἀπλῶς δλέμμα τῆς γυναίκας πού
δεν μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ ἀκατανίκητη δύνα-
μις τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσει καὶ νὰ κυτ-
τάξῃ ἐμπρὸς τῆς. Ἐκεῖ, στὴ μέση μιᾶς
εἰσόδου, ἕνα μικρὸ καπέλλακι, γαριρισμέ-
νο, μὲ μπλε ἄνθη, εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικό,
κάτι τὸ ἀκαταμάχητο γι' αὐτήν!...

Ἡ Ὑδώνη, ἐξέχασε τὸν κόσμο, τὴν ἡ-
μέρα, τὸ μῆνα, τὸ χρόνο, τὸν σκοπὸ τῆς
εἰσόδου τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς κορμωθῆκαν
βαμπωμένα στὴ διτρίνα, ἐνῷ ἡ καρδιά τῆς
ἐπλημμύριζε ἀπὸ πόθους.

— Τί ὠραία πού θὰ μοῦ πῆγαινε! ἐ-
σκέφθηκε μελαγχολικά.

— Θὰ σὰς εὐχαριστοῦσε ἴσως, κυρία,
νὰ ἀποκτήσετε αὐτὸ τὸ καπέλλο!...

Ἡ φωνὴ ἔρχοταν ἀπὸ δίπλα τῆς. Ἡ-
ταν μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα, πολὺ εὐγεν-
ική, πολὺ εὐχάριστη. Καὶ προσέθεσε:

— Φαίνεται σάν νὰ εἶνε φτιαγμένο γιὰ
σὰς... Μόνο γιὰ σὰς!...

Ἡ Ὑδώνη ἐστράφηκε ἀπτότομα καὶ
εἶδε ἕναν νεὸ κύριο, ψηλόν, κομψὸ καὶ κα-
θῶς πρέπει, πού τῆς χαμογελοῦσε φιλι-
κά. Τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτη καὶ μόλις
καὶ μετὰ βίαια κατέπνιξε τὸ εὐθυμο γέλιο
πού τῆς ἦρθε.

— Εἰσθε πολὺ εὐγενής, κύριε — τοῦ
εἶπε μὲ προσποιητὴ ψυχρότητα — ἀλλὰ
δὲν τὸ θέλω, κυρία μου! Πόσο λυπού-
μαι!...

— Ἀλλὰ... σὰς παρακαλῶ, μὴ φεύ-
γετε ἔτσι, χωρὶς νὰ μὲ ἀκούσετε καὶ χω-
ρὶς νὰ κυττάσετε ἀλλήν μιὰ φορά τὸ θαυ-
μασιὸ αὐτὸ κομμοτεχνήμα!... Μόνο μιὰ
φορά στὴ ζωὴ του συναντᾷ κανεῖς, ταύ-
τοχρονα ἕνα ὠραῖο καπέλλο καὶ τὴ γυ-
ναῖκα πού θάπρεπε νὰ τὸ δοῦρε. Ὄταν
μεγάλῃ εὐχαρίστησιν γιὰ μένα, ἔαν...

Ἡ Ὑδώνη ἐξάρωσε τὰ φρύδια τῆς καὶ
εἰσήκουσε.

— Μὰ γιατί θάταν εὐχαρίστησις γιὰ
σὰς;

— Γιατί μιὰ ὠραία ἡμέρα, μιὰ ὁμορ-
φη γυναῖκα καὶ ἕνας εὐτυχισμένος ἄνδρας
δὲν εἶνε πράγματα συνηθισμένα καὶ θὰ
μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ νὰ γιορτάσω τὴν
τριπλὴ αὐτὴ σύμπτωση κάνοντας σὰς ἕνα
δώρο!...

Ἡ Ὑδώνη εἶχε ἀρχίσει νὰ κλονίζεται,
ἀλλὰ μὲ ἀκόμη σοβαρύτερο τόνο ἐπρό-
φερε:

— Μὰ τί σκέπτεσθε, ἄρα γε, ὅταν ἐ-
πιμένετε νὰ μοῦ ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ κα-
πέλλο;

— Μόνο καὶ μόνο νὰ σὰς δῶ νὰ τὸ φο-
ρῆτε, κυρία μου. Τίποτε ἄλλο!...

— Ἀλλὰ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ. Εἶ-
μαι λίγο δειλὴ.

— Δὲν θάσθε πιά, ὅταν θὰ φορᾶτε τὸ
καπέλλο αὐτό! Τάτε, δὲν θὰ τολμῶ ἐγὼ νὰ
μείνω δίπλα σας.

— Ἀμφιβάλλω, ἂν εἰσθε τόσο δειλός,
ὅσο λέτε... εἶπε ἡ Ὑδώνη κυττάζοντάς τον
κατάματα.

Καὶ τότε ἐγέλασαν γιὰ μιὰ στιγμή καὶ
οἱ δύο.

— Ἐμπρὸς, λοιπόν, δοκιμάστε τὸ, γιὰ
νὰ δοῦμε ἂν εἰσθε ἀνταξία του!

Ἐκείνη ἀντιστάθηκε ἀκόμη λίγο:

— Μὰ θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβό, πάρα πολ-
λὸ ἀκριβό...

— Οἱ τόσες μου εἶνε γεμάτες χρυσὸν
καὶ ἄργυρον!... εἶπε ὁ νεὸς μὲ ὕψος με-
λοδομαστικό.

Ἡ Ὑδώνη ἐκύτταξε πρὸς τὸν δρόμο,
δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σάν νάθελε νὰ ξεφύ-
γῃ, ἔπειτα ὅμως ἀρκέσθηκε νὰ πῇ:

— Κύριε, στὸν τόπο μου οἱ ἄνδρες δὲν
τριγυρίζουν τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ παρασύ-
ρουν τίς γυναῖκες πού κυττάζουν τίς δι-
τρίνες.

— Ὡ! Σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, ὅτι δὲν
τὸ ἔχω ξανακάμει ἄλλοτε.

Ἡ Ὑδώνη ἐκύτταξε πάλι τὸ καπέλλο.

— Εἰσθε σωστὸς Σατανᾶς, κύριε, γιὰ
νὰ μὲ δάξετε σὲ τέτοιον πειρασμό!

— Δὲν εἶμαι Σατανᾶς, κυρία μου! Ἀλλ'
ἀπλῶς ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει τὸ αἶσθη-
μα τοῦ ὠραίου. Τὸ κατὰσθημα θὰ κλείσῃ

σε λίγο, ἂς μὴ χάνωμε καιρὸ... Ἀὔριο ἴ-
σως τὸ καπέλλο δὲν θάναί πιά ἐδῶ...
Ἄ, κυττάξετε!...

Ἐνα μακρὺ, λιγνὸ χέρι ἀπλώθηκε μέ-
σα στὴ διτρίνα καὶ ἐτραβήζε το καπέλλο,
γιὰ τὸ ὅποιο γινόταν τόσος λόγος! Ἡ
Ὑδώνη ἐνοιῶσε ἕνα τοῖσιμημα στὴν καρ-
διά καὶ ἕνα κύμα θυμοῦ τὴν ἔκαμε νὰ
κοκκινίσῃ. Μέσα ἀπὸ τὴ διτρίνα, στὸ ἐ-
σωτερικὸ τοῦ καταστήματος, διακρινόταν
μιὰ κυρία ἡλικιωμένη, στὴν ὁποίαν ἡ κα-
πελλοῦ καὶ οἱ βοηθοὶ τῆς δοκίμα-
ζαν τὰ νέα καπέλλα. Καὶ ἡ χονδρὴ
αὐτὴ κυρία, πρὸ πολλοῦ λησμονημένη ἀ-
πὸ τὰ νεῖατα καὶ τὸν ἔρωτα, ἀφοῦ περιε-
γιάσθηκε μὲ τὰ χονδρὰ γυαλιά τῆς τὸ πε-
ριπόθητο καπέλλακι, τὸ ἐφόρεσε σὸ ὀγκώ-
δες κεφάλι τῆς, γιὰ νὰ κυτταχθῇ μετὰ, ἐ-
πὶ ὥρα πολλή, στὸν καθρέφτη.

Ἡ στιγμή ἐκείνη ἐφάνηκε ἀνυπόφορη
στὴν Ὑδώνη:

— Ὡ!... Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φορέσῃ
αὐτή! Ὄταν ἐγκλημα! ἐπρόφερε.

— Τί νὰ σὰς κάνω, κυρία μου!...

Ἄν ἐδεχόσαστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προ-
σφορά μου, θὰ τὸ εἶχαμὲ τώρα... σώσει!

Καὶ οἱ δύο τους, μὲ καρδιοχτύπι πα-
ρακολουθοῦσαν τώρα τὴν πελάτιδα, πού ἡ-
πῆρε πάλι στὰ χέρια τῆς τὸ καπέλλακι,
τὸ ἐξήτασε ἀπὸ ὅλες τῆς μεριεὶ καὶ τὸ
ξαναφόρεσε γιὰ νὰ στραφῇ πάλι πρὸς τὸν
καθρέφτη. Τέλος, ἐφάνηκε ὅτι ἐπῆρε τὴν
ἀπόφασί τῆς νὰ τὸ ὀσώσῃ, γιὰτὶ ἡ πε-
λάτιδα ἐτοιμάσθηκε νὰ γράφῃ τὴν ἀπόδει-
ξι... Ξαφνικά ὅμως, σάν νὰ ἐπηρεάσθηκε
ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ ρευστὸ τῶν διαμαρτυ-
ριῶν, πού τὴν ἐκεκαυνοβολοῦσαν ἐξῶ ἀπὸ
τὴ διτρίνα, ἡ ἡλικιωμένη πελάτις ἀλλάξε
ἰδέα καὶ ἔβριζε, χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τίποτε.

Ἡ Ὑδώνη ἄφησε ἕναν βαθὺ στεναγμὸ
ἀνακουφίσως...

Ἡ σειρά μας τώρα!... εἶπε ὁ νεὸς.

Καὶ ἐκείνη, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κα-
λὰ - καλὰ, θρέθηκε μέσα σὸ κατὰσθημα,
καθισμένη ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη.

Μπορεῖ νὰ μὴ εἶνε στὰ μέτρα μου,
ἐπρόφερε ἡ νεαρὴ γυναῖκα, καθὼς κατε-
λήφθη ἀπὸ ἕναν τελευταῖο διαταγμὸ.

Τὸ καπέλλο ὅμως ἔσπετε πὸ ξανθὸ τῆς
κεφαλῇ, σάν νάταν φτιαγμένο γι' αὐτὴν ἀ-
ποκλειστικῶς. Καὶ τὰ μάτια τῆς Ὑδών-
ης, πού ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησι, συνήν-
τησαν τὰ βλέμματα τοῦ εὐγενικοῦ Σατανᾶ.

— Θαυμάσια, ἔ; εἶπε αὐτός.

Ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸ τῆς καὶ δ-
ταν ἐδῆλξαν ἔξω, ἐστάθηκε μιὰ στιγμή
γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ πάλι.

— Μοῦ πηγαίνει!... ρώτησε ἡ Ὑδώνη
δεξιὰ γιὰ τὴν ἀπάντησιν καὶ εὐτυχισμέ-
νη πού θὰ τὴν ἄκουε.

— Ἐχετε ἄνδρα;

— Ὡ, ναί!... Εἶναι ἕνας νεὸς πολὺ ψη-
λός, πολὺ ὠραίος... καὶ πολὺ ἄγριος!...
Μπορεῖ μάλιστα νὰ τὸν δοῦμε ἀπὸ στιγμή
σὲ στιγμή. Ἐπῆγαινα ἀκριβῶς γιὰ νὰ τὸν
συναντήσω, ὅταν ἐστάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κα-
τασθημα αὐτὸ μαγαζι...

— Καὶ τὸν ἀναπᾶτε τὸν ἄνδρα σας;

— Τὸν λατρεύω!

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν καὶ ἐπὶ
τέλους... ἐξέσπασαν καὶ οἱ δύο σὲ ἀκρά-
τητα γέλια. Ἡ Ὑδώνη ἐπέρασε τὸ μπρά-
τσο τῆς κάτω ἀπὸ τὸ δικό του:

— Πᾶμε σπῆτι τώρα, κύριε Πειρασμέ!...
Μ' αὐτὴ τὴν τρέλλα πού ἔκαναμε, ἐρρί-
ξαμε ἔξω τὸν προϋπολογισμό μας γιὰ τρεῖς
τοῦλάχιστον ἐβδομάδες!...

Ἐκείνος ἔσφιξε τὸ μπράτσο τῆς δυνα-
τά:

— Κομμάτια νὰ γίνῃ ὁ προϋπολογι-
σμός, ἀφοῦ εἰσᾶι τόσο ὠραία!...

Καὶ, μὴ συγκινώντας πιά τὸ εὐχάρι-
στο νεὸ, πού ἔρχοταν νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ,
τῆς εἶπε χωρὶς ἄλλες περιφράσεις:

— Ὑδώνη, γυναῖκούλα μου χρυσή,
μοῦ αἰσῆσαν ἀπὸ σήμερα τὸν μισθό μου
κατὰ 30 %!

ὍΥΙΛΜΠΑΡ ΤΟΜΚΙΝΣ

Αἰσθηματικὸ διήγημα ὑπὸ ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΡΟΜΠΕΡΤΟ

Σαββατόβραδο. Ἐννῆ ἡ ὥ-
ρα. Περιπατῶ διαστικός. Ὁ
δρόμος εἶνε γεμάτος κόσμο.

Γιὰ νὰ φθάσω γρηγορώτερα
στὴν πλησιέστερη στοὰ μπαί-
νω σ' ἕναν ἔρημο καὶ σκοτεινὸ
δρομάκι.

Ἐνα χαρτάκι πεταεῖ στὰ
πόδια μου, μὲ ἀκολουθεῖ. περ-
ναεῖ μπροστά μου, κάνει χίλια
δύο παιχνίδια σὸ φύσημα τοῦ
βραδυνοῦ ἀνέμου καὶ τέλος
χώνεται σὸ ρεδερ τοῦ παντα-
λονιοῦ μου.

Χτυπῶ τὸ πόδι σὸ πλά-
κόστωτο γιὰ νὰ διώξω τὸν
παρείστακτο ἀπὸ τὸ εὐκόλο ἐ-
κείνο καταφύγιό, ἀλλὰ τὸ κά-
κου. Σκύβω γιὰ νὰ τὸ θάλω
μὲ τὸ χέρι καὶ βλέπω πὼς εἶ-
νε ἕνα εἰσιτήριο θεάτρου, πο-
λυθρόνα τρίτης σειρᾶς, ἀριθ.
24.

Περὶφημα. λοιπόν. Φαίνεται
πὼς κάποιος θὰ τῶχασε. Κυτ-
τῶν τὰ μεγάλα προγράμματα
πού εἶνε κολλημένα στοὺς τοί-
χους καὶ βρίσκω τὸ θεάτρο πού
μ' ἐνδιαφέρει: μιὰ βιεννέζικη
ὀπερέττα, ἐλαφρὰ μουσική,
καμμιὰ τριανταριά κορίτσια
μὲ ἀγαλματένια σωματάκια
καὶ μιὰ ὑπέροχη πρωταγωνί-
στρια. Ἄς πᾶμε, μιὰ πού ὁ
καλὸς Θεὸς ἐφρόντισε νὰ μᾶς
προμηθεύσῃ τὸ εἰσιτήριο.

Δέκα παρὰ πέντε. Τὸ θέα-
τρο εἶνε γεμάτο. Τριτὴ σειρά,
ἀριθ. 24. Δεξιὰ μου κάθεται
ἕνας ἄντρας ὡς ἐκεῖ πάνω,
φαλακρός, κατακόκκινος. Ἀρι-
στερά, μιὰ γυναῖκα, μιὰ νέα
κομψή, σοβαρὴ, κατὰμονη.

Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει, ἡ αὐ-
λαία ἀνεβαίνει. Ἡ σκηνὴ γε-
μίζει ἀπὸ ὁμορφα κορίτσια, ἐ-
λάχιστα ντυμένα. Ἐνας νεὸς,
ὁ πρωταγωνιστής, ἀρχίζει ἕνα
παθητικὸ μοτίβο. Ἡ πρωτα-
γωνίστρια ἐρχεται κοντὰ του
καὶ τραγουδοῦν μαζί ἕνα αἰ-
σθηματικὸ τραγούδι, πού μι-
λάει γιὰ σεληνόφω, γιὰ στε-
ναγμούς καὶ ἀστέρι, γιὰ γλυ-
κειὲς ἀναμνήσεις καὶ καταλή-
γει στὴν συνηθισμένη αὐταπά-
τη.

Ἄχ, αὐτὴ ἡ αὐταπάτη! μ-
μουρουρίζω χαμογελώντας.

Ἡ νέα πού κάθεται δίπλα
μου, χαμογελάει ἐπίσης.

— Ὅλοι τὰ δοκιμάσαμε αὐ-
τά, ψιθυρίζει. Ἰσως κι' ἐ-
σεῖς...

— Ἀσφαλῶς, ἀπαντῶ. Ἐξ
ἄλλου...

Ἡ φωνὴ μου γίνεται σιγα-
νή, μακρυνή, σάν ν' ἀκούγεται
ἀπ' τὸ τηλέφωνο.

— Ἐξ ἄλλου, ἕνας σοφὸς
εἶπε ὅτι χωρὶς τὴν αὐταπάτη
ἡ ἀνθρωπότης θὰ πέθαινε ἀπὸ
τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἀπελπισία.

— Καὶ εἶχε δίκην.

— Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή
τρέφω μιὰν αὐταπάτην πολὺ με-
γάλη: ἔχω τὴν ἐντύπωσιν πὼς
εἶμαι γιὰ σὰς ἕνας τύπος ὅχι
ἐντελὼς ἀδιάφορος, ὅχι ἀπολύ-
τως ἀντιπαθητικός. Αὐταπατά-
μαι λοιπόν σ' ἀλήθεια;

Ἐκείνη σωπαίνει. Ἀπλώνω
τὸ χέρι καὶ πιάνω μὲ προσοχὴ
τὸ δικό της. Προσπαθεῖ νὰ τὸ
τραβήξῃ, ἀλλὰ τόσο σιγά, τό-
σο ἀπαλά, πού μοῦ δίνει τὸ
δικαίωμα νὰ τῆς τὸ σφίξω πιὸ
πολύ. Καὶ τὸ χεράκι τῆς εἶνε
περιποιημένο, κατὰστρο, ἀπα-
λό.

Τὰ κεφάλια μας σχεδὸν ἔ-
χουνε σμίξει. Σιγά-σιγά ἐδῶ-
λε τὸ καπέλλο τῆς καὶ ὁ ὄγκος
τῶν ξανθῶν τῆς μαλλιῶν φου-
σκώνει, σκορπάει μιὰ μυρωδιὰ
θερμαῖα, πολὺ εὐχάριστη, ἕνα
ἄρωμα πού, μαζί μ' αὐτὸ πού
ἐκπέμπουν τὰ νεῖατά της, μὲ
κάνει νὰ κλείσω τὰ μάτια, μὲ
θυβρίζει σὲ μιὰ νάρκη γλυκεῖα.

Σὲ λιγάκι καὶ τὰ γόνατά
μας ἐφάπτονται. Μαντεύω δύο
πόδια ὑπέροχα, τυλιγμένα σὲ
μεταξωτὲς κάλτσες, ἀρίστης
ποιότητος. Τί ἀξίζουν ὅλ' αὐ-
τὰ τὰ ξανθὰ κορίτσια πού χο-
ρεύουν ἐπάνω στὴ σκηνή,
μπροστὰ στὴν κομψὴ καὶ γε-
λαστή αὐτὴν ἄγωνιστή; Τίποτε.

— Εἶμαι εὐτυχισμένος, τῆς
λέω.

— Γιατί;

— Ἐτσι. Δὲν ἤξερα πού νὰ
πάω, ὅταν μιὰ μυστηριώδης
δύναμις μ' ἐσπρωξε νὰ μπῶ
ἐδῶ μέσα. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐ-
χαριστημένος γι' αὐτό. Κι' ἐ-
χάρησάμην σὲ μὲν; Ἐντελὼς
μὲν;

— Ἀπολύτως. Ἀλλὰ γιατί
ρωτᾶτε; Σὰς φαίνεται παρά-
ξενο; Εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ
δεσποινίδα ὅχι καὶ τόσο ἀσχη-
μὴ, νὰ πηγαίνῃ σὸ θεάτρο
συνδοεμένη ἀπὸ ἕναν νεὸ;

— Ὁχι, βέβαια. Δὲν μπο-
ρεῖτε ὅμως νὰ μὲ πείσετε ὅτι ὁ
νεὸς αὐτὸς δὲν περιμένει ἔ-
ξω ἀπ' τὸ θεάτρο, νὰ τελειώ-
σῃ ἡ παράστασις καὶ νὰ ἐγῇ-
τε.

— Ὁχι, δὲν περιμένει κα-
νεὶς ἔξω. Εἶμαι λίγες μέρες
ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ πόλιν. Ἐγὼ ἔ-

ναν θεῖο ὑποδιευθυντὴ μιᾶς με-
γάλῃς Τραπεζίης. Καταλαβαί-
νετε λοιπόν...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ
δώσετε ἐξηγήσεις. Εἴμαστε δύο
ἄγνωστοι. Μιὰ τυχαία σύμπτω-
σις μᾶς ἔφερε κοντά. Καθὼς
φαίνεται, δὲν ὑπάρχει μεταξύ
μας οὔτε ἀδιαφορία, οὔτε ἀν-
τιπάθεια. Ἡ παράστασις θὰ
τελειώσῃ σὲ λίγο. Θὰ δοῦμε
μαζί, θὰ περπατήσωμε στοὺς
ἐρημούς καὶ σιωπηλοὺς δρό-
μους. Θὰ εἶνε μεσανύχτα. Μιὰ
ἐρωτικὴ περιπέτεια τὰ μεσα-
νύχτα. Θὰ εἶνε ὑπέροχο...

— Ἐγὼ ὅμως...

— Ἐσεῖς θάρρῃτε μαζί μου.
Θὰ περπατήσωμε στοὺς στε-
νοὺς καὶ σκοτεινοὺς δρομά-
κους...

Αὐτὸς πού κάθεται δεξιὰ
μου μὲ σκουτᾷ μὲ τὸν ἀγ-
κῶνα. Τρέφομαι. Ἐνας ἀπὸ
τοὺς ταξίθετες τοῦ θεάτρου
μού κάνει νεῦμα ὅτι κάποιος
μὲ ζητᾷ. Ποῖος νάναί ἄραγε
καὶ τί νὰ μὲ θέλῃ;

— Ἐρχομαι ἀμέσως, λέω τῆς
νέας μὲ μιὰ κακὴ προαίσθησι.
Δὲν θ' ἀργήσω.

Βγαίνω ἔξω. Στὸ κορινθῶν
τῆς εἰσόδου, ἕνας ἡλικιωμένος
κύριος, μαυροντυμένος, ὑπο-
κλίνεται μπροστὰ μου. Δίπλα
του στέκεται ἕνας ψηλὸς καὶ
κομψὸς νεὸς.

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τοῦ
θεάτρου, λέει ὁ μαυροντυμένος
κύριος. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μᾶ-
νω ἀπὸ πού ἀγοράσατε τὸ εἰ-
σιτήριο τῆς πολυθρόνας σας.

Δὲν διςτάζω καθόλου. Δὲν
θέλω νὰ τὸ πῶ ψέματα. Καὶ
τοῦ ἐξηγῶ:

— Δὲν τὸ ἀγόρασα τὸ εἰσι-
τήριο. Τὸ ᾄρηκα σὸ δρόμο.

Καὶ δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ
σταθῶ στὴν εἰσόδου τοῦ θεά-
τρου καὶ νὰ φωνάξω τίνος εἶνε
τὸ εἰσιτήριο...

— Φυσικά. Ἐχετε δίκην. Ὁ
κύριος ἀπ' ἐδῶ, Λουδοβίκος
Ρόλλι, δικηγόρος, εἶχε ἀγορά-
σει τὸ εἰσιτήριο πού ᾄρηκατε
ἐσεῖς, καὶ τῶχασε. Λυποῦμαι
πολύ...

— Κι' ἐγὼ λυποῦμαι. Κύριε
Ρόλλι, σὰς παραχωρῶ τὴ θέσι
μου. Μήπως ὑπάρχει καμμιὰ
ἄλλη πολυθρόνα διαθέσιμη;

— Ὁχι, λείπει στενοχωρημέ-
νος ὁ διευθυντὴς. Ἄν θέλετε
ὅμως, αὐριο θὰ ἐπαναληφθῇ τὸ
ἴδιο ἔργο.

Ἄν οἱ γυναῖκες, πάν-
τα ἴδιες; Ἄ, ὄχι, τουλάχιστον
αὐτή!

Ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ χά-
νεται σὸ σκοτάδι. Ἡ καρδιά
μου κοντεύει νὰ σπᾶσῃ μέ-
σῳ στήθος. Μ' ἕνα πῆδημα
δρίσκομαι κι' ἐγὼ στὴν εἰσόδου
τοῦ σπιτιοῦ καὶ κλείνω τὴν
πόρτα πίσω μου.

Στὸ σκοτάδι, διακρίνω ἡ
μᾶλλον μαντεύω τὸ τρομαγμέ-
νο προσώπιό τῆς. Ἰσως ἐ-
τοιμάζεται νὰ φωνάξῃ. Ἀλλὰ
τῆς κλείνω τὸ στόμα μ' ἕνα
φιλί. Καὶ τὴν κρατῶ σφιχτά
στὴν ἀγκαλιά μου, ὡς πού κον-
τέψαμε νὰ σκάσουμε κι' οἱ δύο.

Μετά, στεκόμαστε ἀμίλητοι,
μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σάν νὰ
ἐγκληματήσαμε. Κάπου ἐκεῖ
κοντὰ, ἕνα ρολοὶ χτυπᾷ τίς
ὥρες: μιὰ, δύο, τρεῖς... ὡς τίς
δύο. Μεσανύχτα. Τῆς ψιθυ-
ρίζω:

— Θὰ περπατήσωμε ὁλομό-
ναχοι στοὺς ἐρημούς καὶ σκο-
τεινοὺς δρομάκους. Εἶνε μεσα-
νύχτα. Τί ὁμορφὴ πού εἶνε μιὰ
ἐρωτικὴ περιπέτεια αὐτὴ τὴν
ὥρα!...

— Ναί, μουρουρίζει κι' αὐ-
τή. Μαζί σου νοιώθω πὼς εἶμαι
εὐτυχισμένη.

Τὸ στόμα τῆς ἔχει τὸ ἄρω-
μα τοῦ γίαισμοῦ. Ἐξω, κά-
ποια παρέα ἐξαλαργιγιάζεται
σὸ τραγούδι. Εἶνε τὸ ἴδιο τρα-
γούδι πού λίγο πρ

ΟΤΑΝ «ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ». — ΤΟ ΚΟΚΚΑΛΟ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΜΕΡΙΟΥ. — ΤΟ ΚΕΡΙ ΚΑΙ Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ. — ΤΟ ΜΑΛΛΙ ΤΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΩΝ ΑΜΝΩΝ. — Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΙΝΙΚΟΔΕΝΔΡΟ. — ΤΑ ΦΙΝΛΑΝΔΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ». — ΤΟ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΣΤΟ «ΜΑΜΜΙ». — ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΜΑΓΕΙΡΙΚΟ ΣΚΕΥΟΣ — «ΠΙΖΖΑ Ν Κ Ι». — ΑΥΓΑ — ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ. — ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΘΕΑΤΟΣ ΡΑΝΤΙΣΜΟΣ.

ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Η Μεγάλη Έβδομάς δεν είναι μόνο μια περίοδος κατανύξεως. Καθώς εξαγνίζουν τις ψυχές των με τα άγνα μυστήρια, καθαρίζουν μ' εξαίρετική επιμέλεια τα σπίτια των, τακτοποιούν τα έπιπλα, γυαλίζουν όλα τα οικιακά σκεύη.

Την αυγή της Μεγάλης Παρασκευής, αρχίζει ο πανηγυρικός εξαγνισμός. Σε μερικές περιοχές, πηγαίνουν σ' ένα ποτάμι, όπου πλένονται κι' απ' όπου μεταφέρουν νερό για την τουαλέτα της επομένης και της ημέρας του Πάσχα. Πηγαίνουν μετά στην εκκλησία, πάντοτε με τα πόδια, οιαδήποτε κι' αν είναι η απόσταση, γιατί είναι άρτια να αντιστοιχούν εκείνη τη μέρα σε αμάξια. Γενικά η Μεγάλη Παρασκευή εορτάζεται με εξαιρετική κατανύξη: αυστηρή νηστεία και απόλυτη σιωπή επικρατεί.

Παντού, τα φώτα είναι σβησμένα, και τα παράθυρα είναι σκεπασμένα με μαύρο ύφασμα. Την επομένη όμως, όταν οι καμπάνες «επιστρέφουν από τη Ρώμη» (ή αναχώρησις των είχε αγγελθήθαι θορυβωδώς από κωδωνοκρουσία ή από ένα θορυβό ροκάνας που τόν δημιουργούν τα παιδιά τρέχοντας μέσα στους δρόμους των πόλεων) αρχίζουν να ήχουν θορυβωδώς: το έθιμο αυτό παρατηρείται γενικώς σ' όλη τη χώρα. Σε μερικές περιοχές, φωνάζουν χτυπώντας επάνω σε μια χύτρα: «Φίδια, δάτραχοι, κρυφθήτε, οι καμπάνες αντηχούν!»

Την Κυριακή του Πάσχα πηγαίνουν στη λειτουργία, για να τα καθαγιάσουν, άσπρο ψωμί, χοιρομέρι, αυγά και ραπανίκια μέσα σ' ένα καλάθι. Το καλάθι αυτό είναι σκεπασμένο μ' ένα τραπεζομάντιλο ή με μια πετσέτα, που οι γυναίκες θεωρούν ζήτημα τιμής να είναι όσο το δυνατόν ωραιότερα φτιαγμένες.

Σε μερικές περιοχές, αντί να πηγαίνουν στο καλάθι τους στη λειτουργία, το δίνουν σ' ένα παράθυρο του σπιτιού τους από το Σαββατόβραδο και το αφήνουν εκεί όλη τη νύχτα, διότι ο Άγγελος Θεού διέρχεται απ' όλα τα σπίτια και αγιάζει τα τρόφιμα που βρίσκει έκτεθειμένα.

Κατά το γεύμα προσφέρουν φυσικά αυγά αγιασμένα. Μετά, κρεμούν το κοκκάλο του χοιρομεριού στην τρύπα του πλυντηρίου για να προφυλάξουν το σπίτι από φωτιά ή κρεμούν σ' ένα δοκάρι ένα αγιασμένο γλύκισμα, επιμελημένα περιτυλιγμένο: σε περίπτωση πυρ-

καϊάς, ρίχνουν ένα κομμάτι μέσα στη φωτιά.

Σε μια περιοχή, τη Μεγάλη Παρασκευή ψήνουν ένα μονάχα ψωμί σε μέγεθος αυγού πάπιας, αλλά δεν το τρώνε. Ξερό, το διατηρούν κάπου και δεν το χρησιμοποιούν, παρά για την αναζήτησι, εάν συμβή, ενός... πνιγμένου. Τρύνουν τότε το ψωμί και φυτεύουν σ' αυτό ένα αναμμένο αγιασμένο κερί. Μετά, το βάζουν μέσα στη θάλασσα: στο μέρος που θα αναποδογυρίσει το κερί, θ' αναζητήσουν τον πνιγμένο...

Την Δευτέρα του Πάσχα, οι νέοι πηγαίνουν από σπίτι σε σπίτι και καταβρέχουν τις νέες με νερό. Δεν μπαίνουν όμως παρά μόνον στα σπίτια απ' όπου δεν αφηρέθησαν τα κλαδιά, που την προηγούμενη βραδυά οι ίδιοι έποθετησαν στις πόρτες των νεαρών κοριτσιών, τα οποία, άλλως τε, με τη σειρά τους την επομένη περιέρχονται στα σπίτια τραγουδώντας το παρακάτω τετράστιχο:

«Ο ήλιος έχει ανατείλει
κι' έσείς, κύριε, σηκωθείτε.
Ο Χριστός ανέστη
εξαγνίζοντας τις ψυχές μας...»

Και μετά, καταβρέχουν κι' αυτές τα κεφάλια των νέων.

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Όπως και στην Ουγγαρία, την Μεγάλη Έβδομάδα επιδίδονται στη γενική καθαριότητα των σπιτιών. Μετά, ο παπάς της ενορίας περιέρχεται τα σπίτια και τα αγιάζει, καθώς και τα φαγητά που προορίζονται για το γεύμα του Πάσχα: αρνιά, κατσίκια, λουκάνικα και, φυσικά βαμμένα αυγά και σοκολάτες. Σε μερικές περιοχές της Ιταλίας, όπου τα Χριστούγεννα ονομάζονται επίσης Πάσχα, κάνουν διάκρισι των δυο αυτών εορτών, λέγοντας Πάσχα Χριστούγεννων και Πάσχα του Αυγού.

Στη Ρώμη, υπάρχει ένα έθιμο ολιγότερο γνωστό από το έθιμο της παρουσιάσεως στον Πάπα των πασχαλινών αμνών των οποίων το μαλλί χρησιμοποιείται στην κατασκευή των ιερών αμνών: το έθιμο της παρουσιάσεως των φοινικοδένδρων. Το έθιμο αυτό είχε πολύ περιεργή προέλευσι. Όταν έστηναν στην πλατεία του Αγίου Πέτρου τον οβελίσκο που μετέφεραν από την Αίγυπτο, τα σκηνία που τον συγκρατούσαν για να τον ανιψώσουν ζεστάθηκαν τόσο άπυ γ' τ' έπιψιμο, ώστε έπιασαν φωτιά. Έως εργάτης που τ' αντελήφθη είχε την έμπνευσι να φωνάξη: «Νερό στα σκηνία». Οι πυροσβέστες έτρεξαν κι' έτσι απέφυγαν ένα μεγάλο ατύχημα. Είς αναπόδοσιν της υπηρεσίας αυτής, οι απόγονοι του εργάτου εκείνου έχουν το προνόμιο να παρουσιά-

ζουν κάθε χρόνο, την ημέρα του Πάσχα, ένα κλαδί φοινικοδένδρου στον Πάπα.

ΣΤΗ ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

το Πάσχα είναι μια μεγάλη ημέρα για τα Φινλανδόπουλα. Γιατί, πράγματι, την παραμονή του Πάσχα, άγόρια και κορίτσια, τοποθετούν τις κάλτσες τους (και όχι τα παπούτσια τους) εμπρός στο τζάκι, λέγοντας: «Γυναίκα του Πάσχα, φέρε μας μερικά πράγματα». Διότι, κατά την παράδοση, μια γρήγα γυναίκα επισκέπτεται τα τζάκια των σπιτιών και βάζει μέσα στις κάλτσες των φρονιμών παιδιών διάφορα μικρά δώρα και ίδιως βαμμένα δρασά αυγά ή σοκολατένια αυγά.

Κατά τη Μεγάλη Έβδομάδα οι Φινλανδές μητέρες είναι πολύ απασχολημένες με την παρασκευή του Μαμμι, ενός πιάτου που εκ παραδόσεως πρέπει να δρίσκεται σ' όλα τα οικογενειακά τραπέζια την ημέρα του Πάσχα. Θέλετε τη συνταγή του; Ίδου την: Παίρνετε αλεύρι σικάλεως και κριθαριού και το ανακατεύετε καλά με νερό μέσα σε μια χύτρα. Προσθέτετε μερικά φλούδια πορτοκαλλίου και τ' αφήνετε να βράσουν αρκετές ώρες. Μετά βάζετε τη χύτρα μέσα στα χιόνια (στη Φινλανδία υπάρχουν ακόμα πολλά χιόνια το Πάσχα) για να επέλθω απότομα ψύξις.

Γίνεται έτσι ένα είδος τούρτας που την αναποδογυρίζουν μέσα σε καλάθι από φλοιούς σημυδοδένδρου. Το περιεργό αυτό μαγειρικό σκεύος το κατασκευάζουν οι πατέρες ή οι μεγάλοι αδελφοί. Πηγαίνουν και βρίσκουν τους φλοιούς του σημυδοδένδρου μέσα στο δάσος, που τους λυγίζουν και τους πλέκουν κατά τέτοιον τρόπο ώστε να σχηματίζουν ένα είδος θαβειού πιάτου. Τα μικρά αυτά φλοιοκάλαθα τα βάζουν μέσα σε φούρνους, όπου σχηματίζεται στην επιφάνεια της τούρτας ένα είδος κόρας, που πρέπει να την αφήσουν, όχι μόνο να χρυσίση, αλλά να μαυρίση ακόμη. Το Μαμμι τρώγεται κρύο, με κρέμα και το πασπαλίζουν με ζάχαρι.

Επιστρέφοντας από την Αγία Λειτουργία την ημέρα του Πάσχα, μαζεύουν μπουκέτα ιτιάς —είνε το πρώτο δένδρο του οποίου το φύλλωμα πετιέται από τα χιόνια —και στολίζουν το οικογενειακό τραπέζι. Τρώνε βαμμένα αυγά, αρνιά και τέλος το περίφημο Μαμμι, από το οποίο προσφέρουν επίσης στους συγγενείς και φίλους που θα τους επισκεφθούν εκείνη την ημέρα. Πολλές οικοκυρές φτιάχνουν ως δέκα καλάθια, κάθε καλάθι για πέντε ή έξη άτομα...

Μαμμί! Τί ωραίο όνομα! Ένα όνομα πολύ γλυκό, όπως όλες οι φινλανδικές λέξεις, και που μοιάζει τόσο πολύ με το «Μαμά»!

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

«Ακούσατε το «Μόνο έσένα αγαπάω» από τον Ζαν Κλαιρβάλ. Το κονσέρτο μας έτελείωσε. Τώρα θα ακούσετε...»

«Οχι. Η Άννα δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε πιά. Έγυρισε τον διακόπτη και έκλεισε το ραδιόφωνο. Θά ήταν καλύτερο να διατηρήσει μέσα σ' αυτή και την καρδιά της τις τελευταίες νότες της ολόβερμης και τόσο τρυφερής φωνής του Ζαν Κλαιρβάλ.

Κι' ωστόσο ήξερε πως η φωνή αυτή απευθυνόταν σε χιλιάδες άλλες νέες, σκοτισμένες σ' όλο τον κόσμο. Άλλα μπορούσε να φαντάζεται ότι ο διάσημος καλλιτέχνης έτραγουδούσε μόνο γι' αυτή, για τη μικρή Άννα, που έζησε κλεισμένη μέσα σ' έναν παμπάλαιο πύργο, ανάμεσα σε δύο γέρους γονείς.

Η Άννα ήταν μόνο είκοσι χρόνων. Είχε ένα μικρούλικο προσωπάκι, με ολόξανθα μαλλιά και μεγάλα γαλανά μάτια και μέσα στα στήθη της έκλεινε μια καρδιά πολύ ευαίσθητη και τρυφερή. Κι' όμως η αγάπη δεν είχε ακόμη εισχωρήσει μέσα σ' αυτήν. Μόνο τώρα ένοιωσε ένα περίεργο αίσθημα για τον Ζαν Κλαιρβάλ, που η φωνή του ξυπνούσε μέσα στην καρδιά της άγνωστους πόθους και έκανε τη μικρή Άννα να βυθίζεται σε άτελειωτες όνειροπολήσεις.

Έκείνο το πρωί, ανοίγοντας την τοπική εφημερίδα, έδιδάσε μια είδησι, που την έκανε να σκιρτήσει ολόκληρη: Ο Ζαν Κλαιρβάλ θάρχόταν σ' έναν γειτονικό πύργο, που βρισκόταν σε απόσταση πέντε χιλιομέτρων μόνο από τη μικρή πόλη, όπου έμενε η Άννα με τους γονείς της.

Ο πύργος των Μπουαφλερύ —έγραφε η εφημερίδα —θα έχη την Κυριακή του Πάσχα έναν έκλεκτο φιλοξενούμενο. Ο διάσημος αιδός Ζαν Κλαιρβάλ θα τιμήσει με την παρουσία του τη φιλανθρωπική εορτή που δίνει η κυρία κόμισσα ντε Μπουαφλερύ για τα όρφανά της περιφέρειας. Η συμμετοχή του καλλιτέχνη σ' αυτή την εορτή οφείλεται στη μεγάλη φιλία του με τον γιοιό της πυργοδεσποίνης, με τον όποιον ήταν άλλοτε συμμαθητάι...

Η Άννα έπεσε σε μια πολυθρόνα, με κομμένη την αναπνοή. Ο Ζαν Κλαιρβάλ, το ίνδαλμά της, θάρχόταν λοιπόν τόσο κοντά; «Ω! Έπρεπε, λοιπόν, να τον ιδώ, να του μιλήσω...»

Και η μικρή Άννα ικέτευσε με τόσο θερμή τους γονείς της και έχυσε τόσα δά-

κρυα μπροστά τους, ώστε, στο τέλος, κατάρθωσε να της επιτρέψουν να πάει σ' αυτή τη φιλανθρωπική γιορτή.

Η νέα βρισκόταν τώρα μέσα στον μεγάλο κήπο του πύργου των Μπουαφλερύ. Γύρω της, έτρεχαν κάτω από τις δενδροστοιχίες πολλοί άλλοι προσκεκλημένοι. Και όλοι έπερπατούσαν σκυμμένοι, σαν να έψαχναν να βρουν κάτι ανάμεσα στους θάμνους και τα χόρτα.

«Άλλ' η Άννα δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου να μάθω τί συνέβαινε και έπροχώρησε προς το μέρος, όπου δέκρινε τη μεγαλύτερη συγκέντρωση.

Όταν όμως έφθασε εκεί, μια ηλικιωμένη κυρία την έσταμάτησε:

—Πού πηγαίνετε; την έρώτησε.

—Πρέπει να ιδώ τον κ. Κλαιρβάλ, απήντησε σαστισμένη η νέα.

—Άλλα δεν έχετε αυγό. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι μόνο εκείνοι που έχουν αυγό μπορούν να πλησιάσουν τον κ. Κλαιρβάλ; Η Άννα έκτυπα χωρίς να καταλαβαίνει. Η ηλικιωμένη κυρία της εξήγησε τότε με καλωσύνη:

—Δεν ξέρετε, λοιπόν, πως η γιορτή αυτή είναι ένα «σοροπαζιό πάρτυ»; Οι οικοδεσπότες του πύργου έσκόρπισαν μέσα στο πάρκο πολλές δωδεκάδες κόκκινα αυγά. Τα αυγά αυτά είναι τρυπημένα και έχει αφαιρεθ' το περιεχόμενό τους. Άλλα, μέσα στο κέλυφος, υπάρχει ένα μικρό χαρτάκι, με μια φράσι γραμμένη επάνω σ' αυτό. Να πούμε... «δελτίο για έναν έισκο» ή «δελτίο για μια φωτογραφία με αφιέρωση». Λοιπόν, καθένας που βρίσκει ένα τέτοιο αυγό, το πηγαίνει στον κ. Κλαιρβάλ, που έχει εγκατασταθ' κάτω από μια μικρή σκηνή. Αμέσως ο καλλιτέχνης έκτελε τη παραγγελία που περιέχεται μέσα σ' αυτό. Ο τυχερός παίρνει τότε το δώρο του και καταβάλλει μερικά

χρήματα, που διατίθενται για το φιλανθρωπικό σκοπό...

—Τότε πρέπει να βρώ κι' εγώ ένα αυγό, έψιθύρισε η Άννα.

—Μπα! Δεν θα μπορέσετε να βρείτε, είπε η ηλικιωμένη κυρία. Τα βρήκαν όλα σχεδόν.

Μια ολόκληρη ώρα, η Άννα έψαχνε μέσα στο πάρκο, χωρίς όμως να κατορθώσει να βρή το μαγικό αυγό, που θα την έφερνε κοντά στον Ζαν Κλαιρβάλ.

Έτσι, είχε φθάσει σιγά - σιγά ως την εξώθυρα. Εκείνη τη στιγμή, ένα ολόμυρο σύννεφο επέρασε από τον ουρανό και χονδρές σταλαματιές βροχής άρχισαν να πέφτουν επάνω στη γη.

Η βροχή εδυνάμωσε σ' όλη την περιοχή μερικά λεπτά, είχε κανείς την εντύπωση πως είχαν ανοίξει όλοι οι καταρράκτες του ουρανού.

Η Άννα έκτυπα γύρω της, ζητώντας να δω ένα καταφύγιο. Στην πόρτα, ήταν σταματημένο ένα πολυτελές αυτοκίνητο που η νέα δεν το είχε ιδ' ποτέ άλλοτε ως τότε. Το αυτοκίνητο αυτό, έσκέθηκε, θα ήταν άσφαλός του Ζαν Κλαιρβάλ. Και, χωρίς να σκεφθ' περισσότερο, έτρεξε προς τα εκεί, άνοιξε την πόρτα και έκάθησε πλάι στη θέση του σωφρέ.

Λίγο αργότερα, η νέα άκουσε έναν θορυβό δημάτων που έτρεχαν προς το αυτοκίνητο. Σε μια στιγμή, η πόρτα άνοιξε με όρμη και ένας νέος έμπηκε μέσα.

—Ω! Με συγχωρείτε... έκαμε δλέποντας την Άννα.

—Μά νομίζω ότι εγώ πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη... έψιθύρισε η νέα. Κατέφυγα εδώ για να προφυλαχθ' από τη βροχή, αλλά θα φύγω άμέσως...

—Δεν υπάρχει κανείς λόγος να φύγετε, δεσποινίς. Είμαι νοσηλεύτρια ευτυχής γιατί θα μπορέσω να σας φιλοξενήσω. Μου δίνετε την εντύπωση ότι η άνοιξις έμπηκε μέσα στο αυτοκίνητό μου.

Για μερικά λεπτά, δεν είπαν τίποτε, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

—Τί τρομερός καιρός! Έκαμε σε μια στιγμή ο νέος.

—Οχι, είπε η Άννα, δεν βρίσκω καθόλου άσχημο τον καιρό, γιατί η βροχή αυτή μου επέτρεψε να σας ιδώ, κύριε Κλαιρβάλ...

Ο νέος έκαμε μια κίνησι, σαν να ήθελε να διαμαρτυρηθ'· Άλλ' η Άννα δεν το έπρόσεξε.

—Παρακολουθώ όλα τα κονσέρτα σας στο ραδιόφωνο, είπε. Μου άρεσει πολύ η φωνή σας. Με άνακουφίζει...

—Από τί, δεσποινίς; Έχετε μήπως λύπες;

—Λύπες όχι... Άλλ' η ζωή μου δεν είναι καθόλου χαρούμενη... Ζω ανάμεσα σε δύο γέρους γονείς και κανείς δεν μπαίνει ποτέ στο σπίτι μας... Η φωνή σας λοιπόν μου φαίνεται σαν μια επίσκεψις... Νομίζω πως έχω κοντά μου έναν άορατο φίλο, που μου δίνει θάρρος και έλπίδα, που με κάνει να όνειροπολώ...

—Και θελήσατε να ιδήτε αυτό τον άορατο φίλο... Ήταν πολύ άπερίσκεπτο αυτό που έκαματε, μικρούλα... Δεν έφοβηθήκατε μήπως απογοητευθήτε;

—Ω! Καθόλου. Είθε άκριβώς όπως σας έφантаζόμουν, κύριε Κλαιρβάλ! Είνε πολύ παράξενο αυτό που θα σας πώ, άλλ' ήξερα ότι έχετε μια αμαρτία, μεγάλα μάτια και ένα χαμόγελο πολύ χορητικό. Μόνο τη φωνή σας δεν μπορέσα ν' αναγνωρίσω...

Ο νέος εδάγκωσε τα χείλη. —Το μικρόφωνο αλλάζει τη φωνή, απήντησε.

Σε λίγο έρώτησε. —Πώς συμβαίνει να μη σας έχω ιδ' ; Δεν ήρθατε λοιπόν στη σκηνή μου;

—Δεν μπορέσα να πλησιάσω, αναστέναζε η Άννα. Δεν βρήκα πασχαλινό αυγό.

—Και δεν μου το λέτε τόσο ώρα; Σταθήτε...

Και, λέγοντας αυτά, έσκυψε κάτω από το κάθισμα του αυτοκινήτου και έβγαλε ένα κάμιστρο, γεμάτο με κόκκινα αυγά.

—Είχα φυλάξει μερικά, λέει. Διαλέξτε, δεσποινίς.

Η Άννα έπηρε με χέρι που έτρεμε το πρώτο αύγό που δρέθηκε μπροστά της. Ο νέος το έσπασε άμέσως και το άνοιξε στα δύο. Ένα μικρό χαρτάκι έπετάχθηκε από μέσα.

—Είστε πολύ τυχερή, είπε ο νέος διαβάζοντάς το. Έπετύχατε το μεγάλο λαχνό.

—Το μεγάλο λαχνό; Έκαμε ή Άννα. Τι είναι;

—Ένα φίλι!

Και, προτού ή Άννα συνέλθω από την κατάπληξη της, την έπηρε στην άγκαλιά του και την έφίλησε στο στόμα.

Έκείνη τη στιγμή, ένας όμιλος από νέους και νέες ήλθε γύρω από το αυτοκίνητο.

—Α! Έδώ είσαι λοιπόν, Ρενέ; Έκαμε μια φωνή. Κι' έμεις σ' έζητούσαμε παντού...

Η Άννα άκουσε αυτά τα λόγια, χωρίς να καταλαβαίνει. Γιατί λοιπόν εφώναζαν Ρενέ τον Κλαϊρβάλ, ενώ το όνομά του ήταν Ζάν;

—Εκείνος έγύρισε προς το μέρος της.

—Δεσποινίς, έκαμε, θα μου επιτρέψετε να σας παρουσιάσω τους φίλους μου και ιδιαίτερώς τον Ζάν Κλαϊρβάλ, που τόσο επιθυμούσατε να γνωρίσετε...

Η Άννα είδε να ύπνικνεται μπροστά της έναν λεπτό νέο, με άδύνατο και άσθενικό πρόσωπο. Ο Ζάν Κλαϊρβάλ ήταν λοιπόν αυτός; Αλλά τότε σε ποιόν άνηκε το αυτοκίνητο;

—Επιτρέψατέ μου επίσης, έσυνέχισε ο νέος που έκαθόταν πλάι της, να σας συστηθώ: Ρενέ ντε Μπουαφλερύ, που ο μοναδικός μου τίτλος είναι ότι είμαι παιδικός φίλος του μεγάλου μας καλλιτέχνη...

Επειτα από τις συστάσεις, ο όμιλος των νέων και των κοριτσιών άπομακρύνθηκε.

Η Άννα και ο Ρενέ είχαν και πάλι άπομείνει μόνοι.

—Συγχωρήστε με, έκαμε ή νέα με φωνή που έτρεμε έλαφρά, αλλά πρέπει να γυρίσω σπίτι μου.

—Θα σας πάω με το αυτοκίνητό μου, έσπευσε να πη ο Ρενέ.

Και, σε λίγο, έπρόσθεσε:

—Άκούστε με, μικρή μου φίλη. Έπρεπε να σας πω ότι δεν ήμουν ο Ζάν Κλαϊρβάλ... Αλλά έφοβήθηκα ότι θα εφεύγατε άμέσως. Και αυτό δεν το ήθελα... Έπιθυμούσα να σας κρατήσω όσο περισσότερο μπορούσα κοντά μου...

—Και όμως δεν με έγνωρίζατε!

—Το επιχείρημά σας δεν έχει αξία. Ούτε κι' εσείς έγνωρίζατε τον Ζάν Κλαϊρβάλ και όμως τον αγαπούσατε...

—Αυτό είναι άλήθεια, εψιθύρισε ή Άννα. Ενόμιζα ότι τον αγαπούσα... Τον είχα φαντασθή τόσο διαφορετικό...

—Η ζωή μας δίνει πολλές άπογοητεύσεις, είπε ο Ρενέ, αλλά και κάποτε μερικές μεγάλες χαρές... όπως, έξαφνα, τη χαρά αυτή να σας συναντήσω τόσο άπροσδόκητα στο δρόμο μου...

Η Άννα έκύτταζε σαστισμένη το Ρενέ, που, εκείνη τη στιγμή, έφερε το χέρι του στο δολάν. Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε σε λίγο, περνώντας κάτω από τις άνθισμένες πασσαλιές του δρόμου.

Η διαδρομή αυτή ήταν ή αρχή ενός χαριτωμένου ειδυλλίου, που κατέληξε άργότερα στο γάμο της Άννας με τον Ρενέ...

ΦΡΑΝΣΙΝ ΑΒΡΙΑ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ!

Στην Άγγλία, οι έχοντες περισσότερα άφείλουν να κάμουν σχετική δήλωση στην άστυνομία της περιφέρειάς των. Οι παραβάται τιμωρούνται με πρόστιμο 10—20 λιρών. Οι έχοντες όμως τα ιδιωτικά περισσότερα χωρίς ειδική άδεια, τιμωρούνται άυστηρότερα. Οι άρχες κατέσχον όλα τα ταξιδιωτικά περισσότερα, διότι υπάρχουν ύπόνοιες ότι μ' αυτά διεξάγονται κατασκοπείες και μεταδίδονται πληροφορίες επί των κινήσεων του στρατού και του στόλου.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουθέντες της Συμυνιάς

Τ' ΑΡΝΙ ΤΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ

χρόνου.

Η γειτόνισσα έτρεξε στην πόρτα να την χαιρετήσει.

—Καλώς τη Ζαμφώ μου. Νάσαι καλά, να χαιρεσαι το στέφανό σου και τα παιδίσκια σου.

—Έρχομαι από την έκκλησίά. Να σου δώκα καμπόσα νερατζόφυλλα, που μάτζεψα από το Άνάστα ο Θεός κρίνον τη γη, να λούσης την κόρη σου τη Σμαράγδα, πούνε καλό για τον ποнокέφαλο.

—Ο Θεός να σ' έχη γερή, Ζαμφώ μου, πάντ' συντρέχτω είσαι και πάντα μας άγαπάς.

Η Ζαμφώ έκύτταζε μέσα στην αϋλή.

—Δέ μου λές, Κιουρανιώ μου, σάς ήσπελε άρνι ο Κώστας ο άρραβωνιαστικός στη κόρη σου; Φαντάζομαι πιά τί όμορφο που θάνα!

—Η γυναίκα χαμογέλασε και φώναξε:

—Σμαράγδα, φέρε κόρη μου τ' άρνάκι να το δη ή κόνα Ζαμφώ!

—Υατερα είπε:

—Τη τώστειλε από τη Μεγάλη Τρίτη, μα δεν το σφάξαμε, γιατί μας ήσπελε ο γυιός μου ένα δάκάιρο σφαμένο.

Τα δάσανα του Καραμπέτ

Τ' ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΣΟΥΡΠΟΥΪΤΣΑΣ

—Καραμπέτ, να πάμε να ντυθώ το νύχτα Άνάστασι στο Μητρόπολι!

—Άφω το τέλει, Σουρπούιτσα, πασιμένος τ' ένετα.

—Άργκά, άργκά, πήραμε παρέα, Κιρκόρ Κουσουμπιτιάν, με το ύναϊκα του, Άρντιν Μουφλουζιάν, με το άντρεφί του, Άγαμνί, Κιθόρκ Τουρουζιάν με το γιαδουκλού του Άραξή, και ντρώμε Μητρόπολης κατεδήκαμε.

—Τσουρεκάκι ήπηρα ματζί μου, Άραξή είπε, τα φάμε από ένα.

—Εγκώ αυγά κόκκινα ήπηρα, Καραμπέτ, Σουρπούιτσα είπε. Τα σπάσαμε, άμα ήχριστός Άνέστης τ' ένετα.

—Πού είναι αυγά σου, Σουρπούιτσα;

—Έντώ παλτός μου Ισάέη έκω Ικρυμένος.

—Οξω από το Μητρόπολης μεάλο ταβατεύρι, κόσμος, νουνιάς, πατιρντί ένετα.

—Στη προτουάν να πάμε, Άρντινις είπε.

—Άμα σε λίγο Ισπαρδέ από ντ'ω, κούντησες από εκεί, ούλο χαμένος ένηκε. Μονάχα Σουρπούιτσα από κέρι του δάσταζα,

Έκείνη τη στιγμή, ήρθε ή κόρη, μια νύστιμη κοπέλλα, μ' ένα άρνάκι πλάι της.

—Άχου να σε χαρώ! είπε ή Ζαμφώ. Ίδια τσομπανοπούλα είσαι, καλέ! Καλορροϊζικο νάνε τ' άρνί, να γίνη κι' ο γάμος σου άμά!

Κατόπιν χάρειψε το κεφάλι του άρνιού και το κούτταζε σαν άνακριτής.

—Γιατί, καλέ, σου τώστειλε με μαύρες βούλες; Μη χειρότερα! Έγώ ξέρω πως τ' άρνια που στέλνουνε στη γιαδουκλού είναι άσπρα σαν το χιόνι, και τα στολίζουν με ούάλι και μπλίρες σά νύφες!

—Δέν πειράζει, είπε ή μάνα. Έτσι ή τυχε!

Η κόρη τ'α κατέβασε λίγο.

—Τί δέν πειράζει, Κιουρανιώ μου; Άδχι, να μην του τα χαρίζης από τώρα και σε πάρη από κάτω! Νά μιλάς.

—Μά τ' ήβελες, χριστιανή μου, μέρες πούνε, να πιάσω καυγά γιατί τ' άρνι ήτυχε νάχη μαύρες βούλες; Έλα, Πανατά μου!

—Εγώ, τώπα για καλό σας, καλέ. Υστερα να σου πω κι' ένα άλλο, έδω συναμεταξύ μας. Πιάσε το κούτελο τ' άρνιού, να δής πως έχει κέρατα. Καλέ, άρνι με κέρατα ήβρε να σας στείλη; Πά, πά, πά! Τέτοιο πράμα δεν ήξανακούστηκα!

Η Σμαράγδα έπιστοποίησε το πράγμα και άρχισε τα κλάματα.

Η μάνα όμως γίνηκε έξω φρενών:

—Μωρή, λωλο - Ζαμφώ, ήρχε να μ'ας κάνης άνω - κάτω, πίσκνες μέρες, άντροχαρίστρα, και να κλαίη το παιδί μου μεγαλοσαββατιάτικο! Άμε στ'όν δ'έ άποδω, παλθοκουσελιάρα!

Και της έκλεισε την πόρτα κατ'άμουτρα.

Η Ζαμφώ στάθηκε και γέλασε δυνατά.

—Χά, χά, χά! Καλέ γειτόνισσες! Τ' άκούστε; Ήβρα το μπτελά μου, γιατί τωσπια πώς ο γιαδουκλούς τη, τωσπιατε άρνι με κέρατα! Μά έννοια σου δά και τι θάξερε ο άνθρωπος — ο Θεός να με συχωρέση, κολάστηκα τέτοια μέρα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

να μη χάσω ύναϊκα μου.

—Όρα πέρασε, άμα Άνάστασι, ήχριστός ντ'έν άκούσα.

—Καραμπέτ, πολύ κόσμος έντ'ω, ζουλούνε έμένα.

—Πομνη κάνεις Σουρπούιτσα, παπάντες φάνηκε, ήχριστός άνέστης τα κάνουν! Κόσμος κουνιέται, έντ'ω τραβάει, εκεί ζουλάει, παστά σαρντέλλα ούλο ένετα.

—Άμάν, Καραμπέτ, τ'α ίσάκω!

—Καλά μπέ γιαδρούμ, Ιστέ, μπιτί! Τώρα καμπάνες τ' άκούσης, Ιστίτι τ'α πάμε.

Παπάντες ντιαδάσανε θαγγέλιο, ήχριστός Άνέστης ένηκε, ούλο κεράκια άναμμένος κουνάει, κόσμος καρούμενος Ιστίτι του γκυρίζει.

—Α! Καραμπέτ! αύγκος ήξέχασα! Σουρπούιτσα φώναξε.

Χέρια του τώσπη ήβαλε, άμα τί πράμα ήβγαλε! Αύγκος νερούλος ήτανε, ζουλημένος ένηκε, ούλο παλτό Σουρπούιτσας πασαλειμένος, κίτρινος καμωμένος.

—Βάι, βάι, βάι!

Σουρπούιτσα Ικλάματα έρκισε.

—Μην κάνεις Ικλάμενος, τζάννεμ, άλλο αύγκος Ιστίτι έκομε!

—Άλλο παλτός ντ'έν εκεί, Καραμπέτ. Αύριο βίζιτες τ'α πάμε, κρυμμένος τ'α ένεται!

—Έζικ όλοσόν! Άλλο Λαμπρή, αύγκος στο Άνάστασι ντ'έν τ'α πάρης, Σουρπούιτσα!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ι.Α.ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελαει Ίστορίας ΚΑΙ Θρύλου ΑΝΤΕΙΑ

Η όλοπράσινη πεδιάς της Τροϊζήνος άντηχεί από τους χρεμετισμούς των άτιθάσων αλόγων που τα συνεκέντρωσε εκεί από κάθε γωνία της Έλλάδος ή άλκιμη νεότης, που έσπευσε να λάβη μέρος στο πιο έπικίνδυνο διαγώνισμα. Για ν' άποκτήσουνε την καρδιά και το κορμί της κόρης του βασιλιά Πιθέως, της όμορφης Αϊθρας, που είχε τις σάρκες ζυμωμένες με ρόδα και τη μορφή με την αύγή της Άνοιξης, προστρέσανε οι περιφημότεροι ήρωες: κι' ένα πρωινό, παραταχθήκανε μπροστά στα έκθαμβα μάτια του Πιθέως, ως και της κόρης του, οι ώραιότεροι νέοι, έτριμοι να έξορμήσουνε προς τον θάνατο, διεκδικώντας το άτίμητο γέρας της άγκαλιάς της πεντάμορφης.

Επρόκειτο να διατρέσουνε μια μεγάλη απόστασι, διά μέσου κρημών και φαράγγων, να υπερπηδίσουνε χαώδεις πηγές, να διασκελίσουνε βράχους, και, περνώντας από άγρια δάση, μέσα στα όποια τα κοπάδια των άγριών κατασπαράζανε τους διαβάτες, να έαναγυρίσουν εκεί όπου ή θεία Αϊθρα θα περίμενε να τους άναμείψη μ' ένα μειδίαμα. Και τα πλήθη των Τροϊζηνίων τρέσανε να θαυμάσουνε την μεγαλειώδη συγκέντρωση της τολμηρής ωραιότητος, που άστραφτε τώρα και θα έρχόταν έπειτα καθημαγμένη, αν έαναγύριζε.

Μέσα στην μεγαλοπρεπή εκείνη παράταξη της δυνάμεως και του κάλλους, άσυγκριτος στη μορφή και στο σώμα, σαν κάποιος θεός που κατέθε στον κόσμο να διεκδικήση το κρεβάτι της άθλοθετίδος, ξεχώριζε ο εύλογιστος καθάλλαρης Βελλεροφόντης, έγγονος του περίφημου Σίσυφου και υιός του Γλαύκου, απ' τους όποιους είχε κληρονομήσει την ύπερνεια, την όμορφη και την δύναμι. Ένας νεός, για τον όποιον οι θεοί είχαν σπαταλήσει τις χάρες τους.

Ήταν εκείνο το βασιλόπουλο της Κορίνθου, ο καλλίτερος καθάλλαρης, όνομαστότερος κι' απ' αυτόν τον πατέρα του Γλαύκου, για την ικανότητα του όποιου μιλούσε ο κόσμος με πρόμον. Είχεν ο Γλαύκος θαυμάσιες φοράδες, κι' έπιθυμώντας να τις κάνει φτερωτές και άτίθασες τις έτρεφε με σάρκες ανθρώπινες. Αλλά γι' αυτό το άνοσιούργημα τιμωρήθηκε. Όταν έγίνοντο στην Ίωλκ' έπικίνδυνος άγώνες προς τιμήν του Πελίου, ο Γλαύκος έλαβε μέρος, αφήνιασαν όμως τα άλογα, άνετράπη το άρμα και συνετρίβη: ο άνάδοχός του κατασπακίσθηκε, και τα άγρια άλογα ξεσχίσανε και καταδροχίσανε τις ματωμένες του σάρκες.

Το άλογο του άντάξιου γυιού του, δεν έτρωγε σάρκες, αλλά κυριολεκτικώς έπετούσε: τόσο που οι άπλοικοί, οι κατάπληκτοι εις το όραμα ενός ίππεως που διέσχιζε τις άποστάσεις σαν θύελλα, πιστέψανε πως το άλογο εκείνο ήτανε φτερωτό, κι' ήταν ο Πήγασος: ο μυθικός κέλητας δηλαδή, που γεννήθηκε από το σώμα της Μεδούσης, όταν ο Περσεύς έκοψε το άποτρόπαιο κεφάλι της.

Πριν δοθ' το σύνθημα της έκκινήσεως προς την δόξαν και τον θάνατο, οι αντίπαλοι περάσανε να ιδούνε την Αϊθρα και να τους δη, κι' όλα τα πλήθη άντελήθησαν τις φλογερές ματιές που ανταλλάζανε ο Βελλεροφόντης κι' εκείνη, μαντέψανε τις εύχες της νέας κι' είδανε το γεμάτο πεπιοίθη χαμόγελο του όμορφου καθάλλαρη, του τολμηρού μέχρις άσβεσίας και γενναίου τόσο, ώστε να προκαλή τους Θεούς και ν' άγωνίζεται να δαμάση την φύσιν.

Έκκίνησανε. Μέσα στον κοινόρτο που σήκωσε ή μανιασμένη ουνάλα των καθάλλαρων έξασανίσθηκαν, δλοι κι' μέσα στην ψυχή της Αϊθρας θρονιάσθηκε ή άγανιά της άδεβαιότητας. Πάσι θα γύριζαν απ' αυτή την έξορμησι και ποιος θάφτανε πρώτος;

Ήταν ο ώραιότερος άνδρας από όσους είδε ποτέ, και θα γινόταν όνειρετός έραστής. Δεν είχε όμως το δικαίωμα να προδώση την συζυγική της πίστι, κι' έντρομη στ'ον πειρασμό της καρδιάς της άγωνίσθηκε να πνίξη το άνόσιο αίσθημα που είχε γιγαντωθή στα στήθη της τόσο γρήγορα, κι' έφλόγιζε τόσο δυνατά την ψυχή της.

Μάταιος κόπος να καταβάλλη τον άνίκητο θεό της Άγάπης, κι' άσκοπος μάταιον την ψυχή της προσπαθώντας να της στερήση έκείνο που ήτανε γι' αυτήν το φως. Νικημένη απ' τον έρωτα και τριγλωμένη απ' τον πόθο, πήγε και έορκε τον μεγαγχολικό προσκινητή μιας χαμένης άγάπης και με την εύλόγιά της του πάθους της του γύρεψε την γιάτρεα της πληγής της.

Η Άντεια ήτανε όμορφη, και μέσα στις φλέδες της κυκλοφορούσε ή λάβα της φιλήδονης ίδιουσγκρασίας της. Με το μεγαλουργό της κορμί μισόγυμνο, και νύχι τ'α θαπέσει στα ήθηα της, ενώ σφιγχόταν επάνω του παραφρονώντας, είχε προτεί-

ρίθου, ο καλλίτερος καθάλλαρης, όνομαστότερος κι' απ' αυτόν τον πατέρα του Γλαύκου, για την ικανότητα του όποιου μιλούσε ο κόσμος με πρόμον. Είχεν ο Γλαύκος θαυμάσιες φοράδες, κι' έπιθυμώντας να τις κάνει φτερωτές και άτίθασες τις έτρεφε με σάρκες ανθρώπινες. Αλλά γι' αυτό το άνοσιούργημα τιμωρήθηκε. Όταν έγίνοντο στην Ίωλκ' έπικίνδυνος άγώνες προς τιμήν του Πελίου, ο Γλαύκος έλαβε μέρος, αφήνιασαν όμως τα άλογα, άνετράπη το άρμα και συνετρίβη: ο άνάδοχός του κατασπακίσθηκε, και τα άγρια άλογα ξεσχίσανε και καταδροχίσανε τις ματωμένες του σάρκες.

Το άλογο του άντάξιου γυιού του, δεν έτρωγε σάρκες, αλλά κυριολεκτικώς έπετούσε: τόσο που οι άπλοικοί, οι κατάπληκτοι εις το όραμα ενός ίππεως που διέσχιζε τις άποστάσεις σαν θύελλα, πιστέψανε πως το άλογο εκείνο ήτανε φτερωτό, κι' ήταν ο Πήγασος: ο μυθικός κέλητας δηλαδή, που γεννήθηκε από το σώμα της Μεδούσης, όταν ο Περσεύς έκοψε το άποτρόπαιο κεφάλι της.

Πριν δοθ' το σύνθημα της έκκινήσεως προς την δόξαν και τον θάνατο, οι αντίπαλοι περάσανε να ιδούνε την Αϊθρα και να τους δη, κι' όλα τα πλήθη άντελήθησαν τις φλογερές ματιές που ανταλλάζανε ο Βελλεροφόντης κι' εκείνη, μαντέψανε τις εύχες της νέας κι' είδανε το γεμάτο πεπιοίθη χαμόγελο του όμορφου καθάλλαρη, του τολμηρού μέχρις άσβεσίας και γενναίου τόσο, ώστε να προκαλή τους Θεούς και ν' άγωνίζεται να δαμάση την φύσιν.

Έκκίνησανε. Μέσα στον κοινόρτο που σήκωσε ή μανιασμένη ουνάλα των καθάλλαρων έξασανίσθηκαν, δλοι κι' μέσα στην ψυχή της Αϊθρας θρονιάσθηκε ή άγανιά της άδεβαιότητας. Πάσι θα γύριζαν απ' αυτή την έξορμησι και ποιος θάφτανε πρώτος;

Ήταν ο ώραιότερος άνδρας από όσους είδε ποτέ, και θα γινόταν όνειρετός έραστής. Δεν είχε όμως το δικαίωμα να προδώση την συζυγική της πίστι, κι' έντρομη στ'ον πειρασμό της καρδιάς της άγωνίσθηκε να πνίξη το άνόσιο αίσθημα που είχε γιγαντωθή στα στήθη της τόσο γρήγορα, κι' έφλόγιζε τόσο δυνατά την ψυχή της.

Μάταιος κόπος να καταβάλλη τον άνίκητο θεό της Άγάπης, κι' άσκοπος μάταιον την ψυχή της προσπαθώντας να της στερήση έκείνο που ήτανε γι' αυτήν το φως. Νικημένη απ' τον έρωτα και τριγλωμένη απ' τον πόθο, πήγε και έορκε τον μεγαγχολικό προσκινητή μιας χαμένης άγάπης και με την εύλόγιά της του πάθους της του γύρεψε την γιάτρεα της πληγής της.

Η Άντεια ήτανε όμορφη, και μέσα στις φλέδες της κυκλοφορούσε ή λάβα της φιλήδονης ίδιουσγκρασίας της. Με το μεγαλουργό της κορμί μισόγυμνο, και νύχι τ'α θαπέσει στα ήθηα της, ενώ σφιγχόταν επάνω του παραφρονώντας, είχε προτεί-

ρίθου, ο καλλίτερος καθάλλαρης, όνομαστότερος κι' απ' αυτόν τον πατέρα του Γλαύκου, για την ικανότητα του όποιου μιλούσε ο κόσμος με πρόμον. Είχεν ο Γλαύκος θαυμάσιες φοράδες, κι' έπιθυμώντας να τις κάνει φτερωτές και άτίθασες τις έτρεφε με σάρκες ανθρώπινες. Αλλά γι' αυτό το άνοσιούργημα τιμωρήθηκε. Όταν έγίνοντο στην Ίωλκ' έπικίνδυνος άγώνες προς τιμήν του Πελίου, ο Γλαύκος έλαβε μέρος, αφήνιασαν όμως τα άλογα, άνετράπη το άρμα και συνετρίβη: ο άνάδοχός του κατασπακίσθηκε, και τα άγρια άλογα ξεσχίσανε και καταδροχίσανε τις ματωμένες του σάρκες.

Το άλογο του άντάξιου γυιού του, δεν έτρωγε σάρκες, αλλά κυριολεκτικώς έπετούσε: τόσο που οι άπλοικοί, οι κατάπληκτοι εις το όραμα ενός ίππεως που διέσχιζε τις άποστάσεις σαν θύελλα, πιστέψανε πως το άλογο εκείνο ήτανε φτερωτό, κι' ήταν ο Πήγασος: ο μυθικός κέλητας δηλαδή, που γεννήθηκε από το σώμα της Μεδούσης, όταν ο Περσεύς έκοψε το άποτρόπαιο κεφάλι της.

Πριν δοθ' το σύνθημα της έκκινήσεως προς την δόξαν και τον θάνατο, οι αντίπαλοι περάσανε να ιδούνε την Αϊθρα και να τους δη, κι' όλα τα πλήθη άντελήθησαν τις φλογερές ματιές που ανταλλάζανε ο Βελλεροφόντης κι' εκείνη, μαντέψανε τις εύχες της νέας κι' είδανε το γεμάτο πεπιοίθη χαμόγελο του όμορφου καθάλλαρη, του τολμηρού μέχρις άσβεσίας και γενναίου τόσο, ώστε να προκαλή τους Θεούς και ν' άγωνίζεται να δαμάση την φύσιν.

Έκκίνησανε. Μέσα στον κοινόρτο που σήκωσε ή μανιασμένη ουνάλα των καθάλλαρων έξασανίσθηκαν, δλοι κι' μέσα στην ψυχή της Αϊθρας θρονιάσθηκε ή άγανιά της άδεβαιότητας. Πάσι θα γύριζαν απ' αυτή την έξορμησι και ποιος θάφτανε πρώτος;

Οι Ιαχές των θεατών που άνακατεύονταν με τις πολεμικές, κλαγγές των σαλπίγγων, συνταράξανε μετά ώρα πολλή τις άνθισμένες εκτάσεις, επάνω απ' τις όποιες έπλαισιούτο ή άδμονία βαρεία κι' άναγγείλανε στην βασιλοπούλα που άσφύκτιούσε περιμένοντας, την περιλαμπρή νίκη του έκλεκτου της καρδιάς της.

Πρώτος είχε γυρίσει ο Ισώθεος Βελλεροφόντης, θριαμβευτής σε μια διαδρομή όπου σκοτωθήκανε οι περισσότεροι, και σταματώντας στο φτερόποδο, άλόγο του μπροστά στην έξεδρα του βασιλιά, γύρεψε το γέρας της νίκης του.

Ο Πιθέως πούρεσε την παλιά άγάπη των δυο παιδιών, αλλά δεν έπεδοκίμαζε το γάμο τους, άναγκάσθηκε να ύποκύψη. Κι' εκεί, μπροστά στα μάτια των θεατών, μέσα στους ήχους των έρωτικών τραγουδιών και στο μουρμούρισμα των καρδιών, οι δυο έρωτευμένοι άναλλάξανε όρκους αϊωνίας άφοσίωσης, κι' ένα φλογερό φιλί, ως έπισφραγίσαι μιας ύποσχέσεως που δεν θα την έλυνε, παρό μόνον ο θάνατος.

Έφυγε για την Κορίνθον ο ήρωϊκός νικητής, για να ετοιμάση την φωλιά όπου θα έγκαθιστούσε την εύτυχία του, αλλά εκεί, σκότωσε τον άδελφόν του Δηλιάδην. Μολυσμένος τώρα από το άδελφικό αίμα δεν έτόλμησε να γυρίση στην Τροϊζήνα, γιατί ο Πιθέως του διειήνυσε πως δεν μπορούσε να του δώση πλέον την κόρη του, κι' εκείνη όπ' έπαρνε πίσω την καρδιά και την άγάπη της, γιατί δεν μπορούσε να την έμπιστευθ' στα ματωμένα του χέρια.

Με την ψυχή θαθεία πληγωμένη από τον έρωτα του ο ήρωας, άπελπισμένος κι' άπαρηγόρητος, μην μπορώντας να πεί στην Τροϊζήνα, αλλά ούτε και να μείνει στην Κορίνθον, κατέφυγε ζητώντας φιλοξενία στ' άνάκτορα του Προίτου, του σασιλή της Τίρυνθος.

Κι' έσκιρτήσανε τότε καρδιές, στην εμφάνισή του όμορφου νέου, του τόσο σαγηνευτικού στην μεγαυχολική του έσοπρέπεια, του τόσο ώραίου και τόσο επίδηλτικού, στην άσπρη του ματιά, με την όποιαν φαινότανε πως προσπαθούσε να συγκινήση το σύμπαν, σαν τον παπού του τον Σίσυφον που, λέγοντας πως ήταν ο Ζεύς, έτρώμαζε τον κόσμο με τους φτιαχτούς κεραυνούς του.

Γιατί ήτανε ο Βελλεροφόντης μια ετίθασση ύπαρξης, ώπλισμένη άνεξάντλητο θάρρος, άπόρη και άκατανίκητο, ο τολμηρός που γιγαντώνε το άνάστημά του μπροστά στους θεούς, κι' άγωνίζονταν να τους φθάση άσβεδώντας στην παντοδυναμία τους. Ήτανε ο υπέρφανος άνθρωπος που είχε καυχήθ' πως θ' άνιήνόνταν έως τους ουρανούς για να κυττάξη πρόσωπο με πρόσωπο τους άθανάτους και να τους δείξη ποιος ήτανε.

Είχε ή βασίλισσα Άντεια τον ήρωϊκό τους φιλοξενούμενον, κι' έθαυμάθηκε άπό την όμορφιά του, κατεπλήγηκε από την δύναμίν του, σαγηνεύθηκε από την υπέρφαση άξιοπρέπειά του.

Ήταν ο ώραιότερος άνδρας από όσους είδε ποτέ, και θα γινόταν όνειρετός έραστής. Δεν είχε όμως το δικαίωμα να προδώση την συζυγική της πίστι, κι' έντρομη στ'ον πειρασμό της καρδιάς της άγωνίσθηκε να πνίξη το άνόσιο αίσθημα που είχε γιγαντωθή στα στήθη της τόσο γρήγορα, κι' έφλόγιζε τόσο δυνατά την ψυχή της.

Μάταιος κόπος να καταβάλλη τον άνίκητο θεό της Άγάπης, κι' άσκοπος μάταιον την ψυχή της προσπαθώντας να της στερήση έκείνο που ήτανε γι' αυτήν το φως. Νικημένη απ' τον έρωτα και τριγλωμένη απ' τον πόθο, πήγε και έορκε τον μεγαγχολικό προσκινητή μιας χαμένης άγάπης και με την εύλόγιά της του πάθους της του γύρεψε την γιάτρεα της πληγής της.

Η Άντεια ήτανε όμορφη, και μέσα στις φλέδες της κυκλοφορούσε ή λάβα της φιλήδονης ίδιουσγκρασίας της. Με το μεγαλουργό της κορμί μισόγυμνο, και νύχι τ'α θαπέσει στα ήθηα της, ενώ σφιγχόταν επάνω του παραφρονώντας, είχε προτεί-

νει τὰ φλογισμένα της χείλη αποζητώντας τὰ δικά του, κι' αναστέναζε ψιθυρίζοντας τὰ ακατάληπτα λόγια της ερωτικής παραφροσύνης, που τὴν ἔκανε νὰ σπαρταράει ἰκετεύοντας τὸν θάνατον μ' ἓνα φιλή τοῦ.

Εἶδε τὴν παραφορὰν τῆς ἀγάπης τῆς ὁ Βελλεροφόντης κι' ἔνοιωσε πὺν ἡδονικὸν κνισμὸν στὴν ἐπαφῇ τῆς σφριγηλῆς σάρκας τῆς, ἀλλ' εἶχε τὴν υπέρανθρωπη δύναμι ν' ἀντισταθῇ στὸν ἀκατανίκητον πειρασμὸν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ στὸν ἑαυτὸν τὸν τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ καθήκοντος.

Ἦτανε φιλοξενούμενος τοῦ Προίτου κι' ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ τὴν τιμὴ τοῦ. Ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε δεχθῇ πρόθυμα κι' ἡ βασιλισσα τὸν καλοῦσε σὲ μιὰ οἰκτρὴ ἀνταπόδοσι. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑπερῆφανεύετο ὅτι μπορούσε νὰ νικήσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς θεούς, κατῶρθωσε πραγματικὰ μὴ σιγήσῃ τὸν ἐρωτικὸ ἀναδρασμὸν τοῦ κορμιοῦ τοῦ καὶ νὰ βγῇ νικήτῃς ἀπ' τὴ σαγίγη τῆς εὐλογισμένης αὐτῆς ἀραιότητος.

Στὴν ἀπρὸςδόκητὴ περιφρόνησι τοῦ κορμιοῦ τῆς, μπροστὰ στὸ ὁποῖον εἶχανε γονατίσει κι' εἶχανε πεθάνει οἱ ὁμορφότεροι νεοὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κάμπου, ἡ Ἀντεία συγκλονίσθηκε σύγκορμη. Ἀντὶ τοῦ φιλοῦ ποὺ ἀποζητούσε πεθαίνοντας, ἀκούγε λόγια ἀρνήσεως: κι' ἀντὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἀγκαλιάσματος, μέσα στὸ ὁποῖον θὰ δοκίμαζε νὰ σθῇ τὴν ἄστυγὴ φλόγα τοῦ πόθου τῆς, ἔβλεπε μιὰ ψυχραμίαν, προσβλητικὴ γιὰ τὶς γυνὲς ὁμορφίε τῆς, ἐπάνω ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνοῦσε τὸ βλέμμα τοῦ ἐτυγκνίητο.

Ἐλαμψαν τὰ μῆτια τῆς πληγωμένης βασιλισσας, καὶ ἡ ἀγρία ψυχὴ τῆς παρουσιάσθηκε μ' ὅλην τὴν ἀπαισιότητα ποὺ τὴν διέκρινε. Ἀν κρατοῦσε στὰ χεῖρα τῆς κεραυνὸν, θὰ τὸν σφενδόνιζε γιὰ νὰ τὸν συντρίψῃ. Ἀν μπορούσε, θὰ τὸν συνέθλιβε μέσα στὰ ροδαλὰ δάκτυλά της. Μὲ φωνὴν ποὺ τρεμουλιάζε στὸ ἀνακόλασμα τοῦ θυμοῦ τῆς, τοῦ ψιθύρισε σφίγγοντας τοῦ τὸ χεῖρ, πὼς ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ τὴν ἀγκαλιά ἢ τὸ αἰώνιον μῖσος τῆς, ποὺ ἀρκεῖτο πὼς δὲν θάβηκε, παρὰ ὅταν πιά θὰ τὸν συνέτριβε. Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησεν ὑπερῆφανα, πὼς προτιμοῦσε τὸ δεύτερο.

Ἡ καταιγίδα ποὺ σήκωσαν μέσα τῆς ἡ ντροπὴ καὶ ἡ ζήλεια, τῆς ἐνέπνευσε σατανικὸ σχέδιο: Παρουσιάσθηκε στὸν ἄνδρα τῆς ὑλισμένην μὴ τὴν γοιτεῖαν τῆς γυνῆς σάρκας τῆς, κι' ἔχοντας τὰ δάκρυα τοῦ ἀνικανοποίητοῦ πόθου τῆς, ὡς συνήγορος τῆς συκοφαντίας τῆς:

— Πέριαν, ὦ Προίτε — τοῦ φώναξε ἔξωλιν. — Ἡ σκότωσε τὸν Βελλεροφόντ ν, ποὺ ἤθελε νὰ ἐνωθούμε μ' ἔρωτα, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τὸν ἤθελα!

Ἀκούσε πελιδνὰς ὁ ἀγανακτισμένος βασιλεὺς τὴν συκοφαντικὴ ἀφήγησι τῆς μανιασμένης γυναίκας τοῦ καὶ πρώτῃ τὸν σκέψι ἦτανε νὰ τρέξῃ νὰ χωρίσῃ μὲ τὸ σπαθί τοῦ σὲ δυὸ ἐκείνου ποὺ τόλμησε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν θεοθήλη τῆς ἐρωτικῆς τοῦ πασάδος. Σκέφθηκε διως πὼς ἦτανε γένος τοῦ καὶ δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ ξένιος Ζεὺς δὲν θὰ τοῦ συγχωροῦσε ποτὲ αὐτὸ τοῦ τὸ ἐγκλημα, ἀλλ' ἡ Ἀντεία τοῦ ὑπέδειξε ἄλλον τρόπον ἀσφαλοῦς ἐκδίκησης: Νὰ στείλουν τὸν μισρὸν Κορίνθιον εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἰοδάτης, τὸν βασιλῆα τῆς Λυκίας μὲ μιὰ ἐπιστολήν, στὴν ὁποῖαν θὰ τοῦλεγαν νὰ τὸν σκοτώσῃ μολὶς θὰ ἔφθανε. Ἡ τρομερὴ ἐκδίκητρια συνέταξε αὐτὸ τὸ δολοφονικὸ γράμμα μὲ σημάδια ποὺ μοναχὰ ὁ πατέρας τῆς μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ κι' ὁ βασιλεὺς τῆς Τίριονος τὸ ἐνεχείρισεν στὸν φιλοξενούμενον τοῦ, λέγοντας τοῦ πὼς συμφέρον τοῦ ἦτανε νὰ πᾶ νὰ ζητήσῃ καλλίτερη τύχη στὴν μακρινὴ χώρα τοῦ πανίσχυρου πενθεροῦ τοῦ.

Ὁ Βελλεροφόντης ἀκούσε τὴν πρότασιν μὲ χαρὰ: Πηγαινόντας ἐκεῖ κάτω, θ' ἀπέφευγε τὴν Ἀντείαν, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος τῆς, θὰ μπορούσε ἴσως ν' ἀντισταθῇ εὐκολοτέρως στὴν ἀνάμνησι ἀκείνης ποὺ τὸν ἐπρόδωσε στὴν Τροίηναν, κι' ἀκόμα νὰ ριχθῇ σ' ἐπικίνδυνες περιπέτειες γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ γιὰ τὶς ὁποῖες τόσο ὑπερῆφανεύετο.

Πῆρε τὸ γράμμα καὶ ἔφυγε. Ἡ Ἀντεία φρόντισε νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ, ἀλλὰ δὲν παρέλειψε νὰ τὸν ἰδῇ, κρυμμένη, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφευγε. Κι' ἀφίνοντας στεναγμὸν πόθου, ἀνανέωσε τὸν ὄρκο τοῦ πατατεινοῦ κι' ἄσθεστο μῖσος τῆς, πὼς θὰ τὸν συνώδεε ἕως τὰ τάρταρα...

Ὅταν ἔφθασε στὶς γραφικὲς ὁχθες τοῦ Ἐάνθου ποταμοῦ, ὅπου ἦτανε κτισμένη ἡ ἑπορὴ πρωτεύουσα τῆς Λυκίας, ὁ Βελλεροφόντης ἔγινε δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς κατοίκους, τὸν βασιλῆα καὶ τὴν πανέμορφη κόρη του Φιλονόην.

Ἡ γοητεία τῆς ὁμορφιάς τοῦ προκαλοῦσε μούδιασμα στὶς ψυχὰς τῶν κοριτσιῶν κι' ἡ ἐπιβελίς τῆς δυνάμεως τοῦ τὸν θαυμάσμον εἰς τοὺς ἄνδρες. Ἡ Φιλονόη ἔνοιωσε ἀμέσως ν' ἀνακολλᾶται τὸν ὁλόθερμον αἶμα τῆς ὁ ἥσως συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν σιωπηλὴν εὐχολογίαν τῶν θείων ἐλεμμάτων τῆς, κι' εὐχήθηκε νὰ μπορούσε νὰ βρῇ στὴν ἀγκαλιά καὶ στὸν ἔρωτά της τὴν λησιμονία καὶ τὴν ἀνακούφισιν.

Ἡ ἄφιξι τοῦ πανηγυρισθέντος μὲ συμπόσια, καὶ ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἰοδάτου ἀντιχούσαν ἀπὸ τὸν ἐορτασμὸν τοῦ εὐχάριστο γεγονότος ἐνῶ σ' ὅλην τὴν χώραν γιορταζότανε ὁ ἐρχομὸς τοῦ περιφρονητοῦ ἥρωα, καὶ στὴν ἀνέραςτῃ ὡς τότε καρδιά τῆς βασιλοπούλας θρονιάζονταν ὁ σὺν γλυκὸς ἐξουσιαστής τῆς καὶ τύραννος.

Ὅταν ὁμως ὁ Βελλεροφόντης, τὴν δεκάτην ἡμέραν, παρέδωσε τὸ γράμμα τοῦ Προίτου ὁ Ἰοδάτης ἐτρομαξε. Εἶχε κάνει τώρα τὸ βασιλόπουλο «ξένον» τοῦ. Πὼς

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐξωφύλλου ὡς καὶ τὸν πολυχρόνον δρᾶντὲ τοῦ παρόντος τεύχους μας ὁφείλεται στὰ μοναδικὰ μὲ εἶδος τὴν φωτολιθογραφικὰ κατὰστήματα:

«Κ. Π. ΚΑΡΥΔΑΝΙΣ» Α. Ε.

★

Μακέττες: τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου τοῦ «Θησαυροῦ»:
Κώστα ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

θὰ παρέβαινε εἰς τὸν ἱερὸ νόμον τῆς φιλοξενίας, ἀφοῦ δὲν τῶκανε ὁ γαμβρὸς τοῦ, καὶ τὴν ἴδιαν σκότωνε μὲ τὸ χεῖρ τοῦ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδιάς τῆς πῶ ἀγαπημένης κόρης τοῦ;

ἔπρεπε ὁμως νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, καὶ θρῆκε τὸν τρόπον: Ὁ Βελλεροφόντης εἶχε καυχήσῃ πὼς τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸν φοβῇ καὶ κανέναν νὰ τὸν νικήσῃ. Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν ἡ καὶ χωρὶς αὐτῶν, ἀκόμα καὶ μὲ τὴν ἐχθρὰ τοῦ — διέκλῃζε ὅτι κάποια στιγμή, ὅταν διασκέδαζαν — θὰ κατῶρθωνε νὰ ἐπιτελέσῃ τοὺς πῶ ἀπίστευτος ἀθλους, κι' ὁ Ἰοδάτης, κεντρίζοντας τὴν ὑπερῆφανειάν του, τὸν ὑπεκρέμασε νὰ ἀρκισθῇ ὅτι θὰ ἐπιχειροῦσε τοὺς ἀθλους, τοὺς ὁποῖους θὰ τοῦ ζητοῦσε.

Καὶ ὡς πρῶτον ἀθλὸν ὁ πατέρας τῆς ἀπαρηγόρητης Φιλονόης τὸν διέταξε νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀκατανίκητην Χίμαιραν. Ἦταν ἡ Χίμαιρα τρομερὸν θηρῖον ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει τὸς τὸν τρομὸν, ὡς τὴν κατεπτομένη φαντασία ἐκείνου ποὺ ἔφυγε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ, τὸ παρίστανε ὡς ἀποτρόπαιον τέρας ποὺ εἶχε τὸ μπροστίνον μὲ ροὰ τοῦ κορμιοῦ τοῦ σὺν λιοντάρι, τὸ πῶς θὰν δρᾶκοντα καὶ τὸ μεσοδὶ κατόικα. Οἱ θρυκεῖς τοῦ πᾶντων τὸ αἶμα τῶν κατοίκων, κι' ἡ τρέλλα τῆς ἀπελπίσεως ποὺ τοὺς ἔπαινε, τοὺς ἔκανε νὰ βλέπουνε πὼς ἐξουσίαζε φωτὰ ποὺ ἐκαίγε κάθε τι ποὺ βρισκότανε μπροστὰ τοῦ.

Ἀνέθηκε στὸ ἀτίθασον ἀλογό τοῦ ὁ ἡρωικὸς Κορίνθιος κι' ἐπῆγε στὸ ἀγριὸ δάσος ὅπου συνήτησε τὸ τρομερὸ λίκν τᾶρι. Στὴν προσέγγισί τοῦ, τὸ ἀπὸ τὸν

παῖον τέρας τινάχθηκε κατ' ἐπάνω τοῦ, ἐνῶ ἡ κοιλάδα ἀντηχοῦσε ἀπὸ τοὺς υποχθόνιους μ' ἡκυθμούς του: ἀλλὰ, τὸ βαρὺ δόρυ τοῦ Βελλεροφόντη μ' ἡμῆχηκε στὰ πλατεῖα στήθεα του. Τὸ θηρίον ὑποχωρεῖ, συμμαζώνεται, ἀνορθώνεται καθημαγμένο καὶ πηδᾷ νὰ σπαράξῃ τὸν νεαρὸν ἐπιδρομέα, ἀλλὰ δεύτερον δόρυ ἐκείνου διαπερνᾷ τὸ μάτι του καὶ τὸ ξαπλώνει βαρὺ. Τρίζουν τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων στὰ ἐπιθανάτια τινάγματα τοῦ, ὁ ἀέρας φλογίζει ἀπὸ τὴν πνιγερὴν τοῦ ἀνάπνοη φρίσσον τὰ δένδρα στὰ μουγκρητὰ τῆς ἀγωνίας τοῦ καὶ τὸ σώμα τοῦ κηλιδώνεται ἀπὸ τὴν λᾶσπην τὴν ζυμωμένη μὲ τὸ ὁλόθερμον αἶμα τοῦ.

Καὶ ὁ Βελλεροφόντης ἐπέστρεψε θοισμειντῆς, φέροντας ὡς ἐνδοξο τρόπαιον τὸ κεφάλαι τῆς Χίμαιρας.

Τὸν ἀπέστειλεν ἔπειτα ὁ Ἰοδάτης ἐνῶ τῶν τῆς ἀγρίας καὶ ἀτίθασης φυλῆς τῶν Σολύμων, ἀλλὰ κι' αὐτοὺς κατῶρθωσε νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ τελεῖως, καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ τρίτον ἀθλὸν, τὴν κατανίκησιν τῶν ἡρωϊκῶν Ἀμαζόνων.

Ἀπελπισμένοι, ἀλλὰ καὶ φοβισμένοι ὁ Ἰοδάτης, ἐμψυχνότανε τότε νὰ ἐξοντᾷ τὸν ὁδὸν τὸν ἀήτητον ξένον. Διέταξε τοὺς γενναίους καὶ πιστότερους νεοὺς τῆς Λυκίας καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ στήσουν ἐνέδρα καὶ νὰ σκοτώσουν τὸν ἀκατάβλητο μαχητῇ, ὅταν θὰ γύριζε ἀνυπόπτος, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐπέστρεψε σπῆτι τοῦ, γιὰτὶ ὁ Βελλεροφόντης τοὺς ἐξόντωσε μέχρις ἐνός.

Ἐκθαμβὸς ὁ Ἰοδάτης καὶ μὲ ἐλκρινὴ θαυμασμὸν τὸν ἀνεκέρυψε ὡς ἡμίθεο. Οἱ ἱκεσίες τῆς Φιλονόης πείσανε τὸ ἡρωϊκὸ βασιλόπουλο νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα τοῦ, ὁ πατέρας τῆς τοῦ ἐχάρισε τὸ μισὸ τοῦ βασιλείου καὶ ἐκείνος ἀγωνίζονταν νὰ λησμονήσῃ τὴν παλὰν τοῦ ἀγάπην στὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας τοῦ καὶ στὴν σπογγὴ τῶν χαριτωμένων παιδιῶν τοῦ, ὅταν, μὲ μέρη, ἔφθασε στὴν Λυκίαν ἡ Ἀντεία.

Τὸ μῖσος ποὺ εἶχε θρονιάσῃ στὴν ψυχὴ τῆς δὲν τῶσθυσαν τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν κι' ἡ ἀγρία ψυχὴ τῆς δὲν ἐλησμονήσε τὸν ἀντίθεο ὄρκο τῆς. Ἐμαθε τοὺς ἀθλους τοῦ περιφρονητῆ τῆς ἀγάπης τῆς, κι' ἡ ζήλεια φλόγιζε τὴν ἀγρία τῆς ὑπαρξίν στὴν εἰδορὴ ὅτι πῆρε γυναῖκα τὴν ἀδελφῇ τῆς. Πῆγε καὶ τὸν θρῆκε: Ζήτησε ἀπ' αὐτὸν μιὰ διπλὴν προδοσίαν, τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνῆλθε καὶ πάλιν.

Ἐξάλλη ἡ Ἀντεία ἔπεισε τὴν Φιλονόην ὅτι τὴν ἐπρόδινε καὶ ὁ δυὸ ἀδελφές, στὴν τρέλλα τῆς ζήλειας, ἐπέτυχαν ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατῶρθωσαν οὔτε τὰ θηρία, οὔτε οἱ ἐνέδρες: Πότισαν τὸ ἀλογό τοῦ μὲ τὰ σατανικὰ φίλτρα τοὺς καὶ τρελαμένον ἐκεῖνο τὸν ἐγκρέμισε σὲ μιὰ θαθεῖα χαράδρα. Συνετρίβη τὸ κορμὶ τοῦ, σπᾶσανε τὰ πόδια τοῦ καὶ τὰ μᾶτια τοῦ μὲ τὶς φλογερὰς ματιὰς πυφωθῆκα.

Ἡ Ἀντεία ἐτρέξε κοντὰ τοῦ, τοῦ εἶπε ποῖα ἦτανε καὶ πὼς τὸν ἐνίκησε, καὶ τοῦ παῖσερε τὴν βοήθειάν της, ἂν δεχότανε καὶ τώρα ἀκόμα νὰ τὴν κἀνν δικήν του.

Μεγαλειώδης στὸν πόνθ τοῦ καὶ ὑπερήφανος στὴ δυστυχίαν τοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος πὺν δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ Μοῖρα τὸν νίκησε, ἀνῆλθε καὶ κάθε δόξα.

Δὲν ἐγύρισε κοντὰ τ' ἀνέμῃν ποὺ τὸν ἐπρόδωσε, δὲν ἐπρόφερε λέξι, δὲν ὑπέκυψε στὸν θεοῦ, οὔτε στὴν τύχη.

Ἐξακολούθησε νὰ πλανᾶται μὲ μοναχὸ σὺντρόφον τὴν μελαγχολίαν, μέσα στὴ μοναξιά, καὶ στὰ σκοτάδια τοῦ, ἀναζητώντας πᾶντὰ τὴν λησιμονία μῖας χαμένης ἀγάπης, ποὺ ποτὲ δὲν ἐξέχασσε καὶ ποτὲ δὲν ἐκατάρασθηκε, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἐανέθηκε.

Γιὰτὶ δὲν γύρισε ποτὲ στὴν Τροίηναν καὶ δὲν ἐανάκουσε ν' ἀντηχῶν σπουδαίους οἱ κλαγγαὲς τῶν σαλπγγων, οὔτε στὴν καρδιά τοῦ οἱ ψιθύροι τῶν ψευτικῶν ὀρκων τῆς...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἡ ἀναδομοῖσις ἀπαγορεύεται)
Προσέτις εἰκονογράφος τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Κάθε φορά, ποὺ ἡ Μπλάνς ἀντίκρυε τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸν καθρέφτη, τὴν ἐκυρίευσεν ἡ ἀπογοήτευσις. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ γαλανά της μάτια, ποὺ ἔδιναν ἄλλοτε κάποια συμπληρωτικὴ χάρι στὸ ἄσχημο πρόσωπο τῆς, κι' αὐτὰ τώρα εἶχαν χάσει κάθε ἔκφρασι.

Στὰ τριάντα τῆς χρόνια, ἐνοιῶσε μεγάλη μοναξιά, κι' ἐπίστευε ὅτι ἦταν καταδικασμένη νὰ περάσῃ ὅλη τῆς τῆ ζωῆς χωρὶς καμμιὰν ἀγάπην καὶ χάρα, μὲ μόνην συντροφιά τὰ δακρύδρεκτα μυθιστορήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπενόουσε τὴν ὥρα τῆς καὶ τὸ θλιβερὸ τέλος τῶν ὁποῖων ἀνακούφιζε λιγάκι τὴ δική της μελαγχολία.

Ὁ μισθὸς ποὺ ἔπαιρνε ὡς δακτυλογράφος, σ' ἓνα μεγάλο κατὰστημα ἀπαισιῶν, δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζῇ μὲ ἀνεσι, οὔτε καὶ ἡλιγίε καλύτερη τύχη. Τέσσερα χρόνια τώρα — ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε χάσει τοὺς γονεῖς τῆς κατοικοῦσε σ' ἓνα δωμάτιο στὸ δεύτερο πάτωμα ἐνὸς παλαιοῦ σπιτιοῦ, στὴν ὁδὸν Μοντελῆ. Δὲν εἶχε πολλὰς ἀνάγκης καὶ τὰ ἐδόλε, μὲ τὸν μισθὸ τῆς. Ἰσως μάλιστα νὰ ἦταν εὐχάριστῃ μὲ τὴν τύχη τῆς, ἐὰν δὲν τὴν ἔτρωγε τὸ αἰσθηματικὸ σαράκι τῆς: ὁ κρυφὸς πόθος νάχη κι' αὐτὴ ἓνα εἰδύλλιο, ἔστω καὶ θλιβερό, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἐδίαζε στὰ μυθιστορήματα...

Ἡ Μπλάνς, ἀναπολῶντας τὴν ἀνέλιπσιν εὐτυχίας τῆς, δὲν ὑπόρρεε νὰ κλείσῃ ματὶ ὅλη τὴν νύχτα. Εἶχε καὶ αὐτὴ τώρα ἓνα θαυμαστὸν σὺν τὶς ἄλλες κοπέλλες καὶ πού, μάλιστα, τῆς ὑποσχέθηκε γάμο ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ τὴν ἐγνωρίσει! Ἐπὶ τέλους, θὰ ἐγίνανε ἀπὸ τὴν μοναξιά της! Θὰ εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ εἰδύλλιο τῆς! Ἰσως, μάλιστα, νὰ γινόνταν κι' εὐτυχισμένη!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανασυναντήθηκαν, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐχωρίζονταν. Τὰ δράδρια ἐπῆγαναν κι' ἔτρωγαν, πότε στὰ κεντρικὰ ρεστοράν καὶ πότε στὸ δωμάτιό της, ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε πάρει τώρα μιὰ χαρούμενη ὄψη, στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μερικὰ μπιμπελό, ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ ἀγαπημένος τῆς σὺν κι' αὐτὴν.

Ἡ Μπλάνς, ἀναπολῶντας τὴν ἀνέλιπσιν εὐτυχίας τῆς, δὲν ὑπόρρεε νὰ κλείσῃ ματὶ ὅλη τὴν νύχτα. Εἶχε καὶ αὐτὴ τώρα ἓνα θαυμαστὸν σὺν τὶς ἄλλες κοπέλλες καὶ πού, μάλιστα, τῆς ὑποσχέθηκε γάμο ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ τὴν ἐγνωρίσει! Ἐπὶ τέλους, θὰ ἐγίνανε ἀπὸ τὴν μοναξιά της! Θὰ εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ εἰδύλλιο τῆς! Ἰσως, μάλιστα, νὰ γινόνταν κι' εὐτυχισμένη!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανασυναντήθηκαν, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐχωρίζονταν. Τὰ δράδρια ἐπῆγαναν κι' ἔτρωγαν, πότε στὰ κεντρικὰ ρεστοράν καὶ πότε στὸ δωμάτιό της, ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε πάρει τώρα μιὰ χαρούμενη ὄψη, στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μερικὰ μπιμπελό, ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ ἀγαπημένος τῆς σὺν κι' αὐτὴν.

Μὰ ὅχι!... Τώρα πιά ἦταν δεσφία, πὼς ἐπρόσχε αὐτὴ τὴν ἴδια. Κι' ἀμέσως μιὰ γλυκεῖα συγκίνησης ἐπλημύρισε τὴν ψυχὴ τῆς. Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἐδοκίμαζε τέτοια χαρὰ.

Ἦταν ἡ ὥρα γιὰ τὰ δρασνὰ φῶνια. Μὲ τὴ σκέψιν, ὅτι ὁ νέος ἐκείνος μπορούσε ἀκόμη νὰ βρισκεται στὴν ἴδια θέσι, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ:

— Ὅταν μὲ δῇ ἀπὸ κοντὰ, συλλογίζομαι μελαγχολικὰ, θὰ βγῇ!...

Ὁ ἀγνωστος ὡστόσο στεκόταν πάντοτε ἐκεῖ, καὶ καθὼς ἐπέρασε μπροστὰ τοῦ, τὴν ἀκολούθησε διακριτικὰ ἔμπηκε κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο κατὰστημα, μὲ τὴν πρόφασιν νὰ κάμῃ μερικὰ ἀσήμαντα φῶνια καὶ ἔπειτα τὴν ἀκολούθησε καὶ πάλιν ὡς τὸ σπῆτι τῆς.

Μὲ τὸ ἐνστικτο τῆς γυναικείας φιλαρεσκίας καὶ καθὼς τὸν ἐνοιῶσε νὰ τὴν παρακολουθῇ, τὸ δῆμα τῆς Μπλάνς εἶχε γίνεαι τώρα πῶς ἀργό, σὺν νὰ θελε νὰ διαρκέσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο ἡ περιπέτεια αὐτὴ, ἡ πρώτη καὶ μόνη στὴ ζωὴ τῆς.

Τὴ στιγμὴν ποὺ ἐβάζε τὸ κλειδί ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα, ὁ ἀγνωστος τὴν ἐπλησίασε δειλά-δειλά, μὲ τὸ καπέλο στὸ χεῖρ, προσπαθώντας νὰ διακρίσῃ τὴν ἀδιακρίσιαν τοῦ.

Ἦταν ἓνας νέος πολὺ συμπαθητικὸς, ἐνὸς τριάντα ἐτῶν

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ

Ἔνα δραματικὸ κοινὸ

ΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ὑπὸ ΡΟΒ. ΚΟΛΣΟΝ

καὶ ἀνομαζόταν Ἐρνέστος Μπουλάν.

Ἡμέρες τώρα τὴν παρὰ κολοῦσε ὁ ὅς ε, τῆς εἶπε μὲ φωνὴν γεμάτην συμπαθείαν καὶ θάταν εὐτυχῆς ἂν ἔκανε τὴν γνωριμία της. Ἔργα ἔφταν ὡς σχεδιαστὴς σ' ἓνα ἀρχιτεκτονικὸ γραφεῖο καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανέναν καὶ ζοῦσε μόνος, ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ πανδρευθῇ καὶ νὰ πάρῃ μιὰ νέα σφοδρὰ καὶ τίμια σὺν κι' αὐτόν.

—Τὶ ὠραία θὰ εἶνε, ἐπρόσθεσε, νάχη κανεὶς τὴν συντροφιά σας!...

Στὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ, ἡ Μπλάνς ἐνοιῶσε ἓνα ἡδονικὸ ξανάνειμμα καὶ μολὶς καὶ μετὰ βίας μπόρεσε νὰ καταπνίξῃ τὴν γλυκεῖαν ταραχὴν τῆς...

Ἀφοῦ ἀντήλαξαν ἔτσι μερικὲς λέξεις, ἔσφισαν τὰ χεῖρα, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ξαναῖδωθουν...

Ἡ Μπλάνς, ἀναπολῶντας τὴν ἀνέλιπσιν εὐτυχίας τῆς, δὲν ὑπόρρεε νὰ κλείσῃ ματὶ ὅλη τὴν νύχτα. Εἶχε καὶ αὐτὴ τώρα ἓνα θαυμαστὸν σὺν τὶς ἄλλες κοπέλλες καὶ πού, μάλιστα, τῆς ὑποσχέθηκε γάμο ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ τὴν ἐγνωρίσει! Ἐπὶ τέλους, θὰ ἐγίνανε ἀπὸ τὴν μοναξιά της! Θὰ εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ εἰδύλλιο τῆς! Ἰσως, μάλιστα, νὰ γινόνταν κι' εὐτυχισμένη!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανασυναντήθηκαν, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐχωρίζονταν. Τὰ δράδρια ἐπῆγαναν κι' ἔτρωγαν, πότε στὰ κεντρικὰ ρεστοράν καὶ πότε στὸ δωμάτιό της, ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε πάρει τώρα μιὰ χαρούμενη ὄψη, στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μερικὰ μπιμπελό, ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ ἀγαπημένος τῆς σὺν κι' αὐτὴν.

Μὰ ὅχι!... Τώρα πιά ἦταν δεσφία, πὼς ἐπρόσχε αὐτὴ τὴν ἴδια. Κι' ἀμέσως μιὰ γλυκεῖα συγκίνησης ἐπλημύρισε τὴν ψυχὴ τῆς. Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἐδοκίμαζε τέτοια χαρὰ.

Ἦταν ἡ ὥρα γιὰ τὰ δρασνὰ φῶνια. Μὲ τὴ σκέψιν, ὅτι ὁ νέος ἐκείνος μπορούσε ἀκόμη νὰ βρισκεται στὴν ἴδια θέσι, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ:

— Ὅταν μὲ δῇ ἀπὸ κοντὰ, συλλογίζομαι μελαγχολικὰ, θὰ βγῇ!...

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

190ν

— Μη γελάς, Λάμπρο! Ξεφώνισε ξαφνικά η Χάμκω. Γονατιστή σου ζητάω συχώρεση για το κακό που σου έκανα. Γονατιστή σε παρακαλώ να πιστέψεις πως σ' αγαπώ... Μπορώ σε όλους, θα σου πω την αλήθεια. Στην αρχή ένοιμισα πως σε μισούσα, πως σε μισούσα θανάσιμα. Ου μάλιστα εκείνο το παιδί που σκοτώθηκε στη μάχη όταν έχτυπησες το χαρμάνι; Ευχαριστώ που ή μάννα μου κι' εγώ σου ζητήσαμε να μ'ε δώσεις το κορμί του να το θάψω με;

— Ήταν αγαπητικός σου, ξ; ρώτησε ο Μπουκουβάλας.

— Όχι, έκανε η κοπέλλα θλιμμένη. Ήταν αδελφός μου.

Την έκτυπα ε; Λάμπρος μέσα στα σκοτεινά της μάτια. Σά να φωτιζόταν αυτή τη στιγμή, σά να έφευγε από πάνω του ένας έφιπλος, εφώνασε:

— Γι' αυτό λοιπόν με μισούσες; Με θεωρούσες υπαίτιο του θανάτου του αδελφού σου;

— Ναί, Λάμπρο. Κι' εγώ κι' η μάννα μου σε μισούσαμε θανάσιμα, γιατί ές αιτίας σου χάθηκε το καμάρι μας, το παιδί που λατρεύαμε πιο πολύ κι' από τη ζωή μας. Μα το δικό μου το μίσος δε βάσταξε μπροστά στην αγάπη σου. Σ' αγαπήσα κι' εγώ...

— Φίδι φαρμακερό, έκανε ο Μπουκουβάλας ανάμεσα στα δόντια του. Σώπα! Ποιος ξέρει πάλι ποιά παγίδα θέλεις να μου στήσεις. Άλλα μεγαλύτερο κακό δε μπορείς να μου κάνεις. Τώρα πεθαίνω. Πεθαίνω όπως δε θάπρεπε να πεθάνω. Κι' αυτό εξ αιτίας σου. Να είσαι καταραμένη!

— Μη! Ικέτευσε η Χάμκω. Μη μου αφήνεις την κατάρα σου. Σ' αγαπήσα, Λάμπρο, στο λέω στην ψυχή του αδελφού μου, στην ψυχή της μάννας μου, που την επρόφθαναν και την έσκότωναν τα παλληκάρια σου... Εκείνη την ημέρα που σου δώσα το φάρμακο στη βρύση, ήταν αυτή κρυμμένη μέσα με Τούρκους στρατιώτες. Έβελισσα... Είπα να μην ακούσω τις οδηγίες της, αλλά θά μ'έκαναν κομμάτια. Δε σου ρίξα όμως όλη τη σκόνη που μου είχε δώσει, γι' αυτό μπόρεσες σε λίγο και σκηκώθηκες. Το μίσος κι' η αγάπη επέλευσαν ακόμη μέσα μου. Τώρα όμως είναι μοναχά η αγάπη, η αγάπη...

— Ετύλιξε τα μπράτσα της στα πόδια του. Ένοιωσε ο Λάμπρος με φρίκη ένα ρίγος στο άγγισμά της στα πόδια του. Όχι, δεν είχε νικήσει την αγάπη του γι' αυτήν!

26

χθ' έρθιος. Κι' είδε τη Χάμκω να κουλουριόζεται στα πόδια του Σελήμ, κρατώντας ένα σπαθί στο χέρι. Με μία νοήμονη κίνηση, σαν αστραπή, είχε αρπάξει το σπαθί από τη ζώνη του Μπουκουβάλα, και εύκολη σαν αϊλουρος, είχε δμρήσει να το χώσει στην καρδιά του Πασά. Ήταν ο μόνος τρόπος που έσκέφθηκε για να σώσει την τελευταία στιγμή το Λάμπρο. Μα οι φρουροί την είχαν προλάβει, και την κυλούσαν τώρα στο χώμα. Ένας απ' αυτούς ακούμπησε το σπαθί στο στήθος της και κύτταξε τον Πασά έρωτηματικά.

— Θάνατος, είπε μονοσύλλαβα έ Σελήμ.

Και το σπαθί του Μπουκουβάλα χώθηκε, σπρωγμένο από το χέρι του Γεννίσσάρου στο στήθος της Τσιγγάνας.

— Λάμπρο! εφώνασε η Χάμκω πνιχτά, ενώ ένα κύμα από αίμα έιζεδαινε στο στόμα της και της τώκλεινε για πάντα.

Σε δυο λεπτά σφαλίζονταν για πάντα και τα φωτερά της μάτια, που ήταν σαν έστρα, και που είχαν κατορθώσει να νικήσουν τον άντρα που στρατόι δλόκληροι δεν είχαν νικήσει.

— Ο Θεός ες τη συχωρέση, ψιθύρισε ο Λάμπρος χλωμός.

— Τώρα γονάτισε πάλι έσύ, είπε ο Πασάς στον Μπουκουβάλα.

— Να γονατίσω; έκαμε αυτός σκυθρωπός. Γιατί;

— Όπως γονάτισες και πριν. Ήρθε η ώρα σου.

— Το ξέρω πως ήρθε η ώρα μου, απερίφηκε περήφανα ο Μπουκουβάλας. Μα γελάστηκες, Πασά, αν φαντάστηκες πως γονάτισα πριν να δεχτώ το θάνατο γονατιστός. Μονάχα μπροστά στο Θεό τους γονατίζουν οι Κλέφτες. Γονάτισα για να προσευχηθώ. Έτέλειωσα τώρα την προσευχή μου και περιμένω έρθιος το χτύπημα.

Εκτύπησε ο Πασάς ανήσυχος το δέημα. Μας αυτός τούκαμε νόημα πως κι' έτσι θα κατάφερνε την τρομερή δουλειά του.

— Όλοι παραμέρισαν, κι' έκαμαν έναν πλατύ κύκλο. Στη μέση έμεινε ο Μπουκουβάλας, διορμος, σηκώνοντας αγέροχα το ξανθό του κεφάλι. Και δίπλα του ο υπερόψιλος άνδρας με το γυμνό σπαθί.

Κατι άστραψε σε λίγο, μέσα στη στεγή νη άχτίδα της άνοιξιάντικης ημέρας.

Το λεβέντικο κορμί του Λάμπρου Μπουκουβάλα κλονίστηκε κάτω από το φοβερό το χτύπημα και σωριάστηκε σαν πεσμένο δέντρο. Και πάρα πέρα, κοντά στο μέρος όπου κοιτόταν η Χάμκω νεκρή, εκύλησε ματωμένο το δμορφο ξανθό κεφάλι του άρχηγού των Κλεφτών της Άράχως.

Καί, λέει ο θρύλος, όλα τα μάτια δάκρυσαν, κι' ο Σελήμ έκλαψε το θάνατο του έχθρου του. Παντού όπου υπήρχε κλέφτικο λημέρι, τ' όνομα του Λάμπρου Μπουκουβάλα πέρασε ανάμεσα σε θεήνους.

Μοναχά η κυρά Ευγενία δεν έμαθε τίποτα ποτέ. Όταν σ' έναν χρόνο ξεφύγησε στα χέρια της Άρετης, στο καινούργιο σιγίτι που είχαν χτίσει με την άμοιδη από το αίμα του Λάμπρου, μόνος της καύμας ήταν που δεν τον είχε ξαναείδη. Μα η Άρετή, μέσα από τα δάκρυά της χαμογελάουσε, γιατί ήξερε πως η χαρά επέρριψε στον άλλον κόσμο την πονεμένη μάννα που εδάρρισκε το μοναχογιό της να την ύποδεχθί.

— Άρετή δεν παντρεύτηκε ποτέ. Παρθένα πέθανε σε λίγα χρόνια, και τη θάψανε δίπλα από το Λάμπρο.

Μοναχά τον τάφο της Χάμκως, της κόρης της μάγισσας δεν ήξερε ποτέ κανένας να δείξη. Κ' οι γερώντισσες λέγανε πως η σκόνη της είχε σκορπιστή, σαν την κοινή δμμο της έρήμου, που περνάει πυρπολώντας την πλάση.

Τ Ε Λ Ο Σ

Αθήνα 29 Δεκεμβρίου 1939

(Απαγορεύεται η αναδημοσίευση)

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΨΥΧΗ

Κοινωνικό διήγημα υπό
ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

—Μ' αγαπάτε λοιπόν πραγματικά
—Το ξέρετε πολύ καλά.
—Γιατί θέλετε να σας πιστέψω;
—Γιατί σας το λέω.
—Αν δεν μου το λέγατε, θα σας έπι-
στευα ίσως...

Από δυο μήνες τώρα, έφλερτάρizαν μ' αυτό τον τρόπο. Τους έδλεπαν κάθε μέρα ν' απομακρύνονται από το πλήθος, που έγέμιζε τη Ντωβίλ και να διαλέγουν τις πιο άπομερες γωνίες, για να μιλούν πιο άνετα για την αγάπη τους.

Ο Ρομπέρ είχε συναντήσει τη Λουίζα ντε Λαβάλ στην πλάς, την είχε παρακολουθήσει και, ένα βράδυ, ένας φίλος του τον παρουσίασε σ' αυτήν στο Καζίνο.

Από την ημέρα εκείνη, δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη γοητεία των δελουδι-
νων ματιών της...

Η Λουίζα ήταν μια νεαρά χήρα, που έζυσε μια πολυτελή και άμεριμνη ζωή, χωρίς την περιουσία που είχε κληρονομήσει από τον σύζυγό της. Έναν σύζυγο, άλλωστε, μαζί με τον οποίον είχε ζήσει μερικούς μήνες μόνο. Έπειτα, η ζωή της είχε κυλίσει ανάμεσα στις διασκεδάσεις, τις περιπέτειες και τα σπάρ. Θά ένοιμιζε κανείς πως η λύπη δεν είχε σταματήσει ποτέ στην καρδιά αυτής της γυναίκας και ότι καμιά θλιβερή ανάμνηση δεν είχε θλώσει ποτέ τη σκέψη της.

Εκείνο το βράδυ, ήταν καθισμένη μαζί με τον Ρομπέρ στην παράσια του Καζίνου. Η γαλανή απεραντοσύνη της θαλάσσης άπλωνόταν μπροστά τους...

Ο νέος έψιθύρισε σε μία στιγμή:

—Δέν ξέρετε πόσο μεγάλη είναι η αγάπη που νοιώθω για σας!... Είναι μια αληθινή τρέλλα!... Κάθε ημέρα που περνάει με κάνει να υποφέρω πιο πολύ...

Η Λουίζα τον έκτυπα με ένα βλέμμα οίκτου:

—Αγαπητέ μου, είπε, καμιά γυναίκα δεν αγαπήθηκε ποτέ περισσότερο από μένα...

—Εσκοτώθηκε κανείς για σας;

—Όχι, άλλ' έκαμαν κάτι καλύ-

Σε λίγο, έπρόσθεσε:

—Είμαι χορτασμένη από αγάπη. Έγώ όμως δεν αγαπήσα ποτέ! Μου άρρσει ο θαυμασμός των άνδρων και νοιώθω μια μεγάλη ίκανοποίησι όταν τους βλέπω να σέρνονται στα πόδια μου... Άλλ' ποτέ δεν με συνεκίνησε τίποτε... Σταθήτε, θα σας διηγηθώ μια ιστορία... Είναι η ιστορία του γάμου μου...

Ο σύζυγός μου ήταν, όπως θα ξέρετε, ο κόμης Λαβάλ. Οι γονείς του είχαν έναν πύργο κοντά στη Νάντη και αγαπούσαν πολύ τον Ζωρζ. Άλλα δεν ήθελαν να του επιτρέψουν να πανδρευθί μαζί μου. Γι' αυτό, ο γάμος μας έγινε κρυφά. Επί μερικούς μήνες, έζησαμε αρκετά εύτυχισμένοι. Το καλοκαίρι, ο σύζυγός μου έφυγε για να πάω να ιδή τους γονείς του. Λίγες ημέρες μετά τη μετάδασί του εκεί, έπεσε θάρεα άρρωστος. Μου έγραφε όμως κάθε μέρα και μου έλεγε ότι θα έγυριζε γρήγορα. Με παρακαλούσε επίσης να πάω να τον ιδώ. Οι γονείς του, μου ετόνιζε, δεν θα είχαν καμμιάν αντίρρηση γι' αυτό. Έγώ όμως ήμουν τόσο απασχολημένη με τις διασκεδάσεις του Παρισιού, ώστε δεν μου επέρασε ούτε μια στιγμή από το μυαλό η σκέψις να πάω να κλεισθώ σ'

έναν μακρινό πύργο όπου θα ήμουν άναγκασμένη να περνά τις ημέρες μου στο προσκέφαλο τοί σύζυγού μου.

Ένα βράδυ — θα το θυμάμαι πάντα αυτό — έτοιμαζόμουν να πάω με μιαν εύθυμη συντροφιά στη «Φολί Μπερζέρ», όταν μου άνηγγειλαν, ξαφνικά, την έπίσκεψη του άδελφού του άνδρός μου. Έρχόταν να μου άναγγείλη ότι ο Ζωρζ ήταν πολύ άσχημα και ότι με ίκέτευε να τρέξω κοντά του.

Στο δρόμο, μου έδωκε διάφορες λεπτομέρειες.

Ο Ζωρζ μου είχε κρύψει το είδος της άσθενείας από την όποιαν υπέφερε. Ή άσθενεία αυτή ήταν ένας καρκίνος του στομάχου. Θά ξέρετε βέβαια τί σημαίνει αυτό... Ο θάνατος ήταν άναποφευκτος... Άλλ' ο σύζυγός μου ήθελε να μου το κρύψει και δεν μου το έφάνερωσε παρά μόνον όταν άντελήθη ότι το τέλος του έπλησίαζε.

Όταν έκατεβήκαμε από το τρέινο, ένα αυτοκίνητο μ'ες επέρριμε στο σταθμό. Έχειράσθηκε να κάμωμε ένα ταξίδι μιας ώρας ακόμη μέσα στη νύχτα.

Το προηγούμενο της «Χάμκως» είναι αρκετή έγγυσις για την καινούργια δημιουργία της συνεργατίας μας κ. Ιωάννης Μπουκουβάλα—Αναγνώστη.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

Το αισθηματικόν στοιχείον, άλλα και το δραματικόν αποτελούν και πάλιν την βάση του νέου αυτού μυθιστορήματος, που η υπόθεσις του εκτυλίσσεται στους σκοτεινούς Μεσαιωνικούς χρόνους και έχει ως θεατρν τον ηρωικό Μωριά επί Φραγκοκρατίας.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 29

Όταν έφθάσαμε τέλος στον πύργο, θά έπλησίαζαν μεσάνυχτα.

Με ώδηγησαν άμέσως κοντά στον άσθενή. Καθώς έπλησίαζαμε στο δωμάτιό του, άκουσα δυνατές κραυγές πόνου, που έρχονταν από μέσα. Γι' αυτό με έκράτησαν λίγο σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, ως που να του κάμουν μια ένεσι μορφίνης. Την ένεσι αυτή του την έκαναν κάθε δυο ώρες και τότε μόνον ήσυχάζε κάπως. Άλλα μόλις η έπίδρασις της επερνούσε, άρχιζε να ουλιάζει και να κάνη σαν τρελλός.

Όπως θα ξέρετε, στις περιπτώσεις αυτές, οι γιατροί δεν προσπαθούν πιά να θεραπεύσουν τους άσθενείς, άλλα να τους κάμουν να περάσουν μέσα σε λιγώτερους πόνους τις τελευταίες ημέρες που τους μένουν.

Όταν τέλος έμπήκα στο δωμάτιό του, ήταν πιο ήρεμος και ή παρουσία μου τον έκαμε να ξεχάση έντελως τον πόνο του. Άλλα, μόλις κατώρθωσα να τον άναγνωρίσω. Ήταν άποσκελετωμένος. Μια όσμη πτώματος ήταν διάχυτη μέσα στην ατμόσφαιρα. Ήταν μια όσμη που μου έφερνε μια τάσι προς έμετο, παρά τα άρώματα που είχαν σκορπισμένε δλόγυρα, για να την κάμνουν λιγώτερα αισθητή.

Βρήκα άυτόσο τη δύναμι να τον πλησιάσω και να τον φιλήσω στο μέτωπο, παρά την άηδία που μου επροκαλούσε.

Ο Ζωρζ έκανε άμέσως ένα νεύμα να μ'ε αφήσουν μόνους. Άλλ' η νοσοκόμος έφοδόναν μήπως τον κουράσω και μήπως ή παρουσία μου έπισπεύση την επανάληψη της κρίσεως. Από το άλλο μέρος, ένοιωθα πως η έπιθυμία του συζύγου μου ήταν να μείνω κοντά του. Δεν μπορούσα να του άρνηθώ αυτή την τελευταία χαρά.

Παρεκάλεσα λοιπόν την νοσοκόμα να πάη να κοιμηθί, δεβαιώνοντας ότι θά άγρυπνούσα έγώ στο προσκέφαλο του συζύγου μου και ότι θα έκανα κάθε δυο ώρες τις ένεσεις του.

Η νοσοκόμος έπίεσθηκε τέλος να φύγη. Όταν έμειναμε μόνον, ο Ζωρζ μου έμίλησε με φωνή που μόλις άκούγονταν για την περασμένη ζωή μας και για την άπέραντη αγάπη του για μένα. Ένα έλαφρό χαμόγελο έφώτιζε τη μορφή του. Με έρώτησε αν ήμουν εύτυχισμένη και επρόσθεσε ότι δεν με είχε λησμονήσει στη έσθητική του και πως μου άφανε το μεγάλυτερο μέρος της άτομικής περιουσίας του.

Τα λόγια αυτά τον είχαν κουράσει και σε λίγο έκλεισε τα μάτια και άποκοιμήθηκε.

Επ'ήρα τότε ένα διδλίο και έκάθησα στο προσκέφαλό του.

Άλλ' ήμουν τσακισμένη από το ταξίδι και τις συγκινήσεις και μάταια προσπαθούσα να άγωνισθώ εναντίον της νύστας που με είχε κυριεύσει.

Επειτα από λίγα λεπτά είχα άποκοιμηθί.

Όταν έγπνησα, το δωμάτιο ήταν δυσημένο στο σκοτάδι. Κάποιος είχε σβύσει το ηλεκτρικό. Μια θαθεία σιωπή με περιέβαλλε. Δεν άκούγα πιά την άναπνοή του Ζωρζ.

Σε λίγο όμως τα μάτια μου έσυνήθισαν σ' αυτό το σκοτάδι και τότε παρέτήρησα μια μικρή άνταύγεια κάτω από τα παραπέτασματα του παραθύρου. Δι' ευθυθιχα άμέσως προς τα εκεί και άνοιξα το παράθυρο. Είχε κιόλας εσημερώσει. Ένοιωσα τότε μια μεγάλη ιντροπή. Είχε περάσει η ώρα της ένεσεως. Έκαμα τη σκέψη ότι ο Ζωρζ θά είχε φωνάξει χωρίς να τον άκούσω και ότι η νοσοκόμος θά είχε έλθει άδάρυβα για να του κάμη την ένεσι του.

Άλλα, καθώς έγυριζα προς το κρεβάτι, παρετήρησα ότι ήταν άδειανό.

Άρχισα τότε να φωνάζω περίτραμη: Η νοσοκόμος που έκοιμόταν πλάι, έτρεξε άμέσως. Με έβεβαίωσε ότι δεν είχε άκούσει τίποτε κατά το διάστημα της νύ-

27

χτας. Αρχίσανε έπειτα να έρευνουμε μαζί για να βρούμε τον Ζώρζ.

»Έπάνω στο χαλί του διαδρόμου, υπήρχαν σταγόνες αίματος. Αύτες μάς ώδηγησαν εις ένα μικρό δωμάτιο, στην άλλη πτέρυγα του πύργου, όπου δρῆκαμε το πτώμα του συζύγου μου, φρικωδώς παραμορφωμένο από τους σπασμούς. Τα μάτια του ήταν δλάνοιχτα, και οι κόρες, που ήταν πεταγμένες έξω από τις κόγχες, διατηρούσαν ακόμη την έκφρασι του πόνου και της αγωνίας.

»Ήταν ένα θέαμα τρομακτικό.

»Έκαταλάσαμε τότε τί είχε συμβῆ. 'Ο Ζώρζ είχε ξυπνήσει από τους πόνους και, βλέποντας ότι έκοιμόμουν, δὲν ἤθελ'ε να με ξυπνήσῃ. 'Επειδὴ όμως οι πόνοι του ήταν αδάσταχοι, έσηκώθηκε σ'αγ, έσβυσε τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τὴν ἀπουσία του, καὶ ἐσύρθηκε ὡς τὸ ἀπομένο αὐτὸ δωμάτιο, όπου προσπαθῆσε νὰ καταπνίξῃ τὶς κραυγὲς τῆς ἀγωνίας του.

»Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ πῇ πόση ὥρα διήρκεσε αὐτὸ τὸ ἀνείπωτο μαρτύριο; Καὶ όμως, δὲν εἶχε οὐτε μὴ στίγμιν δι-στάσει γιὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνο μου...»

»Η Λουίζα σταμάτησε ἐπὶ μερικές στιγ-μές. "Επειτα, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ βλέ-μα, ἐπρόσθεσε:

— Αὐτὴ εἶνε ἀγάπη, φίλε μου.

»'Ο Ροζέ τὴν ἐκύτταξε ἐπὶ μερικά δευ-τερόλεπτα. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἐφάνε-ρωνε καμμιὰ συγκίνηση, σὴν ἀνάμνησι τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς ἀγωνίας. Τὰ μάτια της ἐλαμπαν ὀχι ἀπὸ συμπόνοια, ἀλλὰ ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

»Ενοίωσε τότε ὅτι τὸ πάθος πού αἰσθα νόταν μέσα του καὶ πού ἦταν ἕνας ἄλ-λος καρκίνος, ἔτοιμος νὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδιά του, δὲν θὰ ἦταν γιὰ τὴ γυ-ναῖκα αὐτὴν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μὴ νὰ κατακτησι καὶ ὅτι, ἴσως, ἕνας ἄλλος ἔ-ραστής θὰ ἄκουγε μὴ μὲρα ἀπὸ τὰ ἀ-διάφορα χεῖλη της τὴν ἀφήγησι τῶν δικῶν του πόνων, τοῦ σπαραγμοῦ, τῆς ἀγωνίας του...

Χωρὶς λοιπὸν νὰ προσπαθῆσῃ νὰ κρύ-ψῃ τὴν ἀπογοητευσί του, ὁ Ροζέ ἀπῆλ-θησε μὲ θαναυσότητα:

— Αὐτὴ πραγματικὰ ἦταν ἀγάπη, ἀλ-λὰ δὲν τὴν ἀξίζατε!

Καί, καθὼς ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε κατὰ-πληκτῇ, ἐπρόσθεσε:

— "Οχι, δὲν τὴν ἀξίζατε! Εἰσάστε μὴ κούκλα χωρὶς ψυχὴ. Ἡ ἀφήγησί σας ἔφερε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἴσως ἐπεριμένατε. Μὲ ἔθεραπέυσατε ἀπὸ τὸ πάθος μου!

»Επειτὰ τὴν ἐναίρετ'ε ψυχρὰ καὶ ἀ-πομακρύνθηκε, τελείως ἥρεμος καὶ ἀδιά-φορος.

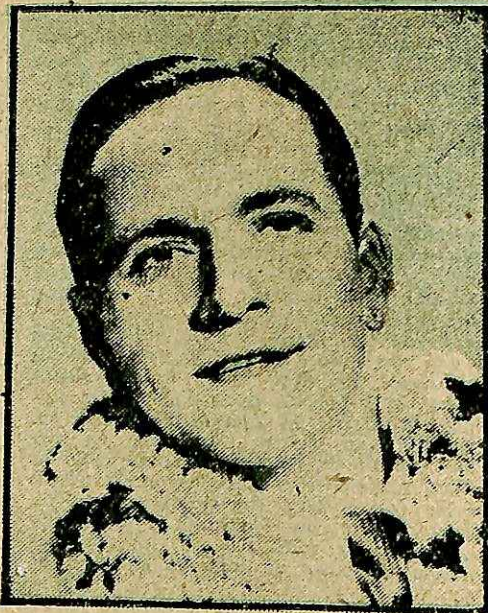
ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Α.Ο.Α.Ο.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΑΥΓΟ

Μιὰ Ἀγγλίς ἡθοποιὸς πῆρε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τὸ ὠραιότερο πασχαλινὸ αὐ-γό. Τὸ αὐτὸ αὐτό, ἀπὸ στερεὸ καὶ πολυ-τιμο ξύλο, εἶχε ὕψος πέντε μέτρων καὶ με-τεφέρθη ἕως τὸ σπίτι της μὲ φορητὸ αὐ-τοκίνητο. Ὅταν ἡ ἡθοποιὸς τὸ ἀνοίξε, βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ πολυτελέστατο μονο-θεσίον αὐτοκίνητο, ἐντελὼς ἔτοιμο γιὰ τὴν πρώτη δοκιμὴ. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο βρῆ-κε ἕνα σημείωμα πού περιείχε οδηγίες γιὰ τὴν μετατροπὴ τοῦ αὐτοῦ σὲ τουαλέττα μὲ καθρέφτη. Ὁ καθρέφτης βρισκόταν κά-τω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου! Ὁ δωρητὴς δὲν ἀποκαλυπτόταν. Στὸ σημεί-ωμα ἀνέφερε πὼς θὰ παρουσιαζόταν σὴν ἡθοποιὸ γιὰ νὰ τῆς παραδώσῃ τὸ κλειδί τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου.

28

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

»'Ο Φρέντερικ Μάρς εἶνε ὁ πιδ σο-δαρὸς καὶ ὁ πιδ εὐκρινῆς ἀπ' ὅλους τοὺς γόνους τοῦ Χόλλυγουντ. Ποτέ του δὲν ἐμφανίζεται σὰ μὲγάλα κέν-τρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ποτέ του δὲν παίζει μὲ τὸν ἔρωτα. Γιατί όμως φο-βάται τὸν ἔρωτα; Μήπως δὲν ἀποτελεῖ τὴν πιδ εὐχάριστη ἀπόλαυσι τῆς ζω-ῆς; Τὴν ἐξηγησι τοῦ παραδόξου αὐ-τοῦ μυστηρίου πού τὸν περιβάλλει, μού τὴν ἔδωσε μὴ μὲρα ὁ ἴδιος ὁ Φρέντερικ Μάρς.

»'Ο Φρέντερικ ἦταν μόλις 20 ἔτων, δταν βρέθηκε ὀλομόναχος στὸ Λονδί-νον. "Εμενε σὲ μὴ φοιτητικὴ πᾶσιδν στὸ δάθος μίᾳς λαϊκῆς συνοικίας καὶ ἐξοῦσε πολὺ σεμνὰ, πολὺ φρόνιμα, γιὰ-τι δὲν εἶχε κανένα περιθώριο γιὰ τρελλὰ ἐξοδα.

Μιὰ μέρα όμως πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἀλλάξῃ ζωῇ... Ἦταν βλέπειε τόσο ὀμορφο τὸ Πικαντίλλου τὴν νύχτα! Τί θὰ ἔκανε λοιπὸν... Ὁ ἀ ἐπαίξε στίς κούρσες καὶ στίς χαρτοπαικτικὲς λέ-σχες, θὰ κέρδιζε μὲγάλα ποσὰ καὶ θὰ ἔκανε κι' αὐτὸς τὴν μὲγάλη ζωῇ πού ὀνειρευόταν.

»Αρχισε τότε νὰ διακινδυνεύῃ μὴ-δυὸ λίρες στίς κούρσες, νὰ κερδίζῃ καὶ νὰ χάνῃ, νὰ ξενυχτᾷ στὰ χαρτοπαί-γνια. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀποτυχί-ες καὶ τραγικὲς ἀπογοητεύσεις, βρέθη-κε ἕνα ἀπόγευμα μὲ ἑκατὸ λίρες σὴν τσέπη... Ἐκατὸ λίρες... Διάβολε!... Ἦταν λοιπὸν πλούσιος!...

Τὰν ἄλλη κι' ὅλες ἡμέρα ἐγκατα-στάθηκε στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο «Ἀστωρία». Στὸ δωμάτιό του ἦταν τὴ-ώρα εὐχάριο, μυρωμένο, μὲ ὀμορφα ἐπιπλά.

»'Ο Φρέντερικ Μάρς κατόπιν, μὲ ἕνα ἀπογο φράκο, δὲν ἄργησε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῶν κυριῶν τῆς ἀριστο-κρατίας, πού ἔμεναν στὸ «Ἀστωρία». Στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου εἶχε γρά-ψῃ: «Φρέντερικ Μάρς, δραματικὸς ἡθοποιός». Οἱ δυὸ αὐτὲς τελευταῖες λέξεις εἶχαν θαυματουργήσε. Ὅλες οἱ κυρίες ἔλεγον ὅτι εἶχαν παρακαλου-θῆσε, κάποια... θριαμβευτικὴ παρὰ-στασί του.

»Ἐνα βράδυ όμως, ὁ Φρέντερικ εἶδε ὅτι δὲν εἶχαν ἀπομείνει σὴν τσέπη του παρὰ μόνο πέντε λίρες! Ἐκτὸς αὐτοῦ, όμως, ἐπάνω στὸ πρᾶ-πέζι τοῦ ὀραίου δωματίου του βρισκό-ταν ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ κατάστασις ἦταν καίσιμη. Ὁ Φρέ-

τερικ Μάρς κάπνισε καὶ τὸ τελευταῖο σιγαρέττο, ὕστερα κατέβηκε ἀργά-ἀρ-γά τὶς σκάλες, καὶ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν διευθυντὴ τῆς «Ἀστωρίας». Ἐκεῖνος ἔ-σπευσε ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν δι-δάσχημο ἡθοποιό.

— Θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πληρῶσω τὸν λογαριασμὸ, τοῦ εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Φρέντερικ... Δὲν εἶ-μαι ὅμως οὐτε λωποδύτης, οὐτε ἀπα-τελῶν. Θέλω μονάχα νὰ καταλάβετε τὴν θέσι μου καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε... Μή-πως τυχὸν ὑπάρχει καμμιὰ κενὴ θέ-σις στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου... Μήπως σᾶς χρειάζεται κανένας ἀκόμη μαίτρ... Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ σᾶς πληρῶσω!

»'Ο διευθυντῆς σὴν ἀρχὴ τὰ ἔχασε, σὰν Ἀγγλος όμως παραδέχθηκε ὅτι ὁ πελάτης του εἶχε κάνει μὴ πολλὰ τί-μια καὶ λογικὴ πρότασι, καὶ τοῦ ἐ-πρότεινε μὴ θέσι σὲ ἕνα ἄλλο ξενοδο-χεῖο πού εἶχε κοντὰ στὸ Χάιντ Παρκ.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Φρέντε-ρικ... Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ τουλάχισ-τον γιὰ μὴ ἑβδομάδα.

Γιατί... Ἀπλούστατα, ὁ Φρέντερικ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μὴ ὑπερκραμψῇ καὶ ὀραιοτάτῃ νέᾳ, πού ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες εἶχε καταλύσει στὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο γι' αὐτὴν παρὰ μόνο τὸ ὄνομά της: Ἄννα Σίργουντ, Ἦταν μὴ ἑκκεντρικὴ Ἀμερικανὶς καὶ δὲν ἀγατοῦσε τὴν συντροφικὰ μανιῶν.

»Ὅταν ἀπέσπασε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ εὑρίσκε μὴ λύσι, ὁ Φρέντερικ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κἀν ἕνα περίπατο εἰς τὸ Πι-καντίλλου. Ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὰ μεσάνυχτα βρῆκε τυχαῖα μπροστὰ σὴν εἴσοδο τοῦ ἀσανσέρ τὴν Ἄννα Σίρ-γουντ... Ἐκεῖνος παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὀραία Ἀμερικανὶς καὶ τότε, ὡ τοῦ θαύματος, ἡ Ἄννα Σίργουντ τοῦ χαμογέλασε. Ὁ Φρέντερικ τὰ ἔ-χασε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ καὶ δταν συνῆλθε, τὸ ἀσανσέρ εἶχε κιόλας στα-ματήσει στὸ τρίτο πάτωμα.

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ὁ Φρέντερικ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς «μαίτρ». Τί ἀτυχία όμως. Ὁ πρῶτος πελάτης σὸν ὅποιον ὑπεκλίθη ἦταν ἡ Ἄννα Σίργουντ... Κυττάχθηκαν στὰ μάτια. Ὁ Φρέντερικ ἦταν κατάχλωμος. Ἐκεῖ-νη ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, δταν εἶδε ὅτι ὑπηρετοῦσε ὡς μαίτρ.

»'Ο Φρέντερικ κατάλαβε ὅτι εἶχε χά-σει τὸ παίγνιδι καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας πῆγε νὰ κυττάξῃ στὰ θεάτρα ἂν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ κανέναν ἡθοποιό.

Στὸ «Αὐτοκρατορικὸν» εἶχε ἄρω-στήσεῖς ἐξαφνικὰ ὁ πρῶτος ἑραστής τοῦ ἔργου καὶ ὁ θιασάρχης μόλις ἀντί-σπευσε τὸν κομψὸ καὶ ὀραῖο Φρέντερικ, κανὲ μὴ δοκιμὴ καὶ ἔμεινε κατενθου-σιασμένος.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ Φρέντερικ, δταν βγαίνοντας σὴν σκηνή, στὸ πρόσωπο τῆς Φλοράνς ἀ-μεγνώρισε τὴν Ἄννα Σίργουντ τοῦ «Ἀστωρίας».

»Ἡ ὀραία Ἀμερικανὶς τὰ ἔχασε γιὰ δευτέραν φορά:

— Μὰ τί εἶσθε, τέλος πάντων, τοῦ ἐπιθύρισε μπροστὰ σὸν κόσμω, εἰσθε τζέντλεμαν, μαίτρ ντ' ὀτέλ, ἢ ἦθο-ποιός;

— Ὁ σᾶς ἐξηγήσω στὸ διάλειμμα, τῆς ἀπήντησε χαμογελώντας ὁ Φρέν-τερικ Μάρς.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Φρέντερικ ἔκανε τὴν πρῶτῃ μὰ καὶ τὴν πιδ ὀμορφή κατὰκτησι τῆς ζωῆς του. Τὴν ἐπομέ-νιν όμως, ἡ Ἄννα Σίργουντ ἐφῆνε γιὰ τὴν νέᾳ Ὑόρκη, καὶ ὁ Φρέντερικ δὲν τὴν εἶδε ποτέ πᾶ ἀπὸ τότε. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσε νὰ παίξῃ μὲ τὸν ἔρωτα.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ — Δυὸ αἰῶνες καὶ πάρα πάνω (17', 18' καὶ ἀρχὴ 19') ἦταν οἱ Φράγκοι κυ-ριοὶ τῆς Ἑλλάδος. Περνώντας γιὰ νὰ πᾶνε στίς σταυροφορίες, μαγεύτηκαν ἀπὸ τὴν ὀμορφί-α τῆς χώρας μας. Συγχρόνως ἀν-τελήθησαν πὼς τὸ βυζαντινὸ κράτος, παραλυμένο ἀπὸ ἀδία-κοπους πολέμους καὶ διενέξεις, δὲν ἔσπευτε καλά. Καὶ πράγμα-τικὰ, δὲν ἄργησαν νὰ κατακτη-σούν τὸ μὲγίστον μέρος τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐχῆσαν τοὺς περιφίλους πύργους τους, πού σᾶ-ζονταν ἀκόμα, μεγαλόπρεπα, μεγαλοκί-α ἐ-ρείπια, σ' ὅλες τὶς δουνοκορφές. Τόσο ἤκα-σαν τὰ Κάστρα τῆν Πελοπόννησο, ὥστε ὁ Μυ-στράς νὰ θεωρεῖται ἡ καλύτερη ἱπποτικὴ σκα-λὴ τῆς ἐποχῆς, κι' εὐγενεῖς ἀπὸ τὴ Γαλλία νὰ στέλνουν τὰ παῖδιά τους στὸ Μυστρά γιὰ νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ γίνουν τέλειοι ἱππότες.

Ἡ ζωὴ τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν πυργοδεσποτῶν ἦ-ταν παραμυθένια. Γιורתὲς καὶ παρελάσεις βρυ-λικῆς, ἄγαντες μεσαιωνικῆς, βασιλικῆς κινήσι-ας, ἐγίνονταν σὴν κοιλιά τοῦ Εὐράτου, κι' ὅταν δὲν εἶχαν πόλεμο, οἱ ἱππότες ἐρωτεύονταν τις ὀμορφες μελαχροινὲς δεσποινὲς καὶ θεωροῦσαν τὴ μὲγίστη τιμὴ νὰ νικήσουν στίς ἱπποτι-κές μονομαχίες, γιὰ νὰ δεχθοῦν ἀπὸ τὸ χεῖ-ρ τῆς ἐκλεκτῆς τους τὸ στεφάνι τοῦ νικητῆ.

Πάντως, οἱ βυζαντινοὶ δὲν τοὺς ἄφιναν πολὺν καιρὸ σὲ ἡσυχία. Γιατί μ' ὅλο τὸ ξεχαρδαλι-μα τοῦ κράτους, οἱ Ἕλληνες δὲν ἡσυχάζαν ὅσο ἐνοίωσαν τὸν ξένω κατακτητῇ.

Ἡ ἱστορία μας διαδραματίζεται τὴν ἐποχὴν πού ἄρχοντας τοῦ Μωρέως ἦταν ὁ Γουλιέλμος ὁ Β' (1245—1278), ἀδελφὸς τοῦ Γοδεφρείδου Βι-λαρδουίνου, πού εἶχε γιῶσε τὸν περίφημο κα-στρό τοῦ Μυστρά. Γυναίκα τοῦ Γουλιέλμου ἦ-ταν ἡ περίφημη γιὰ τὴν καλλονὴ της Ἑλληνίς Ἄννα Κομνηνὴ, ἀδελφὴ τοῦ Ἑλληνος Δισπό-του τῆς Ἡπείρου Νικηφόρου. Συγχρόνως Δοῦξ τῶν Ἀθηνῶν, «Μέγας Κύρην» ὅπως τὸν ὀνο-μαζάν, ἦταν ὁ περίφημος Γουλιέλμος ντὲ λα Ρός.

Σὲ μὴ μάχη μετὰ βυζαντινῶν καὶ Φράγκων, νικήθηκαν οἱ τελευταῖοι, κι' αἰχμαλωτίστηκαν ὅλοι οἱ ἱππότες τοῦ Μωρέα, μαζί μὲ τὸν πρι-γκιπά τους, τὸ Γουλιέλμο Β' Βιλαρδουίνου. Τρία χρόνια ἔμειναν αἰχμάλωτοι τοῦ αὐτοκρα-τορὸς Μιχαὴλ Παλαιολόγου σὴν Κωνσταντι-νούπολι, ἐνῶ οἱ γυναῖκες τους, ἔρρηες σ'αὐ-τοὺς μελαγχολικοὺς τοὺς πύργους, μετροῦσαν μὲ ἀ-πόγνωσι τὶς ἡμέρες πού περνοῦσαν κι' εἶχαν σχηματίσει, γιὰ νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ συμφέ-ροντά τους, στὸ Νίκλι (κάποιο μέρος κοντὰ σὴν Σπέρτη καὶ στὸ Μυστρά, πού οὐτε τὰ ἐ-ρείπια του σώζονται πᾶ), τὴν πρῶτῃ γυναι-κείᾳ βουλή, τὸν περίφημο Παρλαμά τῶν γυ-ναϊκῶν.

Ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει στὸ Νίκλι, ἀκριδῶς τὸν τρίτο χρόνο τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Φράγκων ἱπ-ποτῶν. Μελαγχολικὲς οἱ ἀρχόντισσες εἶνε μα-ζεμένες στὸ παλάτι, γύρω ἀπὸ τὴν Ἄννα Κο-μνηνὴ, τὴν ἀρχόντισσα τοῦ Μωρέα, τὴ γυναῖκα τοῦ Γουλιέλμου Βιλαρδουίνου, καὶ θυροῦνται μὲ κομψὸ τοὺς ἀγαπημένους τους.

ΔΥΟ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΕΣ ΛΙΠΟΘΥΜΙΕΣ

— Ἀρχόντισσες! Ἀρχόντισσες!

Παραξευθέντες οἱ γυναῖκες γιὰ τὸν ἀ-συνήθιστο θόρυβο πού ἔκανε ὁ γέρο - Βυλ-τέρ ὁ ὑπηρετὴς ὀρμώντας σὴν αἴθουσα, μὴ οἱ ἀνάσες τους ἐκόπηκαν ὅταν τὸν ἀκου-σαν νὰ φωνάζῃ μὲ βραχνὴ φωνή:

— Κάποιος ξένος! Κάποιος ξένος ἀπὸ τὴν Πόλη!

Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ συνέλθουν, λὲς καὶ φωτίστηκαν ἀξάφνα οἱ σκοτεινοὶ τοί-χοι, καὶ ὁστραψε κάποιος φῶς. Ἐνας

διόρφος νέος, παιδί σχεδὸν ἀκόμα, μὲ μα-κρυὲς ξανθὲς μπούκλες, ἤρθε μέσα σὴν αἴθουσα μὲ δῆμα ζωηρό, καὶ κλίνοντας γιὰ μὴ στιγμὴ μὲ χεῖρ τὸ γόνυ μπροστὰ σὴν Ἄννα Κομνηνὴ, ἐφώνησε χαρούμενος:

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ πάντα τὴν Ἑκλαμ-πρότητά σου!

— Ὁ Ραοῦλ ντὲ Καρεντάνα! ψιθύρι-σαν μερικές φωνὲς ἐνῶ ἡ πριγκίπισσα χλω-μὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἀργούσε νὰ βρῇ λέ-ξεις γιὰ νὰ καλωσορίσῃ τὸ νέο.

Ἐπὶ τέλους, ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε δα-θείᾳ, γεμάτῃ ἀγωνία:

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλῇ κι' ἐσένα, παῖ-δι μου. Πῶς ἐγίνε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Πῶς ἤρθε; Σ' ἔλευθερώσαν; Τί νέα φέρνεις; Νὰ πάρουμε τὰ πέπλα τῆς χήρας ἡ νὰ χαροῦμε;

Χαμογέλασε ὁ ἔφηβος καὶ ἀπεκρίθηκε γρήγορα:

— Νοιώθω τὴν ἀνυπομονησίᾳ σου, πριγ-κήπισσα μου, καὶ τὴ δική σας, ἀρχόντισσες μου. Καὶ θὰ σᾶς ἡσυχάσω ἀμέσως. Τὰ νέα μου δὲν εἶνε ἀσχημα. Ἐδραπέτευσα καὶ ἤρθε. Ἦταν πιδ εὐκόλο νὰ δραπέ-τεύσω ἐγὼ, παρὰ κανέναν μὲγίστον ἄρ-χοντα. Ὁ ὕψηλός μου ἀφέντης εἶνε καλά καὶ μού ἀνέθεσε νὰ σᾶς πῶ νὰ μὴν ἀπελ-πίζεστε. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὄρα τουλάχιστον, δὲν σιέπονται νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν οἱ βυζαντινοὶ.

— Οἱ ἄνδρες μας, τί κάνουν οἱ ἄνδρες

μας; ἀκούστηκαν μερικές τρομαγμένες φω-νές.

— Ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι εἶνε καλά... ὅξε-δὸν ὀλοι, ἀποκρίθηκε ὁ Ραοῦλ ντὲ Καρεν-τάνα.

— Ὁ γυῖός μου, πὼς εἶνε ὁ γυῖός μου; ἀκούστηκε στρίγγη ἡ φωνὴ τῆς γρῆας μάρ-κησιᾶς Ἰσαβέλλας ντὲ Καταβά.

— Ὁ Μεσσίρ Τζᾶν (*) ὑποφέρει ὅπως πάντα ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς του, ἀπο-κρίθηκε ὁ νέος.

— Ὅπως πάντα; ξεφώνισε ἡ γερόντισ-σα. Ποιὸς σοῦ εἶπε, νεαρό μου, πὼς ὑ-ποφέρει πάντα;

Κοκκίνισε ὁ Ραοῦλ κάτω ἀπὸ τὴν ἀ-ναπάντεχη αὐτὴ παρατήρησι. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα Κομνηνὴ ἐφώνησε ἀμέσως:

— Πές μας, Ραοῦλ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Στρατηγὸ Τζᾶν ντὲ Καταβά, ὅλοι οἱ ἄλ-λοι εἶνε καλά;

— Καλὰ εἶνε ὀλοι, ἀποκρίθηκε διστα-κτικὰ ὁ ἔφηβος, μὰ... μονάχα γιὰ ἕνα... γιὰ τὸν Ἀρχοντα τῆς Καρύταινας, τὸν Μεσσίρ Γοδεφρείδω ντὲ Μπρυγιέρ ἀνυσυχοῦ με...

— Τί ἔπαθε ὁ ἀνεψιός μου; ἐφώνησε ἀνήσυχη ἡ πριγκίπισσα.

— Μὰ... ἐξαφανίστηκε μὴ μὲρα ἐξαφνι-κὰ ἀπὸ ἀνάμεσά μας. Καὶ ἐπειδὴ μιλοῦ-σε πάντα πολὺ ἐλευθερά, καὶ στὸν ἴδιο τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ, φοδόμαστε...

— Τί φοδόμαστε; ρώτησε ἀχνὰ ἡ Ἄννα.

— Πὼς τὸν σκότωσαν.

Ἡ νεκρικὴ σιγὴ πού ἀπλώθηκε σὴν αἴθουσα ἐκόπηκε ἀπὸ ἕνα πνιγμένο ξε-φωνητό. Σὰν λαουδοὶ πού σπᾶσι ὁ μίσχος του καὶ λυγίζει, ἔτσι ἐλύγισε ἡ Ρωξάνη, ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα, στὰ πόδια τῆς νουῆς της, τῆς Ἄννας Κομνηνῆς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τρομαγμένες φωνὲς ἀ-κούσθηκαν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς αἰθού-σῆς.

— Βοήθα Παναγιά! Λιποθύησε καὶ ἡ Ἀντέλα ντὲ Καταβά!

Μέσα στὴ μισοσκότεινη αἴθουσα, γιὰ δευτέρη φορά ἡ σιγὴ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε πέσει κεραυνός. Σὰν παγωμένες ἐστέκονταν ἀκίνητες οἱ ἀρχόντισσες στίς θέσεις τους. Ὡς καὶ ἡ Ἄννα Κομνηνὴ φαινόταν παραλυμένη ἀπὸ κάποιο ἀνε-ξήγητο τρόμο. Καὶ τὰ δυὸ γυναῖκεῖα κορ-μὰ ἔμειναν γιὰ κάμποση ὥρα ἀναίσθητα κάτω στὸ μαρμαρῶ. Δυὸ πρόσωπα νεανι-κὰ, χλωμὰ σὰν κέρινα, μὲ μάτια σαφλι-

(*) Μεσσίρ Τζᾶν = Ἀρχοντας Ἰωάν-νης.

Πρωτότυπη εἰκονογράφησις τοῦ συνεργάτου μας ΑΛΕΚΟΥ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ.

στά, με δαχτυλά σφιγμένα από αγωνία. 'Η μία στην μιάν άκρη της αϊθούσης, ή άλλη στην άλλη, οι δύο γυναίκες που ή εί-
δους το θανάτου του Γοδεφρείδου τις εί-
χε χτυπήσει σαν σαιτία, έφαινονταν σαν
πεθαμένες.

Ήταν όμορφες και οι δύο, μ' δλη την
νεκρική τους χλωμάδα. Μαλλιά που είχαν
το χρώμα του μελιού, όταν θυθίζονταν στο
λαμπερό κερύ του πύλου οι άχτιδες,
έπλαισιάζονταν το διάφανο αλαβάστρινο
πρόσωπο της 'Αντέλας. Δυό χέρια πιο
λευκά από κρίνοι έσταυρώνονταν με πόν-
στο τον νεύρο της στήθους, που έφούσκωνε
στη μεστότητα της γυναικας των είκοσι-
δυό χρονών. Και το θαυμάσιο κορμί της,
εξαπλωμένο, σαν άψυχο, έδινε την εντύπω-
ση που δίνουν τα ακίνητα θαυμαστά άγάλ-
ματα που ξεθαδαν οι χωρικοί κάθε τόσο
στα χώματα της Τανάγρας.

Της Ρωξάνης το κορμάκι φαινόταν κον-
τά της άπλοστο, παιδιάτικο. Λαστιχένιο,
είχε την έφηβική άπιαστη χάρη. Τα με-
λαχροίνα της χεράκια, με τις παιδιάτικες
λακούδες στις κλειδαίες, έπιέζαν ένα
στήθος μισο - παιδιάτικο, μισο - γυναι-
κέο. Το πρόσωπό της παχουλό, καθά-
ριο και σταράτο, έφεγγε παράξενα φωτε-
ρο, μέσα από τα σγουρά καστανά σκού-
ρα μαλλιά της. Όλα μαζί, πρόσωπο και
κορμί, είχαν τη χάρη και τη δροσιά του
μισοανιγμένου μπουμπουκιού.

Πρώτος ο Ραούλ, τρομαγμένος και αύ-
τος από την εντύπωση που είχαν κάνει
τα λόγια του, έσκυψε στη Ρωξάνη. 'Η φω-
νή του ήταν γεμάτη αγωνία, και τα μά-
τια του μαρφάθηκαν ίκετευτικά στην
πριγκήπισσα, καθώς ρώτησε σιγά:

— Πέθανε ή Ρωξάνη;

Σαν να έψυχνε από δνειρο, πετά-
χτηκε ή 'Αρχόντισσα του Μωρή.

— 'Η φωνή της ήταν βραχνή.

— Τι στέκεστε ακίνητες σαν νάπεσε
κεράνους; Γρήγορα!...

Μά ή φωνή της 'Ισαβέλλας ντε Κατα-
δά την έκοψε, με διδλική αγανάκτηση.

— Είνε να μη στεκώμαστε κερανο-
χτυπημένες; Εφώναζε ή γερόντισσα ρίχνον-
τας φαριμακέρες ματιές στην άναίσθητη
'Αντέλα ντε Καταδά, τη νύφη της, τη γυ-
ναίκα του στρατηγού Τζάν ντε Καταδά,
του μοναχογιού της. "Ω, τί χρόνια είνε
αυτά! Οι γυναίκες άκουνε πώς ο άντρας
τους είνε άρρωστος και δεν χύνουν ένα δά-
κρυ. Λιποθυμούν όμως μόλις μάθουν πώς
κάποιος νεαρός στρατηγός ίσως να σκο-
τώθηκε. Δυστυχισμένο μου παιδί! Μόνο
ή μάνα σου σ' αγαπάει σ' αυτό τον κό-
σμο!

— Αυτοπόνοια, έπιτακτικά, την έκοψε. ή
πριγκήπισσα:

— Μαρκησία! 'Η αγάπη σου για τον
γυιό σου σέ κάνει σκληρή. Ξεχνάς πώς ο
Γοδεφρείδος είνε το καμάρη της Φραγκίας
και πώς αν χάθηκε, πάνε τα φτερά μας
και ή χάρά μας. Άλλά, άς είναι... Είσαι
μάννα και σου συγχωρούνται πολλά. Τώ-
ρα, άρχόντισσες μου, καιρός είνε να φον-
τώσω για τις άρρώστες. Να μεταφερθώ
ή Ρωξάνη στο δωμάτιό μου. Και ή 'Αν-
τέλα...

— Θα την περιποιηθώ εγώ, προθυμό-
ποιήθηκε ή κοντίεσσα Μαργαρίτα ντ' Άν-
σέλμ, μία καλόκαρδη, στρουμπουλή, μεσό
κοπη άρχόντισσα.

— Οι άλλες πηγαίνετε στα σπίτια
σας, επρόσθεσε ή πριγκήπισσα. Και ο
Ραούλ, άς έρθη αύριο το πρωί, που έχωμε
Παρθενία και θα είμαστε όλες μαζεμέ-
νες, να μάς πη όλα τα νέα.

Υποκλίθηκε ο νεαρός ίππότης. Μόνο
έθόλμωσε να ψιθυρίσει:

— Μά ή Ρωξάνη...

— 'Η Ρωξάνη βρίσκεται σε καλά χέ-
ρια, άποκρίθηκε ή Άννα με ένα άνεπαί-
σθητο χαμόγελο, μά και με όφος τόσο ή-
γεμονικό. που ο Ραούλ σταμάτησε και
χαιρετώντας βαθειά όγħη από την αϊ-
θουσα.

Σε λίγο ξφυγαν και όλες οι γυναίκες,
και καθώς έγενετο το σούρουπο, μοναχή
στα δύο δωμάτια όπου είχαν μεταφέρει
την 'Αντέλα και τη Ρωξάνη, τα άναμμένα
λυχνάρια μαρτυρούσαν πώς κάτι άσυνήθι-
στο συνέβαινε μέσα στο παλάτι.

ΤΙ ΑΚΟΥΣΑΝ Η ΆΝΝΑ ΚΟΜΝΗΝΗ
ΚΙ' Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΝΤ' ΑΝΣΕΛΜ

Τί άκουσε ή Άννα Κομνηνή, γεμμένη
έπάνω από την αγάπημένη της θαφτισί-
μιά, όταν άνοιξε ή Ρωξάνη, ή 'Ελληνόπου-
λά, τα μάτια, άς μñν τ' άκούσαμε και
μείς.

Τα πρώτα λόγια της αγάπης που μιά
μικρή παρθένα, τρέμοντας και κοκκινίζον-
τας ψιθυρίζει, χώνοντας το κεφάλι της
στο στήθος μιάς αγαπημένης, έμπειρης
γυναίκας, δεν είνε για να τα άκουνε δέ-
δηλα αυτά. Και έπειδή τα πρώτα αυτά
λόγια της αγάπης, ήταν μαζί και ο πρώ-
τος θρήνος μιάς άγνης ψυχής, καλύτερα
να προσπεράσουμε διαδαιμονιστά στα νύ-
χια την κλειστή πόρτα του δωματίου αυ-
τού. Άς άκούσαμε μοναχή, άθελά μας,
τα λίγα λόγια που ή Άννα, πνιγμένη
και αυτή στον λυγμό, δρίσκει να πη
για παρηγορία.

— Άς μñν τον κλαίμε άκόμα. Μου
ράγισε και μένα ή καρδιά. Γιατί το
Γοδεφρείδο, τον άνεψιό του άντρός μου,
τον αγαπούσα σαν παιδί μου... όπως ά-
ναπα και σένα σαν κόρη μου, Ρωξάνη.
Μιά και ο Θεός δε μούδωσε παιδιά έμένα,
το πιο γλυκό μου δνειρο ήταν να σάς ι-
δώ ζευγάρι ταιριαστό έσάς τους δυό...
Την αγάπη σου την είχα καταλάβει, και
άς ήσουν μικρό παιδί όταν έφυγε ο Γοδε-
φρείδος για τον πόλεμο. Μά άς μñν τον
κλαίμε. Κανένας δεν τον είδε νεκρό. Ποιος
ξέρει αν δεν έδραπέτευσε και αυτός σαν
τον Ραούλ;

Τους λυγμούς της Ρωξάνης τους άκού-
με σ' όλο τον μακρύ διάδρομο. Κι' όταν
εθάνουμε στην πόρτα όπου βρίσκεται ή
'Αντέλα ντε Καταδά, νομίζομε πώς άκού-
με την ήχώ του θρήνου. Μά της γυναικός
ο σπαρταγμός είνε πιο βασανισμένος πα-
ρά της παιδιούλας.

— 'Η κοντίεσσα Μαργαρίτα ντ' Άνσέλμ την
κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά της και
της έλεγε:

— Μην κάνεις έτσι, καλή μου 'Αντέλα!
"Ετσι κι' έτσι χαμένους ήταν για σένα,
μιά και είσαι τώρα πια γυναίκα του Τζάν
ντε Καταδά.

— Και πώς νομίζεις πώς μπορούσα
να βαστάσω τη ζωή κοντά σε τέτοιον άν-
τρα; μουμυούρισε με άπελπισία ή νέα
γυναίκα. Μόνο ή θύμησι του Γοδεφρείδου
με κρατούσε. Αυτόν έβλεπα στα διειρά
μου σαν κοιμώμενον, αυτόν ώνειρευόμουν
στα ξύπνια μου... Τώρα;

— Μά πώς, είπε ή Μαργαρίτα σιγά,
άφου τον αγαπούσες τόσο και σ' άγα-
πούσε, εδέχθηκες να γίνης γυναίκα του
Καταδά;

— "Ω, τά ξέρεις, τά ξέρεις, άποκρίθη-
κε βραχνά ή 'Αντέλα. Δέ σ' άχων πñ; 'Ο
πατέρας μου μ' άνάγκασε με ίκερίες και
με άπειλες... Μου είπε πως θα ήταν οίκο-
νομική καταστροφή που θα τον άνάγκα-
ζε να σ' άποκόνησει. Άν δεν παντρευόμουν
τον ξαδερφό του Τζάν ντε Καταδά κι' αν
δεν έξαπαράζα μ' αυτόν τον τρόπο την
κληρονομιά της πλούσιας θείας μου 'Ισα-
βέλλας... Τά ξέρεις πώς πήγα να τρελ-
λαθώ, πώς θέλησα να σκοτωθώ... μά
πώς στο τέλος άναγκάσθηκε να ύποτα-
χθώ... Φαντάζεσαι τί μαρτυρική ζωή
πέρασα κοντά σ' αυτό τον άντρα, που
ήταν πάντα σχεδόν κρεβατωμένος από
τους ρευματισμούς. Ένα χρόνο μ' ορμύ-
ριου, ώπου ήθε ο πόλεμος και μ' έσω-
σε. Όταν έφυγε για τον πόλεμο ο Τζάν,
ένόμισα πως έπαυμένηθκα. Μά έφυγε
και ο Γοδεφρείδος...

— Πάντως, δεν έβλεπόσατε με τον
Γοδεφρείδο έκείνον τον καιρό, ή;

— "Ω, όχι! έφώναξε ή 'Αντέλα. Μετά
την ήμερα του γάμου μου, δεν τον έα-
ναίδια. Και όταν έρχόνταν άναγκαστικά
για καμμία τελετή στο Μυστρό, όπου έ-
μέναμε τότε, κατάφεραν οι ματιές μας να
μη συναντηθουν ποτέ... Μά και εγώ κρυ-
βόμουν όσο μπορούσα όταν τον ένοιωθα
κοντά και εκείνη τη ώρα προθούσα πάντα
ν' άνοίξη ή γñ να με καταπιεί.

— Βέβαια, θα θύμωσε που παντρεύτη-
κες μ' άλλον μετά τόση αγάπη, έκτός
αν του έξηγόρσες...

— Μαργαρίτα, έφώναξε πνιχτά ή Άν-

τέλα, σόπα για το Θεό! Μά μου βρή-
ζης τις πιο φοβερές στιγμές της ζωής
μου... Νομίζω πως σαλεύει το λογικό μου
όταν συλλογίζομαι πώς μπορεί να είνε η
κρά αυτά τα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτό
το άσπλημένο πρόσωπο, αυτό το λείβε-
το κορμί...

Τά βιολετιά της μάτια σπληνόνονταν
τρομαγμένα στο μισοσκόταδο, με άκίμω-
τη φρίκη. Και ή Μαργαρίτα της έχιδε
άπαλά τα παγωμένα χέρια.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ
ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΕΣ

Τό σκοτάδι είχε άπλωθώ στους σπαρ-
σμένους της μικρής πολιτείας όταν έρηκε
άρκετη δύναμη ή 'Αντέλα ντε Καταδά να
φύγη από το παλάτι. Τί θάλεγε ή πεθε-
ρά της που είχε άργήσει τόσο;... Τό
μυαλό της, θολό, δε σταματούσε σ' αυτή
τη σκέψη. Δάκρυα δουδά έτρεχαν στα κε-
ρένια της μάγουλα. Και όταν άνοιξε την
πόρτα του κήπου της, ένας λυγμός ξεφυ-
γε από τα χείλη της.

Κάποιο άηδόνι τραγουδούσε τον και-
μό του στο περιβόλι του άρχοντικού
στρατηγού Καταδά. Οι πορτοκαλλίες ά-
λανθισμένες, σκορπούσαν μιάν ευωδιά με-
θυστική. Κάπου, μακριά, δροσερές κοι-
τίστικες φωνές αντιλαλούσαν γλυκά. Έ-
να έρωτικό τραγούδι, γεμάτο πόθο και θλι-
ψη. 'Η κοιλάδα του Εμρώτα είχε συνθη-
σει, από τον καιρό που είχαν χαθεί οι άν-
δρες στον καταραμένο τον πόλεμο, να ά-
κούη τά θλιμμένα έρωτικά δνειρά των κο-
ριτσιών, που άδικα λαχταρούσαν τον κα-
λό τους. Και ο γέρο - Ταυτέτος, πέρας
πελώριος, σκοτεινός, άπειλητικός, φαινό-
ταν σαν να σφράγιζε με τον μαυρό του
όγκο, άνέκκλητα τη συμφορά.

Ο δνκος κι' ή μαυρίλα του ούσανου έ-
καναν την 'Αντέλα ν' άνατριχιάσει. Τό ά-
νάλαφο, γαλάζιο μεταξωτό της φουστάνι
νι φοκιούσε στον βροδυό αέρα. Μά αύ-
τη δεν ένοιωσε το κρύο. Μέσα στο στήθος
της έκαιγε το σπαρταγμό ή φωτιά. Βα-
ρεία, έπεσε σ' έναν πάγκο, και κρύδον-
τας τό πρόσωπό της στα χέρια της, έμει-
νε εκεί κάμποση ώρα, χαλιωμένη, σαν χτυ-
πημένη στο κεφάλι.

Άξαφνα τινάχτηκε. 'Η άνάσα της έκό-
πηκε. Μά μάτια πελώρια, έκύτταξε νύστα-
γύρω. Όχι, δεν ήταν δυνατόν... 'Η θλι-
ψη της έφερε τρέλλα... Δεν είχε κοιμηθώ.
Και όμως τί άλλο παρά δνειρο μπορούσε
να είνε αυτή ή φωνή;...

— 'Αντέλα!...

Έκλεισε το στόμα της με την παλά-
μη της για να μñν ξεφωνήσει. Αυτή ή φω-
νή, ή μεστή και γλυκειά... και στον 'Αδ-
θα έμπορούσε να την ξεχωρίσει. Άνάμεσα
από χίλιες άλλες... Και έξαφνα, τά πα-
δια της λές και ριζώθηκαν στη γñ... Τά
μάτια της έγιναν πελώρια από τη φρί-
κη...

— Έδώ, μπροστά της, τό ψηλό αυτό παλ-
λικάρι... ή άσπιασμένη φορεσιά... 'Η-
ταν ο Γοδεφρείδος. Διηλάθ, σίγουρα τñ
φαντάσμα του, που θα είχε έρθει να την
άποκαιρητήσει...

Μά το φάντασμα αυτό δε φαινόταν να
χñ διαταγμούς. Άπλωσε τά δυνατό του
μπράτσα και επρόσθεσε ίσα - ίσα να δε-
νθñ την 'Αντέλα που λυγίζε σαν καλαμί.
'Η έστασία του κορμιού του και τό δυ-
νατό του σφίξιμο, γρήγορα την έκαναν
να συνέληθε. Και όταν άνοιξε τα μάτια,
δεν έσκέφθηκε πια να τρομάξη ή 'Αντέ-
λα. Τα πρώτα του λόγια ήταν σιγανά
σαν χείρι.

— 'Αντέλα, 'Αντέλα μου... Πές μου, μ'
αγαπάς;... Τί είνε αλήθεια; Τί να πñ-
στέπω;... Τό λογικό μου, που τέσσερα
χρόνια μου λέει πως δε μ' αγαπάς, ή
την καρδιά μου, που μου ψιθυρίζει πως
τό λογικό είνε κακός συμβουλόταρας...
Ποιά από τις δυό 'Αντέλες να πιστέψω;
Την 'Αντέλα ντε Βέριτας, που έλευθερη κα-
πέλλα δέχθηκε να παντρευτεί άλλον άν-
δρα, ή την 'Αντέλα ντε Καταδά που λιπο-
θυμεί και κλαίει το Γοδεφρείδο;...

Αφινόνταν στην άγκαλιά του και άλλο-
κνηρο το κορμί της τό ένοιωσε ζεστό και
ανάλαφο, σαν να γιστοεύονταν από μιά
παράξενη άρρώστεια. Θάπρεπε να του
μιλήσει, θάπρεπε ν' άποκριθώ. Μά της έ-

φαινονταν τόσο άπίθανα όλα αυτά, που έ-
νόμιζε πως με μιά της λέξι θα γκρεμι-
ζόταν τ' δνειρο, και πώς στη θέσι του δ-
μορφου άγαπημένου της, θα άντικρίζε ξα-
φικά κάποιον άλλη μορφή, ίσως κιάλας
την πεθερά της. 'Η σκέψης της 'Ισαβέλλας
σαν να την ξύπνησε... Ήταν τρέλλα να
βούσκεται στην άγκαλιά ενός ξένου στον
κήπο μέσα του σπιτιού του άνδρός της.
Μά τώρα πια δεν μπορούσε να μιλήσει.
Τά χείλη του Γοδεφρείδου, άργά - άργά
έκόλλησαν στα δικά της, σ' ένα φιλι σι-
γανό στην άρχή. Στο τέλος, όσο την έ-
νοιωθε άδύναμη, τά χείλη του έγιναν πιο
κυριαρχικά. Όταν πια δεν μπορούσε να
άνασάνει άλλο, συνήλθε ή 'Αντέλα.

— 'Η πρώτη της κίνησης ήταν να τον
σπρώξει από κοντά της τρομαγμένη. "Ε-
πειτα, τά πρώτα λόγια που άρθρωσε, ή-
ταν ένα έπιφώνημα τρόμου.

— Για το Θεό! Χάθηκε!

— Άργά, έξέσφριξε τά χέρια του τό παλ-
λικάρι, και την άφησε.

Τό χαμόγελο του ήταν άδέβαιο, καθώς
επρόφερε άργά:

— Τόσο μόνο ξαναζωντανέψε ή 'Αν-
τέλα. Την έσκότωσε κιάλας ή μαρκησία
ντε Καταδά;

Τόν έκύτταξε ίκετευτικά με τά μεγάλα
της βιολετιά μάτια. Τώρα μόλις τον έβλε-
πε σ' αλήθεια. Μ' ένα σκίσημα χαράς,
έννοιωσε πάλι τό παράξενο ξάφνιασμα που
είχε νοιώσει όταν τον πρωταντίκρυσε έ-
πάνω στο άλογό του, στις κονταρομαχίες,
στην κοιλάδα του Εμρώτα. Ήταν δεκά-
ξη χρονών κοπέλλα τότε, κι' αυτός είκοσι.
Τότε είπε μέσα της πώς σίγουρα δε θα
υπήρχη άλλος άντρας σαν κι' αυτόν. Ψη-
λός, λυγρός, με κεφάλι απερίφραστο, με
χαλαρηστικά άντρίκια, με μάτια μαύ-
ρα, που τη φλόγα τους δεν είχαν άλλα
μάτια στον κόσμο, και μ' ένα χαμόγελο,
που φωτούσε τη μελαχροινή του φυσιο-
γνωμία, όπως φωταίε ο ήλιος και χρυσώ-
νει τά περήφανα σκεινά έλατά.

— 'Η ματιά της γυναικός έδείξε δλη της
τη λατρεία πριν προεβάρουν τά χείλη της
ν' άρθρώσουν λέξι. Έσκυψε ο Γοδεφρείδος
και φίλησε τό χαμόγελο της ματιάς της,
γιατί φοβήθηκε μή σβύση, μή γίνη πάλι
τρόμος.

— 'Η πρώτη λέξις που κατώρωσε να πñ
ή 'Αντέλα έμοιαζε με λυγμό ευτυχίας:

— Ζής, αγαπημένο μου;

— 'Η συγκίνησίς της τούκωσε κι' αυτόνοο
τη φωνή. "Εμειναν κάμποση ώρα δουδοί,
άγκαλιασμένοι, νοιώθοντας τις καρδιές
τους να χτυπάνε δυνατά ή μιά έπάνω στην
άλλη. Τά άηδόνια ένωσαν τις τριλλίες τους
σαν σ' έναν ύμνο άνάτης θρισμικό.

— Πρώτη ή 'Αντέλα ένασμήλησε:

— Γοδεφρείδε, αυτό που κάνομε είνε
τρέλλα.

— Μά την έκοψε αυτός γρήγορα:

— Και έκείνο που έκάνανε δεν ήταν
τρέλλα; Ένψ αγαπιόμαστε να χωριστού-
με;

Τραβήχθηκε απότομα από κοντά της ο
νέος και ή φυσιογνωμία του έγινε άξαφνα
σκληρή, καθώς έφώναζε σχεδόν:

— 'Αντέλα, πώς εδέχθηκες να γίνης
άλλου γυναίκα;

— Τό ξέρεις, είπε εκείνη ταπεινά. 'Υ-
πέκυψα στη βία του πατέρα μου. 'Αν δ-
μως έσύ δεν είχες άεσφαιτισή έκείνες τις
ήμέρες, αν δε μάθαινα πως άκριδώς την
παρμονή του γάμου μου έφυγες και πñ-
γες να κλειστής στο κάστρο σου, στην
Καρύταινα...

— Μήπως θα ήθελες να στέκω έξω ά-
πό την έκκλησία και να σε καμαρώνω νύ-
φη στο μπράτσο του Καταδά; Έκανε πι-
κρά ο ίππότης.

— Τα μάτια της εθόλωσαν και του άπο-
κρίθηκε σιγά:

— Άν έρχόσουν όταν έλαβες τό γράμ-
μα μου, αντί να φύγης, τίποτα στον κό-
σμο δε θα μ' άνάγκαζε να πάρω τον Τζάν
ντε Καταδά...

— Νόρθω μετά τό γράμμα σου; έφύ-
ναζε ο Γοδεφρείδος. Τομάς και μου θυ-
μίζεις αυτό τό γράμμα;... Μά τους
θεούς, τώρα άπορώ κι' εγώ πως ήθα να
σε έδώ... Πώς μούμεινε κι' ή έλάχιστη άμ-
φιβολία για τά αίσθημάτα σου...

Τά γαλάνα της μάτια έγείμισαν δάκρυα,
που έλαμψαν στο μισοσκόταδο σαν δια-

μάντια.

— Όποτε δεν κατάλαδες τό σπαρταγμό
που κρυβαν τά λόγια μου; ρώτησε σιγά.

— Τί ήθελες να καταλάβω άνάμεσα
από τις τυπικές γραμμές;

— Θυμάσαι καλά τί σουγγραφα, Γοδε-
φρείδε;

— Έσύ φαντάζεσαι πως δε θυμάσαι.

Χαμογέλασε ή 'Αντέλα άχνά.

— Ός την τελευταία στιγμή της ζωής
μου θα τά θυμάμαι.

— Μπορείς να μου πñς λοιπόν τί μου-
γγραφες;

— Άυτά τά λίγα λόγια: «'Ο πατέρας
μου με παντρεύει με τό στανιό με τον έ-
ξάδελφό μου Τζάν ντε Καταδά. Βρές τρό-
πο να με έδης και να με σώσης».

— Έγέλασε ο Γοδεφρείδος δυνατά και τό
γέλιο του αντιλάλησε σκληρό μέσα στη
νύχτα.

— Αυτό πάει πολύ! 'Η μñμη σου δεν
είνε και τόσο περίφημη, καθώς βλέπω.
'Αντέλα.

— Έχλώμισσε ή γυναίκα και τον έκύττα-
ξε έρωτηματικά.

Τότε αυτός έβγαλε από τον κόρφο του
ένα γράμμα χιλιοδιπλωμένο. Και καθώς
τό άνοιγε μπροστά της, είπε ειρωνικά:

— Οι άνδρες φυλάνε στον κόρφο τους
συνήθως τά έρωτικά γράμματα των αγα-
πημένων τους. Έγώ εφύλαξα αυτό, άφου
δεν είχα άλλο δικό σου.

Μά μάτια πελώρια από τη φρίκη, εδιά-
βασε ή 'Αντέλα αυτό τό γράμμα:

«'Ο πατέρας μου θέλει να με παντρέ-
ψη με τον ξαδερφό μου μαρκησία Τζάν
ντε Καταδά. Είμαι άποφασισμένη να ύ-
ποταχθώ στην θέλησι του πατέρα μου.
'Αν έπιχειρήσης να έναντιωθής, μόνο δυ-
στυχία θα μου φέρης και θα σε περιφο-
νήσω...»

Όταν έτελείωσε την άνάγνωσι αυτόν
των γραμμών, ή 'Αντέλα φαινόταν σαν
να είχε σαλεύει τό λογικό της. Μά χείλη
πανιασμένα κατώρωσε να ψιθυρίσει:

— Κι' έσύ τό πιστέψες πως ήταν δυνα-
τόν να σου γράφω εγώ τέτοιο γράμμα;

— Πώς ήταν δυνατόν να μñν τό πιστέ-
ψω; ρώτησε ο Γοδεφρείδος ταρκαμένος.
'Αφου μου τό έφερε ο ίδιος ο πατέρας
σου, ο μαρκήσιος ντε Βέριτας, και μου
έξηγήσε και τους σπουδαίους λόγους που
τόν άνάγκαζαν να παραδέλψη την παι-
δική μου συμπάθεια. Έπως μου είπε.

— Και οι λόγοι αυτοί τί ήταν;

— Περιουσιακοί... Άν παντρευόσουν
μ' έμένα, θα καταστρεφόσουν, ενώ ο να-
μιος σου με τον ξαδερφό σου σε έσωζε...

— Κι' έσύ, τί τό άποκρίθηκες; ρώτη-
σε ή 'Αντέλα, ενώ τό αίμα άνέβαινε στα
διάφανα μάγουλά της.

— Έγώ; ψιθύρισε ο ντε Μπρυγιέρ σκο-
τεινός... Δεν έβρω πια τί το έπια στη
λύσσα μου έκείνης της στιγμής. Όταν έ-
μεινα μόνος, έκανα χίλια τρέλλα σχέδια.

Στην έπελπισία μου, πήγα και τά διηγή-
θηκα όλα στη θεία μου, στην Άννα Κο-
μνηνή. Δεν έβρω πώς, με κατάφευε αυτή
να παρατήσω τά τρέλλα μου σχέδια για
έκδίκησι, για μοναχία, και να φύγω
την ίδια νύχτα για την Καρύταινα... Μου
είπε πως αν αλήθεια μ' αγαπούσες, θα
βρίσκες τρόπο, έτσι και πñντρεμένη, να
μού τό μνημόσυνο... Κλειστήκα, λοιπόν, κι'
εγώ στο κάστρο μου, και περίμενα τό
μήνυμά σου. Μά τό μήνυμα αυτό δεν ήρ-

— Έξυγας; έφώναζε ή γυναίκα με τρό-
μο. Ξεχνάς πως είμαι παντρεμένη; Πώς σύ
τό που κάνομε άποψη, να μιλούμε τόση ώ-
ρα έδώ στο σκοτάδι, είνε έγκλημα; Άν
ή πεθερά μου...

— 'Ο κόσμος είνε μεγάλος, και τά μά-
τια της πεθεράς σου, 'Αντέλα, δεν φθά-
νουν πιο τέρα από τό μικρό σου Νίκλι.

— Έχλώμισσε ή 'Αντέλα. Τό λεπτό πρό-
σώπό της, που έμοιαζε με τις θλιμένες
ξυλές Παναγίες των Βυζαντινών, έφάνη-
κε διάφανο στο μισοσκόταδο. Έσταύρω-
σε τά χέρια στο στήθος της, με μιά
κίνησι βασανισμένη, και ψιθύρισε:

— Έλευθερη θα σε ακολουθούσα στην
άκρη του κόσμου και δε θάδινα λόγο πα-
ρά στο Θεό, που θα με καταλάβαινε...

— Και τώρα θα σε καταλάβει ο Θεός,
που βλέπει μέσα στις καρδιές.

— Ναί... Μά ξεχνάς πως άρκίσθηκε
πρίσι στον Τζάν ντε Καταδά;

— Έξάνκωσε τά χείλη του ο Γοδεφρείδος
σκοτεινός. Άμέσως όμως ή φυσιογνωμία
του εστένωσε πάλι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 39

39

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ ΕΥΡΗΜΑ

Ο Νισάβ, ο σοφώτερος επιστήμων της εποχής του, που από χρόνια έψαχνε ν' ανακαλύψει τον τρόπο με τον οποίον όχι μόνο θα καταπολεμούσε αποτελεσματικά το θάνατο, αλλά και θα μπορούσε να ξαναδώσει ζωή σε όλους ο Χάρος έπρολάμβανε να θείσει, αφού έκλεισε σ' ένα μυστικό διαμέρισμα του εργαστηριακού του γραφείου τα διαφόρα λεπτά μικροόργανα, επάνω στα οποία έμελετούσε όλη εκείνη τη νύχτα ως άργα τα μεσάνυχτα, σηκώθηκε από το κώβητο του τοίχου άρχει να δημασιγή ανήσυχα στο εύρύχωρο δωμάτιό του.

— Άργούν, πολύ άργούν! έμονολόγησε κάποια στιγμή καθώς το βλέμμα του έπεσε επάνω στο ώρομετρικό μηχάνημα.

Επέρασαν μερικές στιγμές ακόμη ζωηρές αδημονίες για τον μεγάλο σόφο, όποτε το τριγωνικό ταμπλό της γωνίας φωτίσθηκε ξαφνικά... Την ίδια στιγμή ένα τετράγωνο του τοίχου άνοιξε αθόρυβα κι' ένας κατασπоро-ρεμένος νέος γλυστρούσε διακριτικά μέσα απ' αυτό.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο σοφός με ανυμία.

— Η άποστολή επέστρεψε, κύριε καθηγητά, και περιμένει οδηγίες σας... — Επ' τέλους! Έκαμε με άνακού-φισι ο Νισάβ. Έφεραν τό...;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, έπρόσθεσε διαστικά ο νέος. Αυτή τη στιγμή κατεβάζουν από το στρατοπλάνο ένα βαρύ φορτίο μέσα στο όποιο βρίσκεται τό...

— Ωραία, διέκοψε ο καθηγητής καθώς το πρόσωπό του φωτιζόταν τώρα από χαρά. Οδήγησέ τους στον «Πράσινο Θάλαμο» και φώναξε και τους άλλους συναδέλφους σου. Έγώ έρχομαι σέ λίγο.

Κι' ενώ ο νέος έφευγε διαστικός, ο Νισάβ έδωζε νεύρι στην άνασταστική φόρμα του και έφόρεσε μιάν δολοευκή κι' αυτός, καμωμένη από άποστειωμένο γαλακτόμιγμα. Μετά, έδωλε μέσα από το μυστικό διαμέρισμα τα μικροόργανα, που είχε κλείσει λίγες στιγμές πριν, τα έβαλε μέσα σέ μιá κόκκινη σάκκα μαζί με κάτι πολύχρωμα άμμοϋλες, που πήρε από ένα άλλο διαμέρισμα, έκρέμασε τη σάκκα στο μπράτσο του και έχάθηκε από το τετράγωνο άνοιγμα του τοίχου, που κλείστηκε πίσω του αυτόματα.

Ο «Πράσινο Θάλαμος», που κατελάμβανε όλόκληρη την άριστη πτέρυγα του εργαστηριακού κτιρίου του καθηγητού Νισάβ, βρισκόταν στο ίδιο πάτωμα με το σπουδαστήριό του. Οι γαλακτογυάλινοι τοίχοι που ήταν βαμμένοι με άπαλά χρώματα «παστέλ», για όποια κυριαρχούσε το πράσινο, ήταν άδειανός από κάθε έπιπλο και μόνο στη μέση υπήρχε ένα μικρότερο τραπέζι, που χοντόνα κι' αυτό μέσα στο πάτωμα, όταν δεν χρειαζόταν.

Όταν ο καθηγητής έμπαινε τώρα διαστικός μέσα στο θάλαμο, επάνω στο τραπέζι αυτό ήταν τοποθετημένο ένα πελώριο κιβώτιο, και γύρω του έ-

στέκονταν σιωπηλοί τρεις λευκοφορεμένοι νέοι και ένας άνδρας, που ή βαρεία του φόρμα από ψαροκόκκαλο έδειχνε πως μόλις είχε φθάσει από μακρινό ταξίδι. Στο αντίκρουσμα του σοφού όλοι υποκλίθηκαν βαθειά και παρμήριαν από το τραπέζι.

— Λοιπόν; έρώτησε ο καθηγητής κυττάζοντας πότε το κιβώτιο και πότε έκε·εν που είχε φροντίσει για τη μεταφορά του.

— Όπως, βλέπετε, κύριε καθηγητά, άποκρίθηκε αυτός, έκτελέσαμε κατά γράμμα τις έντολές σας. Έκεί, στην άρκτική εκείνη περιοχή, που δρέθηκε από τη μόνιμη άποστολή το αρχαιολογικό ανθρώπινο πτώμα, άποστρέψαμε να μην άπογυμνωθί από τους πάγους, που το περιέβαλλαν, και μέσα στο κιβώτιο αυτό, μαζί με το πτώμα, περιετείσαμε και όλο τον πάγο που το έσκέπαζε.

— Σ' ευχαριστώ, Πανσώτ, άποκρίθηκε ο καθηγητής, σβήγγοντας του το χέρι. Μπορείς να πäs ν' άναπαυθής. Τώρα είναι ή σειρά μου.

Όταν ο σοφός έμεινε μόνος με τους βοηθούς του, άρχισαν όλοι προσεκτικά ν' άφαιρούν το ψαροδεματίνο περίδημα από το όποιο ήταν καμωμένο το κιβώτιο εκείνο, και σέ λίγο, κάτω από ένα παχύ στρώμα φυκιών έφανήκαν πελώρια κομμάτια πάγου.

— Σταθήτε! έφώναξε τότε ο σοφός. Μόλις άρχισή ή άφαίρεσις των πάγων, έσεις κ. Δηπάν, έπες σ' έναν από τους βοηθούς του, άνάψτε τον προβολέα Τ και ρίχνετε διαρκώς τις άκτίνες του επάνω στους... Κι' έσεις, κ. Κωπάτ, μόλις άφαιρεθούν τελείως οι πάγοι και φανή το πτώμα, θ' άρχισετε να το καταδρέχετε με τη διάλυσή που περιέχουν ή άμμοϋλες που έχω μέσα στη σάκκα μου. Έτσι δεν θά υπάρχη φόβος να διαλυθί το πτώμα μόλις έλθω σέ έπαφή με τον άτμοσφαιρικό άέρα. Τα λοιπά είναι δική μου δουλειά!

Οι βοηθοί συμμορφώθηκαν με τις οδηγίες του καθηγητού τους και σέ λίγο, καθώς είχαν άφαιρεθί τελείως οι πάγοι, επάνω στο τραπέζι, έφανήκα ξαπλωμένο ένα ανθρώπινο σώμα, που ούτε στη διάπλαση, ούτε στο μέγεθος έμοιαζε καθόλου μ' αυτούς που το περιεργάζονταν τώρα κατάπληκτοι.

— Περιέργο. Τί είναι αυτό που σκεπάζουν το σώμα του; ρώτησε άπορνώτας ένας από τους βοηθούς.

— Είναι τα «ρούχα» τους, όπως τα λέγαν, και που φορούσαν τις εποχές εκείνες, άπάντησε ο καθηγητής, καθώς άρχισε ν' άπογυμνώνη προσεκτικά το άνδρικό σώμα, που ένας βοηθός του περιέλουε με μιá κτηρινωπή διάλυσή.

Μετά, με γρήγορες χειρονομίες, ο καθηγητής έβγαλε από τη σάκκα του τα περίεργα όργανά του, προσήρμοσε δυο-τρία απ' αυτά σέ διάφορα μέρη του πτώματος, έκαμε μιάν ένσει ενός ύγρου, που ο ίδιος παρσκεύαζε, στο μέρος της καρδιάς, και μετά έπες στους βοηθούς του που παρακολουθούσαν περιέργοι:

— Μετά είκοσι λεπτά, ο άνθρωπος

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΦΑΡΣΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

φασαμαίν της προς τόν Άφρικανόν πρεσβευτήν. Αυτό επανελήφθη δυο-τρεις φορές. Ο άνθρωπος δεν έπρόσεχε. Οι άλλοι όμως, εκείνοι που ήταν δόλογοι της — και ή' ναυχούντο — την έπρόσεξαν και άπορούσαν. Μερικοί άρχισαν να μουρμουρίζουν. Η Σουσου δεν έδιδε πεντάρα. Έπειδή δε ο πρεσβευτής δεν την έπρόσεχε, έσηκώθη σέ τις μύτες των ποδιών της, ύψωσε άκόμη περισσότερο το χέρι και έκούνησε άκόμη χαρακτηριστικώτερα τα φασαμαίν:

— Σας παρακαλώ, κυρία μου, της έπες κάποιος, έπ' τέλους τί κάνετε;

— Τίποτις!

— Ποιόν θέλετε;

— Τόν κ. πρεσβευτή της Άφρικής.

Μην κάνετε, σας παρακαλώ, φασαρία και με πάρονα χαμπάρι οι άλλοι... Υπάρχει λόγος!

Μερικοί έγάλασαν. Άλλοι έθύμωσαν. Έγινε φασαρία. Ήλθε ένας έπίτροπος. Ένετάθη ή φασαρία. Ήλθε ένας άστυφύλαξ και με τρόπο υπέδειξε στή μαντά Σουσου να βγί έξω από την έκκλησία. Η Σουσου έγινε μπαροϋτι. Έβγήκε έξω. Και έπιασε, εκεί στην πόρτα, έναν άξιωμάτιο της άστυνομίας και του έπες:

— Να ελπίτε στον κ. πρεσβευτή ότι είναι δάξ! Και όταν καλή καθώς πρέπει κόσμο στήν πρεσβεία του να κυττά και μιá σταλιά δόλογο! Με καταλαμβάνετε; Πήτε του και εκείνος θά καταλάβη περί τίνος πρόκειται.

Έπληθσε στήν κόρσα της και έφυγε ενόψει καμπάνιας άρχισαν να χτυπούν χαρμόσυνα. Μόνη επέρασε το Πάσχα. Δίχως «δεξίωση», δίχως πρεσβεία, δίχως μνηστήρα, δίχως μαγειρίτσα. Άλλά ήταν εύχρηστημένη.

Δεν εύχαριστήεμαι τίποτις άλλο, που θά στενοχωρηθί ο κ. πρεσβευτής που δεν έπληγαν! Άλλά να μάθω άλλη φορά ο παληοσαχλέας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ-ΑΚΟΥΣΤΕ

Ο σημερινός πόλεμος στοιχίζει στήν Άγγλία έξη εκατομμύρια λίρες την ήμέρα. Τα διάφορα πολεμικά είδη στοιχίζουν: Ένα τουφέκι του στρατού 8 λίρες, ένα κανόνι του στόλου των 16 λίρων, 45.000 λίρες, ένα θωρηκτό των 35.000 λίρων, 7.142.000 λίρες, ένα υποβρύχιο των 1.090 λίρων, 349.750 λίρες, ένα πολυβόλο Βήκερς 200 λίρες, ένα τάνκ των 35 λίρων, 25.000 λίρες, μιá όδισ των 4,7 λίρων, 6 λίρες, ένα δομολογικό άεροπλάνο 20.000 λίρες, ένα άλεξιπτερο 60 λίρες.

Μιá έπιστημονική άποστολή, διασχιζούσα την όρεινή περιοχή Άμπχάσια, στον Καύκασο, άνεκάλυψε μεταξύ των κατοίκων 35 άνδρας και γυναίκες ηλικίας 130 έως 136 έτών.

αυτός θά είναι ζωντανός! Στο μεταξύ, άς δούμε σέ ποιάν εποχή έζησε...

Έβγαλε από τις τσέπες των ρούχων που κρατούσε ένας βοηθός του διάφορα χαρτιά, τα σκάλισε και τράβηξε απ' αυτά ένα βιβλιάριο με φωτογραφία, που παρουσίαζε τόν άνθρωπο που ήταν ξαπλωμένος μπροστά του.

— Ωραία! έκαμε. Είναι γραμμένο μίαν άπ' τις παλιές γλώσσες που έρω.

Και μετά έδιάδασε μεγαλόφωνα: — «Πάνος Σπαρταρόπουλος, δημοσιογράφος. Γεννήθηκε στις 7 Μαΐου 1905».

Διάβωσε, έπρόσθεσε ο σοφός, και ένας άνθρωπος που θάνε χιλιάδες χρόνιαπέντε χρόνων, άφου τώρα έχω 2.940!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Χιουμοριστική Ιστοριούλα

Ο κύριος Άντρέι, περπατώντας ένα πρωί στον κήπο του, βρήκε ένα χαρτί διπλωμένο. Έσκυψε, το σήκωσε, το ξεδίπλωσε και το διάδασε. Τέλος άφησε ένα βαθύ στεναγμό.

Ήταν ένα γράμμα, ένα έρωτικό ραβασάκι, άπευθυνόμενο άσφαλώς στή γυναίκα του. Και έλεγε:

«Άγαπημένη μου, όλα πάνε καλά. Καμείς δεν μας ύποπτεύθηκε άκόμα. Θα προσπαθήσω νάρθω στο ραντεβού. Προσπαθήσε να τα καταφέρεις κι' εσύ. Χίλια φιλά άπ' τόν Τοτό σου».

Καμιά άμφιβολία δεν χωρούσε πιά! Η τύχη έδινε στον κύριο Άντρέι ένα άναμφισβήτητο δείγμα της άπιστίας της γυναίκας του. Η κ. Άντρέι είχε φίλον, ο οποίος λεγόταν Τοτός. Δεν του έμνε, λοιπόν, παρά να μάθι ποιός ήταν αυτός ο κύριος Τοτός, για να κανονίση πρώτα μαζί του τους λογαριασμούς και ύστερα με την γυναίκα του.

Ο Άντρέι έβγήκε από το σπίτι του πολύ σκεπτικός. Άλλά δεν άργησε να βρή τη λύση του προβλήματος που τόν άπασχολούσε.

Έπρόβλεψε κατ' εύθειαν στο γραφείο του ιδιωτικού ντετέκτιβ Ούλέτ, άποφασισμένος να ζητήσθι τη συνδρομή του. Ήταν πολύ νέος άκόμη ο άστυνομικός αυτός, αλλά είχε άποκτήσει καλή φήμη, άποτε μπορούσε κανείς να του έμπιστευθί και την δυσκολώτερη ύπόθεση.

Άφου έμαθε τόν σκοπό της έπισκέψης, ως του, ο ντετέκτιβ του ύποσχέθηκε να του άπαντήσθι μετά δέκα ήμέρες.

— Πολύ καλά, έπες ο κ. Άντρέι. Έγώ θ' άπουσιάζω μερικές ήμέρες και ή γυναίκα μου θά μείνι μόνι. Έτσι θά σας είναι πιο εύκολο να την παρακολουθήσετε. Δεν θά ύποψιαστή το παραμικρό, γιατί δεν της είπα τίποτε άπολύτως. Σας παρακαλώ, μετά δέκα ήμέρες που θά έχω έπιστρέψει, να μου στείλτε ένα γράμμα στο γραφείο μου για να μάθω τα άποτέλεσματα τών ένεργειών σας.

Την άλλη μέρα ο κ. Άντρέι έφυγε πράγματι και άποστρέψατε σωστές δέκα ήμέρες. Όταν επέστρεψε, άποπρόνοος να μάθθι το άποτέλεσμα, έπρόβλεψε κατ' εύθειαν στο γραφείο του, όπου βρήκε ένα γράμμα του άστυνομικού, που έλεγε τα έξης:

«Κύριε, έχω την τιμήν να σας άνακοινώσω ότι ή έρευνά μου υπήρξαν πολύ ίκανοποιητικά. Ο άποστολούς της έπιστολής είναι κάποιος Βίκτωρ Κέλη, του οποίου φίλη δεν είναι ή γυναίκα σας άλλά ή μαγειρίτσά σας Ίουλίτσα. Σ' αυτήν είχε σταλή το γράμμα που εύρηκαε στον κήπον».

Όσον δια την κυρίαν Άντρέι ποτέ δεν είχε φίλον. Έπειδή όμως την παρηκολούθησε πολύ και άπο κοντά, σύμφωνα με τις οδηγίες σας, την εύρηκα του γούστου μου, καθώς έπίσης και αυτή με βρήκε που γούστον της, πρό πατρός όταν της άνεκάλυψα τις ύποψίες που είχατε εναντίον της, άφείλω τώρα να σας είδο· πούσω, άγαπητέ κύριε, ότι άνεχωρήσθι με μαζί δια την Κιανήν Άκτιν, όπου και μένομεν εις μιάν θαυμασίαν τοποθεσίαν, την όποιαν θά σας περιγράψω άργότερα. Όπως δέποτε, έπιφυλάσσομαι να σας φάσω χρήσιμος εις άλλην, κατάλληλότεραν περίστασιν. Β. Ούλέτ, ιδιωτικός άστυνομικός».

ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΟ·Ι·ΖΕ

★ Ή συνεδίσθις βασανίζει τόν άδικοον, τα περισσότερα πολλάκις και άπο πληγές μαστιγώσων.

(Πηδανόρας)

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΑΪΔΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ... ΓΑΪΔΑΡΑ

Κατά τόν 13ο αιώνα τα νησιά των Κυκλάδων είχαν καταληφθί από τους Ένετούς και καθ' ένα άπ' αυτά άποτελούσε Δουκάτο. Άναφέρεται ότι, έδώ και 700 άκριδώς χρόνια, παρμονές δηλ. του Πάσχα του 1240, έγινε όλόκληρη ναυτική έκστρατεία, άποκλεισμός, και συγκρούσεις πλοίων, άπο την έξης κομική αίτία. Ο δούξ της Τήνου Βαρθολομαίος Γκιζης έξέστρεψε κι' έπολιόρκησε τη Σύρο χάριν μιας... γαϊδάρας! Μερικοί πειραται είχαν άρπάξει άπο το όνοστάσιο του δούκως της Τήνου «εύμορφον όχυντην «δύον», άπ' εκείνης που έθεωρούσαν τότε είδη... πολυτελείας. Οι πειραται, που έθεωρησαν πολύτιμη τη λεία τους, έπευσαν να πλεύσουν στή Νάξο και να την πωλήσουν στο γνήιο του δούκως της Νάξου Μάρκου Β' Σανούδου, Γουλιέλμον. Όταν ο δούξ της Τήνου έμαθε την άρπαγή της ώρας της του γαϊδάρας, ύποπτεύθηκε ότι κάποιος μυστική συνενόησις υπήρχε μεταξύ του πρίγκηπος της Νάξου και των πειρατών. Το γεγονός πήρε πολιτικόν χαρακτήρα και χωρίς τελεσίγραφα κι' αίτήσεις ίκανοποίησης έξέστρεψε κατά της Σύρου, που άνήκε στο δουκάτο της Νάξου, έπιδαιώνοντας ο ίδιος του δούκιου στόλου του άποτελουμένου άπο διάφορα πλοίαρία ναυλοχούσαν στον λιμένα της Τήνου.

Με τόν στόλο αυτόν άπέκλεισε την Σύρο και έκάλεσε τους κατοίκους της να παραδοθύν. Έκείνοι άντιστάθηκαν και έκάλεσαν σέ βοήθεια τόν στόλο της Νάξου, ο δούξ όμως της Νάξου Μάρκος Β' Σανούδος, άπουσιάζε στήν Άνδρο. Έτσι, δεν έφθασε καμμία έπικουρία και ή πολιορκία θά έξακολουθούσε αν δεν προσηγγίζε τυχαίως στή Μήλο με τόν στόλο του ο άρχιναύαρχος του βασιλείου της Σικελίας Μαρσί ντε Τουασί για να έπισκεφθί τις ήμέρες του Πάσχα, την συγγενή του Κασάνδρα Σανούδου, σύζυγον του νεωτέρου γιού του δούκως της Νάξου και ήγεμονία της Μήλου. Ο Σικελός ναύαρχος, κατόπιν παρακλήσεως της, κατέπλευσε στή Σύρο και επενέβη για να λυθί ή πολιορκία και συμφιλιωθύν οι άντιπάλαι.

Όστόσο, ή... Ιστορία δεν άναφέρει τίποτε για την τύχη του...μήλου εκείνου της έριδος, της άσσίας δηλαδή... γαϊδάρας!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 16)

νας γέρος με λεπτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκρατημένη ταραχή): Να δρέθθι ή δρέθηκε.

ΕΚΕΙΝΗ: Πες πäs δρέθηκε. Άμα έσύ θά με έλθεις, σέ νοιάζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποτέ μου δεν περιμένα να μου κένεις μιá τέτοια πράσι!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Θίγεται ο έγωϊσμός σου; Πιαντόν! Άμα είναι κανείς άπάνταρος, πρέπει ναμει και ύποχωρητικός, άγαπητέ μου. Έγώ στο είπα γιατί κι' έγω σ' άγαπά. Άλλά αν θά θέλεις, τί να σου κάνω! Θα κάνω την καρδιά μου πέτρα και θά σέ ξεχάσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά ύποφέρω πολύ, φαντάζομαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις τί λέει ή Βίβλι Μπάουμ; Προτιμότερο είναι νάρθι μιá λυτή με κομφο, παρά να περιφέρεις στά καταδράρα

ΣΚΕΨΕΙΣ

γού Γκιτρώ για τόν Έρωτα

★Θαυμάζω και άγαπά την σαραντίρα που παραδέχεται πäs είναι δέκα χρόνια μεγαλύτερη άπο την κόρη της, την πενήντα-ρα που ύπερφηανέεται παρουσιάζοντας τα έγγονα της και δεν άρνείται να φωτο·ραφήη μαζί τους και την έξηντάρα που δεν έχει καθόλου υτεολτέ.

★ Όρισμός της έλλείψεως πνεύματος στον Έρωτα: Να λές εκείνο που πρέπει ν' άποσιωπής και ν' άποσιωπής εκείνο που πρέπει να λές.

★ Όταν πρόκειταιπερί Έρωτος, τις περισσότερες φορές ο νέος ψεύεται όταν λέη ότι τά ξέρει όλα και ή νέα όταν λέη ότι δεν ξέρει τίποτε.

★ Τα όμορφα κορίτσια είναι όπως τα χελιδόνια: φέρουν την εύτυχία στο σπίτι.

★ Η καρδιά της γυναίκας είναι συγχρόνως ο φίλος και ο έχθρος της.

★ Άπο τόν καιρό που έπλάσθηκε ο κόσμος, οι γυναίκες έχουν άλλάξει πολλά φορέματα, οι ίδιες όμως δεν άλλάξαν ποτέ.

★ Ο άντρας θ' ακολουθούσε ίσως πάντα τόν ίσιο δρόμο αν δεν συναντούσε και άπο μιá γυναίκα σέ κάθε τόν δόμο. Η γυναίκα είναι ένας χαριτωμένος συνοδοιπόρος, μα που δεν ξέρει το δρόμο του και μäs έμποδίζει ν' ακολουθώμε κι' έμεις τόν δικό μας.

★ Οι γυναίκες που προκαλούνε στο νομάς μονάχα θαυμαστικά, είναι σάν τις τραγωδίες του Ρακίνα: πάρα πολύ τέλειες. Προτιμώμε όμως εκείνες που προκαλούν έρωτηματικά.

★ Ή πείρα στον Έρωτα μοιάζει με τόν γιάτρο που έρχεται όταν ο άρρωστος γιάτρευθηκε ή άπέθανε.

★ Να έπιπτήτε τις γυναίκες που ξέρουν να μισούν: είναι οι μόνες που ξέρουν ν' άγαπούν.

★ Για να μιλήσης λογικά για τόν Έρωτα, είναι άπαραίτητο να μην άγαπάς, άλλά και να έχης πολύ άγαπήσει.

★ Ή γυναίκα πάντα τρέφει κάποιον άποστροφή σ' εκείνον που άγαπάει μ' πάθος.

ΣΑΣΙΑ ΓΚΙΤΡΥ

μιá κάκομοιριασμένη άγάπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ φιλολογία κάνεις τελευταία!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, αλλά μοντέρνα! Όχι ρωμαντική!

(Σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πάμε. (Του δίνει το χέρι).

Άντίο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα δε θά σέ συνοδεύσω στήν Άθήνα;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πειράζει. Θα πάω μόνι μου. Με περιμένει ή αυτοκίνητο. Έδώ παρακάτω, στην λεωφόρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό αυτοκίνητο;

ΕΚΕΙΝΗ: Του άρραβωνιαστικού μου!... Μ' έφερε ως έδώ. Τούπα πäs έχω να δώ κάποια θεία μου που είναι άρρωστη. Εύγευστάτος! Ότε άνακρίσι μούκανε, ούτε θέλησε να κατέβθι! Ήλπιζα, καμμένε Νίκο, πäs θά τόν κανονίζαμε και μαζί... και πäs θά χωρίζαμε εύχαριστημένοι. Άλλά έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ θαρύνεσαι! Δεν πειράζει!

ΕΚΕΙΝΗ: Ά, ναί, θαρύνω! Και θά με ξεχάσεις και θά σέ ξεχάσω! Έτσι είναι αυτά! Έσύ τά μεγαλοποιείς. Είσαι πολύ παιδί, άκόμα!... Λοιπόν... Γεια σου και καλή άνάστασι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντίο, Μαίρη! Και... να ξήσης εύτυχισμένη.

ΕΚΕΙΝΗ: Το έλπίζω! Μόνο να... Έσύ μου πäs χάλασε λίγο! Άπόψε βάρω άκεφαλό στο το θράδυ έξ αίτίας σου!... Τί να κάνωμε; Έτσι είναι ή ζωή! Καληνύχτα!... (Φεύγει γρήγορα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο καλό!... (Άνάδει ένα τσιγάρο. Και φεύγει με άργό δόμο).

ΡΙΝΤΟ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

Έπικαιρο αισθηματικό δριστούργημα

Το πρωί αυτό του Πάσχα, η Μύριαμ ήταν καθισμένη στην αίθουσα ενός μικρού πανδοχείου, που βρισκόταν στην άκρη του λιμανιού του Σαιν-Μπρεδέκ. Γύρω της, στα γειτονικά τραπέζια, ήταν καθισμένοι μερικοί τύποι ναυτικών, από εκείνους που συναντά κανείς ούλα τα λιμάνια του κόσμου.

Είχε έλθει στη μικρή αυτή πόλη από το περασμένο βράδυ, φεύγοντας από το Παρίσι, που τις ημέρες των μεγάλων εορτών της εγινόνταν ανυπόφορο.

«Αλλάστε, αυτή ήταν η ζωή της ως σήμερα. Έταξίδευε παντα. Είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και δεν έβρισκε πουθενά κανένα ενδιαφέρον. Η Αίγυπτος, οι κορυφές των Άλπεων, οι Ινδίες, η Βενετία, η μυστηριώδης Ασία δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον γι' αυτήν. Αλλάστε, ο πόλεμος της είχε κόψει τα φτερά της. Και περιωριζόταν πια σε μερικές εκδρομές με το αυτοκίνητό της.

Σκυμμένη τώρα επάνω από το φλυτζάνι της με τον καφέ, εξαναγύριζε το βλέμμα της προς τα πίσω. Ξανάβλεπε πρῶτα-πρῶτα τον Μπερνάρ, τον σύζυγό της — που δεν ήταν παρά ένα απλό έπεισόδιο στη ζωή της.

Ο Μπερνάρ ήταν ένας θαυμάσιος νέος, με υπέροχα μάτια και ωραίο παρουσιαστικό, αλλά πολύ ισορροπημένος για να μπορέσει να την καταλάβει. Ήθελε διαρκώς να την αποσπάσει από τις χίμαιρές που την απασχολούσαν, της μιλούσε για παιδιά, για ήρεμη ζωή, για χίλια δύο άλλα πράγματα, που ήταν ακατανόητα για τη Μύριαμ. Και, στο τέλος, η νεαρή γυναίκα είχε φύγει, γιατί η ζωή αυτή την εξενεύριζε και την επρόμαζε...

Ξανάβλεπε έπειτα όλες τις διαδοχικές περιπέτειές της, με τις οποίες είχε προσπαθήσει να γεμίσει το κενόν που ένιωθε μέσα στην ψυχή της...

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό παιδάκι έμπηκε μέσα στο καπηλειό.

—Μπαρμπα Υβ, είπε, αποθέτοντας τρεις μπουκαλές επάνω στον πάγκο, γεμισέ της!

—Μόνος σου θα το πιής όλο αυτό το κρασί; Έκαμε ο κάπελας γελώντας.

—Το κρασί δεν είναι για μένα, απάντησε το παιδί. Είναι για τον κύριο Κανένα.

Όταν το παιδί έφυγε, η Μύριαμ έγυρισε προς τον κάπελα και έρώτησε:

—Ποιος είναι αυτός ο κύριος Κανέναν;

—Χμ! Έκαμε ο ταβερνιέρης. Είναι ένας παράξενος τύπος... ένας άνθρωπος που θέλει τη γαλήνη. Φαντασθήτε ότι κάθεται από δέκα χρόνια εδώ και δεν έχει μιλήσει με κανέναν... Ούτε κανείς ξέρει το όνομά του... Γι' αυτό τον έβαλαν έτσι...

—Πού μένει;

—Εκεί, στην αρχή του λιμανιού, απάντησε ο ταβερνιέρης, δείχνοντας ένα μικρό όλο-

λευκο σπιτάκι.

—Ο μικρός αυτός είναι παιδί του...

—Όχι, αλλά τον έχει σαν παιδί του... Ο πατέρας του μικρού έχει πάει στον πόλεμο. Πρέπει να σας πω πως, αν ο Ζαν Μαρί βρισκόταν ακόμη στη ζωή, το χρώσταιν στον κύριο Κανένα. Το περασμένο καλοκαίρι, ο μικρός έμπηκε στη βάρκα του πατέρα του και ανοιχθηκε στο πελάγος. Καθώς έγυριζε, ένα μεγάλο κύμα ανέτρεψε τη βάρκα στην είσοδο του λιμανιού. Ο κύριος Κανένανς επήδησε τότε σε μιαν άλλη βάρκα, έφθασε γρήγορα στον τόπο του ναυαγίου και έσωσε τον Ζαν Μαρί. Έπειτα έγυρισε, φέρνοντας μαζί του τις δυο βάρκες και το μικρό.

—Αλλά, όπως έτοιμαζόταν να πηδήσει στην προκυμιά, ένα κύμα έρριξε τις δυο βάρκες, τη μια επάνω στην άλλη και το πόδι του σωτήρος του Ζαν Μαρί επιτάσθηκε ανάμεσα σ' αυτές. Από τότε, έπαθε μια μικρή αγκύλωση και, όταν τον περασμένο Σεπτέμβριο παρουσιάσθηκε για να καταταγεί στο στρατό, δεν τον δέχθηκαν... Σημειώστε ότι μόνο ο Ζαν Μαρί έχει το δικαίωμα να μπαίνει στο σπίτι του. Δεν δεχεται κανέναν άλλον...

Μια λάμψη έπερσε από τα μάτια της Μύριαμ και, λίγα λεπτά αργότερα, έβγηκε από

το καπηλειό και διευθύνθηκε προς το μικρό έλόγευκο σπιτάκι, που βρισκόταν στην αρχή του λιμανιού...

★
Η πόρτα του σπιτιού ήταν κλειστή και τα παράθυρα το ίδιο.

Η Μύριαμ εδίστασε για μια στιγμή. Αλλά τα λόγια του ταβερνιέρη είχαν κεντήσει τη γυναίκα περιέργειά της και ήθελε να γνωρίσει τον περιεργό αυτό άνθρωπο, που αντιπροσώπευε έναν ανδρικό τύπο, τελείως άγνωστο σ' αυτήν, ως εκείνη τη στιγμή...

Και, παίρνοντας ξαφνικά την απόφασή της, έχτυπησε την πόρτα.

Το παιδάκι που είχε ιδεί στο καπηλειό ήρθε να της ανοίξει: —Παιδί μου, είπε, διψάω πολύ, μπορείς να μου δώσεις ένα ποτήρι νερό;

Το παιδί έκοντοσάθηκε. —Ποιος είναι; έρωτησε μια δορεία φωνή από το γειτονικό δωμάτιο.

—Είναι μια κυρία που θέλει ένα ποτήρι νερό, απάντησε το παιδί.

Η Μύριαμ είχε μπη τώρα μέσα στο σπίτι και έπροχωρούσε προς το δωμάτιο, από το οποίο έρχόταν η φωνή.

Η πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή και ένας άνδρας επρόβαλε στο ανοίγμα. Ήταν ψηλός, με πλατείς ώμους και εκφραστική φυσιογνωμία.

—Ω! Έκαμε βλέποντας τη νεαρή γυναίκα. Τι εκπλήξεις!

—Πραγματικά, είναι μια με-

γάλη εκπλήξις, επιθύρισε η Μύριαμ.

—Είσατε πολύ καλή, που ήλθατε να με επισκεφθείτε, είπε ο άνδρας, προχωρώντας προς το μέρος της. Ποιος άνεμος σας έφερε εδώ;

—Δεν ήξερα ότι είσθε εσείς, απάντησε η Μύριαμ.

—Α! Δεν ξέρατε... Δεν ξέρατε ότι ο κ. Κανένανς, όπως με λένε όλοι εδώ, ήμουν εγώ; Έκαμε εκείνος με ειρωνικό ύφος. Αυτό εξηγεί πιο πολύ την παρουσία σας. Ξέρω πολύ καλά τα περιεργά γούστα σας και ιδίως την ακατανίκητη έλξη που εξασκούν επάνω σας οι κάπως ιδιόρρυθμοι άνθρωποι, σαν και μένα. Αλλά, περάστε λοιπόν... Καθήστε... Φαινόσαστε κουρασμένη. Έχετε έρθει με καμιά συντροφιά;

—Όχι, ταξιδεύω μόνη...

—Ξέρω, ξέρω, έκαμε ο άνδρας. Η τύχη είναι ο μοναδικός θεός σας. Ζαν-Μαρί, πήγαινε να πάρης κανέναν άστακο και αύα από το γέρω Φρέντυ. Η κυρία θα φάη μαζί μας...

Το παιδί έφυγε. Τότε ο κ. Κανένανς επροχώρησε προς τη Μύριαμ.

—Έχετε αλλάξει πολύ, Μύριαμ, είπε.

—Έχω λοιπόν γεράσει;

—Καθόλου. Αλλά διαβάζω την απογοήτευσή στα μάτια σας... Δεν είσατε ασφαλώς ευτυχισμένη...

—Η ευτυχία!... Έκαμε η Μύριαμ. Είναι κάτι που δεν υπάρχει. Είσατε μήπως εσείς ευτυχισμένος; Τι είδους ζωή είναι αυτή που ζήτε, μέσα σ' ένα άθλιο σπιτάκι, μαζί με ένα μικρό παιδί για μοναδική συντροφιά...

—Και όμως η ήρεμη αυτή ζωή μου άρσει.

Επροχώρησε προς το μπουφέ και έγυρισε φέρνοντας δυο ποτήρια και ένα μπουκαλί.

—Ενα ποτό, Μύριαμ; είπε. Θυμάσθε; Σαν και σήμερα επανδρευθήκαμε. Πριν από δώδεκα χρόνια, άλλ' είχατε ακόμα είκοσι χρόνων, άλλ' είχατε από τότε στα μάτια το ανήσυχο αυτό βλέμμα. Τα χείλη σας ήταν όμως τόσο άγνα και το σώμα σας τόσο τρυφερό και προθενικό, που είχα την ήλιθιότητα να τρεφέω πως η επιθυμία σας ν' αγαπηθείτε θα είχε τη δική μου αγάπη για όρίζοντά της...

—Πάψετε, Μπερτ...

—Γιατί να πάψω; Γιατί έφυγα από την αγκαλιά μου; Και για ποιόν; Γιατί; Για να γυρίζετε σ' όλο τον κόσμο γυρεύοντας περιπέτειες και για να καταλήψετε σε τί; Στο ναρθήτε να ζητήσετε ένα ποτήρι νερό από τον κ. Κανένα, που είχε κεντήσει τη νοσηρή περιέργειά σας; Καυμένη, Μύριαμ! Δεν είστανε πώς θα είχατε πέσει τόσο χαμηλά.

—Αλλά, πάψετε, Μπερτ. Διαφορετικά, θα με κάμετε να φύγω ανέσως...

Της έπιασε τα χέρια μέσα στα δικά του.

—Όχι, είπε, δεν θα πάψω και δεν θα φύγετε... Θα μείνετε μαζί μου σήμερα. Θα περάσετε το επετεινό Πάσχα μαζί με το σύζυγό σας. Έπειτα μπορείτε να φύγετε...

—Εστω! απάντησε η Μύριαμ. Θα μείνω.

Και η Μύριαμ έμεινε όλη εκείνη την ημέρα και όλη τη νύχτα...

(Το τέλος στη σελ. 34)

αυτό, έχω ιερὸ καίτα, θα είμαι οτη

αλές άστραψε από

α, είπε, πώς πρότε αὐτὲς τὲς δυὸν ὅτι δὲν ξέρω τί ιανδὺα σας; Κρύ- κλήματος σας, τὸ τῆς ἀδελφῆς μου... Καὶ θελετε νὰ ἐμπιστευθῆτε κά- λα δὲν θὰ σας κα-

ραγματικά διακρί- να τοῦ 'Ιουλιανού ούσκωνε τὸ στήθος ἔρος καὶ εἶχε προ- μα, ποὺ ὁ ἀνθρώ- ρει νὰ προκαλεσῇ τὰ ἐκεῖ.

δυὸ πιστόλια γε- αλέξετε ὁποιο θέ- τκοτώσετε. Διαφο- ο ἐγώ. 'Αν συμβῇ τὸ παιδί σας ὅτι γάλον ἀνθρώπο ἦ ἴαυετε...

ἴτταξε μὲ ἔκφρασι

κολούθησε ὁ Πον- τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ

καρδιά μέσα στὰ

αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ησε ὁ Πονταλὲς. ἰ- αῖος μου, εἶπε ὁ 'Ι- μου ὅτι θὰ σεβα- δισῶ μου... ὥσε μὲ ἀδιαφορία

λέξετε τὸ ἕνα ἀπ' - με.

ἰσῶ μαζί σας, τῶ- Δὲν πρέπει νὰ πε- μου θὰ προκαλέ- οῦ παιδιού...

θαυμάσια, γιὰ νὰ σας, ἐφώναξε ὁ εἰ κατακόκκινος ἀ-

οὔθησε νὰ παρημέ-

αι ἀξιοματικές, ὁ- ο παρασημοφορηθῇ ἀνω στὸ πεδίου τῆς ἰππὸν νὰ μοῦ δίνετε

ρθεῖ στο διίστημα σὺν νὰ μονομαχίσετε;

ῶρος καὶ ἀτιμος! ἰρας καὶ ἡ ζωὴ μου αἰδί μου. παρὰ νὰ σας ἐξα- λες.

παχύτητα, κατέφε- ἰσματα επάνω στὸ ὡ. ονίσθηκε. 'Ενας ὡ- ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεί-

ἰ εγινόνταν μιὰ τρο- τιγυή.

Λοιπὸν; Νὰ δεχθῇ χθὴ τὴν προσβολή; ἰν ἀπὸ τὴν ἀγωνία. ἰ, τὸ πρόσωπό του ἔγινε πορφύρα, σὰν ἴχε ἀνεβῇ στὸ κε-

ἡ ὑπομονὴ σας εἶ- ὁ 'Αντώνης, δά- κρουόμενες σκέψεις βυχὴ τοῦ ἀξιοματι-

τότε ἕνα δῆμα χλε τὸ μαρτύρι ἀπὸ ὀπλωσε επάνω στὸ ἰ γῆ. Έπειτα ἀπέ-

Κατασκήνωσα μπροστά στο γκρίζο τείχος. Το γεγονός ότι οι ιθαγενείς μας είχαν εγκαταλείψει, φυσικά μας είχε κάπως ανησυχήσει.

Άλλα το πράγμα δεν ήταν διόλου ανηθιστό σ' αυτές τις καταραμένες περιοχές του Θιβέτ.

Μά, ωστόσο, μπροστά σ' αυτό το πανύψηλο τείχος, για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνθηκα τρόμο. Ίσως γιατί δεν περίμενα να ιδώ επάνω στον μουντό γρανίτη, που έκοβε απότομα τον ορίζοντα, το σύμβολο—που ή σημασία του μου ήταν άγνωστη, μα που ή θεά του ήταν συνδεδεμένη με τις πιο τραγικές μου αναμνήσεις: έναν σπασμένον κύκλο...

Σαν ένας στρογγυλός χαλκός, που ένας γίγαντας τον έσπασε στα δυο σε μία στιγμή απελπισίας, τα δυο ανώμαλα κομμάτια ενός κύκλου τέρστιον βαθεία χαραγμένα στον γρανίτη, εσφράγιζαν λες την είσοδο που έχριζε τον κόσμο των ζωντανών από έναν άλλον κόσμο, γεμάτον επιφύλακτες και αδιαπέραστο μυστήριο...

Δίπλα μου ο Τζαίκινς είχε χλωμιάσει, κι' όσο για την Λύδια δεν έλεγε τίποτε. Μόνο καθώς έγειρε τα βλέφαρά, τα μάτια της σκοτεινίσαν, λες κι' ένα μοιχρώμα έσκέπασε την ολοφάνερη μέρα τους. Και τότε, για πρώτη φορά, αισθάνθηκα πόσο τρελλή ήταν ή περιπέτεια στην όποιον είχαμε μπλεχτεί.

Το μυστήριο του σπασμένου κύκλου! Πολλές φορές το συναντήσαμε ο φίλος μου ο Τζαίκινς κι' εγώ. Ήταν ένα σύμβολο που χαραζόταν στα άδυτα των Βουδιστικών μοναστηριών—και που προκάλυψε ένα είδος δέους και ιερού φόβου στους μαύρους Λάμα που σιωπούσαν...

Και δεν θ' ασχολούμθα ποτέ μ' αυτό, αν δεν έτύχαινε σε κάποια μας εξερεύνησι, να βρούμε το πτώμα ενός Ευρωπαίου στα βάθη μιάς χαράδρας... Επήραμε το καρνέ του και την φωτογραφική του μηχανή, και τον έβαψαμε εκεί που τον βρήκαμε. Έτσι, έμαθαμε τ' όνομά του: Σέργιος Ναπόκωφ. Ήταν ο πατέρας μιάς κοινής μας φίλης, της Λύδιας. Είχε φύγει για κάποια εξερεύνησι, και ή Λύδια συχνά μας είχε πη πως έσχεδιάζε να πάη να τον βρή, λέγοντάς μας πως αν δεν τον έβρισκε, δεν θαφευγε από το Θιβέτ... Της παραδώσαμε το καρνέ του και τη φωτογραφική μηχανή, της όποιας το φιλμ είχε μείνει ανέπαφο. Στο καρνέ υπήρχε κι' ένα σχεδιάγραμμα κουρελιασμένο, όπου βέλη έδειχναν έναν δρόμο ανάμεσα σε λαγυαδίες και σε δουνά που κατέληγε σ' έναν κύκλο σπασμένον. Έμφανίσουμε τις φωτογραφίες που όλες είχαν χαλάσει. Μια μόνο έδειχνε μέσα σ' ένα σύννεφο, κάποιαν επιφαντική μορφή φρικτή στην άοριστία της. Και κάπου μέσα στο σύννεφο, ξεχώριζε θαμπά ο ίδιος σπασμένος κύκλος. Κι' έτσι ξεκινήσαμε...

Κι' έτσι βρεθήκαμε (ο Τζαίκινς, ή Λύδια κι' εγώ) μπροστά στο γκρίζο τείχος, όπου ο χαραγμένος κύκλος μας έκλεινε το δρόμο.

—Πρέπει να μείνουμε ακόμη εδώ!, είπε την τρίτη μέρα ο Τζαίκινς. Πρέπει να βρούμε τι συμβαίνει από πίσω...

Γιατί ώρισμένως ΚΑΤΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ.

Ο τοίχος θάταν λιγότερο παχύς απ' ό,τι φαινόταν, γιατί εύκολα έφταναν σ' έμάς φωνές πνιγμένες...

Αδικά όμως προσπαθούσαμε να καταλάβουμε από τί στόματα έβγαίνουν τα φοβερά ούρλιασματα που δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινο...

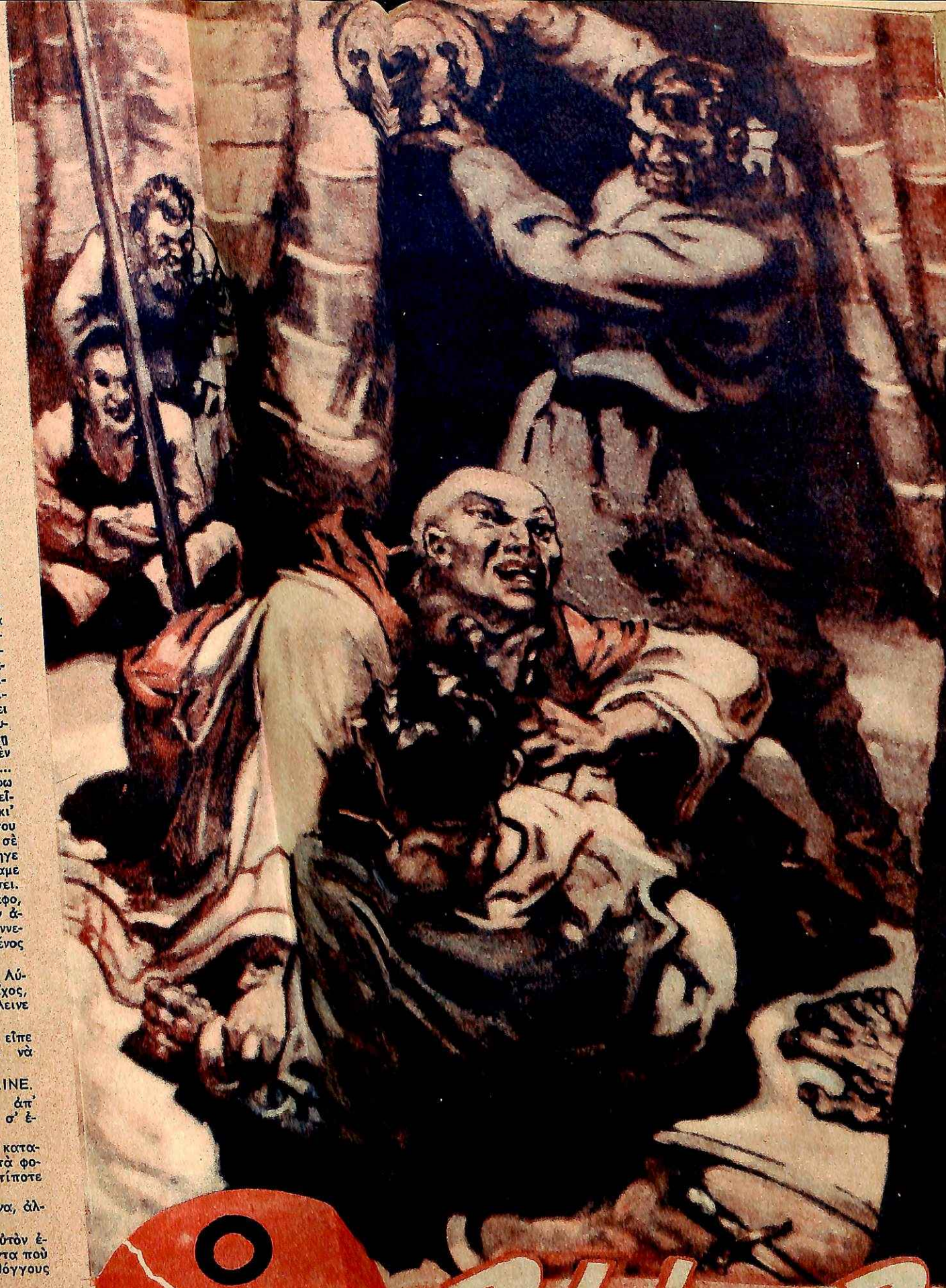
—Η μάλλον όχι... Ήταν ανθρώπινα, αλλά χωρίς να είναι!...

Λες πως πίσω από τον τοίχο αυτόν έσάλευε ένα πλήθος δολόκληρο από όντα που έγύρευαν μέσα σε άναρθρους φθόγγους την ανθρώπινη χαλιά.

—Κυττάξτε!, ψιθύρισε ξαφνικά ή Λύδια.

Μας έδειχνε το δρόμο απ' όπου είχαμε έλθει... Μακριά, στο βάθος, ξεχώριζε μια ανθρώπινη πομπή.

Θάταν ως διακόσιοι Λάμα με κίτρινα ράσα, που έρχονταν πρὸς το μέρος μας. Μισόγυμνοι ιθαγενείς έσερναν κάτι με-

Ο ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

γάλα κατάματα κλειστά κλου βιά που κυλούσαν επάνω σε χαμηλές ρόδες.

Και ολοένα πλησίαζαν...

—Άκου, Πιέρ!, ψιθύρισε ή Λύδια. Νομίζω πως θάταν φρόνιμο να κρυφτούμε κάπου!

Ήταν σωστό. Κρυφτήκαμε πίσω από τις μεγάλες πέτρες, κι' άφησαμε την πομπή να πλησιάσει...

Οι Λάμα έφελναν όσο πιο δυνατά μπορούσαν, λες για να καλύψουν άλλες φωνές: φριχτές, άναρθρες κραυγές. ΠΟΥ ΕΒΓΑΙΝΑΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ, λες και μέσα έκει βρίσκονταν τα ίδια όντα που ούρλιαζαν και πίσω από τον τοίχο.

Η συνοδεία είχε φτάσει και σταμάτησε.

Τότε οι Λάμα παρατάχθηκαν σε δυο στίχους.

Στη μέση προχωρούσαν αυτοί που έσερναν τα κλουβιά.

Ένας από τους Λάμα προχώρησε στο γκρίζο τείχος και σε λίγο μια μυστική μεγάλη πύλη άνοιξε στο βράχο, απ' αυτές που τόσες φορές είδαμε στο Θιβέτ.

Και τότε ένα—ένα, τα κλουβιά πλησίαζαν και ή πύλη τα κατόπινε.

Αυτοί που τάσερναν, έδίσταζαν και τραβιόντανε γεμάτοι αγωνία και μόνο τα μαστίγια των Λάμα τους έκαναν να προχωρούν.

Εγύρισα κάτι να πω στην Λύδια, μα αυτό που είδα, με έπαγωσε δολόκληρο: ήμαστε ζωσμένοι. Καμιά σαρανταριά πολεμιστάι απ' αυτούς που φυλάνε τα μοναστήρια μας είχαν πληπιάσει χωρίς να το πάρωμε είδησι: Οι ιθαγενείς μας είχαν προδώσει!

Πριν προφτάσουμε να μεταχειρισθούμε τα όπλα μας, μας έδεσαν κι' έμας μπροστά σ' ένα από τα κλουβιά. Τον Τζαίκινς κι' έμένα. Όσο για την Λύδια, την είχαμε χάσει.

Τώρα, θέλοντας και μή, θα μπαίναμε αναγκαστικά στην περιοχή του σπασμένου κύκλου.

Δεν είστενα στην κόλασι. Όμως από τη στιγμή που διάβηκα την πύλη του γκρίζου τείχους, είστεψα.

Γιατί βρέθηκα σε μια κοιλάδα άπέραντη, που την έξωσαν πανύψηλα βουνά.

Μια κοιλάδα χωρίς θλάστησι, χωρίς χώμα, όλη από τεράστιους όγκους γρανίτη, λες κι' ένας θεός τρελλός έτάραξε τα σπλάχνα της γης, και κρυστάλλωσε την μανία του στο επιφαντικό αυτό τοπίο.

Και στην κοιλάδα αυτή κατ' έκούσαν πλάσματα αλλόκοτα που ήταν μισόγυμνα και σκελετωμένα, που ούρλιαζαν με άναρθρες κραυγές, που περπατούσαν με τα τέσσερα, που περπατούσαν και χειρονομούσαν και πάλευαν με μανία.

Και τα κλουβιά ήταν γεμάτα από τέτοια πλάσματα. Και οι δεμένοι άνθρωποι σ' αυτά τα κλουβιά έκλαιγαν και ούρλιαζαν κι' αυτοί καθώς προσπαθούσαν να έλευθερωθούν.

Καί, ξαφνικά, ή πέτρινη πύλη έκλεισε, και όλοι έμείναμε αχμάλωτοι στην καταραμένη κοιλάδα. Σε λίγο, ο Τζαίκινς κι' εγώ, κατωρθώσαμε να λυθούμε. Το μυστικό του σπα-

σμένου κύκλου το ξέραμε τώρα...

—Ημαστε ανάμεσα σε τρελλούς, σε μυριάδες τρελλούς, σ' όλους τους τρελλούς του Θιβέτ που τους συγκέντρωναν εδώ.

Γιατί ή τρέλλα στο Θιβέτ λογίζεται σαν κάτι το μυστηριώδες και το ιερό, κάτι το άνευρηγο, το πέρα από τ' ανθρώπινα. Κι' όπως ο κύκλος ο δολόκληρος συμβολίζει το λογικό του ανθρώπου, ο κύκλος ο σπασμένος δείχνει το σπάσιμο του λογικού εیرμου...

Και μαζί με τους τρελλούς, στέλνουν στην κοιλάδα αυτήν όλους τους βερυποινίτες, ιερόσυλους, προδότες και αλλόθρησκους. Αυτοί σέρνουν τα κλουβιά. Μια μικρόχρονη διαμονή εδώ κάτω, και τρελλαίνονται κι' αυτοί. Με φρίκη ανακαλύψαμε και αρκετούς λευκούς. Τα μοναστήρια φροντίζουν να στέλνουν λίγες τροφές, ίσα—ίσα να μην πεθαίνουν άμέσως της πείνας οι θλιβεροί κάτοικοι της κοιλάδας, κι' αυτή έινε όλη τους ή φροντίδα.

Ο Τζαίκινς μόλις έκλεισε ή πύλη, άρχισε να σκέπτεται...

—Πιέρ, μου είπε. Ο πατέρας της Λύδιας έφθασε ως εδώ, αλλά κατάφερε να φύγη. Άδύνατο να μη σημείωσε στο σχέδιο το δρόμο της φυγής του.

Ο Τζαίκινς είχε δίκιο. Ναί... Στο πίσω μέρος του ανεδίου κάτι υπήρχε. Άλλά... Άλλά το σχέδιο το είχε ή Λύδια! Δυστυχισμένη μου μικρούλα Λύδια! Η καρδιά μου μάτωνε στη σκέψη της... Στη σκέψη ότι ίσως ήταν άργα για να της πω τα όσα δεν είχα τολμήσει—ο άνόητος—ως τότε να της πω...

Μα το μυαλό του Τζαίκινς δούλευε...

—Άκου, ξανάπε. Έδώ υπάρχει μια παγόδα. Σ' αυτή θα μένουν τίποτε Λάμα, απ' αυτούς που κάνουν τάμα να μη έλθουν ποτέ από εκεί μέσα. Πρέπει να πάμε και να τους πιάσουμε. Αυτόι μπορεί να ξέρουν πως βγαίνει κανείς από δώ.

Στον πηγαμό μας στην παγόδα, μας πήρε το κατόπι ένα μπουλούκι Ρώσων τρελλών. Μας ήταν δύσκολο να τους διώξουμε.

Τέτοια νεκρική σιγή μας άποδέχθηκε, που, στην άρχή, νομίσαμε πως ή παγόδα ήταν άδεια. Μα δεν ήταν. Πλησίασαμε σιγά, και είδαμε τρεις Λάμα που έγύριζαν τους μύλους της προσευχής σε μια μεγάλη αίθουσα μπροστά από ένα έναος παρθένου θεού με πρόσωπο παραμορφωμένο από μια σύσπασι, και που στο βάθος είχε χαρηνμένο τον σπασμένο κύκλο. Ήταν ή μορφή της φωτογραφίας.

Μια τρύπα σαν πηγάδι έχασκε μπροστά, και στα χείλη

στεκόταν δεμένη και φιωμένη ή Λύδια! Στη θέα αυτή, παραμέρησα τις κουρτίες, και χύθηκα σ' έναν από τους Λάμα.

Ο Τζαίκινς, την ίδια στιγμή, έκανε το ίδιο, ενώ οι τρελλοί Ρώσοι παρακολουθούσαν γελώντας χαλά. Ο τρίτος Λάμα έπρόφτασε να σηκώση το μαχαίρι του και να χτυπήση τον Τζαίκινς.

Ο χειροδύναμος όμως συντροφός μου είχε προλάβει να πετάξη τον αντίπαλό του στο πηγάδι, και κατόπιν, αν και πληγωμένος, έδάγκωσε δυνατά το χέρι αυτού που τον είχε χτυπήσει, κάνοντάς τον να πετάξη το μαχαίρι.

Ο δικός μου όμως ήταν εξαίρετικά δυνατός. Μ' είχε ξαπλώσει χάμω, και παρ' όλο που τον είχα πιάσει από το λαιμό, δεν ξέρω τί τροπή θα πάρνε ο άγώνας αν ένας από τους τρελλούς Ρώσους, έρεθισμένος από την πάλη, δεν έσήκωνε ένα βαρύ σκεύος.

Βέβαια, θα μπορούσε να το καταφέρει στο δικό μου το κεφάλι, αλλά φαίνεται τον έτράβηξε το ξυρισμένο κρανίο του Λάμα, κι' έτσι άποφάσισε να του το σπάση.

Μόλις άπαλλάχθηκε από τον δικό μου, έσπευσε εις βοήθειαν του Τζαίκινς, και σε λίγο, κύριοι του πεδίου, έλευθερώναμε την Λύδια, ή όποια μάς διηγόταν ότι φθάσαμε τη στιγμή που έτοιμάζονταν να την πετάξουν σ' εκείνο το πηγάδι.

Εύτυχως, είχε το σχέδιο. Πράγματι, στην άλλη πλευρά υπήρχε ο δρόμος της φυγής ήταν εκείνο το πηγάδι που ένα σπίρτο άναμμένο που πετάξαμε, μας έδειξε πως ήταν ή άποξηραμένη κοίτη ενός ύπόγειου ποταμού. Θάταν βαθύ ως είκοσι μέτρα.

Με τα παραπετάσματα της παγόδας, έφτιάσαμε σκοινί και κατεβήκαμε.

Οι τρελλοί Ρώσοι κατ' αδέναν λόγω έδέχθηκαν να μας ακολουθήσουν. Τους άφήσαμε στην τύχη τους... Σε μια όια, βγαίναμε στο φώς του ήλιου, έξω από το γκρίζο τείχος.

Ξέραμε πια το μυστήριο του σπασμένου κύκλου. Για άνάμνησι, ψιθύρισα στη Λύδια πως στο πρώτο πολιτισμένο μέρος που θα φθάναμε, έσκόπευα να παραγγείλω δυο δολόκληρους κύκλους—δυο δολόχρους κύκλους. Κι' ότι τον έναν άπ' αυτούς, θα τον περνούσα στο δάχτυλό της...

ΠΙΕΡ ΟΡΑΛ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

—Η γυναίκα μου ήταν πριν την πάω, μια χαμένη...

—Φυσικά... Άφού την βρήκες έσύ!...

★

—Δός μου, σε παρακαλώ, πενήντα δραχμές...

—Τι τις θέλεις;...

—Τις θέλω για να δάλω ενέχυρο το ρολόι μου...

—Και τί σου χρειάζονται τότε οι πενήντα;...

—Για να πάρω το ρολόι από τον ρολογά...

γάλα κατάνευρα κλειστά κλουδιά που κυλούσαν επάνω σε χαμηλές ρόδες.

Και ολόενα πλησίαζαν...
— Άκου, Πιέρ!, ψιθύρισε η Λύδια. Νομίζω πως βάταν φρόνιμο να κρυφτούμε κάπου!

Ήταν σωστό. Κρυφτήκαμε πίσω από τις μεγάλες πέτρες, κι' άφησαμε την πομπή να πλησίαση...

Οι Λάμα έφελαν όσο πιο δυνατά μπορούσαν, λες για να καλύψουν άλλες φωνές: φριχτές, άναρθρες κραυγές ΠΟΥ ΕΒΓΑΙΝΑΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ, λες και μέσα έ- κει βρίσκονταν τα ίδια όντα που ούρλιαζαν και πίσω από τον τοίχο.

Ή συνοδεία είχε φτάσει και σταμάτησε.

Τότε οι Λάμα παρατάχθη- καν σε δυο στίχους.

Στη μέση προχωρούσαν αυ- τοί που έσερναν τα κλουβιά.

Ένας από τους Λάμα προ- χώρησε στο γκρίζο τείχος και σε λίγο μια μυστική μεγάλη πύλη άνοιξε στο βράχο, απ' αυτές που τόσες φορές είδαμε στο Θιβέτ.

Και τότε ένα —ένα, τα κλουβιά πλησίαζαν και η πύ- λη τα κατάπινε.

Αυτοί που τάσερναν, εδί- στασαν και τραβιόντανε γεμά- τοι αγωνία, και μόνο τα μα- στίγια των Λάμα τους έκαναν να προχωρούν.

Εγύρισα κάτι να πω στην Λύδια, μα αυτό που είδα, με έπιάσε ολόκληρο: ήμασταν ζω σμένοι. Καμμία σαρανταριά πολέμισται! απ' αυτούς που φυλάνε τα μοναστήρια μας εί- χαν πλησιάσει χωρίς να το πά- ρωμε ελπίσει: Οι Ιθαγενείς μας είχαν προδώσει!

Πριν προφτάσωμε να μετα- χειρισθούμε τα όπλα μας, μας έδεσαν κι' έμας μπροστά σ' έ- να από τα κλουβιά, τον Τζαί- κινς κι' έμένα. Όσο για την Λύδια, την είχαμε χάσει.

Τώρα, θέλοντας και μή, θα μπαίναμε άναγκαστικά στην περιοχή του σπασμένου κύ- κλου.

Δεν είπαμε στην κόλασι. Όμως από τη στιγμή που διά- θεκα την πύλη του γκρίζου τείχους, είπαμε.

Γιατί θρέθηκα σε μια κοι- λάδα άπεραντη, που την έζω- ναν πανύψηλα βουνά.

Μια κοιλάδα χωρίς βλάστη- σι, χωρίς χώμα, όλη από τερά- στιους όγκους γρανίτη, λες κι' ένας θεός τρελλός ετάρα- ξε τα σπλάχνα της γης, και κρυστάλλωσε την μανία του στο έφιαλτικό αυτό τοπίο.

Και στην κοιλάδα αυτή κα- τ'ακούσαν πλάσματα άλλόκοτα που ήταν μισόγυμνα και σκε- λετωμένα, που ούρλιαζαν με άναρθρες κραυγές, που περπα- τούσαν με τα τέσσερα, που τηδούσαν και χειρονομούσαν και πάλευαν με μανία.

Και τα κλουβιά ήταν γεμά- τα από τέτοια πλάσματα. Και οι δεμένοι άνθρωποι σ' αυτά τα κλουβιά έκλαιγαν και ούρ- λιαζαν κι' αυτό καθώς προσ- παθούσαν να ελευθερωθούν.

Και, ξαφνικά, η πέτρινη πύ- λη έκλεισε, και όλοι μείναμε αίχμηλωτοι στην καταραμένη κοιλάδα. Σε λίγο, ο Τζαίκινς κι' εγώ, καταρωθήσαμε να λυ- θούμε. Τό μυστικό του σπα-

σμένου κύκλου τό ξέραμε τώ- ρα...

Ήμασταν ανάμεσα σε τρελ- λούς, σε μυριάδες τρελλούς, σ' όλους τους τρελλούς του Θι- βέτ που τους συγκέντρωναν έ- δω.

Γιατί η τρέλλα στο Θιβέτ λογίζεται σαν κάτι το μυστη- ριώδες και το ιερό, κάτι το άνεξηγτο. το πέρα από τ' ανθρώπινα. Κι' όπως ο κύ- κλος ο ολόκληρος συμβολίζει το λογικό του ανθρώπου, ο κύκλος ο σπασμένος δείχνει το σπάσιμο του λογικού ειρ- μου...

Και μαζί με τους τρελλούς, στέλνουν στην κοιλάδα αυτήν όλους τους βαρυνονίτες, ιερό- σιλους, προδότες και άλλοθ- θησκους. Αυτοί σέρνουν τα κλουβιά. Μια μικρόχρονη δια- μονή έδω κάτω, και τρελλαί- νονται κι' αυτοί. Με φρίκη ανάκαλύψαμε και άρκετους λευ- κούς. Τα μοναστήρια φροντί- ζουν να στέλνουν λίγες τροφές, ίσα — ίσα να μην πεθαίνουν ά- μέσως της πείνας οι θλιβεροί κάτοικοι της κοιλάδας, κι' αυ- τή είνε όλη τους ή φροντίδα.

Ο Τζαίκινς μόλις έκλεισε η πύλη, άρχισε να σκέπτεται...

— Πιέρ, μου είπε. Ο πατέ- ρας της Λύδιας έφθασε ως έ- δω, αλλά κατάφερε να φύγη. Αδύνατο να μη σημειώσε στο σχέδιο το δρόμο της φυγής του.

Ο Τζαίκινς είχε δίκιο. Ναι... Στο πίσω μέρος του σενιδιού κάτι υπήρχε. Αλλά... Αλλά το σχέδιο το είχε η Λύ- δια! Αυστηχημένη μου μι- κρούλα Λύδια! Η καρδιά μου μάτωνε στη σκέψη της... Στη σκέψη ότι ίσως ήταν άργά για να της πω τα όσα δεν είχα τολμήσει — ο άνόητος — ως τότε να της πω...

Μα το μυαλό του Τζαίκινς δούλευε...

— Άκου, ξανάπε. Έδω ύ- πάρχει μια παγόδα. Σ' αυτή θα μένουν τίποτε Λάμα, απ' αυτούς που κάνουν τάμα να μη βγούν ποτέ από εκεί μέσα. Πρέπει να πάμε και να τους πιάσωμε. Αυτοί μπορεί να ξέ- ρουν πως βγαίνει κανείς από δώ.

Στον πηγαμό μας στην πα- γόδα, μας πήρε το κατόπι έ- να μπουλούκι Ρώσων τρελ- λών. Μας ήταν δύσκολο να τους διώξωμε.

Η παγόδα, για να προστα- τεύεται από τις επιδρομές των τρελλών, ήταν ζωσμένη από έ- ναν περίβολο ψηλό. Μια πόρ- τα σιδερόφρακτη τον έπροστά- τευε.

Δεν είχαμε τα όπλα μας, αλλά είχαμε τα φυσίγγιά μας. Τ' άδειαίσαμε και με την δυνα-μίτιδα τινάξαμε την κλειδα- ριά.

Τέτοια νεκρική σιγή μας ύ- ποδέχθηκε, πού, στην άρχή, νομίσαμε πως η παγόδα ήταν άδεια. Μα δεν ήταν. Πλησία-σαμε σιγά, και είδαμε τρεις Λάμα που έγύριζαν τους μύ- λους της προσευχής σε μια μεγάλη αίθουσα μπροστά στο άγαλμα ενός παράξενου θεού με πρόσωπο παραμορφωμένο από μια σύσπασι, και που στο βάθος είχε χαρηνμένο τον σπα- σμένο κύκλο. Ήταν ή μορφή της φωτογραφίας.

Μια τρύπα σαν πηγάδι έ- χασκε μπροστά, και στα χείλη

στεκόταν δεμένη και φιμωμέ- νη ή Λύδια! Στη θέα αυτή, παραμέρισα τις κουρτίνες, και χύθηκα σ' έναν από τους Λά- μα.

Ο Τζαίκινς, την ίδια στι- γμή, έκανε το ίδιο, ενώ οι τρελλοί Ρώσοι παρακολουθού- σαν γελώντας χαλά. Ο τρίτος Λάμα έπρόφτασε να σηκώσει το μαχαίρι του και να χτυπή- ση τον Τζαίκινς.

Ο χειροδύναμος όμως σύν- τροφός μου είχε προλάβει να πετάξη τον αντίπαλό του στο πηγάδι, και κατόπιν, αν και πληγωμένος, έδάγκωσε δυνατά το χέρι αυτού που τον είχε χτυ- πήσει, κάνοντάς τον να πετά- ξη το μαχαίρι.

Ο δικός μου όμως ήταν έ- ξαιρετικά δυνατός. Μ' είχε ξα- πλώσει χάρω, και παρ' όλο που τον είχα πιάσει από το λαιμό, δεν ξέρω τί τροπή θα- παίρνε ο άγώνας αν ένας από τους τρελλούς Ρώσους, έρεθι- σμένος από την πάλη, δεν έ- σήκωνε ένα βαρύ σκεύος.

Βέβαια, θα μπορούσε να το καταφέρει στο δικό μου το κε- φάλι, αλλά φαίνεται τον έτρα- βηξε το ξυρισμένο κρανίο του Λάμα, κι' έτσι αποφάσισε να του το σπάση.

Μόλις άπαλλάχθηκα από τον δικό μου, έσπευσα εις βοή- θειαν του Τζαίκινς, και σε λί- γο, κύριοι του πεδίου, ελευθε- ρώναμε την Λύδια, ή οποία μας διηγόταν ότι φθάσαμε τη στιγμή που ετοιμάζονταν να την πετάξουν σ' εκείνο το πη- γάδι.

Ευτυχώς, είχε το σχέδιο. Πράγματι, στην άλλη πλευρά υπήρχε ο δρόμος της φυγής ήταν εκείνο το πηγάδι που έ- να σπίρτο άναμμένο που πε- τάξαμε, μας έδειξε πως ήταν ή άποξηραμένη κοίτη ενός ύ- πόγειου ποταμού. Θάταν βα- θύ ως είκοσι μέτρα.

Με τα παραπετάσματα της παγόδας, έφτιάσαμε σκοινί και κατεβήκαμε.

Οι τρελλοί Ρώσοι κατ' ού- δένα λόγο έδέχθηκαν να μας άκολουθήσουν. Τους άφήσα- με στην τύχη τους... Σε μια όσα, βγαίναμε στο φως του ήλιου, έξω από το γκρίζο τεί- χος.

Ξέραμε πιά το μυστήριο του σπασμένου κύκλου. Για άνάμνη- σι, ψιθύρισα στη Λύδια πως στο πρώτο πολιτισμένο μέρος που θα φτάναμε, έσκόπευα να παραγγείλω δυο ολόκληρους κύκλους — δυο ολόχρυσους κύ- κλους. Κι' ότι τον έναν απ' αυτούς, θα τον περνούσα στο δάχτυλό της...

ΠΙΕΡ ΟΡΑΛ

ΧΙΟΥΜΟΡ ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

— Η γυναίκα μου ήταν πριν την πάρω, μια χαμένη...
— Φυσικά... Άφού την βρήκες έσύ!...

★
— Δός μου, σε παρακαλώ, πενήντα δραχμές...

— Τι τις θέλεις;...
— Τις θέλω για να δάλω ένέχυρο το ρολόί μου.

— Και τί σου χρειάζονται τότε οι πενήντα;...

— Για να πάρω το ρολόί από τον ρολογά...

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΡΑΜΑ

Μέσα στην άπεραν- τη έρημιά του δάσους της Βουλώνης, κανένας θόρυβος δεν άκουγό-ταν. Το χιόνι έπεφτε αδιάκοπα απ' το πρωί

τυλίγοντας τη γή μ' έναν ολόλευκο μανδύα, που άπλωνόταν σαν σάβανο επάνω σ' όλη την έκτασι, που μπορούσε να περιλάβη το βλέμμα.

Θά έλεγες πως ή ζωή είχε ξαφνικά στα- ματήσει. Τα μεγάλα δένδρα του δρόμου ύ- ψωναν τα λευκοντυμένα κλαδιά τους προς τον ούρανό, σαν γιγαντιαίοι σκελετοί, δί- νοντας έτσι πιο πολύ την έντύπωσι του θανάτου.

Η σιωπή αυτή είχε κάτι το άπαισίο και το τραγικό. Έμοιαζε σαν ένας προ- άγγελος συνθοράς, σαν ένα προμήνυμα τραγωδίας, που έπρόκειτο να ξεσπάση σε λίγο...

Λίγη ώρα πριν από τη δύσι του ήλιου, ένας άνθρωπος διέσχισε αυτή την έρημιά, περπατώντας άργά, σαν κάθε δήμα του να έξαντλούσε όλες τις δυνάμεις του.

Ήταν ψηλός και άρκετά κομψός, όπως θα μπορούσε να αντιληφθή κανείς με την πρώτη ματιά που θα έβριχνε επάνω του. Ένας μεγάλος μανδύας τον έσκέπαζε από το κεφάλι ως τα πόδια.

Πρωτότυπη επανογράφισις του συνεργάτου μας ΣΤΕΛΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

ρών. Κατά το διάστημα αυτό, έχω ιερδ κα- θηκόν να εκτελέσω. Έπειτα, θα είμαι οτη διάθεσί σας.

Το βλέμμα του Πονταλές άστραψε από όργη.

— Μαντεύω πολύ καλά, είπε, πως πρό- κείται να χρησιμοποιήσετε αυτές τις δυο άδρες. Φαντάζεσθε λοιπόν ότι δεν ξέρω τί κρύβετε κάτω από το μανδύα σας; Κρυ- βετε την απόδειξι του έγκλήματος σας, το παιδί της κατασχύνης της άδελφής μου και της οικογενείας μου... Και θέλετε να δρήςτε τον καιρό, για να έμπιστευθήτε κά- που το παιδί αυτό... Αλλά δεν θα σας κα- μω αυτή τη χαρή...

Ο Πονταλές είχε πραγματικά διακρί- νει κάτω από το μανδύα του 'Ιουλιανού ένα μικρό όγκο, που εφούσκωνε το στήθος του προς το άριστερό μέρος και είχε προ- σέξει το ανήσυχο βλέμμα, που ο άνθρω- πος τον όποιον είχε έρθει να προκαλέση έβριχνε κάθε τόσο προς τα εκεί.

— Έχω μαζί μου δυο πιστόλια γε- μάτα, έξηκολούθησε. Διαλέξτε όποιο θέ- λετε. Μπορείτε να με σκοτώσετε. Διαφο- ρητικά, θα σας σκοτώσω εγώ. Αν συμβή- το πρώτο, θα κάμετε το παιδί σας ό,τι νομίζετε καλύτερο: ή μεγάλον άνθρωπο ή κακούργο. Αν όμως πέθαινε...

Ο 'Ιουλιανός τον έκτύπησε με έκφρασι τρόμου.

— Αν πεθάνετε, έξηκολούθησε ο Πον- ταλές, θα μείνη έδω... στο έλεος του Θεού ή του Διαβόλου!

— Δεν έχετε λοιπόν καρδιά μέσα στα στήθη σας;

— Δεν έκαμα ποτέ αυτή την έρώτησι στον εαυτό μου, άπήντησε ο Πονταλές.

— Αν ζητάτε τη ζωή μου, είπε ο 'Ι- ουλιανός, είμαι πρόθυμος να σας την δώσω. Αλλά όρκισθήτε μου ότι θα σεβα- σθήτε τη ζωή του παιδιού μου...

Ο Πονταλές άνεσήκωσε με άδιαφορία τους ώμους.

— Σας είπα να διαλέξετε το ένα απ' αυτά τα πιστόλια, έκαμε.

— Δεν θα μονομαχήσω μαζί σας, τώ- ρα, είπε ο 'Ιουλιανός. Δεν πρέπει να πε- θάνω, γιατί ο θάνατός μου θα προκαλέ- ση τη δυστυχία αυτού του παιδιού...

— Η πρόσφασι είνε θαυμασσία, για να συγκαλύψετε τη δειλία σας, εφώναξε ο Πονταλές, που είχε γίνει κατακόκκινος ά- πό το θυμό του.

Ο 'Ιουλιανός έξηκολούθησε να παρημέ- νη άσπής:

— Κύριε, είπε, είμαι άξιοματικός, ό- πως θα ξέρετε, και έχω παρασημοφορηθή δυο φορές ως τώρα επάνω στο πεδίο της μάχης. Είνε περιττό λοιπόν να μου δίνετε μαθήματα θάρρους.

Ο Άντωνιος είχε έρθει στο διάστημα αυτό κοντά στον 'Ιουλιανό

— Άρνείσθε λοιπόν να μονομαχήσετε; έρώτησε.

— Άρνούμαι.

— Τότε, είσθε άνανδρος και άτιμος!

— Είμαι μόνον πατέρας και ή ζωή μου είνε πολύτιμη για το παιδί μου.

— Δεν μένει τότε παρα να σας έξα- ναγκάσω, είπε ο Πονταλές.

Και με άστραπιαία ταχύτητα, κατέφε- ρε δυο ισχυρότατα ραπίσματα επάνω στο πρόσωπο του 'Ιουλιανού.

Ο άξιοματικός έκλονίσθηκε. Ένας ύ- πόκοφος στεναγμός εξέφυγε από τα χεί- λη του.

Μέσο στην ψυχή του έγιγνόταν μια τρο- μερή πάλη εκείνη τη στιγμή.

Τι έπρεπε να κάμη λοιπόν; Να δεχθή την πρόκλησι ή να άνεχθή την προσβολή; Τα χείλη του έτρεμαν από την αγωνία. Μια στιγμή πρωτίτερα, το πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο. Τώρα έγινε πορφύρε, σαν όλο του το αίμα να είχε άνευθι στο κε- φάλι του.

— Μα την άλήθεια, ή ύπομολή σας είνε άξιοθαύμαστη, είπε ο Άντωνιος, δά- ζοντας τέρμα στις άντικρουόμενες σκέψεις που έθασάνιζαν την ψυχή του άξιοματι- κού.

Ο 'Ιουλιανός έκαμε τότε ένα δήμα προς τα πλάγια, έβγαλε το μανδύα από τους ώμους του και τον άπλωσε επάνω στο χιόνι που έσκέπαζε τη γή. Έπειτα άπέ-

θεσε επάνω σ' αυτόν το δρέφος, που κρατούσε στην αγκαλιά του και το έσκα-
πασε με προσοχή, για να το προφυλάξω
από το κρύο.

Επροχώρησε κατόπιν προς τον αντί-
παλό του.

— Είμαι στις διαταγές σας, κύριε, ε-
πεί.

Και, συγχρόνως, έπηρεε το ένα από τα
δύο πιστόλια που του έτεινε εκείνος.

Ο Αντώνιος υπεχώρησε κατά ξέη θή-
ματα και ο Ιουλιανός έκαμε το ίδιο.

— Δεν είμαι δολοφόνος, κύριε, είπε ο
Πονταλές. Σας προσφέρω μια έντιμη μο-
νομαχία, λυπούμαι μόνο γιατί δεν μπο-
ρώ να καλέσω μάρτυρες, για να παρα-
σταθούν σ' αυτή. Έχετε τις ίδιες πιθανό-
τητες να με σκοτώσετε, όπως έχω κι' εγώ
για να απαλλαγώ από σας. Θα πείσω με
τη σκανδαλή τη στιγμή που το ρολόγι
του πύργου Σαμπόρ θα κτυπήσει πέντε
και ακριβώς στο τέλος του πέμπτου κτυ-
πήματος. Είπατε συμφωνώ;

Ο Ιουλιανός απήντησε με μια κατα-
φωτική κίνηση.

— Είπε πέντε παρά πέντε, εξηκούλου-
θησαν ο Πονταλές. Πιστών όμως το ρολόγι
μου να ηχηθεί ένα ή δυο λεπτά πίσω.
Λοιπόν, ετοιμασθήτε!

Εμείναν και οι δυο σιωπηλοί, κυττά-
ζοντας ο ένας τον άλλο.

Κάποτε και τα πέντε λεπτά μοιάζουν
σαν μια δολοκλήρη αιωνιότητα...

Ξαφνικά, ένας ήχος διέκοψε τη σιωπή.

Το ρολόγι του πύργου του Σαμπόρ εί-
χε αρχίσει να κτυπάει τα πέντε κτυπήμα-
τά του. Θα ένοιμιζε κανείς ότι έμετρούσε
τη ζωή, που απέμενε στους δυο αυτούς αν-
θρώπους...

Ο Πονταλές, μόλις ακούσθηκε το πρώ-
το κτύπημα, έσήκωσε το πιστόλι του και
έσκόπευσε ατάραχος τον αντίπαλό του.

Αλλά ο Ιουλιανός δεν έκαμε καμμία κί-
νηση.

Εκείνη τη στιγμή, το μυαλό του έτρε-
χε στη Μαργαρίτα και το παιδί του...

Με το τελευταίο κτύπημα, ο Αντώνιος
έπιασε τη σκανδαλή.

Ενας ξηρός κρότος ακούσθηκε τότε,
από την έκρηξη του καυλίου. Αλλά το
πιστόλι δεν εξεπυροκρότησε.

Ο κρπός αυτός εξύπνησε τον Ιουλι-
ανό από τη ρεμβή του.

Εκτύπησε τον αντίπαλό του, που έπε-
ρίμενε χωρίς τον θάνατο. Υψώσε τότε το
πιστόλι του και ετοιμάσθηκε να πυροβο-
λήσει.

Αλλά το χέρι του δεν εύρηκε τη δύνα-
μη να το κόψει. Ένα ρίγος διέτρεξε ο-
λόκληρο το σώμα του αξιωματικού και,
ξαφνικά, ο Ιουλιανός έσωσίσθηκε επάνω
στο χιόνι. Μερικές σταγόνες αίματος έτρε-
ξαν από τα χείλη του...

Ο Πονταλές, μ' ένα πήδημα, εύρέθηκε
κοντά του. Έσκυψε άμέσως επάνω από το
σώμα του Ιουλιανού και έσχημάτισε την
έντυπωση ότι ήταν νεκρός.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, έκαμε ο
Αντώνιος. Και όμως το πιστόλι μου δεν
εξεπυροκρότησε.

Θέλοντας τότε να δεχαιωθεί τι είχε συμ-
βεί, άνοιξε το χιτώνιο του αξιωματικού και
έξήτασε το στήθος του.

Μια φωνή φρίκης έξέφυγε άμέσως από
το χείλη του. Το στήθος αυτό έμοιαζε σαν
μια πελώρια ανοικτή πληγή.

Πραγματικά, ο Ιουλιανός είχε τραυμα-
τισθεί σε μια τελευταία μάχη του πολέ-
μου προς την Ιταλία και το τραύμα του
δεν είχε ακόμη θεραπευθεί. Λόγοι όμως έ-
ξαιρετικά σοβαροί, τον είχαν εξαναγκά-
σει να γυρίσει στη Γαλλία, παρά την ά-
πανόρεση των ιατρών του.

Οι είσιες συγκινήσεις εκείνης της η-
μέρας είχαν κάμει τώρα την πληγή του
ν' ανοίξει και πάλι...

Ο άνθρωπος αυτός εινε νεκρός, έ-
πιθύρισε ο Αντώνιος ή και άν εινε ά-
κόμη, θα πεθάνει σε λίγο.

Και άμέσως έσηκώθηκε και έτρεξε προς
το άλογό του, που το είχε αφήσει μερικά
δμήματα πιο πέρα.

Τη στιγμή όμως που έπρόκειτο να πη-
θίσει επάνω σ' αυτό, έστομάχησε.

Από το μυαλό του δεν έπέρασε καθό-

λου ή σκέψις να βοηθήσει τον Ιουλιανό.

Αλλά το παιδί του τούλάχιστον; Δεν
είχε την υποχρέωση να βοηθήσει το δυστυ-
χιμένο αυτό πλάσμα;

Για μια στιγμή, εύρισε το δλέμμα του
προς τον μικρό σκοτεινό δγκο, που έξεχώ-
ριζε επάνω στο χιόνι.

Αλλά άμέσως έπειτα μετάνιωσε.

Το παιδί αυτό ήταν μια ζωντανή δια-
πίστωση της ατιμίας του.

Οχι! Ήταν καλύτερο να το αφήσει
στην τύχη του.

Μ' ένα πήδημα, εύρέθηκε τότε επάνω
στο άλογο του και το έσπηρούνισε με δ-
λη του τη δύναμη. Σε λίγο είχε εξαφ-
νισθεί.

Κανείς διαβάτης δεν άταραξε το σύν-
τομο αυτό δράμα.

Μόνο τα δένδρα, άφωνοι και αλόνοι
θεατάι, είδαν τα πάντα.

Όταν ο Αντώνιος ντε Πονταλές απο-
μακρύνθηκε, το δάσος έπρεσε και πάλι στη
σιωπή του.

Το χιόνι είχε γίνει πιο πυκνό τώρα
και είχε αρχίσει να σκεπάζει σαν ένα όλο-
λευκο σάβανο, τα σώματα του Ιουλιανού
και του παιδιού του.

Σε λίγο, θα το είχε καλύψει έντελώς και
κανείς πια δεν θα μπορούσε να μαντεύσει
τη θέση, στην όποιαν ορισκότανε μερικές
στιγμές πρωτίτερα.

Αλλά ο Ιουλιανός δεν είχε πεθάνει.

Είχε λιποθυμήσει ξαφνικά, τη στιγμή
που έπρόκειτο να πιεί την σκανδαλή
του δπλου του. Οι υπεράνθρωποι κόποι
στούς οποίους είχε υποβλήθει και το άφο-
ρητο κρού της ημέρας εκείνης είχαν έρε-
θίσει την πληγή του και είχαν εξαντλήσει
τις δυνάμεις του.

Τώρα όμως είχε αρχίσει να συνέρχε-
ται.

Και, σε μια στιγμή, άνοιξε τα μάτια
του και έκίνησε τα χέρια του.

Το χιόνι που τον έσκέπαζε από το κε-
φάλι ως τα πόδια, δεν ήταν λευκότερο
από το πρόσωπό του.

Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα ο Ιου-
λιανός έθυμήθηκε τα πάντα.

Εύρισε τότε άνησυχο το δλέμμα προς
το παιδί του.

Μήπως λοιπόν είχε πεθάνει;

Συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του, ο
δυστυχισμένος πατέρας έσύρθηκε προς τα
έκεί και άνοιξε το μεγάλο μανδύα, με τον
όποιο το είχε τυλιγμένο.

Αλλά οχι! Το παιδί του δεν είχε πε-
θάνει. Έκοιμόταν ήσυχα, σαν τίποτε να
μην είχε συμβεί.

Δάκρυα επλήμμύρισαν άμέσως τα μάτια
του Ιουλιανού. Έσήκωσε τα μάτια προς
τον ουρανό και με φωνή, που μόλις άκου-
γόταν, έψιθύρισε:

— Σε ευχαριστώ, Θεέ μου! Αφού οι
δυσωποι εινε τόσο κακοί, εξηκούλησε
σύ τούλάχιστον να προστατεύεις το άθωο
αυτό πλάσμα.

Κατέβαλε τότε μια νέα προσπάθεια,
για να ανασηκωθεί. Αλλά μόλις μπορούσε
να σταθεί στα πόδια του. Ένας δυνατός
πυρετός τον κατέκαιε και ένοιωθε μια
τυρκαία να φλογίζει το στήθος του. Το
σώμα είχε αρχίσει να τρέχει και πάλι τώ-
ρα από την άνοικτη πληγή του, ενώ τρε-
μεροί πόννοι συνεκλούνιζαν το σώμα του.

— Αν μπορούσα να πιώ λίγο νερό,
έπιθύρισε ο Ιουλιανός, θα άνακουφιζόμου-
να λίγο...

Και έκτύπησε προς το μέρος του μικρού
ποταμού, που έρρεε μερικά δμήματα πιο
πέρα.

Επειτα άρχισε να προχωρή προς τα έ-
κεί, πιεζόμενος από τα κλαδιά των δέν-
δρων, για να μην πέση.

Ενας ύγιης άνθρωπος θα έχρειάζτο
μόνον μερικά δευτερόλεπτα για να φθά-
ση ως τον μικρό αυτό ποταμό. Αλλά ο
άδύνατος Ιουλιανός έκαμε περισσότερο α-
πό πέντε λεπτά.

Έσκυψε τότε επάνω στην δχητή, έθρεξε
το πρόσωπό του με παγωμένο νερό και
έφερε μερικές γουλιές ως το στόμα του
μέσα στις παλάμες του.

Αλλά, ξαφνικά, ένιωσε πως ένα μαύ-
ρο σύννεφο έπερνούσε έμπρός από τα μά-
τια του. Τα μυνηγία του άνοιξαν να
κτυπούν με όρμη, ενώ ένα παγωμένο χερι
τον έσφίγγε στο λαιμό.

Ο Ιουλιανός είχε λιποθυμήσει και π
λι. Οι δυνάμεις του τον είχαν έγκαταλ-
ψει ξαφνικά και έκυλησε σιγά μέσα σ
νερό...

Τα κύματα εξακολουθούσαν να τρέχο
κάτω από τη διπλή σειρά των δένδρων
που ήταν ολόλευκα από το χιόνι και έκ
λυψαν για πάντα το σώμα του Ιουλιανού
που δεν έμφανίσθηκε ποτέ πια στην έ-
φάνεια.

Ολόγυρα, το χιόνι έδυνάμυνε όλοένα
Μερικά δμήματα πιο πέρα, το δρέφος
κλαιγε σιγά μέσα στο μανδύα του Ιο-
λιανού.

Και η φωνή του έξέσχιζε την πένθι-
σιωπή του παγερού αυτού δειλινού...

2

ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ ΤΟΥ ΓΑΝΩΤΗ

Είχε σκοτεινιάσει σχεδόν, όταν ένα κ
κρό άμαξάκι έπέρασε κάτω από τη δ
δροστοχία.

Ήταν το δίτροχο του μπάριμπα - Ρ
τάρ, του γανωτή.

Όλη την ημέρα, εύγριζε στα γειτονί-
χωριά, γανώνοντας τα χαλκώματα π
του έδιαν οι χωρικοί και τα δράδια έ
ριζε στο Σταυροδρόμι του Άλσους, ό
είχε μια μικρή καλύδη.

Ο μπάριμπα - Ροτάρ έπαιρνε πάντα μ
σα την κόρη του, τη μικρή Έλιάνα.

Ήταν μόλις τεσσάρων χρόνων και ε
απομεινεί η μοναδική παρηγοριά για τ
άνθρωπο αυτόν. Ένα χρόνο μετά τη γ
νησί της είχε χάσει τη γυναίκα του κ
τώρα ήταν ύποχρεωμένος να την παύρη
αρκώς μαζί του, γιατί δεν είχε κανένα γ
να την έμπιστευθεί.

Το άμαξάκι του μπάριμπα - Ροτάρ
περνούσε τώρα από το μέρος όπου με
κά λεπτά προηγήτερα είχε διαδροματί-
η τραγική σκηνή μεταξύ του Αντων
ντε Πονταλές και του Ιουλιανού Ρεμον
Ξαφνικά, η μικρή Έλιάνα άρχισε ν
κτυπάει τα χέρια της.

— Πατέρα, έφώναξε, κύτταξε εκεί!

Και του έδειξε ένα σκοτεινό δγκο επά-
νω στο χιόνι, που είχε κιόλας μισοσκεπα-
σεί αυτό.

Ο μπάριμπα - Ροτάρ έδιαζόταν να φ
ση στην καλύδη του, για να προφυλά-
την Έλιάνα από το παγερό κρύο και τ
χιόνι.

Γι' αυτό, στην αρχή, δεν έδωκε καμ
προσοχή στις φωνές της κόρης του.

Επειτα όμως, ένιωσε ότι άκουσε έ
μικρό στεναγμό να έρχεται κάτω από
δένδρα.

Έσταμάτησε τότε το γαϊδουράκι τ
και έπήδησε άμέσως κάτω.

Ένα λεπτό αργότερα, ορισκόταν έ
νω από το σκοτεινό αυτό δγκο και έ
πλωνε το μανδύα του Ιουλιανού.

Το πρώτο πράγμα που συνήτησε τ
ήταν ένα πιστόλι. Ήταν ακριβώς το π
στόλι, που είχε πέσει από τα χέρια τ
αξιωματικού, τη στιγμή που έτοιμαζό-
να πυροβολήσει έναντιον του Αντων
ντε Πονταλές.

Ο μπάριμπα - Ροτάρ έσήκωσε το π
στόλι και το εξέτασε. Έφερε ένα αόκ
μο στη λαβή του και ένα μονόγραμμα π
σ' αυτό.

— Το πιστόλι αυτό, έπιθύρισε ο γαν-
τής, θα ανήκει σε κάποιον εύγενή... Δ
μπορώ να ιδώ τώρα τα γράμματα... Α
θα εινε δύσκολο όμως να βρούμε τί
εινε.

Έσκυψε έπειτα και πάλι και τότε
είδε το δρέφος, που ήταν τυλιγμένο με
μανδύα.

Ο γανωτής έδίστασε. Τι έπρεπε
κάμει;

Ήταν τόσο πτωχός, που με μεγάλη
δυσκολία μπορούσε να ανατρέψει τον έ
τό του και την Έλιάνα.

Αλλά πάλι, πως να αφήσει το παιδί
αυτό μέσα στο χιόνι;

Αυτό θα ήταν έγκλημα σχεδόν.

— Ο Θεός έβαλε αυτό το παιδί
στο δρόμο μου, έπιθύρισε. Δεν πρέπει
να το αφήσω να πεθάνει από το κρύο.
Ας το πάρω μαζί μου... και έπειτα
θλέπου
με...

Και άμέσως έσήκωσε το μικρό
αγκαλιά του, άφινοντας το μανδύα σ

θέσι όπου ορισκόταν.

— Ποιος ξέρει; έσέκφθηκε. Ίσως
έθουν να ξαναζητήσουν αυτό το παιδί.
Θα βρούν τότε το μανδύα και θα καταλά-
δουν ότι κάποιος το έπηρεε..

Έτρεξε έπειτα και έφερε το δρέφος στο
άμαξάκι του.

— Ο Θεός μάς το έστειλε, παιδί μου,
είπε στην Έλιάνα.

Και το έβαλε πλάι της μέσα στο άμαξι.

Το κοριτσάκι έφερε τα χέρια του επά-
νω στο προσώπο του δρέφους και το
έχάιδε με τρυφερότητα.

— Ο μπάριμπα - Ροτάρ έκτυπουσε τώρα
το γαϊδουράκι για να ξεκινήσει και έ
πτόταν περιλυτός πόσο δύσκολο θα ήταν
αυτόν να ανατρέψει τα δυο αυτά παι-
διά. Την ίδια στιγμή η Έλιάνα έκτυπα
χαρούμενη το μωρό και παρακολουθούσε
με περιέργεια τους μορφασμούς και τις
κινήσεις του.

Λίγη ώρα αργότερα, το καρροτσάκι
έμπαινε στον περιβόλο της μικρής καλύ-
δας του μπάριμπα - Ροτάρ.

3

Η ΤΙΜΗ ΕΝΟΣ ΑΝΑΝΔΡΟΥ

Ο κ. ντε Πονταλές, ο πατέρας του νέου,
που είχε προκαλέσει σε μονομαχία τον
Ιουλιανό Ρεμοντέ, ήταν ένας από τους
μεγαλύτερους διομηχανούς της Βορείου
Γαλλίας. Είχε άπέραντα νηματουργεία
στη Νορμανδία και μεγάλα καταστήματα
στο Παρίσι, τη Μασσαλία, τη Λυών, το
Μπορντώ και άλλες πόλεις.

Επί τριάντα ολόκληρα χρόνια, είχαν
έργασθεί άκούραστα, για να συγκεντρώ-
σει αυτή την τεραστίη περιουσία. Και,
ξαφνικά, ο πόθος του χρυσού τον κατέ-
λαβε.

Μια μέρα, ανεμίσθηκε στο Χρηματιστή-
ριο.

Στην αρχή, έκέρδιε αρκετά. Αλλά τα
κέρδη αυτά εξαντλήθηκαν σε λίγο και
οι ζημιές άρχισαν πελώριες, συνεχείς, ά-
νεταναθρόντες...

Ολόκληρη η περιουσία του Πονταλές
κατεβροχθίσθη σε λίγο από το Χρηματι-
στήριο.

Και δεν είχε χάσει μόνον αυτή. Η τι-
μή του έκινδυνεε επίσης να καταπον-
ηθεί μέσα στον όλεθρο...

Αλλά εύτυχώς, ένας από μηχανής Θεός
έμφανίσθηκε αυτή τη στιγμή, για να τον
σώσει και να τον βοηθήσει ν' ανορθωθεί.

Ο από μηχανής αυτός θεός ήταν ένας
φίλος του, ο Ανδρέας ντε Σαβερνύ.

Ο Πονταλές και ο Σαβερνύ ήταν φίλοι
από τα μαθητικά θρανία. Αργότερα, ο
ένας έπεδόθη στη διομηχανία, ενώ ο
άλλος έκολούθησε το στρατιωτικό στάδιο.

Κατά την εποχή της καταστροφής του
Πονταλές, ο Σαβερνύ είχε φθάσει στο θα-
βμό του στρατηγού. Και έπρουθυμοποίη-
σε χωρίς καν ο διομήχανος να του το ζη-
τήση, να τον βοηθήσει.

Αλλά, στο βάθος αυτής της ύποστη-
ξης, δεν υπήρχε μόνον η φιλία. Υπήρχε
κάτι πολύ περισσότερο: η άνάμνησις μιάς
θλιβεράς, αλλά και γοητευτικής συγχρό-
νης περιπετειάς.

Όταν ήταν ακόμη ο νέος, ο Ανδρέας
ντε Σαβερνύ είχε λατρεύει μια νέα, τη
Θηρεσία ντε Μπουά - Γκερέ. Έσκεπτόταν
λοιπόν να την ζητήσει σε γάμο από τον
πατέρα της, όταν, ξαφνικά, έμαθε ότι
έκείνη άγαπούσε έναν άλλον και ότι
έμνηστευθεί μαζί του.

Και ο άλλος αυτός ήταν ο Πονταλές.

Σε λίγο, ο διομήχανος την έκαμε σύζυ-
γό του.

Η Θηρεσία δεν έμαθε ποτέ ότι ο Σα-
βερνύ την είχε λατρεύσει.

Επειτα, τα χρόνια έπέρασαν και έ
λωσαν σιγά - σιγά την πληγή του Σα-
βερνύ. Ένυμφεύθηκε και αυτός αργότερα
και έζησε άρετα εύτυχής.

Δεν είχε παύσει όμως ποτέ να σκέπτε-
ται την Θηρεσία, που ήταν η πιο τρυφε-
ρή άνάμνησις της ζωής του.

Πώς λοιπόν θα μπορούσε να αφήσει τον
σύζυγό της να καταστραφεί; Ήταν το
δίο σαν να κατεδίκαζε τη Θηρεσία στις
στερήσεις, στη δυστυχία, στην κατασχί-
νη.

Και ο Σαβερνύ, χωρίς να διστάσει κα-

βόλου, παρέδωσε την περιουσία του στον
Πονταλές. Ήταν δε βέβαιος ότι δεν θα
άργουσε να του την επιστρέψει, γιατί τώ-
ρα το πάθος για το Χρηματιστήριο είχε
πια όριστικά περάσει από το διομήχανο.

Ο Σαβερνύ δεν ήπατήθη, άλλως τε.
Γιατί ο Πονταλές άρχισε σιγά - σιγά να
ανάκτα τη θέση του και να ξαναβρίσκει την
πίστη του μεταξύ του έμπορικού κόσμου...

Αλλά τότε συνέβη κάτι, που κανείς δεν
θα μπορούσε να το περιμένη.

Σε μια οίκονομολογική έφημερίδα, έδη-
μοσιεύθηκε ένα άρθρον, στο όποιον έξε-
φράζοντο άμφιβολίες για την σταθερότητα
των έπιχειρήσεων του Πονταλές και έγι-
ναντο ύπαινηγοί για την προηγούμενη ά-
νάμνησί του στο Χρηματιστήριο.

Το άρθρον το υπέγραψε ένας δημοσιο-
γράφος, ονόματι Ζακελαίν.

Ο άνθρωπος που έφερε αυτό το όνομα
ήταν γνωστός ως δεινός ξιφομάχος και
σκοπευτής.

Οι φίλοι του Πονταλές του υπέδειξαν
ότι δεν έπρεπε να αφήσει χωρίς άπάντησι
αυτή την προσβολή και τον έπεισαν να
στείλει τους μάρτυρές του στον Ζακελαίν.

Και ο διομήχανος έπείσθη στις ύποδει-
ξεις αυτές, μ' όλο που ήταν η πρώτη φορά
που θα έπληγαινε στο πεδίο της τιμής.

Τα πράγματα έκανονίσθηκαν, όπως συμ-
βαίνει σε παρόμοιες περιστάσεις.

Ο Πονταλές όρισε ως μάρτυράς του
τον στρατηγό ντε Σαβερνύ και τον διομή-
χανο Μπριάρ. Από το άλλο μέρος, ο Ζα-
κελαίν υπέδειξε δυο μεσίτες του Χρηματι-
στήριου, τον Σαβανόν και τον Ρωνκούρ.

Το πρωί της ημέρας που όρίσθηκε για
τη μονομαχία, ο Μπριάρ και ο στρατηγός
ντε Σαβερνύ ήλθαν να παραλάβουν με ένα
άμαξι τον Πονταλές.

Έφεραν δυο πιστόλια μέσα σε θήκη και
ο Ιατρός του Σαβερνύ τους συνώδεσε.

Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, ο
Πονταλές δεν έδγαλε ούτε λέξη από το στό-
μα του.

Ενας άπερίγραπτος τρόμος τον είχε
καταλάβει, στη σκέψη ότι σε λίγο θα
ορισκόταν έμπρός σ' έναν τόσο επικίνδυνο
αντίπαλο.

Όταν τέλος έφθασαν στο δάσος του
Σαντιγύ, που είχε όρισθεί για τη μονο-
μαχία, τα γόνατά του έτρεμαν και με μ
γάλη δυσκολία κατάρθωνε να συγκρατηθεί
στα πόδια του.

Ο Σαβερνύ του έψιθύρισε μερικές λέ-
ξεις σιγά, για να τον έναρμόνη.

Αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Ο Πονταλές έπροχωρούσε σαν αυτό-
ματο, χωρίς να βλέπει ούτε να άκούη τί-
ποτε.

Αν τούλάχιστον ο γυιός του ορισκό-
ταν εκείνη τη στιγμή εκεί; Θα μπορούσε
αυτός να αναλάβει την άποκατάστασι της
προσδληθείσης τιμής του δυνάμειτός του.

Αλλά ο Αντώνιος άπουσίαζε στις
Ινδίες και μόλις μετά ένα μήνα θα έ
στρεφε στην Ευρώπη.

Οι μάρτυρες έσυραν τώρα τον Ποντα-
λές ως τη θέση που είχε όρισθεί γι' αυτόν,
γιατί θα ήταν άδύνατο να πάη μόνος του
ως εκεί.

Κατά τη συμφωνία, ο Σαβερνύ θα έκτυ-
πούσε τρία κτυπήματα με τα χέρια του,
για να δώσει στους δυο αντίπαλους το σύν
θημα να πυροβολήσουν.

Αλλά, πριν από το τρίτο κτύπημα, ο
Πονταλές είχε σωριασθεί κάτω.

Ο Ζακελαίν, που είχε στο διάστημα
αυτό ύψώσει το πιστόλι του, το έκατέ-
βασε με ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

Ο Σαβερνύ έτρεξε άμέσως κοντά στον
Πονταλές.

— Δεν καταλαβαίνεις, του έπιθύρισε,
ότι όλο το Παρίσι θα γελάει αύριο μαζί
σου;

— Φοβούμαι, έκαμε ο Πονταλές, με
φωνή που μόλις άκούγονταν.

— Ατιμάζεις τον έαυτό σου και όλη
την οίκονομία σου, έφώναξε ο Σαβερνύ,
που έπροσταθούσε με κόπο να κρύψει την
παραχή του.

Και, συγχρόνως, έδόθησε τον διομήχα-
νο να ανασηκωθεί.

Κρύψε, τούλάχιστον αυτό το φόβο
σου, χάριν της τιμής των μαρτύρων σου,
είπε.

Ο Πονταλές έπροσπάθησε να σιγ-

κρατηθεί.

Αλλά η ταραχή του δεν είχε περάσει.

Έτρεμε ολόκληρος και ήταν εύκολο να
αντιληφθεί κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός
δεν θα ύψωνε ποτέ το πιστόλι, για να
σκοπεύσει και να πυροβολήσει.

Ο Ζακελαίν εύγρισε τότε προς τους
μάρτυρες και είπε:

— Κύριοι, εινε περιττό να συνεχισθεί
περισσότερο αυτή η κωμωδία. Εγώ τού-
λάχιστον δεν έπιθυμώ να γελοιοποιηθώ.

Δεν μπορώ να μονομαχήσω με ένα άνθ
ρωπον, που εινε μισοπεθαμένος από τον τ
ρόμο του. Μήπως θέλει κανείς από σας να
πάρη τη θέση του;

Ο Σαβερνύ έκαμε τότε ένα δήμα προς
το μέρος του.

— Κύριε, είπε, υπήρξα σε όλη μου τη
ζωή φίλος του Πονταλές και νομίζω ότι ή
έμπορική τιμιότης του εινε ανώτερη από
κάθε ύποψία

ΧΑΪΔΩ

& ΦΩΤΟΣ

Ήταν γνωστό σ' όλο τὸ Σούλι τὸ τραγικό γεγονός πού ἐξέσπασε τὸν Φῶτο ἀρματωλὸ Τζαβέλλα μὲ τὴν βεργολυγερὴ συγχωριανή του Χαΐδω.

Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρὸ, κ' ὅλο τὸ χωριὸ τῶχε σούσουρο...

Γι' αὐτό, ὅταν μιὰ μέρα ἡ Μόσχω, ἡ μάνα τοῦ Φώτου, εἶδε τὸν γιὸν της νὰ μπαίνει στὸ πατρικὸ σπίτι μαζί μὲ τὴν ἀγαπημένην του, σταυροκοπήθηκε κατὰ πληκτην.

— Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά! Τί εἶνε τοῦτο πάλι!, ψιθύρισε.

Μὰ ὁ Φῶτος ὤρμησε καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ στοργή, καθισχυζόντάς την:

— Μάνα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ χαρὰ πού ἔκανε τὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπό του ν' ἀκτινοβολῇ. Σοῦ φέρνω μιὰν ἀδελφούλα...

— Μιὰν ἀδελφούλα!.., ἐπενέσασε μὲ ἀπορία ἡ Μόσχω.

— Μητέρα, τῆς ἐξήγησε ὁ Φῶτος. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἐρχόμαστε ἀπ' τὴν ἐκκλησιά... Ὁ παπᾶς μᾶς εὐλόγησε...

— Ἀληδὴ; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ Μόσχω.

— Μὰς ἔνωσε γιὰ πάντα μὲ τὸ μυστήριο τῆς «ἀδελφοποιήσεως». Ἡ Χαΐδω εἶνε ἡ «ἀδελφοποιήτριά» μου, ἡ ἀδελφή καὶ συντροφισμός τῆς ζωῆς μου... Μαζί θὰ πολεμήσουμε τοὺς τυράννους, μάνα, καὶ μαζί θὰ νὰ θγαίνουμε στὶς ρούγες τοῦ χωριοῦ χωρὶς κανέναν πιά νὰ μᾶς παρεγγῇ.

— Ἀληδὴ; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ Μόσχω.

— Μὰς ἔνωσε γιὰ πάντα μὲ τὸ μυστήριο τῆς «ἀδελφοποιήσεως». Ἡ Χαΐδω εἶνε ἡ «ἀδελφοποιήτριά» μου, ἡ ἀδελφή καὶ συντροφισμός τῆς ζωῆς μου... Μαζί θὰ πολεμήσουμε τοὺς τυράννους, μάνα, καὶ μαζί θὰ νὰ θγαίνουμε στὶς ρούγες τοῦ χωριοῦ χωρὶς κανέναν πιά νὰ μᾶς παρεγγῇ.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Τζαβέλλας ἦταν παντρεμένος... Γι' αὐτὸ ἡ κατάληξις τῆς Μόσχως ἀποκορυφώθηκε στὸ ἀκουσμα τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ νέου.

— Καὶ ἡ γυναίκα σου, Φῶτο; ρώτησε δειλά.

— Ἡ γυναίκα μου... ψιθύρισε ὁ ἡλιοκαμμένος ἀγωνιστής. Ἡ γυναίκα μου εἶνε γυναίκα μου, μάνα. Μπορεῖ νὰνε καλὴ γιὰ νὰ μοῦ φτιάχνει παιδιὰ καὶ νὰ στρώνει τὸ τραπέζι καὶ τὸ κρεβάτι... Μὰ ἡ Χαΐδω μοῦ χρειάζεται γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴ σβελτσύνη της, γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴ γνώσις της...

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, γιέ μου.

— Ἀλλά;

— Ἡ γυναίκα σου τί θὰ πῇ;.. πῶς θὰ τὸ δεχτῇ αὐτό;.. Μπορεῖ καὶ νά...

— Μάνα, σταμάτα καὶ ἀρχίζεις νὰ θλαστήμας... Τὴν φιλία καὶ τὴν ἀδελφότητα καὶ μιὰ θρησκεία καὶ κανέναν θεὸς δὲν τὴν ἀπαγόρευσε. Ἡ Χαΐδω θὰ ζήσει...

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, γιέ μου.

— Ἀλλά;

— Ἡ γυναίκα σου τί θὰ πῇ;.. πῶς θὰ τὸ δεχτῇ αὐτό;.. Μπορεῖ καὶ νά...

— Μάνα, σταμάτα καὶ ἀρχίζεις νὰ θλαστήμας... Τὴν φιλία καὶ τὴν ἀδελφότητα καὶ μιὰ θρησκεία καὶ κανέναν θεὸς δὲν τὴν ἀπαγόρευσε. Ἡ Χαΐδω θὰ ζήσει...

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, γιέ μου.

— Ἀλλά;

— Ἡ γυναίκα σου τί θὰ πῇ;.. πῶς θὰ τὸ δεχτῇ αὐτό;.. Μπορεῖ καὶ νά...

μαζί μας, καὶ θὰ τὴν ἀγαπάμε ὅλοι σὰν ἀδελφούλα μας... Ἡ Χαΐδω μοῦ χρειάζεται, μάνα. Ἡ Χαΐδω ὁμορφαίνει τὴ ζωὴ καὶ γλυκαίνει τὸ θάνατο... Κοντὰ τῆς πολεμῶ σὰν λιοντάρι καὶ κοντὰ τῆς δὲν φοβάμαι τὸ δόλι... Ἐλα, κοινήσου τώρα, νὰ στρώσεις τὸ μεγάλο τὸ τραπέζι, νὰ σφάξης τὴν προβατίνια καὶ νὰ ἀνοίξεις τὸ γιαννιῶτικο κρασί... Ἀπόψε κάναμε μιὰν ἀδελφούλα... Ἀπόψε θ' ἀνάψω γλέντι τρικουβερτο, καὶ θὰ καὶ τὸ πελεκουδι... Μάνα, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω καὶ δὸς μας κ' ἐσὺ τὴν εὐχή σου.

Τρία κεφάλια ἐσμίξαν φιλώντας τῶνα τ' ἄλλο. Τὰ μάτια θάλωσαν ἀπ' τὴ συγκίνησι... Καὶ κάθε κακὴ σκέψις ἐπέταξε μα' κρυά...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῶν Τζαβέλλων ἐσχάσε ὁ κόσμος.

Καὶ στὸ τρελλὸ πανηγύρι πού ἐστήσαν κάτω ἀπὸ τὴς λευκὲς τῆς αὐλῆς, ἡ Χαΐδω, πρώτη καὶ καλλίτερη, ἔσερνε τὸ χορὸ καὶ τραγουδοῦσε. Κι' ἀκολουθοῦσαν, γελᾶστοι καὶ χαρούμενοι ὁ Φῶτος, ἡ γυναίκα του, ὁ Λάμπρος Τζαβέλλας, ὁ πατέρας του, ἡ Μόσχω κ' ὅλο τὸ συγγενολό...

Οἱ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Ὡστόσο, εἶνε γεγονός ὅτι ὁ Φῶτος δὲν εἶχε ψυχολογήσει καλὰ τὰ αἰσθήματά του. Ἡ ἐκτίμησις του γιὰ τὴν Χαΐδω κ' ἡ τρυφερὴ συμπάθεια πού ἐνοιῶθε γι' αὐτήν, ἐπήγαζαν ἀπὸ κάποια θαυτέρη ἀφορμή...

Γιὰ τὸ ἀγνὸς ἀδελφικός δεσμός πού τοὺς ἔνωσε ἀπέπνευσε κάποιο ἀδιόρατο ἐρωτικό ἀρώμα...

— Χαΐδω, τὴν ρώτησε μιὰ μέρα πού τραβοῦσαν μαζί γιὰ τὰ λημέρια τοῦ Ζα' λόγγου. Θάθελα νάξερα τί νοιώθεις ἀκριβὸς γιὰ μένα...

— Θὰ πεθάνω ἂν σ' εὕρισκε ποτὲ καὶ νένα ἐχθρικό δόλι...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ γενναία Σουλιώτοπούλα μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ὁ Φῶτος ταραχθῆκε. Μιὰ τέτοια ἀπάντησι, γεμάτη ἀπὸ τόσο μεγάλες ἐννοίες, δὲν τὴν περίμενε.

— Ὡστε, Χαΐδω, μ' ἀγαπᾶς... ἐτραύλισε.

— Αὐτὸ θάπρεπε νὰ τὸ ξέρης ἀπὸ καὶ ρό, Φῶτο... καὶ νὰ μὴ ζητᾶς νὰ τὸ μάθης τώρα...

Τὰ μάτια τῆς καρφώθηκαν ἐπίμονα στὰ δικά του. Ὑστερὰ, ἀνέμιξε μὲ χάρη τὰ πλοῦσια λυτὰ μαλλιά τῆς, ὥρθωσε τὸ μικρὸ, ἀδύνατο μὲ καλοδωμένο κορμί τῆς καὶ τοῦ ἐτεινε τὰ χεῖλη...

Ἐνα φλογερὸ φίλ ἦταν ἡ ἐπισφράγις τῶν τρυφερόλογων πού ἀντάλλαξαν.

Πόσο ὀραία εἶνε ἡ ζωὴ, ψιθύρισε ὁ ἡρωικός Τζαβέλλας...

— Καὶ νὰ μὴν ξέρη κανεὶς πόσο θὰ ζήσει, συμπληρώσε ἡ Χαΐδω.

Ὑστερὰ, συνέχισαν σιωπηλοὶ τὸ δρόμους...

Ἡ Χαΐδω τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή...

Ἔτσι, οἱ δυὸ ἡρωικοὶ νέοι ἐξοῦσαν μαζί τὴ ζωὴ τους, πολεμώντας ὁ ἕνας πλὴν τοῦ ἄλλου μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμή καὶ μὲ μιὰ σκέψι μόνον: νὰ ἐλευθερώσουν τὸν τόπο τους.

Τὸ δημοτικὸ τραγούδι ἀπαθανάτισε τὴν θρυλικὴ αὐτὴν ἀνδρεία τους στὸς ποτακᾶς στίχους:

Ἄς ἔρθουν πόλεμο νὰ ἴδουν, τῶν Σουλιωτῶν (ντοφεία, νὰ ἴδουν τοῦ Φώτου τὸ σπαθί, τοῦ Κίτσου τὸ (ντοφεί, τ' ἄρματα τῶν Σουλιωτισσῶν, τῆς ἐρασιματίας (Χαΐδω).

Ἡ ΘΕΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὅσο κ' ἂν ἀγαπιόνταν τρελλὰ οἱ δυὸ νέοι, καμμιὰ κηλίδα δὲν ἦρθε ν' ἀμαυρώσῃ τὴν ἀγνότητα τῶν σχέσεών τους. Τὸ τρυφερὸ εἰδυλλίό τους πλεκτόταν ὁλοένα καὶ στενότερο, μέσα στὰ πλαίσια ὅμως ἐνὸς ἀδόλου ρωμαντισμοῦ.

Ἡ Χαΐδω ἦταν γιὰ τὸν Φῶτο ἕνα σὺν ὅλοιο ὁμορφιάς καὶ ἀνδρείας... Τὰ δεκάχρω χτᾶ χρόνια τῆς ἐσφύζαν ἀπὸ ζωὴ καὶ εἶχε ἕνα ἀντρίκιο θάρρος πού προκαλοῦσε τὴν ἐκπληξή.

Ἐνα τέτοιο πλᾶσμα, ὥραϊο, χαριτωμένο, ἀτρόμητο καὶ σοφὸ μαζί, δὲν ἦταν κάτι πού μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ κοιμημένος πόθος...

Ἐπιννοῦσε ὅμως ὅλη τὴν αἰσθαντικότητα καὶ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς πού ἦταν κρυμμένη μέν' στὴν σφύρηλατὴν μὲν' ἀπ' τὸν διαρκὴ ἀγῶνα ὑπαρξί ἐνὸς πολεμιστοῦ...

Ἡ Χαΐδω γιὰ τὸν Φῶτο ἦταν μιὰ θεὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀγάπης. Χρυσὴ καρδιά γιὰ τοὺς δικούς της, θηριό ἀδάμαστε...

γιὰ τοὺς ἐχθρούς... Γι' αὐτὸ τὴν ἐλάτρευε καὶ τὴν σεβόταν... Μὰ τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μ' ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ τόπου.

Ὅταν δὲν ἐπολεμοῦσε, ἐμψύχωνε μὲ τὰ σοφὰ λόγια τῆς ὁλοῦς καὶ τοὺς ἐγμένους θάρρος. Κι' ὅταν ριχνόταν στὴ μάχη, τοῦ παρέσπευε ὁλοῦς μαζί της. Ἦταν σίφονας, ἀστραπὴ, παντοῦ προλάβαινε, πᾶν τοῦ βοηθοῦσε. Ἀπ' τὴ μιὰ ντάπια στὴ ἄλλη. Ἀπ' τὸν ἕνα προμαχῶνα στὸν ἄλλον.

— Θάνατος κ' ὄχι σκλαδιά, ἦσαν τὰ περίφημα λόγια τῆς πού ἠλέκτριζαν, ἀνὰ πτέρωναν, παρέσπυραν.

Ἡ ΧΑΪΔΩ ΠΛΕΝΕΙ ΤΙΣ ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Ἡ Χαΐδω ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸν Φῶτο. Καὶ μποροῦσε καὶ τὴ ζωὴ της νὰ δώσει γι' αὐτὸν ἂν χρειαζόταν.

Μιὰ μέρα, τὸ ἀρματωλικὸ σῶμα τοῦ Τζαβέλλα ξεκίνησε γιὰ μιὰ δύσκολη ἐπιστολή. Τέσσερες ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ Σούλι, εἶχαν στρατοπεδεύσει πολυάριθμοι Τουρκαλβανοί. Εἶχαν τὴν πρόθεσι νὰ γυπῇσιν τὸ Σούλι.

Ὅταν τὰ παλληκάρια τοῦ Τζαβέλλα φτασαν στὸ ἐχθρικό στρατόπεδο, ἐδέχθησαν μιὰν ἀπρόοπτη ἐπίθεσι. Μιὰ φοινικὴ μάχη ἐπηκολούθησε τότε. Λυσσασμένα, ἐμείλικτη.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Φῶτος πληγώθηκε σὴν.

Κόψτε μου γρήγορα τὸ κεφάλι, πατέρα, ἐφώνασε ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, νὰ μὴν πέσω ζωντανὸς σὰ χέρια τους.

Δὲν νικιοῦνται ἐτσι εὐκόλα τὰ παλληκάρια! ἐφώνασε τρελλὰ ἀπὸ ἀγωνία ἡ Χαΐδω στὴ σκέψι ὅτι ὁ πολυαγαπημένος της θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνει.

Καὶ ἀψηφώντας κάθε κίνδυνο, ὥρμησε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρὸς κ' ἄρπασε τὴν ἀγκαλιά τῆς τὸν λαβωμένο Φῶτο.

— Ἐλάτε γύρω του, κύκλο ὅλοι σας ἐφώνασε στὰ παλληκάρια του.

Καὶ μὲ τὸν ἡρωικὸ αὐτὸν τρόπο, πολλὰ μὲντας σῶμα μὲ σῶμα, οἱ Σουλιῶτες μπόρεσαν νὰ μεταφέρουν σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὸν πληγμένο ἀρχηγό τους, ἐνῶ ἡ Χαΐδω ἐσκούβε ἐπάνω του μὲ στοργή, νὰ τὸν πλύνῃ τὴς πληγές — γιὰτί ἦταν καὶ ἡ σοκόμα περίφημη — καὶ νὰ τὸν περιποιήθῃ.

Ὅταν ἡ Χαΐδω ἔμαθε τὸ δυσάρεστο νῆο, ἐγένε θηριό ἀνήμερο. Ἐφόρεσε τὴν πολεμικὴ στολή της, ἐξόστῃκε τ' ἄρματα τῆς καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῶν Τζαβέλλων.

— Μόσχω, μάνα μου!, ἐφώνασε στὴ μητέρα τοῦ Φώτου. Μὰς ἔκλεψαν τὰ παλληκάρια μας... Μὴ στέκεις ὅλο λεπτὸ. Τὸ Σούλι πρέπει νὰ σηκωθῇ δὲν τὸ πῆδι. καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀλῆ γιὰ τὴν σιμὴν προδοσία του.

— Χαΐδω μου, παιδί μου, ποῖο τρομερὸ κακὸ ἦρθε νὰ μοῦ γνωρίσῃς!.. ἐφέλιξε ἡ μητέρα τοῦ Φώτου.

Δόθηκαν οἱ ἐξηγήσεις, καταστρώθηκε τὸ σχέδιο ἐπιθέσεως, καὶ χωρὶς συγκινήσεις καὶ ὑπερησιμούς, χωρὶς κλέματα καὶ λιποψυχίες, οἱ δυὸ ἀτρόμητες Σουλιώτισσες ἀνήγγειλαν τὴν ἀπόφασί τους στοὺς συγχωριανούς των.

— Ὅα πατήσουμε τὸ Γιάννενα νὰ λευτερώσουμε τοὺς ἀρχηγούς μας!

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας τὸ Σούλι ὅλο ἀρματωθῆκε καὶ ἀδίασε τὸ χωριό. Σὰν αἰετοὶ ἀπλοισμένοι οἱ θρυλικοὶ πολεμιστὰι τοῦ Σουλιοῦ, σκαρφάλασαν στὰ γύρω θούνα κ' ἀχωρήθηκαν.

Μὰ τὰ Γιάννενα δὲν μποροῦσαν νὰ πέσουν σὲ μιὰ μέρα. Τὰ ἔξωσαν τότε ἀπὸ παντοῦ. Κι' ἄρχισαν τὸν περίφημο κλεφτοπόλεμό τους...

ἘΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ

Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ κορφοβούνια, μέσα στὴν ὑπάρουτοκαπνισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου, ἡ Χαΐδω πῆρε τὸ πρῶτο ἐρωτικό μῆνυμα ἀπ' τὸν φυλακισμένο Φῶτο. Ἦρθε καὶ τῆς τῶπερε ἡ ἴδια ἡ Μόσχω, γιὰτί σ' αὐτὴν τὸ εἶχε στείλει, ἀπὸ σεβασμό, ὁ Φῶτος μ' ἕνα Σουλιώτικὸ πούχε δραπετεύσει ἀπ' τὴς φυλακές.

Τὴς κλῆσε μνηστὴς ἀκριβῶς στὸ γράμμα τοῦ ὁ καλὸς της, δὲν διασώθηκε ἀπ' τὴν ἴστορία. Μὰ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ὁ ἀδιάψευστος αὐτὸς λαϊκὸς ἱστορικός, νὰ τὴ μᾶς ἔχει περὶσώσει. Ἐγραψε, ὁ Φῶτος στὴ μάνα του ἀπὸ τὴ φυλακή:

Μάνα, πολλὰ σὲ προσκυνῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὸ σπέρμα καὶ τὴν ψυχήν σου.

Τὸν πόλεμο μὴν πάψετε τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα ἀσπύ νὰ βγᾶ ἀπ' τὴ φυλακή νάρθη κ' ἐγὼ (μαζί σας).

Τρελλὰ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς ἡ αἰσθηματικῆς

Ἀλῆς καὶ πληροφορήθηκε τὴν διαγωγή τῶν Σουλιωτῶν, ἐγένε ἐξω φρενῶν.

— Ὅα τοὺς ἐξοντώσω!, ὥρμησε.

Ἐπειδὴ ὁμως ἦξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε εὐκόλα νὰ τοὺς νικήσῃ, σφί' ὀστηκε ἕνα δόλο. Ἀρχισε νὰ προετοιμάζῃ στρατό, ἐνῶ συγχρόνως διέδιδε ὅτι θὰ ἔξεστράτευε κατὰ τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Προσκάλεσε μέγιστα καὶ τοὺς Σουλιῶτες νὰ πῇσιν μέρος κ' αὐτοὶ στὸν πόλεμο.

Οἱ Σουλιῶτες χωρὶς διαταγὴν, τοῦστειλαν 70 ἀπὸ τὰ διαλεκτότερα παλληκάρια τους, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Λάμπρο Τζαβέλλα.

Ὁ Φῶτος ἦταν κ' αὐτὸς μαζί, διοικητὴς μιᾶς διμοιρίας.

Μὰ ὁ Ἀλῆς ἐφέρθηκε ὑποῦλα. Τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ ὑποκριτικὸν θαυμασμό. Καὶ γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὰ κατὰ τὸν γένος, διέταξε νὰ γίνουν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ Σουλιωτῶν καὶ Τουρκαλβανῶν.

Οἱ Σουλιῶτες ἐπέταξαν ἀνύπατοι τ' ἄρματα τους κ' ἄρχισαν ν' ἀγωνίζονται. Τότε οἱ αἰμοδρόμοι τύραννος ἔκαμε νόημα στοὺς στρατιώτες του νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ἀνίκανα ν' ἀμυνθῶν τὰ γενναῖα παλληκάρια τοῦ Τζαβέλλα πιάστηκαν σὰν παντικοὶ στὴ φάκα... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀλῆ τοὺς ἔδεσαν πισθάγκωνα καὶ τοὺς ἔριξαν στὰ σκοτεινὰ μπουντρούμια τοῦ πύργου.

Μαζί τοὺς ἦταν κ' ὁ γενναῖος Φῶτος μὲ τὸν πατέρα του Λάμπρο Τζαβέλλα...

ΑΓΩΝΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Ὅταν ἡ Χαΐδω ἔμαθε τὸ δυσάρεστο νῆο, ἐγένε θηριό ἀνήμερο. Ἐφόρεσε τὴν πολεμικὴ στολή της, ἐξόστῃκε τ' ἄρματα τῆς καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῶν Τζαβέλλων.

— Μόσχω, μάνα μου!, ἐφώνασε στὴ μητέρα τοῦ Φώτου. Μὰς ἔκλεψαν τὰ παλληκάρια μας... Μὴ στέκεις ὅλο λεπτὸ. Τὸ Σούλι πρέπει νὰ σηκωθῇ δὲν τὸ πῆδι. καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀλῆ γιὰ τὴν σιμὴν προδοσία του.

— Χαΐδω μου, παιδί μου, ποῖο τρομερὸ κακὸ ἦρθε νὰ μοῦ γνωρίσῃς!.. ἐφέλιξε ἡ μητέρα τοῦ Φώτου.

Δόθηκαν οἱ ἐξηγήσεις, καταστρώθηκε τὸ σχέδιο ἐπιθέσεως, καὶ χωρὶς συγκινήσεις καὶ ὑπερησιμούς, χωρὶς κλέματα καὶ λιποψυχίες, οἱ δυὸ ἀτρόμητες Σουλιώτισσες ἀνήγγειλαν τὴν ἀπόφασί τους στοὺς συγχωριανούς των.

— Ὅα πατήσουμε τὸ Γιάννενα νὰ λευτερώσουμε τοὺς ἀρχηγούς μας!

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας τὸ Σούλι ὅλο ἀρματωθῆκε καὶ ἀδίασε τὸ χωριό. Σὰν αἰετοὶ ἀπλοισμένοι οἱ θρυλικοὶ πολεμιστὰι τοῦ Σουλιοῦ, σκαρφάλασαν στὰ γύρω θούνα κ' ἀχωρήθηκαν.

Μὰ τὰ Γιάννενα δὲν μποροῦσαν νὰ πέσουν σὲ μιὰ μέρα. Τὰ ἔξωσαν τότε ἀπὸ παντοῦ. Κι' ἄρχισαν τὸν περίφημο κλεφτοπόλεμό τους...

ἘΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ

Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ κορφοβούνια, μέσα στὴν ὑπάρουτοκαπνισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου, ἡ Χαΐδω πῆρε τὸ πρῶτο ἐρωτικό μῆνυμα ἀπ' τὸν φυλακισμένο Φῶτο. Ἦρθε καὶ τῆς τῶπερε ἡ ἴδια ἡ Μόσχω, γιὰτί σ' αὐτὴν τὸ εἶχε στείλει, ἀπὸ σεβασμό, ὁ Φῶτος μ' ἕνα Σουλιώτικὸ πούχε δραπετεύσει ἀπ' τὴς φυλακές.

Τὴς κλῆσε μνηστὴς ἀκριβῶς στὸ γράμμα τοῦ ὁ καλὸς της, δὲν διασώθηκε ἀπ' τὴν ἴστορία. Μὰ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ὁ ἀδιάψευστος αὐτὸς λαϊκὸς ἱστορικός, νὰ τὴ μᾶς ἔχει περὶσώσει. Ἐγραψε, ὁ Φῶτος στὴ μάνα του ἀπὸ τὴ φυλακή:

Μάνα, πολλὰ σὲ προσκυνῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὸ σπέρμα καὶ τὴν ψυχήν σου.

Τὸν πόλεμο μὴν πάψετε τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα ἀσπύ νὰ βγᾶ ἀπ' τὴ φυλακή νάρθη κ' ἐγὼ (μαζί σας).

Τρελλὰ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς ἡ αἰσθηματικῆς

κὴ Χαΐδω ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Τὰ δάκρυα δὲν πρέπουν στοὺς ἀντρείους, ὅταν βελιάζουσιν. Μὰ ὅταν χαίρυνται, φανερώνουν τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ πού κρύβει πάντα ἡ ἐπιφανειακὴ σκληρότητα καὶ τὸ πολεμικὸ μῆνος τους.

— Χαΐδω, κλαῖς; ἀπόρησε ἡ Μόσχω.

Ἡ ἡρωικὴ Σουλιωτοπούλα τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά. Ὑστερὰ, σκουπίζοντας διαστικὰ τὰ δάκρυά της, τῆς εἶπε περὶ φανῆ:

— Μάνα, κλαῖω γιὰτί ζοῦνε τὰ παλληκάρια μας. Ἄν ἐπέβαιναν, μόνο τότε τὸ κλάμμα μου θάταν ντροπή...

ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ...

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Ἀλῆς ἐξήγησε αὐτοῦ τὸν πόλεμο. Ἐκάλισε τὸν Λάμπρο Τζαβέλλα ἀπ' τὴ φυλακή καὶ τοῦ ἐπρότεινε:

— Ἄν πείσης τοὺς δικούς σου νὰ παραδοθῶν, θὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερία.

— Μπράβο, γιὰτί ὄχι; ὑποκρίθηκε ὁ Λάμπρος.

Μὰ, μόλις δρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς Σουλιῶτες ὁ Λάμπρος, τοὺς ὥρμησε νὰ μὴν δεχτοῦν συνθηκολογήσῃ καμμιὰ καὶ νὰ πολεμήσουν μέχρι θανάτου...

— Καὶ τὰ φυλακισμένα παλληκάρια μας; ρώτησαν.

— Ἄς πεθάνουν ὅπως κ' ἐμεῖς.

— Κι' ὁ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μιά συγκινητική ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό φαγητό είχε τελειώσει και οι άντρες έπεσαν στο σαλονάκι του παινιδιού.

Ο γιατρός Χάρρις άφησε το σαλονάκι στη διάθεση των χαρτοπαικτών και έπεσε στο μεγάλο πράσινο σαλόνι, όπου ήταν συγκεντρωμένες οι γυναίκες. Εκείνη τη στιγμή κάποιο σοβαρό θέμα φαίνεται πως άσχολούσε εκείνο, το άρρωστο μπουκέτο από ξανθά και καστανά κεφαλάκια, από αιθέριες σιλουέτες ντυμένες σύμφωνα με την τελευταία μόδα. Συζητούσαν για κάποιο θλιβερό περιστατικό, για μια νέα που έτέλειωσε τη ζωή της σ' ένα έλβετικό σανατόριο.

Ο γιατρός έπλησίασε και μη ξέροντας το θέμα της συζητήσεως, είπε γελώντας πειρακτικά:

—Με ποιδν πάλι άσχολεται το μυρωμένο αυτό μπουκέτο;

—Με κάποιαν, γιατρέ μου, αλλά όχι για να κουτομπολέψωμε, απήντησε η οικοδέσποινα. Μιλούσαμε για την δυστυχισμένη Τζούλια και το θλιβερό της τέλος.

Τό μέτωπο του γιατρού έζάρωσε ξαφνικά. Τά χείλη του έμασσησαν τό τσιγάρο, κατόπιν τά δάχτυλά του τό πήραν νευρικά τό έεαφάνισαν μέσα σ' ένα βαθύ μπρούτζινο τασάκι.

Οι γυναίκες τόν κύτταξαν

με περιέργεια.

—Μήπως ξέρετε την ιστορία της Τζούλιας; έρώτησε δειλά μια νεαρά δεσποινίς.

—Η άρρώστεια και ο θάνατός της ήταν μυστήριο για όλους, έφίθυσε μια δεύτερη κοπέλλα.

—Και όμως ήταν πάντα τόσο εύθυμη, τόσο ζωηρή! παρετήρησε μια τρίτη.

Ακολουθούσε μια σύντομη, αλλά καταθλιπτική σιγή. Τέλος, η οικοδέσποινα, βλέποντας τό γιατρό πάντα σκεπτικό, είπε σιγά:

—Ο γιατρός κάτι θα ξέρη απ' αυτήν την ιστορία. Και θα θελήση δέξαι να Ικανοποιηση την περιέργειά μας.

—Ναί, κάτι ξέρω, είπε τέλος ο γιατρός, στεναζοντας. Είπε, όπως είπατε, πολύ θλίβερη ιστορία.

—Πήτε μας, λοιπόν, τί ξέρετε; Τήν κυτούσατε έσεις; ήταν ήταν εδώ; Δεν μπορεί, κρτί θα σας είπα! έφάναξαν σχεδόν όλες μαζί οι γυναίκες. Μη μας βασανίζετε, λοιπόν, πήτε μας την ιστορία της.

—Ισως δεν πρέπει να μιλήσω. Άλλ' αφού επιμένετε... Άλλωστε ο θάνατός κατέγραψε κι' αυτή την ιστορία στα αρχεία του παρελθόντος και έξ άλλου δεν έχω πολλά πράγματα να σας πώ. Είπε τόσο σύντομη η ιστορία της...

Ο γιατρός άναψε ένα κανούργιο τσιγάρο κι' εξακολούθησε:

—Έδώ και λίγα χρόνια, η Τζούλια ήταν ακόμη ένα τυφερώτατο πλάσματάκι δεκα-

επτά χρονών, όταν έγνωρίσε κάποιον... έναν κοσμικό τύπο καμμία σαρανταριά χρονών. Ήταν από τους τύπους που άρέσουν υπερβολικά στις γυναίκες, τουλάχιστον τις σημερινές. Έτσι, χωρίς να τό θέλη, ενέπνευσε ένα τρελλό και απελπισμένο αίσθημα στο τυφερό εκείνο μπουμπουκι που μόλις τότε άνοιγε τά πέταλά του στον ήλιο και στη ζωή.

Μια μέρα, τό είδωλο του τρελλού αυτού αίσθηματος έδέχθηκε ξαφνικά μιάν έρωτική έξομολόγησι. Του ήρθε σάν κεραυνός, γιατί ποτέ του δεν έπείρμενε ένα τέτοιο πράγμα. και αν έορνε πίσω του τη φήμη του κατακτητού; ν' αγαπηθή από ένα κοριτσάκι και μάλιστα κατ'ά τέτοιον τρόπο! Και, όπως καταλαβαίνετε, απέκρουσε τό αίσθημα.

Επειδή ήταν πολύ γνωστός της οικογενείας και είχε όλο τό βάρος, έπηρεε τη μικρή στά γόνάτα του, όπως την έπαιρνε λίγα χρόνια πριν, όταν ακόμη ήταν μικρό κορίτσι με κοντά καλτσάκια, την έχάιδε στα μαλλιά, την έμάλωσε, της έπε χίλια δυο πράγματα για να την κάνει να ξεχάση τό παράλογο εκείνο αίσθημα. Και σχεδόν τό κατόρθωσε.

Μα μάλλον ένομιζε πως τό κατόρθωσε. Γιατί σέ λίγο τά πράγματα έπληραν τόν φοβερό δρόμο που κατέληξε στον θλιβερόν επίλογο που ξέρετε. Τρελλά έρωτευμένη η Τζούλια έκλεισε μέσα της τόν πόνο και τό αποτέλεσμα δεν άργησε να φανή. Έχασε τό χρώμα της, τήν όρεξη, τό γέλιο.

Ο άκούσιος δράστης δλης αυτής της κατασάσεως ήταν σάν τρελλός. Δεν ήξερε τί να κάνει, πως να φερθή. Τό δίλημμα ήταν τρομερό, αλλά στο τέλος έπηρεε μιάν απόφασι:

Τά είπε όλα στους γονείς της Τζούλιας, προσθέτοντας ότι με κανέναν τρόπο δεν θα δέχονταν να την κάνει γυναίκα του, γιατί η διαφορά της ηλικίας ήταν τεραστία και οι παραιτήσεις του παρελθόντος δεν του επέτρεπαν ν' αναλάβη μιά τέτοιαν εύθυνη. Τέλος, αποφασίστηκε να κάνει η Τζούλια ένα ταξίδι με τους δικούς της.

Τό ταξίδι έγινε, αλλά στην επιστροφή η κατάσταση της Τζούλιας είχε πολύ χειροτερεύσει. Είχε προσδληθή άσχημα και από τους δυο πνεύμονες. Μόνο ένα θούμα θα μπορούσε να την σώση, αλλά τέτοιου είδους θαύματα δεν γίνονται πιά στην εποχή μας.

Τήν ένοσηλευσα κάμποσον καιρό, έκαμα άπεγνωσμένες προσπάθειες για να σταματήσω τό κακό, αλλά δεν μπόρεσα. Τότε συμβούλευσα τους γονείς της να την πανε σ' ένα σανατόριο, όχι βέβαια με την έλπίδα πως θα μπορούσε να γίνει καλά, αλλά τουλάχιστον να μην ιδούν τό θλιβερό της τέλος.

Ευτυχώς που μ' άκουσαν. Τό δυστυχισμένο πλάσμα έξησέ ακόμη μερικά χρόνια, αλλά δεν έμεινε απ' τά δόντια του Χάρου. Έσθωσε σάν ένας άναλαφρός ήχος κάποιας άτέλειωτης συμφωνίας...

Και ο ήρωας της θλιβερής αυτής ιστορίας, έρώτησε μ' ευδιαφέρον η οικοδέσποινα.

—Ημουν έγώ... απήντησε σάν λχά ο γιατρός.

Ν. ΚΑΤΣΑΜΠΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 34)

Τό άλλο πρωί, έτινάχθη από την άγκαλιά του Μπερνάρ, τη στιγμή που ο Ζαν-Μαρί έμπαινε μέσα στο δωμάτιο.

—Είπε ένας υπέρτοχος, ο οποίος έβλεπε στον Μπερνάρ, είχατε ύποσχεθή ότι θα γαίναμε σήμερα στην σπηλιάς 'Αγίας Άννης. Η κυρία θα εύχαριστήη πολύ αν έμαζι μας...

—Σε λίγη ώρα θα έχω γει, απήντησε η Μύριαμ.

—Τότε θα πάμε μόνοι. Έκαμε ο μικρός, δγαινόν από τό δωμάτιο.

—Φεύγετε, Μύριαμ; έρωσε σέ λίγο ο Μπερνάρ.

—Ναί, Μπερνάρ.

—Μπορεί να καρφώση νελς μια πεταλούδα έπάνω ένα χαρτί, άλλ' όχι και συγκρατήση μια γυναίκα με εκείνος, τινάζόμενος τό κρεβάτι.

—Δεν τό θέλετε αυτό; έρωσε η Μύριαμ.

—Είπε αλήθεια πως δεν λω να σας κρατήσω, έκαμε Μπερνάρ. Μπορείτε όμως να μείνετε μερικες ήμερες ακόμη. Όχι, Μπερνάρ, δεν θα ήμω ούτε μια στιγμή. Άκούστε μήπως ότι θέλω φύγω, γιατί τό τρελλό ένστικτό μου με σπρώχνει προς νούργιες περιπέτειες. Και μως όχι. Αυτή τη φορά, είδεβα ότι βρήκα την εύτη στην άγκαλιά σου και θα μρούσα να μείνω όχι μόνον ρικες ήμερες, αλλά για πάντα. Γι' αυτό ακριβώς θέλω να γω. Άν μείνω μια μέρα ή μη, δεν θα μπουρέσω να ποτέ πιά. Και η ζωή μου, έγινόταν μαρτυρική, γιατί νυχτα αυτή που έπεράσα μσου με έκαμε ν' αντίληφθώ, δεν αξίζει τίποτε πια για να. Θέλησε μόνο να με τώσης. Και τό τρελλό πού μου μ' έκανε να δεχθώ πρόμα αυτή την ταπεινώσι.

Μπερνάρ, η άγάπη η πραγματική... ή μοναδική... έσαναγνζει και πάλι μέσα στην καρδιά μου. Άλλά καταλαβαίνω πως είναι άργα πιά.

Έκατέβασε τό κεφάλι και έλεπε σέ λίγο:

—Ας χωρίσωμε σάν φίλοι. Είπε καλύτερα έρωσε. Έχεις βρή την ήρεμία σου. Τί θα έρχόμουν έγώ κάμω μέσα στη ζωή σου;

Ο Μπερνάρ δεν έκαμε καμία κίνηση για να την συγκρατή και, σέ λίγη ώρα, η Μύριαμ έφευγε από τό Σαιν-Μαρί. Άλλά τώρα η άγάπη για τις περιπέτειες είχε θάψει για πάντα. Ήξερε πως δεν είχε τίποτε να ζητή σ' αυτές...

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΑΡΠ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η έρωτευμένη γυναίκα έλνε σκλάβο, πού σκλαδώνε τον κύριο της.

Μεταξύ ενός τομηνρού ενός λεπτού τους τράπουλες λεπτή γυναίκα θα έκλεξε πρώτα.

Στον έρωτα αν δεν έχρη κανείς άμέσως δεν έχει ποτέ.

ΤΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΜΑΡ

ΙΠΠΙΟΤΗΣ ΠΙΕΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΗΣΙΩΣ

1ον

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Η σιωπή της νύχτας είχε άπλωθή έπάνω στην πόλη του Όλερόν.

Ξαφνικά, τό κρόταλο του νυκτοφύλακος άντήχησε μέσα στο σκοτάδι και η φωνή του άκούστηκε, δυνατή και διαπεραστική, σέ λίγο.

Η φωνή αυτή άνήγγελλε στους άγαθούς κατοίκους της πόλεως ότι η ώρα ήταν δέκα, ότι ο άνεμος έφυσούσε με μανία, ότι μεγάλη τρικυμία είχε ξεσπάσει στη θάλασσα και ότι υπήρχε φόβος να χιονίση εκείνο τό βράδυ.

Επρόσθετε ακόμη ότι ήσυχία έπικρατούσε σ' όλη την πόλι και ότι συνεπώς όλοι μπουρούσαν να κοιμηθούν, βέβαιοι πως κανείς δεν θάρχόταν να τους ένοχλήση.

Άλλά, μόλις έσθυσαν και τά τελευταία λόγια του νυκτοφύλακος, ένας τρομερός θόρυβος άκούσθηκε προς τό μέρος της πόλης του Ταλμών.

Ένας όμιλος ιππέων είχε είσοομήσει ξαφνικά μέσα στην πόλι και διευθυνόνταν με ταχύτητα άστρατη, τώρα, προς τό μέρος της παραλίας.

Οι ιππείς ήταν έξη και έφορούσαν πολυτελείς στολές εύπατριδών. Ο δαρύς όπλισμός τους έφανερωνε πως ο νυχτερινός αυτός καλπασμός δεν έγινόταν για άπλόν περιπάτο.

Θα ήθελαν άσφαλώς να μην άναγνωρισθούν, γιατί, έκτός από τά πλατύγυρα καπέλλα των, έφορούσαν όλοι στο πρόσωπο μαύρες μάσκες από βελούδο.

Η συνοδεία έπέρασε έμπρός από τόν νυκτοφύλακα, τη στιγμή ακριβώς που έσβυναν στο στόμα του τά τελευταία λόγια, με τά όποια καθυσόχεζε τους κατοίκους του Όλερόν.

Άλλ' οι άγνωστοι δεν του έδωσαν τόν καιρό να φωνάξη. Δύο απ' αυτούς τόν άσπασαν μέσα στα στίβαρά τους χείρια, του έφίμωσαν τό στόμα και τόν έπέταξαν στην άνοιχτή πόρτα ενός σπιτιού, αφού πρώτα τόν έβύλιξαν μέσα σ' έναν μανδύο.

Επειτα έπληραν τό άναμμένο φανάρι του και έσυνέχισαν τό δρόμο τους.

Τήν ίδια στιγμή, μια μεγάλη δασκα έμπαινε μέσα στον μικρό όδο του Όλερόν. Έπάνω στην πλώρη της υπήρχε ένα κόκκινο φανάρι, που ένα χέρι τό έκινούσε έλλοτε δεξιά και έλλοτε άριστερά, σάν να άντλάσσε μυστηριώδη σήματα με κάποιον άνθρωπο, που θα έπρεπε να βρίσκεται στην προκυμιά.

Και, πραγματικά, εκείνος που θα έπρόσσεχε καλύτερα θα έβλεπε να βγαίνουν κάθε τόσο πολύχρωμες λάμψεις από τά παράθυρα ενός μοναχικού σπιτιού, που βρίσκονταν στην άκρη της παραλίας.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν προς την παραλία.

Δύο άλλοι κατέβηκαν από τά άλοά τους, τά έδεσαν στα κάγκελλα της πόρτας ενός σπιτιού και προχώρησαν προς την προκυμιά, όπου είχε προεγγίσει τώρα η βάρκα.

Τό πλήρωμα της ήταν ώπλισμένο από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Δύο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν προς την παραλία.

Δύο άλλοι κατέβηκαν από τά άλοά τους, τά έδεσαν στα κάγκελλα της πόρτας ενός σπιτιού και προχώρησαν προς την προκυμιά, όπου είχε προεγγίσει τώρα η βάρκα.

Τό πλήρωμα της ήταν ώπλισμένο από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Δύο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

—Τό ξέρω, είπε ο γιατρός.
—Και δέχεσθε να μας έξυπηρετήσετε;
—Δέχομαι.
—Εμπιστεύομαι στα λόγια σας. Κάμετε τό καθήκον σας και μπουρείτε να είσθε βέβαιος ότι η τύχη σας έχει έξασφαλισθή από αυτή τη στιγμή.

Ο γιατρός έκαμε μια νέα υπόκλησι.
Ο ναυτικός είπε τότε:

—Πηγαίνετε σ' αυτό τό σπίτι, που τό βλέπετε φωτισμένο και κυττάξτε αν όλα έχουν γίνει όπως πρέπει. Θα έλθω σέ λίγο να σας συναντήσω...

Οι δυο άνδρες έχαιρέτησαν και άκολούθησαν την υπόδειξι του.

Όταν έφθασαν έμπρός σ' αυτό τό σπίτι, η πόρτα άνοιξε άμέσως σάν να τους έπείρμεναν.

Τό σπίτι αυτό ήταν πολύ άπλο στην έμφάνισι του.

Ο έπισκέπτης όμως που θα έμπαινε μέσα, έβλεπε άμέσως ότι τό έσωτερικό του ήταν τελείως διαφορετικό από τό άπλο και έντελώς κινό παρουνιστικό του.

Η διαίρεσις του είχε γίνει με τέτοιον τρόπο, ώστε κανείς θόρυβος να μην άκούγεται απ' έξω και η επίπλωσις του ήταν έξαιρετικά πολυτελής. Ήταν χτισμένο στην άκρη της προκυμιάς, μακριά από όλα τά άλλα και κανείς δεν ήξερε πόσοι ήσαν οι ένοικοί του. Γι' αυτό ενέπνεε έναν άνεξιγήτο φόβο στους κατοίκους του Όλερόν.

Τήν ήμερα έμενε πάντα κλειστό. Άλλά, πολλές φορές τη νύχτα, έδελπαν να φωτίζονται τά παράθυρά του. Και οι άργιοπορημένοι διαδότες έτρεχαν τότε ν' άπομακρυνθούν απ' αυτά, ενώ οι γυναίκες έκαναν τό σταυρό τους και έκρυβαν τό πρόσωπό τους, σάν να έφοβόντο μήπως άντικρύσουν κάποιο άπαίσιο θέαμα.

Όστόσο, κανείς δεν θα μπουρούσε να πη σέ τί ώφειλετο ο μυστηριώδης αυτός φόβος.

Η πόρτα του σπιτιού αυτού άνοιγόταν με ένα ελατήριο και έξανάκλεινε κατόπιν μόνη της. Γι' αυτό, οι δυο έπισκέπται δεν άντίκρυσαν κανέναν όταν έμπη-

σαν στην πόρτα.

Οι δυο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν προς την παραλία.

Δύο άλλοι κατέβηκαν από τά άλοά τους, τά έδεσαν στα κάγκελλα της πόρτας ενός σπιτιού και προχώρησαν προς την προκυμιά, όπου είχε προεγγίσει τώρα η βάρκα.

Τό πλήρωμα της ήταν ώπλισμένο από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Δύο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν προς την παραλία.

Δύο άλλοι κατέβηκαν από τά άλοά τους, τά έδεσαν στα κάγκελλα της πόρτας ενός σπιτιού και προχώρησαν προς την προκυμιά, όπου είχε προεγγίσει τώρα η βάρκα.

Τό πλήρωμα της ήταν ώπλισμένο από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Δύο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν προς την παραλία.

Δύο άλλοι κατέβηκαν από τά άλοά τους, τά έδεσαν στα κάγκελλα της πόρτας ενός σπιτιού και προχώρησαν προς την προκυμιά, όπου είχε προεγγίσει τώρα η βάρκα.

Τό πλήρωμα της ήταν ώπλισμένο από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Δύο άνδρες έπήδησαν άμέσως απ' αυτήν και ήρθαν κοντά σ' εκείνους που είχαν ξεπεζέψει.

—Εφέρατε τό γιατρό; έρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ο γιατρός είναι ο κύριος, απήντησε ο ένας από τους δυο ιππείς δείχνοντας τόν σύντροφό του. Δέχεται όλους τους όρους μας.

—Είπε αλήθεια, γιατρέ; έρώτησε ο ναυτικός που είχε μιλήσει και πρώττερα.

—Ο γιατρός έκαμε μια υπόκλησι.

—Θα κάμω ό,τι μου ζητήσετε, απήντησε.

—Καλά τότε, είπε ο ναυτικός. Σκεφθήτε όμως ότι μπουρεί να σας ζητήσωμε πολλά και ότι τίποτε δεν είναι δυνατόν να σας άπαλλάξη από την εκπλήρωσι της ύποσχεσεως που μας έδώσατε.

Οι ιππείς της μικρής συνοδείας έστάθηκαν σέ μικρή άπόσταση από τό σπι-

τι αυτό.

Τότε, εκείνος που έκρατούσε τό φανάρι τό έσήκωσε δύο φορές έπάνω από τό κεφάλι του.

Τό ίδιο σύνθημα έπανελήθη από τη βάρκα και από τά παράθυρα του μοναχικού σπιτιού.

Τέσσερις από τους ιππείς έσυραν άμέσως τά πιστόλια τους και ήρθαν να σταθούν στη διασταύρωσι των δυο δρόμων, που ώδηγούσαν

σαν μέσα.

Διέσχισαν τότε έναν μεγάλο διάδρομο και βρέθηκαν εμπρός σε μία πέτρινη σκάλα. Ένα παχύ και μαλακό χαλί έσκέπαζε τον διάδρομο και τη σκάλα και δεν άφινε τον θόρυβο των δημάτων να ακούγεται. Σ' ένα κοίλωμα του τοίχου βρισκόταν μια λυχνία, που έριχνε ένα άμυδρο φως γύρω.

Οι δύο άνδρες ανέβηκαν επάνω. Όταν έφθασαν στο πρώτο πάτωμα, δ' ευπατρίδης που συνώδεσε το γιατρό έσπρωξε μια μικρή πόρτα, ανασήκωσε ένα βαρύ παραπέτασμα και ώδηγησε τον σύντροφό του σ' ένα είδος προθαλάμου, που τ' α μοναδικά του έπιπλα ήταν μερικά δροῦνα καθίσματα.

Διέσχισαν έπειτα πολλά διαμερίσματα, που ήταν όλα έπιπλωμένα με εξαιρετική πολυτέλεια και με μοναδικό γούστο.

Τέλος έφθασαν σ' έναν κοιτώνα, που φαινόταν έτοιμος για να δεχθῇ κάποιον άσθενή.

Μια μεγάλη φωτιά έκαιγε στο τζάκι και έσκόπιζε μιαν ευχάριστη θερμότητα σ' όλο το δωμάτιο.

Οι λυχνίες που έκαιγαν μέσα σ' αυτό ήταν σκεπασμένες με ένα είδος άμψας ζούρη, έτσι που το φως τους να μην κουράζι το μάτι.

Έπάνω σ' ένα τραπέζι, υπήρχαν πολλά φαλιδιά, διαφόρων σχημάτων και χειρουργικά εργαλεία σαν να έπρόκειτο να γίνη ιατρική επέμβασις.

Κυττάζετε, γιατρέ, είπε δ' ευπατρίδης, μήπως σ' ας χρειασθῇ και τίποτε άλλο.

Ο γιατρός εξήτασε τὰ πράγματα που υπήρχαν επάνω στο τραπέζι.

— Όχι, είπε έπειτα. Δεν λείπει απολύτως τίποτε. Ίσως όμως χρειασθῶ δοηλό...

— Μην ανησυχῆτε γι' αυτό. Τὸ έχω προβλέψει. Αν παρουσιασθῇ τέτοια ανάγκη, δεν ἔχετε παρά να μ' ας τὸ πῆτε καὶ ὁ βοηθός σας θὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως... Έπιθυμῆτε τίποτε άλλο;

— Όχι, κύριε.

— Τότε θὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ σ' ας ἀφῶ. Τὸ πρόσωπό με τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ ἀσχοληθῇ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐσθῇ. Σ' ας παρακαλῶ μόνον, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, νὰ μὴν βγῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Ο' ευπατρίδης εἰς αὐτὴν ἔπειτα καὶ ἔφυγε.

Ο' γιατρός εἶχε ἀπομείνει μόνος. Ἐπεριμένε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ κανένα θόρυβο. Προχώρησε τότε πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου υπήρχαν τὰ φάρμακα καὶ τὰ εργαλεία καὶ, ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἔδωκε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ ἀνέμιξε μετὰ ἄλλα.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὸ νὰ γίνῃ, εἶπε σιγὰ. Δὲν πᾶστέ να διςτάζω περισσότερο. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἕνας ἑλαφρὸς θόρυβος ἀκούσθηκε ἐξ ἀπὸ τοῦ δωματίου.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ναυτικός, μετὸν ὁποῖον εἶχε μιλήσει στὴν προκουμαία πρωτῆρα, ἀνασήκωσε τὸ παραπέτασμα καὶ μῆκε μέσα.

Τέσσερις ἄλλοι ναυτικοὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν, σπῆκονοντας ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο μιὰ γυναίκα, πού ἦταν τυλιγμένη με βαρεὰ σκεπτάσματα, ἐπειδὴ τὸ κρῦο ἐξῶ ἦταν πολὺ δυνατό.

Ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, πού μόλις διακρίνονταν κάτω ἀπὸ τὸν πέπλο πού τὴν ἐσκέπαζε, ἐνοιώθη κανεὶς ἀέσως ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ μικρῆς ἡλικίας. Πλούσια δόξανθα υαλλία ἐπέφταν στοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος της.

Ἐφαινόταν σάν νὰ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της.

Κάμμιὰ πνοὴ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο στόμα της, πού ἔφινε νὰ διαφάνεται μιὰ διτλή σειρά ἀπὸ δόλευκα δόντια.

Οἱ τέσσερις ναῦτες ἀπέθεσαν τὸ φορεῖο ἐπάνω στὸ χαλὶ πού ἐσκέπαζε τὸ πάτωμα καὶ κατόπιν ἔφυγαν χωρὶς νὰ ποῦν ὅτὼ λέξι. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω τους.

Τότε ὁ ναυτικός, πού εἶχε ἀπομείνει

μέσα στὸ δωμάτιο καὶ πού ἐφαινόταν νὰ διατάσῃ τοὺς ἄλλους, ἀνασήκωσε τὴ νέα ἀπὸ τὸ φορεῖο καὶ τὴν ἐποθέθησε ἐπάνω στὸ κρεβάτι με μεγάλη προσοχή.

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν γιατρό:

— Λοιπόν; ἔκαμε.

— Κοιμάται, ἀπήντησε ἐκείνος.

— Ὁ ὕπνος της δὲν ἀρεῖται λοιπὸν σὲ λιποθυμία;

— Καθόλου, εἶπε ὁ γιατρός. Ἐσεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέριτε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Γιατὶ ἔσεῖς φυσικὰ θὰ πρέπει νὰ τῆς ἐδώσατε τὸ ποτὸ πού τὴν ἀπεκοίμισε. Ὁ ναυτικός ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Όχι ἐγώ, εἶπε. Αὐτὸ ἐγινε δταν ἔλειπα... Ἄν μὲ τὸ ἔλεγαν, δὲν θὰ τὸ ἐπείρεπα... Μήπως διατρέχει κανέναν κίνδυνο;

— Μην ἀνησυχῆτε, ἀπήντησε ὁ γιατρός. Ἡ δόσις ἦταν δέδωκα πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἐχετε φίλους ἀφωσιωμένους, πού ἔξερουν νὰ προλαμῇ νουν τὶς ἐπιθυμίες σας. Γιατὶ φαντάζομαι δέδωκα ὅτι δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ γνωσθοῦν ἀπὸ κανέναν δὲν πρὸκειται νὰ συμβοῦν ἀπὸ μὲν... Ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς νέας...

— Ὡστε τὸ παιδί θὰ γεννηθῇ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ληθάργου της;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ δὲν διατρέχει κανέναν κίνδυνο;

— Όχι. Πρέπει ὅμως νὰ περιορίσατε τὸν ζήλο τῶν φίλων σας, γιατί ἐνὰ παρόμοιο πείραμα θὰ μποροῦσε νὰ ἀποβῇ βαρναπφόρο... Ἐσεῖς μόνον μπορεῖτε νὰ ξέρετε ἀν μετὰ τῶν ὑπάρχουν μερικοί, πού θὰ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν σὺν χρόνως καὶ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί... Μερικὲς σταγόνες ἀκόμη ἀπὸ τὸ ποτὸ πού τῆς ἔδωσαν καὶ ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσει...

Ἐπηκολούθησε μιὰ μακρὰ σιωπὴ μετὰ ξὺ τὸν δὺο ἀνδρῶν.

Τέλος, ὁ ναυτικός εἶπε:

— Κύριε, νομίζω ὅτι ἔχω με λίγη ὥρα καιρὸ στὴν διάθεσί σας. Θὰ ἤθελα νὰ σ' ας ἐξηγήθω...

— Θὰ σ' ας ἀκούσω εὐχαρίστως, διέκοψε ὁ γιατρός. Σ' ας προειδοποιῶ μόνον ὅτι με κανέναν τρόπο δὲν πρὸκειται νὰ γίνω συνένοχος σ' ας δ' τι πρὸκειται νὰ κάμετε. Με ἐκάλεσαν γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου ὡς γιατροῦ σὲ μιὰ γυναίκα, πού ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ. Τὸ καθήκον μου αὐτὸ θὰ τὸ ἐκπληρώσω. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον δρίσκουμαι ἐδῶ, κανένα ἔγκλημα δὲν θὰ διαπραχθῇ ἐναντίον αὐτῆς τῆς νέας. Ὁσον ἀφορᾷ τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῇ, ἂν ὁ πατέρας του τὸ ἐγκαταλείψῃ, θὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ καὶ θὰ τὸ τοποθετήσω σὲ μέρος ἀσφαλές. Αὐτὰ εἶχα νὰ σ' ας πῶ, κύριε. Καὶ τώρα, ἀφοῦ σ' ας ἔκαμα νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι δὲν θὰ ἐγινόμενα ποτὲ συνένοχος σ' ας, εἰμαι πρόθυμος νὰ ἀκούσω τὶς ἐκμυστηρεύσεις σας...

— Δὲν ἔχω πιά νὰ πῶ τίποτε, ἔκαμε με ὠρηνισμένο ὕφος ὁ ναυτικός.

— Ὅπως θέλετε, κύριε, εἶπε ὁ γιατρός. Νομίζω ὅτι ἀρκετῶς μιστὴ ὥρα τοῦ λάχιστον ἀπὸ τὴν στιγμή πού τοκετοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, θὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ σ' ας ἀφηγηθῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία, πού ἔχει μετὰ πόσῃς ὁμοιότητά μετὰ δὲν συμβαίνει νουν ἐδῶ.

Ο' ναυτικός ἐκάγχασε.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἱστορίες σας, εἶπε.

— Ὡ! Σ' ας δέβαιω, ἔκαμε ὁ γιατρός, ὅτι προτοῦ περάσουν πέντε λεπτὰ θὰ ἔχετε ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἱστορία, πού πρὸκειται νὰ σ' ας ἀφηγηθῶ. Γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἀληθινὴ...

— Μιλήστε, τέλος πάντων, εἶπε ὁ ναυτικός κουνώντας με νευρικότητα τὸ χέρι.

2

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

Τὸ θέαμα τῶν δὺο αὐτῶν ἀνδρῶν, πού ἐκρυβαν τὰ πρόσωπά τους κάτω ἀπὸ προσκευπίδες καὶ ἐμιλοῦσαν κοντὰ στὸ προσκεφάλι μίας νέας, πού εἶναι τὴν ἐντύπωσι νεκρῆς εἶχε κατὰ τὸ ἀπαίσιο καὶ τὸ τραγικὸ καὶ θὰ ἐπρόκαλεσε ἕνα ρίγος σ' ἐκείνον πού θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ.

— Κύριε, εἶπε ὁ γιατρός, με ἤπιον τὸ νῶ, δὲν πρὸκειται νὰ σ' ας ἀπασχολήσω πολὺ. Ἡ ἱστορία μου εἶναι πολὺ κοινὴ. Εἶναι ἡ

ἱστορία μίας νέας, πού ἐξαπατήθηκε ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, στὸν ὁποῖον εἶχε χαρίσει τὴ καρδιά της. Τὰ πράγματα αὐτὰ γίνονται πολὺ συχνά... Ἐκείνη πού κάνει τὴν ἱστορία μου νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὶς ἄλλες εἶναι ἀφωσιώσις αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ ἀτίμια καὶ ἡ φανδρία τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον εἶχε ἀγαπᾶσει...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἔκαμε ὁ ναυτικός με ἀπειλητικὴν φωνή.

— Ὁ γιατρός ξανάειπε ἀτάραχος τὰ τεταῖα λόγια του.

— Μήπως σ' ας ἐνδιαφέρει τώρα ἡ ἱστορία μου; ἐρώτησε ἔπειτα.

— Δὲν ξέρω ἂν με ἐνδιαφέρῃ, ἀπήντησε ὁ ἄλλος, δὲν ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ τὴν κοῦσω.

— Συνεχίζω, τότε.

— Κάποτε συνέβη τὸ ἐξῆς: Ἐνας νεοκατεδιόκετο ἀπὸ μιὰ στρατιωτικὴ περίοδος καί, μετὰ τὴν ἀλήθεια, δρισκόταν σὲ τὴν ἀσχηλὴ θέσι. Ἐφερε δὺο τραύματα ἀσφαίρες καὶ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μικρὸ κομμάτι μόνον ἀπὸ τὸ ξίφος του. Αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγὲς του καὶ ἐνοθε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ.

Λίγη ὥρα πρωτῆρα, εἶχε σκοτᾶσει τὸ ἀπὸ ἐκείνους πού τὸν κατεδίωκαν καὶ ἐτραυματίσιν ἕναν ἄλλον. Ἀλλὰ, παρ' αὐτὰ, ἡ καταδίωξις δὲν εἶχε σταματῇ.

Ἀπὸ στιγμή μετ' ἀπὸ στιγμή, ἐκινδύνευε νὰ σὴν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Καὶ ἔξ πολλὴ καλὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πένῃ καμμιὰν ἐπιείκεια ἀπ' αὐτοῦς. Θὰ ἐσκότωναν ἐπὶ τόπου.

— Ἀλλὰ, ξαφνικὰ, ἕνας ἄνθρωπος ἀνέδρα ἀπὸ ἕναν θάμνο καὶ ὤρμησε μετὰ ξίφος στὰ χέρια ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν περιπόλου. Ἐπηκολούθησε μιὰ ἀγρία λη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δῆκε τέλος νικητῆς, ἀφοῦ ἐτραυματίσιν ἀπὸ χτύπημα ξίφους στὸ δεξιὸ χέρι.

— Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ νέος γιὰ τὸν ποῖον σ' ας ἐμίλησα στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μου, εἶχε πέσει λιποθυμὸς στὴ μέση δρόμου.

— Τότε ὁ ἀγνωστος, παρὰ τὸ τραῦμα πού ἦταν ἀκοκτα ὁσοδρό, τὸν ἐφορκετοῦς ὥμως του, καί, με κίνδυνο νὰ ρισαθῇ καὶ αὐτὸς κάτω, τὸν μετέφερε μιὰ γειτονικὴν ἑπαυλὶ, ὅπου ἔμενε μαζί τὴν μητέρα, τὴν ἀδελφὴ του καὶ μερικοὺς πηρέτες.

— Ἐκεῖ τὸν περιποιήθηκε ὁσο καλὸς μποροῦσε καὶ γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὶς καταδίωξεις, τὸν ἐγκατέστησε σὲ μυστικὸ δωμάτιο τῆς ἐπαύλειος.

— Διὸ ἡμέρες ἀργότερα, ἡ περίπολος φανίσθηκε στὸ σπίτι αὐτό.

— Ὁ νέος εἶχε ἐπικηρυχθῇ γιὰ πολιτικὸς λόγους. Ὁ σωτὴρ του ἔμαθε τότε τὸν δρόμου.

— Ἐνὰ θανάσιμο μῖσος ἐχώριζε τὴν ἀγγεῖνα τὸν ἀπὸ τὴν οἰκονομία τὸν ἀνέπῃ πού εἶχε σῶσει. Ἡ σκέψις ὅμως τῆς δικήσεως δὲν ἔπερασε οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Ὁ στρατιώτης ἔβρασαν σ' ὅλο τὸ σκαὶ στὸ τέλος ἔφυγαν, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν τὸν ἄνθρωπο πού ἐζητοῦσαν.

— Ἀς δοῦμε, τώρα, πῶς ὁ νέος αὐτὸς τῆμειψε τὸν σωτῆρα του, γιὰ δὲς τὶς ριποήσεις καὶ γιὰ τὴν μεγαλοφυΐα πού ἔχει δειξῇ ἀπέναντί του.

— Ἀκούστε λοιπὸν τί ἔκαμε, κύριε. Ἐπᾶτησε τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἀνθρώπου στὸν ποῖον ὤφειλε τὴ ζωή!

— Ἡ νέα αὐτῆς, εἶχε ἀναλάβει μετὰ ἀγνώπια καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς ψυχῆς της, τὴν περιποιήσιν τοῦ τραυματίου, γιὰ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ ἐμπιστευθοῦν στοὺς πηρέτες αὐτῆς τῆς φροντίδας, ἀπὸ φόβο πῶς προδώσουν τὸ μυστικὸν τους. Καὶ πῶς ἐννε κατὰ ἀπίστευτον καὶ τρομερὸν τρόπον πρὸς τὸν νέον εἶχε ἀνακαθῇ.

— Ἐπᾶτη ἀπὸ τὴν Γαλλία, δώδεκα μόλις ἡμέρες ἀπὸ τὰ γεγονότα πού σ' ας ἀφηγηθῆκα. Φεύγοντας, εἶχε ἀποκαίρει τὴν τραυματίαν, λέγοντας:

— Ἐνὰ μεγάλον μῖσος ἐχώριζε τὶς οἰκονομίας μας ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Τώρα μας νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μισοῦμεθα. Εἴμαστε ἀδελφοί. Ἐμπιστεύομαι τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Ἐφθασα, κύριε, στὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου.

— Ὁ νέος ἀφῆρεσε λίγον καιρὸ ἀργότερα τὴν τιμὴ ἐκείνου πού τὸν εἶχε σῶσει, καταχωρῶμενος τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς ἀδελφῆς του...

— Κύριε! ἐφώνασε ὁ ναυτικός. Με ποῖο δικαίωμα μὲ λέτε ὅλα αὐτὰ;

— Μήπως ἀμφισβητεῖτε τὴν αὐθεντικότητα τῆς ἱστορίας μου; ἐρώτησε ὁ γιατρός.

— Όχι, ἀλλ' εἶναι μιὰ ἱστορία πού δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν μάθετε ποτὲ. Ἀλλωστε, ἔσεῖς θὰ μετανοιῶσατε γι' αὐτό...

— Με ἀπειλεῖτε λοιπόν;

— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἀρκεῖ νὰ πῶ μιὰ λέξι μόνον, νὰ κάμω ἕνα νεῦμα στοὺς ἀνθρώπους μου...

— Δὲν τὸ ξεχνῶ. Ἀλλὰ τὴ λέξι αὐτὴ δὲν θὰ τὴν πῆτε καὶ τὸ νεῦμα δὲθ' ἀπὸ τὸ κάμετε.

— Ὡ! ἰδοῦμε αὐτό!

— Ἀκούστε με, νέον μου, εἶπε ὁ γιατρός χωρὶς νὰ παραχθῇ ἀπὸ τὴν ἀπειλή. Ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν οἰκονομία σας καὶ πρὸς τὴν οἰκονομία τῆς νέας πού κατεστρέψατε καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη με συνέδεσε καὶ με συνδέει πάντοτε μιὰ μεγάλη φιλία πρὸς τὸν πατέρα σας, θέλησα νὰ δώσω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μιὰ λύσι ἐντιμὴ καὶ ἀξιοπρεπῆ...

— Πῶς; Μοῦ μιλάτε ἐσεῖς γιὰ τὸν πατέρα μου; Ποιὸς εἴσατε λοιπόν;

— Θὰ σ' ας τὸ πῶ ἀμέσως!

— Λέγοντας αὐτὰ, ὁ γιατρός ἔδωκε τὴν προσωπίδα του.

— Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ πληροφορηθῇτε, κύριε πρίγκηπα ντὲ Μονλῆρ, ποιὸς εἰμαι, εἶπε.

— Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ἀποκαλέσει πρίγκηπα ἔκαμε ἕνα δῆμα πρὸς τὰ πόσι.

— Ὁ δόκτωρ Γκενὼ, ἐψήθυρισε. Ὁ ἰδιαιτέρως γιατρός τῆς βασιλικῆς πόρτας καὶ τοῦ Καρδινάλιου. Ἐσεῖς ἐδῶ; Ἀλλὰ τί ἤρθατε νὰ κάμετε;

— Ἡρῶα γιὰ νὰ σ' ας ἐμποδίσω νὰ διαπράξετε ἕνα ἔγκλημα.

— Ὡ! Θεέ μου! ἔκαμε ὁ πρίγκηψ. Εἰμαι χαμένος!

— Καθόλου, εἶπε ὁ γιατρός Γκενὼ. Τούναντιον ἔχετε σωθῇ. Φαντάζεστε λοιπὸν ὅτι εἰμαι ἐχθρὸς σας ἐγώ, πού σ' ας ἐκράτησα στὰ χέρια μου, ὅταν ἡ μητέρα σας σ' ας ἔφερε στὸν κόσμον; Ἡσυχάζε! Οὐτὴ ἡ βασιλίσσα, οὔτε ὁ καρδινάλιος γνωρίζουν τίποτε. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ, πού σ' ας εἶπα, μὲν τὸ ἐμπιστεύθηκε ἡ δυστυχισμένη Σάντσια, ἡ νέα τῆς ὁποίας ἀφαιρέσατε τὴν τιμὴ. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μὲνα δὲν τὸ ξέρει...

— Κάνετε λάθος γιατρέ, ἀκούσθηκε τότε μιὰ δυνατὴ φωνή, πῶς ἀπὸ τοὺς δὺο ἀνδρες. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ξέρω κι' ἐγώ!

— Ὁ πρίγκηψ ντὲ Μονλῆρ καὶ ὁ γιατρός Γκενὼ ἐγύρισαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐρχόταν ἡ φωνή.

Εἶδαν τότε ἕναν ἄνθρωπο, πού εἶχε ἀνασηκώσει τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας καὶ πού προχωροῦσε τώρα μέσα στὸ δωμάτιο.

— Ὁ Λουδοβίκος ντὲ Μανφρέντ—Λαμπὼμ! ἔκαμε ὁ πρίγκηψ. Ἀ! Με ἐπροδῶσατε, γιατρέ!

— Κανεὶς δὲν σ' ας ἐπρόδωσε, πρίγκηψ! εἶπε ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ἐμφανισθῇ κατὰ τρόπο τὸσο παράδοξο. Ἡ Σάντσια μὲ ἔγραψε. Μήπως δὲν εἰμαι ἀδελφός της; Μήπως δὲν εἰμαι υπεύθυνος γιὰ τὴν τιμὴ της; Εἶμαι σ' ας διαταγὰς σας κύριε, κόμη!

— εἶπε ὁ πρίγκηψ κάνοντας ἕνα δῆμα πρὸς τὸ μέρος του.

Οἱ δὺο ἀντίπαλοι ἐκυττάθηκαν γιὰ μερικοὺς στιγμῆς.

Τὰ μάτια τους ἐπετοῦσαν ἀστραπῆς.

— Ὁ πρίγκηψ ντὲ Μονλῆρ ἦταν ἕνας κομψὸς εὐπατρίδης, ἡλικίας εἰκοσι πέντε ἐτῶν περίπου, μετὰ δὲν ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀπαρσαστικὸ βλέμμα. Ἡ στολὴ τοῦ ναυτικοῦ, πού ἐφορούσε, ἔκανε νὰ ξεχωρίζῃ περισσότερο τὶς γρῆμεις τοῦ σώματός του καὶ ἔδειχνε πῶς ἀρρενωπὴ τὴ φυσιογνωμία του.

— Ἀκούσα ὁλόκληρη τὴ συνομιλία σας, εἶπε ὁ Λουδοβίκος ντὲ Μανφρέντ—Λαμπὼμ.

— Ἀπὸ δὺο ὥρες τώρα, εἰμαι κρυμμένος πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραπέτασμα. Ἀλλὰ σ' ας βεβαιώ ὅτι δὲν ἔμαθα τίποτε περισσότερο ἀπὸ δὲν ἔμαθα.

— Ἐλπίζω, πρίγκηψ, ὅτι καὶ ἐσεῖς ἔπιθυμῆτε νὰ ἐκαθαρίσωμε τὸ συντομώτερον αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Αὐτὴ εἶναι πράγματι ἡ ἐπιθυμία μου, εἶπε με ψυχρὸ ὕφος ὁ ντὲ Μονλῆρ.

— Τὸ δίδῃμα πού ἐρχομαι νὰ κάμω

κοντὰ σας, ἐσυνέχισε ὁ κόμης, εἶναι πολὺ σὸ βαρὸ. Θὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ μόνος σας, ὅταν σ' ας πληροφορηθῇ ὅτι ὁ σεβασμιότατος ἀδελφός σας θέλησε νὰ ἀναμετρηθῇ μαζί μου καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ διαπεράσω τὸ σῶμα μετὰ τὸ ξίφος μου.

— Κύριε! ἔκαμε ὁ πρίγκηψ.

— Ὡ! Μὴν ἀνησυχῆτε!, εἶπε ὁ κόμης. Ὁ γιατρός θὰ τὸν περιποιήσῃ σὲ λίγο, ἂν καὶ φοβοῦμαι ὅτι οἱ περιποιήσεις του θὰ εἶνε περιττές!...

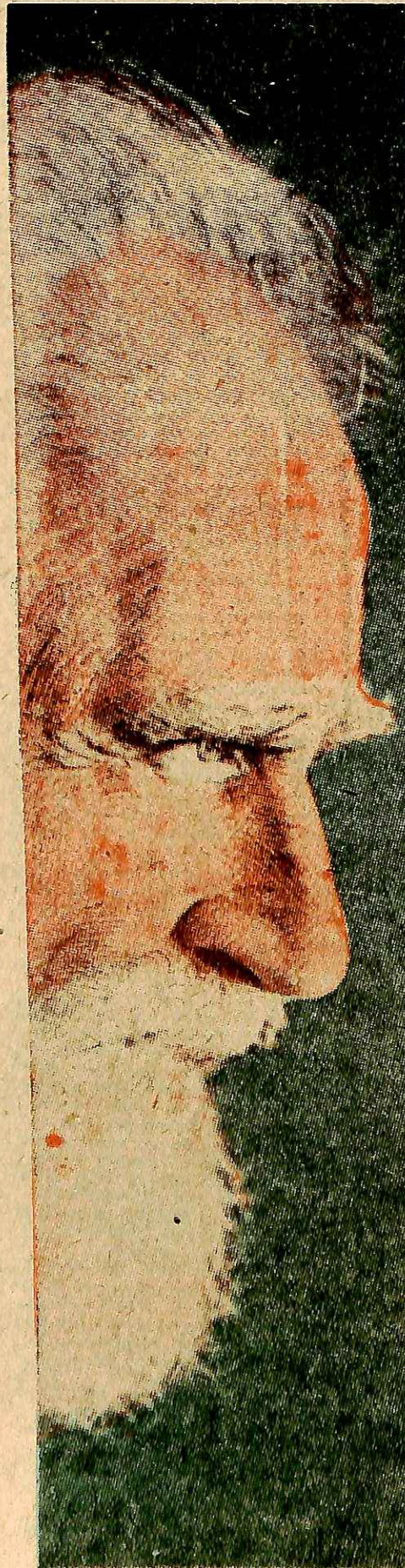
— Κύριε κόμη, διέκοψε με ὀργῇ ὁ Μονλῆρ, σ' ας εἶπα ὅτι εἰμαι ἔτοιμος νὰ τεθῶ σ' ας διαταγὰς σας. Ἀφήστε λοιπὸν τοὺς σαρκαμούς σας καὶ τραδίξετε τὸ ξίφος σας!

— Μὴν διάζεστε τόσο, πρίγκηψ. Θὰ γίνῃ καὶ αὐτό! Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ σ' ας πληροφορηθῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζετε στὴ συνδρομὴ κανενὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας, γιὰτὶ εἶναι ὅλοι αἰχμάλωτοί μου!

— Ἐγνώρίζω ὅτι εἰσατε πειρατῆς, εἶπε με περιφρονητικὸ ὕφος ὁ ντὲ Μονλῆρ. Ἀλλὰ δὲν ἐφαιναζόμενος ποτὲ ὅτι θὰ εἶχατε τὸ θράσος νάρθητε ὡς τὶς ἀκτὲς τῆς Γαλλίας!

— Ἡ ἀνάγκη ὁδηγῇ κάποτε τὸν ἄνθρωπο πολ

Α ΜΗΔΕΡΝΑΡ ΣΩ ΕΙΛΟΒΟΦΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η φιλοσοφία δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με τον έρωτα. Γιατί ενώ η πρώτη βασίζεται προ παντός στη λογική, ο δεύτερος είναι τελείως ακαταλόγιστος. Και όμως ένας από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους της εποχής μας, ο Μπέναρ Σώ, έγραψε τόσα ενδιαφέροντα πράγματα για τον έρωτα, όπως παρουσιάζεται σήμερα, ώστε δεν μπορούμε παρά να τα επαναλάβουμε για να τα μάθετε κι εσείς:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο κόσμος σήμερα, λέει ο φιλόσοφος, απειλείται από έναν κίνδυνο, τον οποίο ελάχιστοι φαίνεται πως υποτιμούν. Ο κίνδυνος, δε αυτός είναι η εξαφάνισή του έρωτος από προσώπου της γης.

Σε πολλές χώρες, και μάλιστα τις πιο προωθούμενες, οι γυναίκες έχουν αντικαταστήσει σε όλα τους άνδρες, έχουν τελείως χειραφετηθεί, έγιναν πραγματικές εμαζόνες. Κι' έπρεπε να το περιμένουμε αυτό, έπειτα από την ανάπτυξη που πήρε κατά τα τελευταία χρόνια το φεμινιστικό κίνημα.

Επιστρέφουμε, δηλαδή, στην πρωτόγονη μητριαρχική περίοδο, σε μία κατάσταση που μπορεί να είναι συμφωνότερη προς τη φύση (αφού ο άνδρας, προκειμένου να ικανοποιήσει το έρωτικό του αίσθημα, εξαρτάται, προ παντός από τη γυναίκα, ενώ η γυναίκα δεν εξαρτάται πάντα από τον άνδρα), αλλά που δεν συμφέρει σ' εμάς τους άνδρες, γιατί βλέπουμε έτσι να ανατρέπεται μία κατάσταση που δημιουργήθηκε με προοπτικές τριών αιώνων. Αν το εξετάσουμε δε καλά, ούτε και τις γυναίκες δεν συμφέρει η νέα αυτή κατάσταση, αφού κατέθηκαν μόνες τους από το δόχρυσο βάθρο επάνω στο οποίο τις εποθέθεσε ο άνδρας και ήρθαν να συμμερισθούν μαζί του όλην την πεζότητα της ζωής.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΖΗΜΙΩΘΗΚΕ

Οι μεγάλες έκεινες φεμινίστριες που ήσαν επί κεφαλής του άνωτος ενόμιαν ότι, αποκτώντας ώριμα δικαιώματα, θα έκαναν καλό στη γυναίκα. Και την έστειραν από την αίγλη εκείνη και τον φωτισμό που της είχε δημιουργήσει ο άνδρας, από την λατρεία του, τον σεβασμό και τον έρωτα που αποτελούσε μέχρι τότε τον σκοπό της ζωής της.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα τις Αμερικανίδες, που είναι οι πιο εξελιγμένες γυναίκες του κόσμου. Κάθε Αμερικανίδα, με τον κυνισμό που της έδωσε ο φεμινισμός, και η χειραφέτησή, δεν μπορεί παρά να προκαλέσει στον άνδρα το αίσθημα της ψυχρότητας.

Οι άνδρες αυτής της χώρας έσυνήθισαν πια να φέρωνται προς τις γυναίκες ως ίσοι προς ίσους, χωρίς καμμιαν αβρότητα. Και αυτό, ενώ από το ένα μέρος ικανοποιεί την φιλαυτία της γυναίκας, από το άλλο την πληγώνει στη φιλαρέσκεια.

Η ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Υπάρχουν όμως και άπειρες περιπτώσεις (και αυτό είναι το μεγάλο δυστύχημα), κατά τις οποίες συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η γυναίκα, δηλαδή, είναι απόλυτα ικανοποιημένη από τη νέα κατάσταση, έχοντας την πεποίθησή ότι αυτό που έκέρδιζε είναι πολύ μεγαλύτερο και ανώτερο απ' αυτό που έχασε.

Έτσι, έχω μιά τελεία ανατροπή της γυναικείας νοοτροπίας. Τα κοντά, μαλλιά, η ανδροπρεπής μορφή, τα ματογυάλια, ακόμη και όταν δεν χρειάζονται, ή συμμετοχή εις όλα τα σπορ και σε όλες τις ανδρικές ασχολίες, είναι αρκετά δείγματα της μεταβολής αυτής. Και όλα αυτά δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να συντελέσουν στην εξαπλώση της ανηθικότητας, αφού εκ φύσεως η γυναίκα (αν εξαιρέσουμε τη μητέρα), δεν έχει ένστικτα ήθικότητας, αλλά μόνον καλής συμπεριφοράς.

Ο έρωας λοιπόν αρχίζει να χάνεται από παντού. Είναι θαρρείς πληγωμένος και εξαπλωμένος στο κρεβάτι "εξ ου θανάτου". Και όχι μόνο στην Αμερική, αλλά και σε όλη την Ευρώπη, το έρωτικό αίσθημα μαρμαίνεται και σβύνει. Αν υπάρχουν δε μερικές σποραδικές εξαιρέσεις, οφείλονται στον αταβισμό.

Η ΜΕΚΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Το τελευταίο καταφύγιο του έρωτος είναι η Γαλλία. Όσοι είναι ακόμη ικανοί να αγαπήσουν, θα κάμουν την Γαλλία τον τόπο του προσκυνήματός των, την Μέκκα του έρωτος! Ο έρωτικός νόμος είναι ακόμη τόσο απόλυτος σ' αυτή τη χώρα, ώστε κανείς από τους κατοίκους του δεν μπορεί να καταλάβει την κατάσταση που δημιουργήθηκε στις άλλες χώρες. Είναι αδύνατον να πιστέψουν εκεί ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν ως κύριο σκοπό της ζωής τους τον έρωτα.

Αυτό, βέβαια, είναι κάπως υπερβολικό για μας τους άλλους, αποδεικνύει όμως, ότι ο έρωας, όπως και τόσα άλλα πράγματα, απαιτούν κάποιο ταλέντο: πρέπει να είναι κανείς γεννημένος για τον έρωτα. Υπάρχουν δολκλήροι λαοί που ζουν χωρίς έρωτα, ούτε μπορούν να καταλάβουν τι ακριβώς είναι αυτό το αίσθημα. Και το ίδιο δυστυχώς συμβαίνει για πάρα πολλούς ανθρώπους και των δύο φύλων σε κάθε έθνος.

Αν θέλετε τώρα να μάθετε για τον καθέναν χωριστά, οι Ιταλοί και Ισπανοί γνωρίζουν μοναχοί το έρωτικό πάθος. Οι περισσότεροι των Γερμανών, όταν δεν είναι κτηνώδεις στον έρωτα, τρέπονται σε μίαν ακατανόητη αίσθηματικότητα του είδους του Βερβέρου, έχουν δηλαδή νοοτροπία πολύ αρρωστημένη. Οι Άγγλοι είναι παρικοί. Πουθενά αλλού στον κόσμο δεν γίνεται τόσο ψυχροί και ανερωτεύτοι γύρω από την Αγγλία. Στη ρωσική ζωή ο έρωας παίζει ελάχιστο ρόλο και προ παντός κατά τα τελευταία χρόνια. Και στην Ανατολή ο έρωας τόσο λίγο λογαριάζεται, ώστε ο φεμινισμός μιάς δολκλήρης ζωής στο αίσθημα αυτό, όπως γινόταν σ' εμάς στις αρχές του 20ού αιώνα, είναι κάτι το τελώς ακατανόητον εκεί πέρα.

Έτσι, λοιπόν, η γαλλική λατρεία του έρωτος είναι κάτι περισσότερο από ένα απλό ζήτημα φιλοσοφίας της ζωής. Βασίζεται στην ψυχρόσυνη και την νοοτροπία του λαού που αποδεικνύονται πολύ ανώτερες από την νοοτροπία και την ψυχρόσυνη βεσις οποιουδήποτε άλλου λαού.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΝΑ ΦΟΒΟΤΑΙ

Ένας ηλικιωμένος και πλούσιος ριος, που απόφασίζει να παντρευτεί μιά κρούλα δεκάχτώ χρονών, εκμυστηρεύει την απόφασή του σ' ένα φίλο του.

— Παιδιά, βέβαια, δεν πρέπει να πιζώ...

— Να ελπίζεις όχι; άπαντα ο φίλος αλλά να... φοβάσαι!

ΕΞΗΜΕΡΩΣΙΣ ΗΘΩΝ

— Δεν ντράπηκες, αδιάντροπε, να νδς ως το πρωί στους δρόμους πίσω μιά λατέρνα;

— Δεν έχεις άκουστά, θρέ γυναίκα, ή μουσική εξημερώνει τα ήθη;

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ξ η η ε ρ ω θ η κ α κ ι γ φ ι

ΟΤΑΝ ΜΟΙΡΑΖΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Πώς μόρεσε; έρωτησε η φίλη μου, όταν δέχκαμε από το σινεμά όπου είδαμε την Γκρέτα Γκάρμπο στην "Α ν ν α Κ α ρ ε ν ν ι ν α". Πώς μόρεσε να το κάνει αυτό;

Και καθώς εγώ εσώπαινα, έπρόσθεσε:

— Βεβαίως η Γκάρμπο είναι θαυμασία σ' αυτόν το ρόλο — μα δεν καθορίζει να με πείση! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μιά μητέρα μπορεί να εγκαταλείψει το παιδί της για έναν άνδρα, έστω και αν τον λατρεύη! Μεταξύ της μητρικής αγάπης και της άλλης, η έκλογη έχει γίνει εκ των προτέρων!

Δεν απάντησα τίποτε. Άλλα έσφιξα τα χέρια μου κι' εδάγκασα τα χείλη μου. Δεν μπορούσα να μαντέψω τί υπέφερα! Και αν και μου ήταν αγαπητή και συμπαθητική, δεν έπρεπε να προβώ σε εκμυστηρεύσεις. Ήταν γυναίκα ενός συναδέλφου του άνδρός μου και άνηκε στον επίσημο κύκλο που συναναστρεφόμεθα.

Στην μικρή αυτή αποικιακή πόλη, η φήμη μας έπρεπε να μείνει ακηλίδωτη.

Την επομένη, αγόρασα στο διδλιπωλείο τη μετάφραση του περίφημου μυθιστορηματός του Λέοντος Τολστόϊ "Αννα Καρένινα". Ήθελα να διαβάσω έν λεπτομερεία τους λόγους που ώθησαν αυτή τη γυναίκα, η οποία ωστόσο έλάτρευε το παιδί της, να το εγκαταλείψει.

Όταν έφθασα στη συγκινητική περικοπή όπου η "Αννα χωρισμένη από το αγοράκι της, κατάρθηκε, την ημέρα των γενεθλίων του, να εισχωρήσει στην κατοικία του πρώην συζύγου της και να φιλήσει το παιδί της, εξέσπασα σε κλάμα. Ο ψυχολόγος αυτός και μεγαλοφυής συγγραφέας περιγράφει κατά τρόπον τόσο ζωντανό τη συνάντησή της μητέρας και του παιδιού, που άναστατώθηκα. "Εβλεπα με τα μάτια μου την όμορφη "Αννα, να τρυπώνει, κρυφά από τον αυστηρό και άκαμπτο πρώην σύζυγο, το πρωί, στο δωμάτιο του κοιμισμένου μικρού της Σεργίου, να τον σφίγγει στην αγκαλιά της, δόξαστον άκομη από τον ύπνο και να τον γεμίζει θερμά φιλιά και τρελλά χάδια...

— Μαμά! Μαμά! φωνάζει γεμάτο χαρά το παιδάκι, που είχε στερηθεί τόσον καιρό τα μητρικά χάδια.

Άλλα η πόρτα ανοίγει, μπαίνει ο πατέρας, και η "Αννα είναι υποχρεωμένη να στερηθεί και πάλι το παιδί της...

Μόνον όταν δρέθηκε έξω, αντιλαμβάνεται πως δεν άφησε στον μικρό Σεργίιο τα παιχνίδια που είχε διαλέξει γι' αυτόν με τόσο αγάπη...

Ποτέ ασφαλώς δεν θα ξαναχύσω τόσα δάκρυα σ' ένα διβλίο! "Ενοιωθα τόσο καλά την άπελπισία της ήρωίδος, θεοδαίας ό-τι δεν θα ξανάβλεπε το μικρό πλάσμα που το έβγαλε στη ζωή, το έθλασε, το ναούρισε...

Τούλάχιστον, είπα μέσα μου με πικρία, τούλάχιστον είχε τη θλιβερή χαρά να το σφίξει ακόμη μιά φορά στην αγκαλιά της, να κλέψει μιά τελευταία συνάντησή!

Άλλα εγώ...

Υπό την επίδραση του περιβάλλοντος

Ο λο μου το δράμα προερχόταν απ' αυτόν τον ασυλλόγιστο γάμο.

Είχα παντρευτεί τον Ρενέ γιατί αγαπούσα τον Ζάν-Ζακ. Έκ πρώτης όψεως αυτό φαίνεται άκατανόητο. Πιό άκατανόητο άκομη αν προσθέσω ότι ο Ζάν-Ζακ με αγαπούσε και ήταν ελεύθερος να με παντρευτεί. Θα παντρευόμαστε αφού περνούσαν τρία χρόνια της ιατρικής του υπηρεσίας στις αποικίες. Είχε αναλάβει μίαν υποχρέωση και ώφειλε να την τελειώσει. Οι γονείς μου δεν ήθελαν ούτε ν' ακούσουν ότι θα έφευγα. Έπρεπε λοιπόν να περιμένω.

Δεν είχα γνωρίσει τον Ζάν-Ζακ παρά επί εξη μήνες, ωστόσο ποτέ μου δεν είχα ξανανοιώσει τόση αγάπη και τόσον θαυμασμό για έναν άνδρα. Ποτέ επίσης δεν αγαπήθηκα με τόσο πάθος.

Άρραβωνιαστήκαμε παρά την θέληση των γονέων μου, οι οποίοι δεν έβλεπαν με καλό μάτι αυτόν τον νέο φτωχογιατρό. Απήτησαν να μείνουν μυστικοί οι άρραβώνες μας μέχρι της επιστροφής του Ζάν-Ζακ. Ήμασταν ωστόσο τόσο βέβαιοι για τον έαυτο μας! Χωριστήκαμε με την υπόσχεση να μείνουμε πιστοί ο ένας στον άλλον και να έχουμε υπομονή.

Ο Ζάν-Ζακ ήταν ο τύπος του άνδρος που δεν αγαπά παρά μιά μόνον γυναίκα. Ήταν ισχυρού χαρακτήρος, κύριος του έαυτού του, συνεπής, ήρεμος και στα μακροσκελή γράμματά του έβλεπα ότι πολέμοις τη νοσταλγία με την ίδια αποτελεσματικότητα που πολεμούσε και τον πυρετό των τροπικών.

Αν είχα κι' εγώ σαν κι' αυτόν δουλειά, έ-γνοιες, ν' αντιμετώπιζα δυσκολίες, ίσως να είχα ανθέσει εύκολότερα. Η δυστυχία μου νομίζω ότι προήλθε από την άργία. Οι γονείς μου ήσαν πολύ πλούσιοι. Η μαμά μου κι' εγώ εξούσαμε μιά ζωή πολύ κοσμική. Έπερτα άργά, σηκώνοιμον άργά, τρεφόιουν πλουσιοπάροχα, όλες οι μέρες ή-ταν γιορτή για μένα κι' έτσι ένοιωθα πότε αποχαύνωσι και πότε υπερδιέγερση. Δεν ήταν διόλου παράξενο!...

Κι' έπειτα, ήταν κι' αυτές οι ταινίες, αυτές οι ταινίες με τις έρωτικές σκηνές τους! Δυό φορές τη βδομάδα, τούλάχιστον, έπήγαινα στο σινεμά. Χωρίς ν' αναφέρω το θέατρο, τα μπαλέτα, τα ντάνσιγκ και, κάτι χειρότερο, τα μυθιστορήματα...

"Α, τὰ μυθιστορήματα! Μήπως μπορούσα να διαβάσω και περισσότερα; Όσα έπεφταν στα χέρια μου, τὰ διάβαζα και ή φαντασία μου έδούλευε, έδούλευε...

Στους κύκλους των νέων και των παντρεμένων, νέων κι' αυτών, δεν γινόταν άλλη συζήτηση από φλέρτ, γάμος, διαζύγιο και καινούργιους γάμους... Οι έκμυστηρεύσεις των φιλενάδων μου, το κόρτε που μου έκαναν οι θαυμασταί μου, τὰ πειράγματα όλων σχετικώς με την "άρετη" μου, μου χτυπούσαν τρομερά στα νεύρα!

Ο Ζάν-Ζακ, μαντεύοντας από μακριά τη θέσι μου, μ' έ-συμβούλευε με τρόπο να ενδιαφερθώ για κάτι, ν' άφοσωθώ σε καμμία δουλειά: να μελετήσω, να μάθω κανένα έπάγγελμα...

Όστόσο γι' αυτό χρειαζόταν ένεργητικότης, πρωτοβουλία, ή θέλησις να σταματήσω τη ρουτίνα, ν' αντιμετώπισω τὰ πειράγματα του "αίσιου" κόσμου που μ' έπεριτριγύριζε και του ό-ποιου τη γνώμη την έλάμβανα πάντοτε ύπ' όψιν.

Δεν ήξερα — ή δεν θέλησα — να ζήσω σοδαρώτερα, κι' έξακολούθησα να πετώ...

Τον πρώτο χρόνο έφλερτάρισα με πολλούς νέους, έχορεψα σ' όλους τους χορούς, έδωσα ραντεβό χωρίς συνέπειες, αλλά κρατούσα τὰ χείλη μου και την καρδιά μου για την επιστροφή του άρραβωνιαστικού μου.

Όσο οι μήνες περνούσαν, τόσο η άναμονή μου φαίνόταν δυσκολότερη. Ο δεύτερος χρόνος υπήρξε γεμάτος από νευρικές κρίσεις, δάκρυα και άμέτρητα φλέρτ. Οι γονείς μου φυσικά, τὸ έπρόσεξαν και μου επανέλαμβαναν συχνά: "Βλέπεις που οδηγούν αυτοί οι ασυλλόγιστοι άρραβώνες; Δεν είσαι πιά έκείνη που ήσουν!.."

Βεβαίως, δεν ήμουν πιά ή ίδια, γιατί τὸ άληθινό μου έγώ, τὸ καλύτερο, δεν αγαπούσε παρά τον Ζάν-Ζακ. Μόνον που δεν είχα τη δύναμη τη δική του. Και άφινόιουν να παρassώρμαι σ' έναν άνεμοστροβίλο, ό όποιος, μέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, παρέσυρε τις τελευταίες μου δυνάμεις αντίστασας,

αφίνοντάς με αδύνατη, εξημένην. Έτοιμη να υποκύψω στὸν πειρασμό...

Ο ζωντανός πειρασμός

Ε να χρόνο μόνο πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ζάν-Ζάκ, συνήντησα τὸν Ρενέ ντ' Ἐρβενκούρ. Ἦταν σαγηνευτικός, εὐθύμος, λίγο ἀπότομος καὶ θρασυς! Φαινόταν πὺς δὲν ἀμφέβαλε γιὰ τίποτε. Θεωροῦσε ὡς τετελεσμένον γεγονός ὅτι θὰ τὸν παντρεύουν.

Σκεφτόμουν νὰ τὸν κοροϊδέψω, ἀλλὰ ὅταν μ' ἐφίλησε διὰ τῆς δίαιας, ἀναστατώθηκα. Εἶχα περιμένει τόσον καιρὸ τὸν Ζάν-Ζάκ! Τώρα, τὰ θερμὰ φίλια ἐβρίσκαν ἀπήχησι στὴν ἐσώτερη ἐπιθυμία μου. Μὲ ἐξάλειξαν, μὲ ἀναστάτωναν.

Προσπάθησα νὰ μὴν συναντῶ τὸν Ρενέ, λέγοντας μέσα μου ὅτι ἦμουν τρελλή, πὺς δὲν ἦταν τίμιο... Ἀλλὰ ἔκανε αἰφνίδιες εἰσβολές στὸ σπίτι μου, παραδίδοντας ὅλους τοὺς τύπους. Οἱ γονεῖς μου ὑπεστήριζαν τὴν ὑποψηφιότητά του μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις ταν. Ἦταν «τοῦ κόσμου μας». Αὐτὸ μ' ἐνδιέφερε πολὺ λίγο. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀναστατώνει ἦταν ὅτι ἦταν ἐκεῖ ζωντανός, γεμάτος πάθος, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶχε φύγει ἀπὸ τόσον καιρὸ, ὥστε νὰ μὴν μπορῶ νὰ θυμηθῶ καὶ τὴ φυσιογνωμία του...

Οἱ γονεῖς μου ὑπεστήριζαν τὴν ἀνάγκη ἐνὸς γρήγορου γάμου, κατὰ τὸ ἀμερικανικὸ σύστημα... Ἦξεραν τί ἔκαναν! Ἐτσι, ἐγκαταλείποντας τὸν ἑαυτὸ μου σ' ἓνα εἶδος ἱλίγγου, παντρεύτηκα τὸν Ρενέ ντ' Ἐρβενκούρ κι' ἐφυγα μαζί του γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος στὴν Ἑγγύς Ἀνατολή. Ἦταν ἓνα ὄνειρο, μιὰ φαντασία, ἓνα παραλήρημα! Ἀλλὰ μοιραίως ἐξύπνησα...

Ἡ ἐπάνοδος στὴν πραγματικότητα

Ε ξύπνησα κι' εἶδα τὴ ζωὴ ποὺ περιέχει ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα παρὰ τὴ σύντομη σελήνη τοῦ μέλιτος καὶ κατάλαβα ὅτι εἶχα δεθῇ μ' ἓνα πλάσμα ποὺ μοῦ ἦταν τελείως ξένο.

Ο Ρενέ ἦταν θελκτικός, μὰ δὲν ἦταν ὁ Ζάν-Ζάκ. Γιὰ κείνον ἦμουν ἡ μόνη γυναίκα, ἡ μοναδική. Ἐμοίραζε μαζί μου τὴν καρδιά του, τὶς σκέψεις του, τὴν ψυχὴ του, τὰ σχέδιά του, τὶς φιλοδοξίες του. Ο Ρενέ δὲν εἶχε ἄλλη φιλοδοξία παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ ἀνετα μὲ τὰ εἰσδημάτια του. Μ' ἀγαποῦσε, ἦταν βέβαιο. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πάθος τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, ἔγινε ἓνας σκύλος καὶ τίποτε παραπάνω. Τὸ Παρίσι τὸν ἀπασχολοῦσε ὁλόκληρο, μὲ τὴ λέσχη, τὶς κούρσες, τὰ θέατρα καὶ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ σύνολον τῶν συνηθειῶν του.

Μεσολαβοῦσαν στιγμὲς μὲ ἐρωτικὲς ἀναλαμπές, ἔπειτα ἐπὶ ἐβδομάδες ὁλόκληρες δὲν τὸν ἐβλεπα. «Ὁ κύριος εἰδοποιεῖ τὴν κυρία ὅτι ἔχει ἓνα ραντεβού γιὰ ὑποθέσεις του...». Ὁ κύριος πηγαίνει σὲ κυνήγι στὸ κτήμα ἐνὸς φίλου του... Καὶ ἡ ζωὴ, ἡ ἴδια ἐκνευριστικὴ καὶ ἀποχανωτικὴ, ἐξακολουθοῦσε γιὰ μένα, μὲ τὶς ταινίες τῆς, τὰ μπαλέτα τῆς, τὰ μυθιστορήματά τῆς, τὰ κοκτεῖλ τῆς, τοὺς ἑρωτὲς τῆς, τὰ διαζύγια, τοὺς καινούργιους γάμους...

Ο Ζάν-Ζάκ εἶχε δὴ σὲ μένα τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ θῆλεος, τὴν ἐκδοχή ὅλης τῆς ὁμορφιάς. Ὁ Ρενέ ἀπ' ὅτου γυρίσαμε ἀπ' τὴν Ἀνατολή, ἐδέχθηκε τὸν γάμο μας ὡς ἓνα τετελεσμένον γεγονός κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ καινούργιο μας διαμέρισμα ἐχοντας τὸν ἴδιον καμαριέρη του καὶ τὸ ἴδιο νεσεαίρ τῆς τουαλέτας. Δὲν ἐπρόσχεξε τί φοροῦσα, δὲν μοῦ ἔκανε κομπλιμέντα, καὶ σπανίως μοῦ ἔλεγε ὅτι μ' ἀγαπᾷ.

Γεμάτη πικρία, μὲ τὶς τύψεις ποὺ μ' ἐβασάνιζαν, θυμόμουν πὺς δὲν μποροῦσα ν' ἀλλάξω ἀκόμη καὶ μπλουζάκι ἢ νὰ βάλω μιὰ κορδέλλα μπλε στὰ μαλλιά μου, χωρὶς ὁ Ζάν-Ζάκ νὰ μὴ μοῦ πῇ πρυφάρα: «Πῶς τὸ κατορθώνεις, ἀγαπημένη μου, νὰ εἶσαι ὁμορφὴ μὲ τόσους τρόπους;» Πάντοτε, ὅταν ἤμαστε μαζί, ἐχάιδευε γλυκὰ τὰ χέρια μου, τὰ μαλλιά μου ἢ καὶ τὰ φουστάνια. Εἰδεχνε ὅτι ἐμάντευε αὐτὸ ποὺ σκεφτόμουν καὶ ἀπαντοῦσε στὶς σιωπηλές μου σκέψεις μὲ μιὰ χαδιάρικη πρυφότητα. Μαζί του ἐνοιῶσα τὸν ἑαυτὸ μου πῶς ὁμορφὸ, πῶς ἐξυπνὸ, καλύτερο. «ὦ! Ζάν-Ζάκ! Χαμένη μου ἀγάπη!

Ἀκόμη ὁκτώ μέρες καὶ θὰ γυρίξω στὸ Παρίσι. Θὰ ἦταν κοντά μου καὶ δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπα! Τρελλή, τρελλή, τρεῖς φορὲς τρελλή ποὺ δὲν τὸν ἐπερίμενα!

Μ' ἀγαποῦσε πάντοτε —τὸ ἤξερα ἀπὸ τὸ ὑπέροχο γράμμα ποὺ μοῦ εἶχε γράψει. Οὔτε πικρία, οὔτε δυσανεξία, οὔτε σκληρότης ὑπῆρχε σ' αὐτὸν τὸν ἐξαιρετικὸν ἄνδρα. Αὐτὸ σημαίνει χωρὶς ἀμφιβολία, Καμίλ, ὅτι δὲν ἦσαν ἑτοιμὴ γιὰ τὴ ζωὴ μας καὶ τὴν ἀγάπη μας. Σοὺ εὐχομαι κάθε εὐτυχία —μὰ θὰ τὴν ὀρῇς στὸ δρόμο ποὺ μπήκες; Ἄν ἡ πείρα σὲ ὠριμάσῃ —ἀν μιὰ μέρα νοιώσῃς πὺς ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ μένα— ἐγὼ θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου».

Ἐνας ἀδιάρρηκτος δεσμός

Α ν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ κείνον; Θεέ μου! Ὅλο μου τὸ εἶναι τοῦ ἀνῆκε! Σκεφτόμουν σοβαρὰ νὰ πᾶ στὸν Ρενέ ὅτι ὁ γάμος μας ὑπῆρξε μιὰ πλάνη... Ἀφοῦ εἶχε γίνει τόσο ἀδιάφορος, δὲν θὰ πληγωνόταν!

Ἀνατριχιάζοντας, σκεφτόμουν τὸν Ζάν-Ζάκ, μετροῦσα τὶς ἡμέρες ποὺ μὲ χώριζαν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ του. Ἐτρεμα στὴν ἰδέα πὺς θὰ ζοῦσε κοντά μου! Ἀλλὰ τὴν παραμονὴ τῆς περι-

πόθητης αὐτῆς μέρας, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔμπαινα στὸ δωμάτιο τοῦ Ρενέ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω —γιατί εἶχαμε ξεχωρίστὰ δωμάτια— ἀπότομα, χωρὶς προειδοποίησι, ταλαντεύθηκα κι' ἔπεσα λιπόθυμη!...

Ὅταν ἐπανῆλθα στὶς αἰσθήσεις μου, ἓνας γιατρὸς βρισκόταν κοντά στὸ κρεβάτι μου. Καὶ σὲ λίγο, ὁ Ρενέ ἔσκυβε ἐπάνω μου, ζωρὸς κι' ἀκτινοβόλος ὅσο δὲν τὸν εἶχα δῆ ποτέ. —Αγαπημένη μου! Ἀκριβῇ μου Καμίλ! Θὰ μοῦ δώσῃς ἓνα παιδί— ἓναν μικρὸ ντ' Ἐρβενκούρ!

Ἦταν πολὺ ἀργά γιὰ νὰ ξαναδρῶ τὸν Ζάν-Ζάκ. Σὰν μιὰ φωνὴ τοῦ πεπρωμένου, ἡ μητρότης ἦρθε τὴ στιγμὴ ὅπου ἤθελα νὰ διαλύσω τὸ γάμο μου. Ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι. Μιὰ φωνὴ μοῦ ἔλεγε: «Ἐνῶθηκες μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφήμερης παραξέλιξης— τὴν αὐτὴν ποὺ ὁ πόθος αὐτὸς διελύθη, ὁ δεσμός μένει! Ἐδέθηκες ἀπ' τὴ δική σου τρέλλα!».

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Ρενέ μὲ συγκινοῦσε καὶ μὲ ἐσυγχίζε συγχρόνως. Ποτέ μου δὲν εἶχα πιστέψει πὺς μποροῦσε νὰ εἶνε τόσο εὐτυχισμένος καὶ ὑπερήφανος μὲ τὸ νὰ γίνῃ πατέρας! Ἡ κληρονομικότης τοῦ εὐπατρίδου μιλοῦσε μέσα του. Ἐνὰς μικρὸς ντ' Ἐρβενκούρ!

Μὲ περιέβαλε μὲ περιποήσεις καὶ τρυφερότητες, ξαναβρίσκοντας τοὺς παλῶνους τρόπους του καὶ ἀπέδιδε τὶς κρίσεις μελαγχολίας ποὺ μὲ κατελάνθαναν, στὴν κατάστασί μου.

Ὡστόσο, ὅλες μου οἱ ἀμφιβολίες, ὅλες μου οἱ μνησικακίες ὡς πρὸς τὸ ἀντιθύμητο αὐτὸ παιδί ποὺ ἦρθε στὴ ζωὴ μου τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ ἤθελα διόλου, διελύθησαν ὅταν μοῦ ἐβάλαν στὴν ἀγκαλιά μου τὸ μικροσκοπικὸ ρὸς μπουγαλάκι.

Τί θαῦμα ὁμορφιά! Τί ἀπίστευτη συγκίνησις, νὰ τὸ σφίγῃς γὰ ἐπ' αὐτὸν μου! Καμμιὰ ἀγάπη δὲν ἦταν τόσο δυνατὴ καὶ τόσο ἰσχυρή!

Στὸ τρυφερὸ του χεράκι κρατοῦσε τὴν καρδιά τοῦ Ρενέ καὶ τὴν δική μου. Ὁ ἄνδρας μου ἀφωσιώθηκε σ' αὐτὸ μὲ τὸ ἴδιον πάθος ποὺ εἶχε ὅταν μὲ φλερτάριζε. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν μόνο μιὰ φλόγα.

Ἀφωσιωνόταν στὸ γυῖο του μὲ μιὰ δύναμι ποὺ δὲν τὸν εἶχα πιστέψει ἱκανὸν νὰ τὴν ἔχη. Ἀφῆνε τὶς εὐχάριστες ἀπασχολήσεις του γιὰ νὰ περνᾷ τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ. Συχνά, ὅταν ὁ μικρὸς Γκύ κοιμόταν, ἔμενε ὥρες κοντὰ στὴν κούνια του, μὲς στὸ σκοτάδι. Ἦταν ὁ νέκφραστα ὑπερήφανος ποὺ τοῦ ἐμοίραζε τὸ παιδί, μὲ τὰ μαύρα μάτια του καὶ τὸ λεπτὸ προφίλ, ἐχοντας ἤδη τὸ προφίλ ὅλων τῶν ντ' Ἐρβενκούρ. Ἦταν ἓνα περιεργὸ φαινόμενο. Ὁ ἄνδρας μου ποὺ τὸν ἐνόμιζα τόσο ἐλαφρὸν καὶ ἐπιπόλοιο, ἐνοιῶσε μιὰ δαυδεῖα πατρικὴ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί του. Γι' αὐτὸν δὲν χρειαζόταν πιά μυθιστόρημα. Ὁ Γκύ ἀντικαθιστοῦσε τὸ πᾶν!

Ἡ προσήλωσις ἡ δική μου στὸ παιδί ἦταν φυσικὰ ἐπίσης μεγάλη, ἀλλὰ ὄχι τόσο ἀποκλειστικὴ. Δὲν μοῦ φαινόταν φυσικό, οὔτε τὸ ἤθελα, ἡ παρουσία ἐνὸς παιδιοῦ νὰ σημάνη καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος δυὸ συζύγων. Γιὰ τὸν Ρενέ δὲν ἦσαν πιά παρὰ ἡ μητέρα τοῦ γυιου του. Ὡφειλα νὰ ἐπαγρυπνῶ στὴν ἀνατροφή του κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο. Καὶ ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε ὁλόκληρη ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα!

Ἐδιόλεξε μόνος του τὴν «νταντά», ἐρχόταν καμμιὰ φορὰ νὰ ἐξακριβῶσῃ ἂν ἦσαν ὅλα ἐν τάξει καὶ συχνὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ Γκύ, γιὰ τὸ κολλέγιο ὅπου θὰ τὸν ἔστειλεν γιὰ τὶς παραδόσεις τῶν ντ' Ἐρβενκούρ, σὰν οἱ ἐπιθυμίες μου καὶ οἱ προτιμήσεις μου νὰ μὴ ἦσαν οἱ ἴδιες.

Ἡ ἀδυσφορία τοῦ Ρενέ μὲ ἐπληγανε βαθειά. Προσπαθοῦσα μὲ χίλιους τρόπους νὰ ἐπανακτῶ τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ ματαιῶς. Δὲν καταλάβαινε πιά τί ἤθελα! Ὅταν ἐδοκίμαζα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί του, κυττοῦσε ἀπ' ὑψηλοῦ καὶ μὲ ἐίρωνευόταν. Ἐνὰ ἀνυπόφορο κενὸν δημιουργήθηκε τὴ ζωὴ μου καὶ ὁ Γκύ δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὸ γεμίσει.

Νοιώθοντας τέλος ὅτι δὲν θὰ μετέβαλλα τὸν ἄνδρα μου, ἀφιερῶθηκα ὁλόκληρη στὴν ἀγάπὴ τοῦ παιδιοῦ μου. Τὸ νὰ καμαρώσω τὸν γυῖο μου νὰ μεγαλώσῃ, νὰ γίνῃ ὁμορφος, δυνατός, ἐξυπνός, ἔπρεπε νὰ εἶνε στὸ μέλλον ἡ μόνη μου χαρὰ. Ἦταν χαριτωμένος, γελαστός, εὐθύμος —ἓνα μωρὸ ποὺ τὸ ἐλάτρευαν καὶ τὸ ἐθαύμαζαν ὅλοι!

Μὰ δὲν λογαριαζόμουν στὸ κεφάλαιον ποὺ ἀφωροῦσε τὸ παιδί μου. Περνοῦσαμε τὸ καλοκαίρι μας κοντὰ στοὺς γονεῖς τοῦ Ρενέ, στὸ κτήμα τῶν ντ' Ἐρβενκούρ καὶ ὅταν μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Γκύ, ἀναπολοῦσα ἄθελά μου ἐκεῖνα ποὺ ὁ Ζάν-Ζάκ μοῦ ἔλεγε ἄλλοτε σχετικῶς μὲ τὴν ἀνατροφή ποὺ θὰ δίναμε στὰ παιδιά μας... Ἦσαν ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα.

Ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ζάν-Ζάκ ξαναρχόταν μ' ἐπιμονὴν στὸ μυαλό μου... Ἄν ἡ πείρα σὲ ὠρίμασῃ, μοῦ εἶχε γράψει, καὶ ἂν μὲ χρειασθῇς —θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου...».

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τὸν χρειαζόμουν. Ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε, τόσο ἐνοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου ἐγκαταλείπει μόνον. Τὸ ἀγοράκι μου, ναί... Μὰ ἦμουν καὶ γυναίκα ὅσο καὶ μητέρα. Ἐνοιῶθα ὅτι ἦμουν ἐλκυστικὴ ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἀγαποῦσε ὁ Ζάν-Ζάκ καὶ ὁ Ρενέ οὔτε κἂν μ' ἐπρόσχεξε! Ἀκόμη καὶ σὰν σύντροφος δὲν μ' ἄρσε. Ἐνδιεφέρετο γιὰ τόσο λίγα πράγματα! Δὲν εἶχαμε παρὰ ἓνα μόνο κοινὸ σπῆ μείον: τὸν γυῖο μας.

Στὸ τέλος μ' ἐκυρίευσε ἡ νοσταλγία καὶ ἀποφάσισα νὰ

φύγω στὸν Ζάν-Ζάκ. Μήπως δραπετὸν ἐν τῷ μεταξύ παντρεύτηκε; Μέσα μου ὅμως δὲν τὸ ἐπίστευα αὐτό. Πάντως, ἤθελα νὰ μάθω τὸ γινόνταν, τί ἔκανε κι' ἴσως αὐτὸ νὰ μοῦ κάλῃ καλὸ!

Μ' ἐκυρίευσε τόσο ἡ σκέψις τοῦ νὰ τοῦ γράψω, ὅσο δὲν τὸν σκεφθῇ ποτέ ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ γάμου μου. Πέντε χρόνια δὲν εἶχαμε ἰδωθῇ! Τοῦ ὠμολογοῦσα ὅτι εἶχα διαπράξει μιὰ βαρὺ σφάλμα, ὅτι τὸν ἀγαποῦσα πάντα καὶ δὲν θὰ ἐξάλλασθαι οὐδὲν ἄλλο παρ' αὐτόν, ἀλλὰ ὅτι ἦταν πολὺ ἄργα. Ἦμουν μητέρα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παιδί μου. Ἦθελα, ὥστόσο, νὰ ὑπάρχῃ μιὰ φίλια μεταξὺ μας...

Ἐπὶ ἓνα μῆνα περνοῦσα σχεδὸν κάθε μέρα ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ ρωτήσω ἂν ὑπῆρχε τίποτε γιὰ μένα πῶς —Γκύ, Γκύ, Γκύ, ἀπελπισία, ἐλπίδα, ἀγωνία... Καὶ ἐπὶ τέλους, ἡ ἀπάντησις! Τί θαῦμα νὰ ξαναἰδῶ αὐτὸ τὸ γράμμα! «Αγαπημένη μου...».

Μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστειλα στὴν παλιὰ του διεύθυνσι στὸ Παρίσι, ἐστάλη ἀλληλοδιαδόχως σὲ δυὸ ἄλλες διεύθυνσεις. Βρισκόταν τώρα σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῶν ἀποικιῶν βορείου Ἀφρικής. Ἐν συγκρίσει μὲ τὴν παλιὰ του θέσι τοῦ Κογκό, ἐζοῦσε σ' ἓνα παραδείσιο.

Μ' ἐπερίμενε Πάντοτε ἤξερε ὅτι θὰ ξαναγύριζα. Μοῦ ζητοῦσε νὰ πάω μαζί μὲ τὸ παιδί —ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τὸ δεχθῇ σὰν δικό του.

Ἀπῆντησα μ' ἓνα μακροσκελές γράμμα, ἀναφέροντας ὅλα ποὺ εἶχα παραλείψει στὸ προηγούμενο καὶ ἰδίως τὴν ἀγάπὴ τοῦ Ρενέ γιὰ τὸ παιδί. Ποτέ, μὰ ποτέ δὲν θὰ δεχόταν νὰ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτό! Καὶ δὲν εἶχα ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἐζητήσω. Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη —τί λέω;— ἡ μοναδικὴ ἀποφασίς του στὴ ζωὴ!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀπάντησις ἦρθε ἀμέσως: «Πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς αὐτὸ μόνον σου, Καμίλ!», μούγραφε ὁ Ζάν-Ζάκ. Δὲν ἔβλεψα νὰ ἐπιμεινω. Κάμε, ὅτι κρίνεις ἀναγκαῖον. Θὰ εἶνε πολὺ χειρότερο νὰ ἔχῃς ἀργότερα τύψεις! Ἐξῆς ἀρκετὰ γὰρ γιὰ νὰ ξέρῃς τί ἀκριβῶς θέλεις. Γνώριζε μόνον πὺς ἡ πατρικὴ ἀγάπη δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γεμίσι μιὰ ζωὴ. Οὔτε ἐξ ἑσῶς ἡ συζυγικὴ ἀγάπη! Ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰς πλευρὰς —τὴν ἀγάπην, τὴν ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύην, τὴν πίστι σὲ κάτι. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ μητρότης ἀνήκουν σ' αὐτὲς τὶς πλευρὰς, μὰ δὲν εἶναι τὰ μόνα! Ἄν χτίσῃς τὴν εὐτυχία σου μόνο ἐπάνω στὴν ἀγάπὴ τοῦ παιδιοῦ σου, θὰ διαφουσθῇς. Θὰ μεγαλώσῃ, θὰ φιλῶν, θαυροφρετικὰ συμπεριφέροντα. Θὰ ὑποφέρῃ γιὰτὶ δὲν εἶναι γι' αὐτὸν παρὰ μιὰ πλευρὰ τῆς ζωῆς του, ἓνα μέρος τῆς ἀγάπης του! Θὰ τοῦ δηλητηριάσῃς τὴ ζωὴ, ἀντὶ νὰ τὴν τελευτήσῃς. Ἀλλωστε, παραδέχεσαι κι' ἡ ἴδια πὺς δὲν θὰ ὑπορέσῃς ἀκόμη νὰ τοῦ δώσῃς τὴν ἀνατροφή ποὺ ἐπιθυμῇς ἀφοῦ τὴν ἔχουν ἀναλάβει ὁ πατέρας του καὶ ὁ παππούς του μὲ τὴν γιανγιά του! Ἐπομένως; Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε γεμάτη. Καμμιὰ παρὰ μόνον ὅταν ὅλα μας τὰ ἰδανικά ἐκπληροῦνται: ἡ ἀγάπη μας, ἡ συμμετοχὴ μας στὶς προσπάθειες γιὰ τὸ καλὸν τοῦ συνόλου, ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸ σύντροφο ἢ τὸν σύντροφο, τὸν οἰκογενειακὸ μας ἐνοτικὸ. Ὅταν ὅμως μιὰ μὴν ἀπ' αὐτὰς τὶς ἀνάγκες ἐξουδετερωνῇ ὅλες τὶς ἄλλες, δημιουργεῖται ἀσυναρμὸνία καὶ πόνος! Σκέψου, λοιπόν, Καμίλ, προτοῦ πάς μὴν ἀπόφασί!».

Ὅλος ὁ Ζάν-Ζάκ ἦταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Πόσο ἡ ζωὴ ἦταν ὁμορφὴ, γεμάτη, ἐνδιαφέρουσα, στὸ πλᾶϊ του! Ὡστόσο... μποροῦσα νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Γκύ; Μόλις τὸ σκεφτόμουν, τὰ μάτια μου ἐγέμιζαν δάκρυα. Αὐτὸν τὸν μικρὸν μὲ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια, τὸ γελαστὸ προσωπάκι, τὰ γλυκὰ χαδάκια του! Αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ μου!

Ἦθελα τὸν Ζάν-Ζάκ καὶ ἤθελα καὶ τὸν Γκύ. Ὡστόσο, ἤξερα πὺς δὲν μποροῦσα νὰ ἔχω καὶ τοὺς δύο. Ἐπρεπε νὰ διαλέξω.

Καμμιὰ φορὰ, τὴ νύχτα, ξυπνοῦσα μουσκεμένη στὸν ἰδρώτα. Εἶχα ὄνειρευτὴν ὅτι εἶχε τελειώσῃ γιὰ πάντα ἡ ἱστορία μας μὲ τὸν Ζάν-Ζάκ κι' ἐμένα! Ἡ —κι' αὐτὸ ἐπίσης συχνά— ἀνεπιβεβαιωμένη ὅτι μοῦ ἐπαιρναν τὸ παιδί μου... Ὡ, ὄχι! ὄχι! Δὲν θὰ τῶδινα!

Ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδες μιὰ θερμὴ ἀλληλογραφία ἀντηλλάγη μεταξὺ τοῦ Ζάν-Ζάκ κι' ἐμένα. Εἶχα φαντασθῇ πὺς μὲ τὸ νὰ τὸν ξαναβρῶ θὰ ἦταν μιὰ ἀνακούφισις. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ μου, ὡς συζυγίου ἐγκαταλειμμένης. Ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική, μ' ἐπερίμενε ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦσα. Γιὰτὶ νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου, γιὰ ἓνα ψυχρὸ γάμο χωρὶς ἔρωτα;

Ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδες μιὰ θερμὴ ἀλληλογραφία ἀντηλλάγη μεταξὺ τοῦ Ζάν-Ζάκ κι' ἐμένα. Εἶχα φαντασθῇ πὺς μὲ τὸ νὰ τὸν ξαναβρῶ θὰ ἦταν μιὰ ἀνακούφισις. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ μου, ὡς συζυγίου ἐγκαταλειμμένης. Ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική, μ' ἐπερίμενε ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦσα. Γιὰτὶ νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου, γιὰ ἓνα ψυχρὸ γάμο χωρὶς ἔρωτα;

Ἀποφασίζει τὸ πεπρωμένον...

Τὸ πεπρωμένον ἀπεφάσισε γιὰ μένα. Μιὰ μέρα, ποὺ εἶχα πάρει τὸν γυῖο μου στὸ δωμάτιό μου —δὲν μ' ἄρσε νὰ παίξω μαζί του στὸ δικό του μπροστὰ στὰ πόδια τῆς «νταντάς»— ἔσκυψε σ' ἓνα κοῦτι μισανοιγμένο κι' ἐφώνασε γελώντας μὲ τὸ χαριτωμένο του γέλιο: —Χαρτί!

Ὅπως συμβαίνει καμμιὰ φορὰ, δὲν ἔδωσα προσοχὴ στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς λέξεως. Ἦμουν ἀπασχολημένη νὰ τοῦ διορθώσω κάποιο παιχνιδάκι του.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Ρενέ ἐμπήκε ἀπρόοπτα καὶ ἀφοῦ ἐφίλησε ἀφηρημένα τὸ χέρι μου, ἄρπαξε χαρούμενος στὴν ἀγκαλιά του τὸν Γκύ, ποὺ καθόταν στὸ χαλί.

—Καλημέρα, γυῖό μου! Εἶχα τόσο ὄρεξι νὰ σὲ ἰδῶ ποὺ ἐφυγα ἀπ' τὴ λέσχη! Τί κάνεις αὐτοῦ; Ζωγραφίζεις; Ἐπῆρε τὸ χαρτί ποὺ κρατοῦσε στὸ χεράκι του τὸ παιδί...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνεγνώρισα ἀπὸ μακριὰ τί ἦταν καὶ πετάχτηκα. —Ὁχι! Ὁχι! εἶπα τρομαγμένη. Δὲν εἶνε τίποτε! Τίποτε ἀπολύτως! Δώσε μοῦ τὸ Ρενέ! Εἶνε δικός μου!

Ὁ Ρενέ μ' ἐκύταξε περίεργα, ἀκούμπησε χάμω τὸν Γκύ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγκάλιασε ἀπ' τὰ πόδια γελώντας κι' ἐξήγησε τὸ μπλε φάκελλο μὲ τὸ γραμματόσημο τοῦ Μαρκόου.

Προσπάθησα νὰ τοῦ τὸ ἀποσπάσω, ἀλλὰ μ' ἄρπαξε ἀπ' τὰ χερί καὶ μ' ἀπεμάκρυνε. Ἦμαστε ὡροὶ καὶ ταραγμένοι κι' οἱ δύο.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς, μὲ ἄφησε, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε στὸ ντιβάνι κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα. Ἐπέσα στὸ κρεβάτι μου κλαίοντας. Ἦξερα πὺς ἐσήμανε τὸ τέλος —καὶ ἡ ἀρχή. Ἦταν συγχρόνως μιὰ ἀνακούφισις κι' ἓνα μαρτύριο. Τώρα ἔπρεπε νὰ πάρω μιὰν ἀπόφασί!

Ψυχρός, μετρημένος, μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο πληγωμένη ὑπερηφάνεια, ὁ Ρενέ εἶπε ξαναδίνοντας τὸ γράμμα στὸν φάκελλο μὲ μιὰ κίνησι παράξενα διακριτικὴ: —Πράγματι, εἶνε καλύτερα νὰ φύγῃς!

Ἀρπάξαμε τὸν Γκύ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸν ἔσφιξα μὲ πάθος: —Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω!

Ὁ Γκύ ἐστρίμωξε χαριτωμένα στὴν ἀγκαλιά μου. —Μὴν κλαῖς, μαμά! Μὴν κλαῖς!

Ὁ Ρενέ μοῦ τὸν ἀπέσπασε καὶ τὸν ἐκράτησε στὴν ἀγκαλιά του. —Ὡστόσο αὐτὸ θὰ γίνῃ! Πήγαινε σ' ἐκεῖ νὰ ἀφοῦ ἀξίζει περισσότερο γιὰ σένα ἀπ' τὴν οἰκογένειά σου! Πήγαινε! Τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ γιὰ νὰ μὰς προσβάλλῃς!

—Ρενέ, σὲ παρακαλῶ! Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβῃς. —Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ πρέπει νὰ καταλάβω: δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ σου. Δὲν ἀγαπᾷς παρὰ ἐκεῖ νὰ ὀν. Πήγαινε νὰ τὸν ξαναδῇς! Μὰ δὲν θὰ ξαναἰδῇς τὸν Γκύ!

—Εἶνε καὶ δικός μου! ἐφώνασα. —Ὁχι! Δὲν θὰ γνωρίζῃ πιά τὴν μητέρα του! Θὰ πάρῃς τὸ διαζύγιο, Καμίλ, ἀλλὰ νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν θάχῃς τὸ παιδί! Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ τὴν καταδίκη σου. Ὅποιοδήποτε δικαστήριο θὰ μοῦ δώσῃ τὸν

δωναστικός μου απ' το Κογκό. Τον είχα περιμένει με υπομονή, με πίστι, με αγνότητα. Καμιά απογοήτευση αυτή τη φορά! Καμιά φλόγα που να σβύση γρήγορα! Καμιά πλάση! Ο Ζάν—Ζάκ, κι' αν είχε αλλάξει, θα είχε αλλάξει προς το καλύτερο. Ήταν πιο ώριμος, πιο άνδρας ακόμη με το ήλιοκαμένο του πρόσωπο και τους γκριζούς κροτάφους του όπου ήδη είχαν εμφανισθεί άσπρες τρίχες. «Α! πόσο είχε υποφέρει κι' αυτός περιμένοντας!»

Από το πρώτο δευτερόλεπτο μ' έγέμισε με μίαν απέραντη τρυφερότητα. Τι γαλήνιος και ήρεμος χαρακτήρ! Πόση ικανότητα είχε για να λησμονή και να συγχωρή το πάν!

Ευτυχώς ανέβηκαμε άμεσα στο διαμέριό της. Η διαδρομή της γαλάζιας Μεσογείου, η γοητεία των φωτολουσμένων νυχτών της, μάς έμαγευαν.

Η αγάπη του ήταν ένας χαμένος παράδεισος που τον ξανάβρισκε!

Μόνο, καμιά φορά τη νύχτα, ξυπνούσα κι' έλεγα:

—Γκρί! Πρέπει να τον σκεπάζω! Ξανάριζε την κουβέρτα του!

Τότε ο Ζάν—Ζάκ μ' έπαιρνε στην αγκαλιά του και με νανούριζε γλυκά, σιωπηλά, για πολλή ώρα...

Και καταλάβαινα εκείνο που δεν μου έλεγε:

«Είπε η πληρωμή, Καμίλ... Η πληρωμή που οφείλεις να κάμεις για την τρέλλα σου!».

Ένα αιώσιο δυσαναπλήρωτο κενόν

Πέντε χρόνια έπέρασαν από τότε... Πρό πολλού πήρα το διαζύγιο μου και παντρεύτηκα τον Ζάν—Ζάκ. Εργάζομαι του, ταξιδεύω στο πλάι του, έμαθα να ζω μια καινούρια ζωή, πλούσια, γεμάτη πάθος —είμαι ευτυχισμένη, ναι! Μα δεν είμαι απόλυτα ευτυχισμένη. Τίποτε δεν μπόρεσε να σβύσει από μέσα μου αυτά τα δυο χρόνια που υπήρξα μητέρα ενός μικρού αγοριού το οποίο τώρα, ασφαλώς, δεν με σκέπτεται πιά...

Μήπως είν' άρρωστο; Τό περιποιούνται άραγε καλά; Μήπως έζησα τίποτε στη λίστα των οδηγίων μου; Μήπως ή «κυντάκι» δεν το προσέχει πολύ; Νά, οι σκέψεις που μουρχονταν στο μυαλό εκατό φορές την ημέρα, ακόμη και την ώρα που έχω και τις πιο ενδιαφέρουσες απασχολήσεις...

Υπάρχει ένα κενόν στην ψυχή μου, που τίποτε δεν θα μπορούσε να το συμπληρώσει. Αγαπώ άτελειωτα τον άνδρα μου, αγαπώ τη δουλειά μου —ώστόσο ξέρω πως δεν θα γνωρίσω ποτέ την απόλυτη ευτυχία...

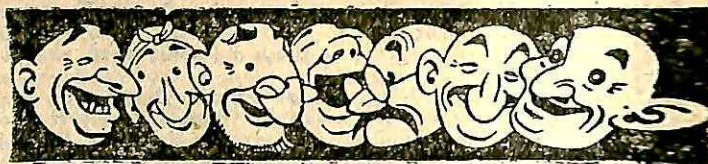
Καυμένη, καυμένη Άννα Καρένινα, που έβγαίνει τρικλίζοντας απ' το σπίτι του πρώην συζύγου της, όπου είχε μπη κρυφά για να σφίξη ακόμη μια φορά στην αγκαλιά της το αγοράκι της!...

Το δικό μου είνε τώρα επτάμισι χρόνια. Κάθε φορά που δρισκομάστε στη Γαλλία, ιδίως στο Παρίσι, αναστήν με το βλέμμα, μέσα στο πλήθος, ένα παιδάκι μελαχρινό με μαύρα μάτια... Ίσως να περνάει από κοντά μου, χωρίς να το αναγνωρίζω!

Δεν θα το μάθω ποτέ. Και συχνά, στο βάθος της ψυχής μου, μια φωνή μ' ερωτάει: «Έκαμες το καθήκον σου;» και κλαίω...

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Η κυρία Πηνελόπη ή όποια έχει τρία κορίτσια, ηλικίας μεταξύ 16 και 20 χρονών, ενοικιάζει επιπλωμένα δωμάτια σε φοιτητές.

Ένα πρωί έμπηκε στο δωμάτιο ενός από τους ενοικιαστές της και, αφού τον εκύταξε με ύφος βλοσυρό, του είπε:

—Κύριε Πέτρο, αυτό δεν το περίμενα από σάς...

—Τί πράγμα, κυρία Πηνελόπη;

—Χθές το βράδυ σας είδα να κρατάτε στην αγκαλιά σας την κόρη μου και να γλυκοκουδεντιάζεστε μαζί της.

—Δεν πιστεύω να το άρνησθε;

—Αφού θεβαιώνετε ότι με είδατε, πώς μπορεί να άρνηθώ;

—Α! Δόξα σοι ο Θεός! Λοιπόν, εγώ, είδατε ότι από τον καιρό που μένετε εδώ σας έφέρνηκαν σαν μητέρα. Δεν το άρνείσθε, δέβαια ούτε αυτό;

—Όχι.

—Κι' ελπίζω ότι δεν θέλετε να κηλιδώσετε την υπόληψή της οικογενείας μου;

—Όχι...

—Γι' αυτό υποθέτω θα βεληστε να ικανοποιήσετε την κόρη μου.

—Αηλαδή;

—Νά την παντρευήτε!

—Μμμ...

—Τί; Μήπως έχετε αντίρρηση;

—Όχι. Κατ' αρχήν όχι. Τό ζήτημα όμως είνε πολύ πολύπλοκο.

—Πώς είνε πολύπλοκο;

—Για πέστε μου πρώτα—

πρώτα, κυρία Πηνελόπη: Μή ποιά απ' τις τρεις κόρες σας με είδατε;

—.....

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ο γιουός μιας πλούσιας και ευγενικής ούγγρικης νεας, μαγεμένος από τα κάλλη μιας ξένης ήθοποιου, φεύγει μαζί της για την Αμερική.

Μόλις το μαθαίνει ο πατήρας του, παίρνει έξαλλος το επόμενο καράβι για να πιάσει φθασή και αποσπάσει το γιουό του από την Κίρκη.

Τόν προφθάνει στη Νέα Υόρκη και μαθαίνοντας πως η γειμάτίζει μαζί με την αγαπημένη του σ' ένα εστιατόριο στέλνει τον έμπιστο υπηρέτη του για να τους κατασκοπεύει.

Ο υπηρέτης επιστρέφει με στενα από ώρα, αγγέλλοντας ότι είδε το γιουό του να κάθεται σ' ένα τραπέζι μαζί με την ήθοποιό τους; έρωτά ο ευγενής πατήρας.

—Μάλιστα, εκεί που τον έκρυφε κάποιος, άξαφνα και πέφτει κάτω το μαντήλι της κυρίας.

—Και έσκυψε αυτός να πάρει και να της το δώσει; Τό άφησε κάτω; έρωτά ο πατήρας μ' αγωνία.

—Όχι. Τό άφησε κάτω όπου τó έπηρε μόνη της.

—Τότε ήρθαμε πολύ άργα είνε... παντρεμένοι!

—Μάλιστα, εκεί που τον έκρυφε κάποιος, άξαφνα και πέφτει κάτω το μαντήλι της κυρίας.

—Και έσκυψε αυτός να πάρει και να της το δώσει; Τό άφησε κάτω; έρωτά ο πατήρας μ' αγωνία.

—Όχι. Τό άφησε κάτω όπου τó έπηρε μόνη της.

—Τότε ήρθαμε πολύ άργα είνε... παντρεμένοι!

—Μάλιστα, εκεί που τον έκρυφε κάποιος, άξαφνα και πέφτει κάτω το μαντήλι της κυρίας.

—Και έσκυψε αυτός να πάρει και να της το δώσει; Τό άφησε κάτω; έρωτά ο πατήρας μ' αγωνία.

—Όχι. Τό άφησε κάτω όπου τó έπηρε μόνη της.

—Τότε ήρθαμε πολύ άργα είνε... παντρεμένοι!

—Μάλιστα, εκεί που τον έκρυφε κάποιος, άξαφνα και πέφτει κάτω το μαντήλι της κυρίας.

—Και έσκυψε αυτός να πάρει και να της το δώσει; Τό άφησε κάτω; έρωτά ο πατήρας μ' αγωνία.

—Όχι. Τό άφησε κάτω όπου τó έπηρε μόνη της.

—Τότε ήρθαμε πολύ άργα είνε... παντρεμένοι!

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΕ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Δραματικό διήγημα του ΩΓΚΥΣΤ ΖΕΡΜΑΙΝ

Τών κομπιάν των χιτωνίων τους, άλλοι με το καθάρισμα των όπλων τους. Ο Ζάν Μαρτίν, έμπηκε, χλωμός, με τα μάτια άγριεμένα και τα χείλη μελανιασμένα. Έβγαλε το πηλήκιο του, τό έρριξε κατά γής κι' άρχισε να τό ποδοπατή με λύσσα. Έπειτα, ξεκούμπωσε τη ζώνη του και την έπέταξε μακριά.

Οι συνάδελφοί του τον κυττούσαν λίγο περίεργα.

Τί έπαθε σήμερα ο Μαρτίν; Αυτός ό τόσο ήρεμος και ψύχραιμος, γιατί έκανε δλη αυτή τη φασαρία;

«Αλλ' εκείνος, χωρίς να προσέχη την έκπληξη των συνάδελφων του, έξακολουθούσε να πνιγννοέρεται και να μουρμούριζε ακατάληπτες λέξεις, σαν μεθυμένος.

Για να ζαλισθώ για να ξεχάσω τό σκληρό χτύπημα—γιατί έπίστευε ότι ο κ. Νολέ θα τούδινε την κόρη του— έπήγε πρ' γαμιά από τό ένα καμπαρέ στ' άλλο, κατέβασε αρκετά ποτήρια κονιάκ, τό όποιο τώρα έξασκούσαν την δλέρια έπίδρασί τους.

Ο θαλαμάρχης έπενέβη και με τόσο συμβουλευτικό, τού μίλησε:

—Ε, Μαρτίν... είσαι κουρασμένος...

—Νά τος...

—Ναι, αυτός είνε... Δεν είναι μεθυμένος σήμερα.

Συγχρόνως σηκώθηκαν και διευθύνθηκαν στην πόρτα.

«Αλλ' ή Σαρλότ προηγήθη. Τότε έμπόρεσε να συγκρατήση μία κραυγή τρόμου.

Μπροστά της περνούσε, ανάμεσα έπ'ό δύο συνάδελφους του, ό Ζάν Μαρτίν. ό λα

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

5

τρεπτός της δ' Ζάν!

Και σε ποιά κατάσταση! Με τη φυσιογνωμία άσχημη, τα μάτια διοσταλμένα απ' τον πυρετό, έπιγαινε σκυφτός, τρικιλίζοντας, πρὸς τὸν σταθμό, απ' όπου θὰ τὸν ὡδηγοῦσαν στὴν πόλι, στὴν ὁποῖαν θὰ τὸν ἐδίκαζε τὸ στρατοδικεῖο.

Τὴν εἶδε. Ἐστῆλωσε τὸ κορμί του, τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Ἐκίνησε τὰ χεῖλη του, σὰν νὰ τῆς ἐστελνε ἕνα φίλι... Ἡ Σαρλότ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας, τόσο δυνατὴ αὐτὴ τῇ φορᾷ, πού ὅλοι οἱ πελάται σηκώθηκαν ὀρθοὶ στὴ στιγμή.

Ὁ πατέρας της καὶ ὁ κ. Νταρμαγκέ ἔτρεξαν κοντὰ της. —Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ πατέρας της.

—Νά... δές... δές τὸ ἔργον σου!...

Καὶ ἀπευθυνόμενος στοὺς ὑπαξιωματικούς, πού τὴν κυττοῦσαν χωρὶς νὰ καταλάβουν, ἐφώνασε:

—Καὶ τὸ δικό σας, κύριοι...

—Ἐμπρός!... Σάπασε..., εἶπε αὐτὴ ρὰ ὁ καφετζῆς.

—Ὅχι... ὄχι..., ξανάπε ἐκείνη σὰν τρελλή. Γιατί δὲν θέλησε νὰ με δώσει στὸ Ζάν, θὰ περᾶσαι απ' τὸ στρατοδικεῖο... Ὅθι τὸν στείλουν ἴσως στὸ μέτωπο... Κι' ἐκεῖ... θὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν ἴσως... Ἐ, λοιπὸν, τὸν ἀγαπᾷς... τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν!

Ἀστραπιαία, ἔβγαλε απ' τὴν τσέπη της ἕνα ρεβόλβερ, τὸ ἀκούμπησε στὴ καρδιά της καὶ πατούσε ἤδη τὴν σκανδάλη, ὅταν τὸ χέρι τοῦ Νολέ ἄρπαξε τὸ δ' πλοῖ. Ἡ σφαῖρα ἔφυγε κι' ἔσπασε ἕναν καθρέφτη.

Δὲν μποροῦσε πιά νὰ κἀνὴ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ φωνάζει καὶ νὰ κλαίει μὲ λυγμούς.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισία, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κ. Νταρμαγκέ: —Δεσποίνις... ἀγνοοῦσα τί συνέβαινε μεταξὺ σας κι' αὐτοῦ τοῦ νέου... Σὰς ἐπιστρέφω τὸν λόγο σας...

—Κι' ἐμεῖς, ἐφώνασαν συγχρόνως οἱ ὑπαξιωματικοί, ἀν' ἔξαμε τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μαρτίν μάς προσέβαλε καὶ μάς ἀπειλῶσε, λόγον πού δὲν θέλησε ποτέ νὰ πῇ γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐκθέσει ἀσφαλῶς νὰ εἴσθε θεθαία πὼς θὰ κάναμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τακτοποιήσωμε τὸ ζήτημα... Ἀλλ' ὡστε ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου θὰ ζητήσωμε δὴ τὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου...

—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ!, εἶπε ὁ Νολέ πού δὲν σκεφτόταν τίποτ' ἄλλο τώρα, παρὰ πὼς γλύτωσε ἀπ' τὸ θάνατο τὸ ἀγαπημένο του παιδί.

Ἀντὶ τοῦ ὁμορφοῦ καὶ ζωντανοῦ πλάσματος πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, θὰ μποροῦσε τώρα νὰ εἶχε ἕνα πῶμα! Τί τρομερὸ νὰ τὸ σκέπτεται!

—Εἶχα κάποιον διαβάσει, μουρμούρησε, ὅτι ὁ ἔρωτας εἶνε ἰσχυρότερος ἀπ' τὸν θάνατο... Μὰ δὲν τὸ πίστευα...

Καὶ φιλώντας τὴν κόρη του, εἶπε στορ' γικά:

—Ὅθι τὸν παντρευτῆς, τὸν Ζάν σου... Ὅθι τὸν παντρευτῆς... Κι' ἀντὶ ἑνὸς παιδιοῦ, θὰ ἔχω δύο... ἀφοῦ μποροῦσε ἀπὸ λάθος μου, νὰ μὴν ἔχω πιά οὔτε ἕνα. ΟΙΚΟΥΣΤ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Κατὰ μίαν τελευταίαν στατιστικὴν τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Πληροφοριῶν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν ἀναλογούν: στὴν Κίνα 1139 γυναῖκες, στὴ Ρωσία 1103, στὴν Ἀγγλία 1098, στὴ Γαλλία 1071, στὴ Γερμανία 1058 καὶ στὴν Τουρκία 1036 γυναῖκες. Στὸν Καναδὰ ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν ἀναλογοῦν 930 γυναῖκες καὶ στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες 976. Ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν εἶνε ἐπισης μικρότερα στὴν Ἑλευθέρα Ἰρλανδία, στὴν Βουλγαρία, στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Κούβα, ὅπου ἡ ἀναλογία εἶνε 888 γυναικες 54

1909

Τὴν προηγούμενη ἀκριβῶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες πού ἐργάζονταν στὴν φόρτωσι βαμβακιῶν μὲ φυτάρια ἐπάνω στὸν αὐτόματο μεταφορέα, εἶχε ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ἡ θέσις ἐδόθηκε χωρὶς δυσκολία στὸν ἀνθρώπου πού ζητοῦσε δουλειά.

Δὲν παρουσίαζε ὡστόσο τίποτε πού ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως νᾶδεικε πὼς μποροῦσε νάταν κατάλληλος γιὰ τὴ βαρεία αὐτὴ δουλειά.

Τὰ χέρια του ἦταν φυλακισμένα μέσα σὲ δερμάτινα γάντια, σὰν νὰ φοβοῦσαν τὰ ἔγκαυματα.

Σὲ κάθε φυτάρια ἐσταματοῦσε, ἐφυσούσε, ἀνέπνευε θαλασσινὰ καὶ ἐσφύγιζε τὸ καταιβρωμένο του πρόσωπο.

Καὶ σὰν εἰρωνεῖα τῆς τύχης, δίπλα του ἐργαζόταν ἕνα ἄτομο, πού φαινόταν σὰν ἡ ἀπόλυτη ἀντίθεσις του.

Ἦταν ἕνα ὑπέροχο παλληκάρι, δυνατό, γερό, μὲ θαυμαστὴ σωματικὴ διάπλασι καὶ πού δὲν ἀνησυχούσε καθόλου γιὰ τοὺς ρόλους πού ἡ δουλειὰ ἐσχημάτιζε ἐπάνω στὰ χέρια του.

Μεταχειριζόταν τὸ φυτάρι χωρὶς ποτὲ νὰ φαίνεται ὅτι ἐνοιῶθε τὴν παραμικρὴ κοῦρα καὶ ἐκοροῖδενε τὴς ἀκαρπείας προσπάθειες τοῦ συναδέλφου του.

—Ἐμπρός, κακομοίρη!, τοῦ ἔλεγε γελώντας, δὲν εἶνε δὲ καὶ μεγάλη φιλοσοφία τὸ νὰ πετᾷ κανεὶς βαμβάκι ἀπὸ τὸν αὐτὸν τὸν μεταφορέα καὶ νὰ προσέχει νὰ εἶνε πάντοτε καλὰ τροφοδοτημένος ὁ μαλάκτης!...

Καὶ κυττάζοντάς τὸν μὲ σῆκτο, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν φαίνεται νὰ εἴσαι συνηθισμένος στὴ δουλειά...

—Ὦ, λά, λά!, διαμαρτυρήθηκε ὁ νεοπροσληθείς, ὅσο τούλάχιστον κι' ἐσύ... Δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο ἀπ' ὅτου γενήθηκα...

—Μὰ τότε;

—Νά, τώρα μερικὲς μέρες δὲν ξέρω τί ἔχω... Δὲν εἶμαι πιά στὰ καλά μου... Μὴν ἀνησυχῆς όμως, Γολιάθ, θὰ μοῦ περάσῃ γρήγορα...

Καὶ ρίχνοντάς του ἕνα σαρκαστικὸ δέλεμα, ἐπρόσθεσε:

—Ἰσως μάλιστα ἀπὸ αὔριο κι' ὅλας δὲν θὰ μ' ἀναγνωρίζεις πιά.

Ἐνα ξαφνικὸ κουνουτσισμὸ διέκοψε τὴν συζήτησί τους. Ἦταν μεσημέρι.

Οἱ δύο ἐργάτες διέκοψαν τὴν ἐργασία τους καὶ ἀφῆσαν τὰ ἔργαλεία τους στὴν ἑλκοντάς τὰ ἐπάνω στὸν τοίχο.

—Ἐλα, μικρό μου, εἶπε ὁ γίγας φιλικά, νὰ τί θὰ σοῦ δώσω δυνάμεις! Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐρχεσαι μαζί μου στὴν καντίνα;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶμαι ὑποχρεωμένος, δυστυχῶς, ν' ἀκολουθῶ κάποια διαίτα. Ἐχῶ πᾶρει μαζί μου τὸ φαγητό μου. Θὰ φάω ἐδῶ, μὲ συγχωρεῖς...

—Ὅπως θέλεις, ἀπῆλθνε ὁ γίγας.

Ἐτῆρσε σιγὰ τὸ σακάκι του κι' ἐφόρεσε τὸ καπέτο τοῦ προσθέντας:

—Θὰ γυρίσω...

Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἀπομακρυνόταν μὲ τὸ βαρὺ καὶ ἄσχημο δάδιμά του, ὁ ἄλλος ἐ-

Ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα μυητηρίου, ἀγωνίας, ἔρωτος καὶ περιπετειῶν

ΥΠὸ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

καθόταν ἐπάνω σ' ἕνα ἀδειανὸ κιβώτιο, σὲ μιὰ γωνία καὶ ἐβγάλε διαστικά τὰ γάντια του.

Κι' ἐφάνηκαν τότε τὰ χέρια του λευκὰ καὶ καθάρα, περιποιημένα χέρια ἀνθρώπου πού δὲν ἦταν συνηθισμένος σὲ παρόμοιες βαρεῖες δουλειές.

Τὰ εἰσήλασε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ἀν' ἡ πρωϊνὴ του δουλειὰ δὲν τὰ εἶχε καταστρέψει καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἐφθύρισε γελώντας:

—Εἶνε ἀλήθεια, ὡστόσο, πὼς δὲν ἔχω συνηθίσει στὸν χειρισμὸ τῶν καταραμένων φυτάρων...

Καὶ ἀπορροφημένος ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν χεριῶν του, δὲν ἀντελήφθη καθόλου πὼς ἐπάνω στὸ κατώφλι τῆς πόρτας ὁ Γολιάθ, εἶχε στραφῇ πίσω του γιὰ νὰ τοῦ ἐξαποστείλῃ μιὰ τελευταία εἰρωνική χειρονομία.

Τόσο ὅμως εἶχε καταπλαγῇ καθὼς εἶδε τὰ λεπτεπίλεπτα δάχτυλα τοῦ καινούργιου συναδέλφου του, ὥστε οὔτε μιὰ λέξις δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐκύτταξε μονάχα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ δικά του δάχτυλα, τὰ κατὰμαυρα καὶ ροζισμένα καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του ἀρκέσθηκε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Μπρέ, τί στάσου ἐδῶ!...

Μετά, ἐβγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Λίγες μόνον στιγμὲς εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Γολιάθ, ὅποτε ὁ νεοπροσληθείς ἐργάτης σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀφῆνε τὸ ὑπόστεγο τοῦ βαμβάκακαθαρισμοῦ, διέσχισε τὸν στρωτὸ διαδρομὸ καὶ ἀφοῦ προσανατολίζονταν διαστικά, ἔφτασε σὲ μιὰ πόρτα πού βρισκόταν στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν μιὰ ταμπελίτσα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ:

ΧΗΜΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἦταν μικρὸς ὡς καὶ ἰσχνός. Μὲ μιὰ γρήγορὴ ματιά ἐθεβαίνθηκε ὅτι κανένας δὲν τὸν παραφύλαγε. Ἐβγάλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀντικλεῖδι καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ἀσφαλῶς θάταν πολὺ καλὰ πληροφορημένος, γιὰτὶ καμμίαν κίνησι διαταγῆς δὲν ἔκαμε.

Διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν πρὸς ἕνα συρτάρι, πού βρισκόταν στὸ δάθος τοῦ διαμερίσματος, ἔβγαλε πάλι τὸ ἀντικλεῖδι κι' εὐκόλα παρεβίσε καὶ τὴ δευτέρη αὐτὴν κλειδαριά.

Ἐσκέφθηκε τότε γιὰ μιὰ στιγμὴ, σὰν νᾶθελε κατὶ νὰ θυμῇ, καὶ μετὰ ἀνοίξε ἕνα ἄλλο συρτάρι, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἕνα χαρτοφυλάκιον μὲ κόκκινον μαροκινὸν δέριμα. Τὸ πήρε, καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἔγγραφα πού περιείχε.

Ξαφνικά, ἀόησε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ χαρᾶς. Εἶχε ἀνακαλύψει, ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνο πού ἠλπιζε νὰ βρῇ.

Πῆρε τότε τὸ φύλλο ἐκεῖνο τοῦ χαρτίου, ἐγκατεστάθη σὲ μιὰ γωνία κάποιου τραπέζιου τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ σημειωματάριο κι' ἄρχισε ν' ἀντιγράφῃ τὴς παρακάτω γραμμὲς πού περιείχε τὸ φύλλο ἐκεῖνο:

ΣΥΝΤΑΓΗ 520 8ίς - Στερεοποιημέ-

Διφενυαλίνη. Βάμβακος, νιτρούχου, 100. Νιτρο, 100. 60 π. 100.

Τὴς ξαναδιάβασε, τὴς παρέβαλε μὲ τὸ φωτοτυπὸ καὶ ἔκλεισε τὸ καρνέ του εὐχαριστήμενος.

Ἦταν ὅς τόσο ἀπρησυχολημένος μὲ τὴν ἔκτασι τοῦ αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἀκούσε δίπλα τὴν πόρτα πού ἀνοίξε ἐλαφρά...

Ὁ σύντροφός του ὁ Γίγας, πού δὲν τοῦ ἐπαρέσχεαν τὰ κατὰσκόπου λεπτὰ δάχτυλα νεοφερμένου αὐτοῦ ἐργάτου, ἀντὶ νὰ μὴ ἀπὸ τὸ παράπηγμα, ὅπως ἔκανε κατὰ τὴν μεσημβρινὴ ἀνάπαυσι, ρίχθηκε πίσω του, καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα παρακολούθησε ὅλες τὴς κινήσεις του, ἀνοίξε σιγανὰ τὴν πόρτα...

Καὶ ἐνῶ ὁ κατὰσκόπος ἐβάζε τὸ καρνέ τὴν τσέπη, τινάχθηκε ξαφνικά ἀπὸ τὴ θέσι του ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ πόνου. Μιὰ γροθία εἶχε καταφερθῇ στὸν ὦμο του, ἐνῶ συγχρόνως ἐνοιῶθε τὸν τράχηλό του νὰ περισφίγγεται μέσα σὲ σιδερένιο κλοιό.

—Ἀ, κατεργαράκο μου! ἐφώνασε ὁ Γίγας, σὲ τσάκωνω στὰ πράσα!...

Ὁ ἄλλος ἀπεπληρώθηκε νὰ παλαίψη καὶ νὰ ξεφύγῃ τὴν περίφριξι, ἀλλὰ ὁ κλοιὸς ἦταν βράχος. Οὔτε κἀν ἐκλονίσθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Ἐλα, διέταξε γιὰ δεῖξε μου τὸ καρνέ σου!

Καὶ, ὅταν τὸ πήρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κατὰσκόπου, τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ ἐδιάδαε διαστικά:

—Ἀ, χά! ἔκαμε, σὲ ἐνδιαφέρουν, λοιπὸν, πολὺ οἱ χημικὲς συνταγές;... Περισσότερο θέλω ἀπὸ τὸ ξεκοιλίσωμά τῶν δεξιάτων, δὲν εἶνε ἐτοί; Καλὰ σκεπτόμουν ἐγὼ πὼς εἶχες πολὺ ἄσπρα χέρια γιὰ μιὰ τέτοια χοντροδουλειά!...

—Ἀλλὰ, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος κατασκευημένος, ποῖος εἶσθε λοιπὸν ἐσεῖς;

—Ὁ γίγας ἐξέσπασε σὲ γέλια.

—Ποῖος εἶμαι;... Ἐλα δά, μικρὸ καρνέ, εἶσαι πάρα πολὺ νεόβγαλτος στὸ ἐργαστήριον καὶ οὐκ ἐφαίνεται... Καὶ φαντάζεσαι ὅτι μπορεῖς κανεὶς νὰ κλέβῃ τόσο εὐκολὰ τὸν κόσμον!... Πράκτωρ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, σὲ διαταγὰς σου... Δὲν τὸ καταλάβεις;

—Τοῦδεῖς δὲ δάχτυλά του καὶ ἐπρόσθεσε:

—Μόνον πού ἐγὼ, δὲν φυλάγομαι ἀπὸ τίποτε ὅταν πρόκειται νὰ κάμω τὴ δουλειά μου!... Ἐμπρός, ἀκολουθήσε με. Ἡ δουλειὰ σου εἶνε τελειωμένη!

Τὸν τραβούσε ἤδη μαζί του, ὅποτε, ἀλλοῦντας γνῶμη σταμάτησε καὶ, κυττάζοντας κατὰμας τὸν αἰχμάλωτό του, πού ἔτρεμε, ἀκούσε, τοῦ εἶπε:

—Ὁ κατὰσκόπος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ μετὰ παίρνοντας ἀπότομα τὴν ἀπόφασί του, καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, ἐθεβαίνωσε:

—Ὁ καθηγητῆς Σμιθ...

—Ἀν' ὁ Πῆτερ εἶχε φανερῶσι στὸν καθηγητῆ, πού βρισκόταν ἡ περίφημη συνταγὴ, καὶ ἡ ἰλιαν μαζί μὲ τὸν Γκρέχμυ δὲν εἶχαν πάσει οὔτε στιγμὴ νὰ παίρουν τὰ ἀνάλογα μὲ τὴς περιστάσεις προφυλακτικὰ μέτρα.

ΕΝΑΣ ΕΙΡΗΝΙΣΤΗΣ...

Λίγο μετὰ τὴ πανευρωπαϊκὴ ἀνάφλεξι, δύο ρεύματα εἶχαν σχηματισθῇ στὴν Ἀμερικὴ.

Οἱ μισοὶ εἶχαν κρηυχῇ ὑπὲρ τῆς ἀμεσοῦ παρεμβάσεως στὴν σύρραξι, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς ἀπόλυτου οὐδετερότητος. Ἦταν ὅμως φανερό, πὼς ἄργα ἡ γροθὴ ἡ μερίδα πού ἦταν κεκρηυγμένη ὑπὲρ τῆς ἐπεμβάσεως θὰ ἐθριμάδευε καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν καὶ τοὺς τελευταίους διαστα-

γίους.

Ἡ Γερμανία εἶχε ὁσφραισθῇ τὸν κίνδυνον αὐτόν.

Ἐπρεπε συνεπῶς νὰ ἐμποδισθῇ

ἡ Ἀμερικὴ νὰ μὴ στὸν ἀγῶνα δίπλα στὴ Γαλλία καὶ τοὺς συμμάχους της.

Οἱ πράκτορες της εἶχαν λοιπὸν τεθῇ σὲ κίνησι καὶ ἐποπλησιαζαν συνεχῶς τὴν δραστηριότητά τους.

Ἀλλοὶ ἀπ' αὐτοὺς διέπρατταν σὲ κάθε γωνία τῆς χώρας, καθὲ εἶδους ἀπόπειρες γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς πληθυσμούς καὶ ἄλλοι μὲ τὴς δημηγορίες τους, τὰ δημοσιεύματα τῶν στίς ἐφημερίδες καὶ μὲ τὴν ἀκατάπαυστη προπαγάνδα τους, προσπαθοῦσαν νὰ σταματήσουν τὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ τὸν δρόμον στὸν ὁποῖον μοιραῖως ἐγλύσθησαν τόσο γρήγορα.

Ὁ καθηγητῆς Σμιθ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς φημισμένους ρητορὸς ὁλόκληρης τῆς Νέας Ὑόρκης, ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐτοσκιζόταν κυριολεκτικὰ, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν διᾶλεξί του ἐπὶ τῆς «ἐπιβεβλημένης οὐδετερότητος».

Ὅπουδήποτε κι' ἂν τὸν ἐκαλοῦσαν, ἦταν πάντοτε ἑτοῖμος νὰ πηγαίνῃ πρόθυμος, στίς δημόσιες συγκεντρώσεις, στὰ σχολεῖα, στὰ σαλόνια.

Ἀνέπτυσσε, ἀνέλυε, ἐπιχειρηματολογούσε, ἰκέτευε καὶ ὑβρίζει ἀκόμη τοὺς ἀκροατὰς του, γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ πὼς ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ ἡ Εὐρώπη νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴς διαφορὰς τῆς μόνῃ της καὶ νὰ φυλαχθῇ ὁπωσδήποτε ἡ πατρίδα τους ἀπὸ τὴς φρικαλεότητες τοῦ πολέμου.

Καὶ πραγματικὰ, ὁ καθηγητῆς ἐργαζόταν ὑπερβολικά.

Καθισμένος ἐμπρός στὸ γραφεῖο του, μέσα στοὺς καπνοὺς πού ἀδιάκοπα ἔβγαυαν ἀπὸ τὴν πελώρια πίπα του, ἀναζητοῦσε στὸ μυαλό του τὰ θετικότερα καὶ πῶς ἀδρὸ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς γνώμης πού ὑπεστήριζε...

Εἰκοσι φορές ὁ ὑπὸ τῆς τῆς μὴ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν μποροῦσε νὰ δεχθῇ γιὰ λίγες στιγμὲς κάποιον ἐπισκέπτη.

—Ναῖν! ἀπαντοῦσε μὲ δυσφορία... Κα- νέναν! Ἀς ἔλθουν ἀργότερα. Ἐργάζομαι τώρα.

Καὶ ξανάρχισε ν' ἀραδιάζῃ τὰ ἀτέλειωτα ἐπιχειρήματά του δὲν ὅποια θὰ ἀπεδείκνυε, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως, γιὰ τοὺς γεωγραφικούς, ἐθνολογικούς, κοινωνιολογικούς, διογραφικούς, δυναστικούς καὶ ἱστορικούς λόγους, ἡ Ἀμερικὴ ἔπρεπε νὰ μείνῃ οὐδέτερα.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του ἀνοίξε ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο πού ἔσπρωχνε θάναυστα τὸν πιστὸ ὑπὲρτῆ, πού μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μὴ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ κυρίου του.

—Θέλω νὰ δῶ τὸν ὑπερεξοχώτατο καθηγητῆ Σμιθ, ἐφώνασε ὁ ἐπισκέπτης... Καὶ θὰ τὸν δῶ, σὰς λέγω!...

—Ἀ, ἔκαμε ὁ οἰκοδεσπότης γυρίζοντας μὲ λύσσα, τί συμβαίνει λοιπὸν; Ποῖος εἶνε αὐτός πού τολμᾷ νὰ εἰσχωρήσῃ ἀβέλτητα στὸ σπίτι μου, μ' αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορο θράσος;

Ὁ νεοφερμένος, πού στεκόταν μπροστὰ τοῦ ἀκίνητος, σὲ στάσι σεβασμοῦ, εἶχε παράδοξη φυσιογνωμία.

Ἐφορούσε μικρὸ χαμηλὸ χνουδωτὸ καπέλλο, χαριτωμένον παιδικὸ σχήματος καὶ μαῦρὸν πλατεῖα γραβάτα.

Στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε μ' εὐλαβὴ προσοχὴ μιὰ πελώρια κακοδιπλωμένη ὀμπρέλλα καὶ στὸ ἄλλο, κατὰ τρόπον καταφανῇ, ἕνα τεῦχος τῆς «Κυριακάτικης Ἐφημερίδος», τοῦ θερμότερου δηλαδὴ γερμανοφίλου ὁργάνου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τεραστίων διαστάσεων ματογυῖα μὲ ταρταρούχων σκελετοῦ, συνεπληρώνων τὸ σύνολο αὐτοῦ τοῦ μαθητοῦ ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς, πού φαινόταν σὰν νὰ ἐξέφυγε τὴ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

—Διδάσκαλε, ἄρχισε δειλά, κάνοντας μιὰ θαλασσινὴ ὑπόκλησι, διέπραξα, τὸ μολογῶ, ἀσυγχώρητη ἀδικασίαν νὰ σὰς ἐνοχλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μέσα στίς θαυμαστὰς σὰς ἐργασίες, εὐαρεστηθῆτε όμως νὰ μοῦ κάμετε τὴ τιμὴ νὰ μᾶθετε τὸ ὄνομά μου.

Ὁ καθηγητῆς Σμιθ ἀρπαξε μὲ μιὰ χειρονομία δυσφορίας τὴν κάρτα πού τοῦ προσέφερε ὁ ἕνός καὶ διέβασε:

«ΕΘΕΛΑΜΠΕΡΤ ΣΕΪΜΟΥΡ ΜΠΡΑΟΥΝ, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου πρὸς κατάπαυσιν τῶν πολέμων μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν. Ἡ μορφή τοῦ καθηγητοῦ ἐφωτισθήκε ἀ-

μέσως καὶ χαμογέλασε πρὸς τὸν συνο

Ανάστασις

Εδώ και λίγους καιρούς ήταν ακόμη ευτυχισμένοι. Νέοι κι' οι δυο τους, παντρεύθηκαν από έρωτα.

Έναν έρωτα σφοδρό, ο οποίος μπόρεσε ν' αντέξει στη δοκιμασία της αναμονής που έκράτησε χρόνια. Ο γάμος εστάθηκε γι' αυτούς η δικαίωση των έρωτικών τους όνειρων και η γέννηση του παιδιού τους η επισφράγιση της ευτυχίας.

Το κακό ήρθε ξαφνικά, όπως ή θύελλα στη μέση καλοκαιρινής ημέρας. Σαφείς απόφορες δεν υπήρξαν. Με μία παρεξήγηση, η οποία ώδηγησε στην ανταλλαγή σκληρών φράσεων, έγινε η εισαγωγή στο δράμα. Πικρά λόγια απέτελεσαν τον πυρήνα γύρω από τον οποίο η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα έμάζεψε μαύρα σύννεφα. Η μπόρα εξέσπασεν όρμητική, καταρράκτες άσυγκράτητοι ξεχύθηκαν οι πικρόχολες, οι προσβλητικές λέξεις. Κεραινοί ακάθεκτοι έσπασαν στην ήσυχη στέγη και εξέπελυσαν εκεί μέσα στη φωλιά της ευτυχίας την καταστροφή. Το αποτέλεσμα υπήρξεν ο χωρισμός.

Εκείνος έφυγε, με την ρητή απόφαση να μην ξαναγυρίσει. Εκείνη έμεινε στην άρχη άποσβολωμένη με το ξαφνικό, το άναπάντεχο. Δεν υπέρεσε να βρή καμιά δική της ευθύνη σ' αυτή την ιστορία, μα αντιθέτως όλες τις απέδωσε σ' εκείνον. Όταν η ατμόσφαιρα έκταρσε απ' τα ηλεκτρισμένα σύννεφα, όταν έκπαψε η φουρτούνα του θυμού και η λογική, διωγμένο πουλί, επέστρεψε δειλά στη φωλιά του, έκατάλαβεν κι' οι δυο πως έκαιαν μιάν άνοση. Μα κανείς δεν είχε τη δύναμη ν' αναλάβη την πρωτοβουλία της προσεγγίσεως. Υπέφεραν πολύ. Εκείνη τον ποδούσε και της φαίνονταν το σπίτι άδειο χωρίς αυτόν. Εκείνος αισθανόταν πολύ την έλλειψη και των δυο: εκείνης και του παιδιού. Και ήταν άνοιξις. Γύρω γινόνταν το θαύμα της άγάπης...

Το Πάσχα έληπαιζε. Όλιμες σκέψεις έκαιαν κι' οι δυο: Γιατί να γιορτάσουν το Πάσχα χωρισμένοι; Γιατί όπως και πέσει και κάθε χρόνο, να μη νοιώσουν την ευτυχία του φιλιού της Άναστασεως;

Μεγάλο Σάββατο άπόγευμα. Η ψυχή του ήταν περίλυπη, καθώς περνούσε τον κοσμοπλημμυρισμένο έκεينو δρόμο των καταστημάτων, όπου οι άνθρωποι έκαιαν τις πασχάλινες προμήθειές των. Μπήκε σ' ένα κατάστημα. Εκεί μέσα άγόρασε ένα σωρό πράγματα. Όλα έκαιαν τα πράγματα που πρέπει να βρίσκωνται στο σπίτι, για τη μεγάλη γιορτή. Τάστειλε μ' ένα παιδί κι' εκείνος πήρε άκεφος το δρόμο ανάμεσα από τους διαστικούς και χαρούμενους διαβάτες.

Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Από κεί που κάθεται το βλέμμα του άγκαλιάζει φωτεινές γλωσσίσσες που τρεμουλιάζουν παίζοντας με το άνοιξιό του άεράκι. Είπ' η βάλασσα τάν ανθρώπων με τ' άναμμένα κερά. Πηγαίνουν στην Άνάσταση.

Ο πόνος του σφίγγει την καρδιά. Ξαφνικά, νοιώδει κάτι να του φωνάζη μέσα του. Είσαι γελοῖος! Ναι, γελοῖος! Νοιώθει να γίνεται φως στην ψυχή του. Σηκώνεται και φύγει τρέχοντας. Σέ λίγο εἶνε μέσα σ' ένα ταξί. «Κάμε γρήγορα!» λέει στον σάφερ.

«Η κυρία εἶνε με το μικρό» του λέει η ύπηρέτρια...

«Απόψε δεν έννοι με κανέναν τρόπο να κοιμηθῶ. Εἶνε πολύ άνησυχος».

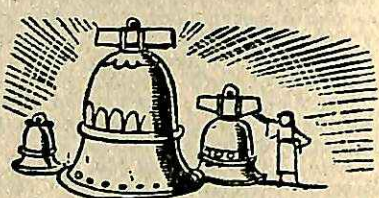
Πλησιάζει στο δωμάτιο κι' άνοίγει την πόρτα θρόνου. Εκείνη, σκυμμένη στο κρεβάτι του παιδιού, λέει σιγά ένα να-νούρισμα. Δεν την κατάλαβε που μίληκε.

Εκείνος πλησιάζει, κάνει το κεφάλι της και τον βλέπει. Δεν ταραάζεται καθόλου. Μόνον από τα μάτια της τρέχουν δάκρυα.

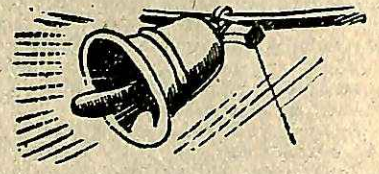
Σκύβει έκείνος και της δίνει ένα φιλή στο μέτωπο...

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΑΝΑΓΕΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Οι διασημότερες καμπάνες

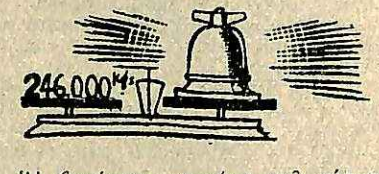
Η πρώτη όρειχάλκινη καμπάνα κατεσκευάσθη στη Νόλα της Καμπανίας — από την όποιαν και πήρε το όνομα καμπάνα — περί το 420 μ.Χ.

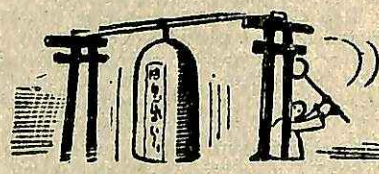
Κατά τον μεσαίωνα, μιά από τις όραιότερες γαλλικές καμπάνες ήταν της έκκλησίας του Μουσαάκ. Κατεσκευάσθη το 1273, έρράγισε όμως και ξαναχύθηκε εκ νέου.

Η υπερμεγέθης καμπάνα της Παναγίας των Παρισίων, η όποια άνηχεί επ' ευκαιρία των μεγαλύτερων γεγονότων της γαλλικής ιστορίας, ζυγίζει 16.000 κιλά, άνάδοχοί της δέ υπήρξαν ο Λουί δώδεκτος 14ος και η βασίλισσα Μαρία —Θηρεσία.

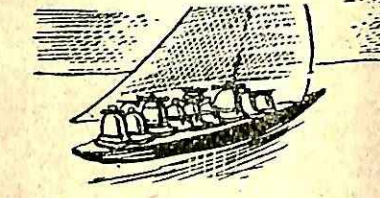

Η θαύρητη καμπάνα του κόσμου εἶνε του Κρεμλίνου, σῆ Μόσχα, η όποια παρηγγέθη το 1733 από την αυτοκράτειρα Έλισάβετ. Ζυγίζει διακόσιες σαράντα έξη χιλιάδες κιλά.

Στην Κίνα οι καμπάνες εἶνε όλοκληρωτικά κυλινδρικές — αντί πεπλατυσμένες στη βάση τους, όπως οι δικές μας — και υπάρχουν μιά, η όποια έχει περί τα 10 μέτρα διάμετρο.

Από το μισάνοιχτο παράθυρο μπαίνουν οι ήχοι της καμπάνας και πλημμυρίζουν το δωμάτιο. Χριστός άνέστη, φωνάζουν.

Οι πρώτες καμπάνες που έταξίδεψαν, ήταν έκείνες που οι Βενετοί απέστειλαν, κατά το 865, στην Κωνσταντινούπολη. Ήσαν δώδεκα και έτοποθετήθηκαν στην έκκλησία της Άγίας Σοφίας.

Η υπερμεγέθης καμπάνα του καθεδρικού ναού της Ρουένης, ύπηρεσε επί πολλά χρόνια η διασημότερη καμπάνα της Γαλλίας. Εἶχε βαπτισθή «Ζωρς» και ζυγίζει 36.000 λίτρες. Εἶπ' Εἰταναστάσεως άνελύθη και μετετράπη σε νεμίσματα.

Μιά άλλη διάσημη καμπάνα εἶνε η μεγάλη καμπάνα του καθεδρικού ναού του Άγίου Στεφάνου της Βιέννης, η όποια κατεσκευάσθη από κανόνια που έλαφραγωγήθηκαν από τους Τούρκους.

Πρό της Ρωσικής Έπαναστάσεως, η Μόσχα έδίδετο 1.600 καμπάνες, εκ των όποιων — εκτός του Κρεμλίνου — η καμπάνα του Τρότσκιος ζυγίζει 175.000 κιλά και του Άγίου Ίδαν 57.976 κιλά.

Γιά να χτυπήση η μεγάλη καμπάνα του καθεδρικού ναού της Κωνσταντινουπόλεως της Άγγλίας, πρέπει να την σύρουν τουλάχιστον 24 άνθρωποι και 63 άνθρωποι χρειάζονται για να ήχουν οι πέντε του καμπάνες μαζί.

Από το μισάνοιχτο παράθυρο μπαίνουν οι ήχοι της καμπάνας και πλημμυρίζουν το δωμάτιο. Χριστός άνέστη, φωνάζουν.

Αγκαλιάζονται... Διπλή άνάσταση, ψιθυρίζει έκείνος, του Χριστού και της άγάπης μας.

ΕΥΑ

Οι Διασκευασμένες

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

1) Γράψατε στην σειρά τους 9 πρώτους άριθμούς:

1 2 3 4 5 6 7 8 9.

Και τοποθετήσατε τώρα μεταξύ αυτών διάφορα σημεία της άριθμητικής (+ — : X) κατά τρόπον ώστε να βρῆτε ως σύνολον 100. Οι άριθμοί οι όποιοι δεν θα χωρίζονται από σημείο θα άποτελούν ένα μόνον άριθμό. Θα σας χρειασθῇ καλή ύπομνη.

2) Μπορείτε εντός ενός λεπτοῦ να βρῆτε έναν άριθμό, τον πέμπτον της σειράς, που θα εἶχε τα αυτά μαθηματικά με τους τεσσάρους άναφερόμενους κατωτέρω:

1) 345, 45213, 13452, 52134,...

3) Ο Άλέκος και ο Πέτρος έπαι-

ζαν χαρτιά με μερικούς φίλους. Στο

παιγνίδιον, έλέπουν ότι

έδωσαν μαζί 35 δραχμές. Ο Ά-

λέκος όμως λέγει στον φίλο του:

«Εάν έκέρδιζε 4 δραχμές περισ-

σότερο, τότε θα εἶχα άκριβώς τῷ

παιδί κέρδος από ένα.

Γνωρίζοντας αυτά, έκέρδιζε ο καθε-

νός πόσα δραχμές από τον φίλο του;

4) Δύο νέοι μετρούν τις περιου-

σιές τους. Ο Μάριος λέγει στον

Άνδρέα:

«Εάν εἶχα 36 δραχμές περισσό-

τερο από εμένα θα ήμουν τρεις φο-

ράς πλούσιος από εμένα.

—Ναι, πλάνη! Ο Άνδρέας, εάν

έμεις εἶχα πέντε δραχμές πῶς λίγο;

—Τότε, θα εἶχα άκριβώς τα μισά απ'

εμένα.

Πόσα χρήματα έχει ο καθενας;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

1) 123 — 45 — 67 + 89 = 100

2) 34521 (κάθε άριθμός έχει για

πρώτα ψηφία τα δύο τελευταία

ψηφία του πρώτου άριθμού, και για

πρώτα ψηφία του δεύτερου άριθμού

πρώτα ψηφία του τρίτου άριθμού.

3) Ο Άλέκος έκέρδιζε 22 δραχ-

μές και ο Πέτρος 13.

4) Ο Μάριος έχει 42 δραχμές

και ο Άνδρέας 26.

5) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

6) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

7) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

8) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

9) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

10) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

11) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

12) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

13) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

14) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

15) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

16) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

17) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

18) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

19) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

20) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

21) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

22) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

23) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

24) Ο Άνδρέας έχει 42 δραχμές

και ο Μάριος 26.

τακτοποιήσει, μπορείτε να βάλετε ένα χαρτί μαύρο ένα κόκκινο. Δηλαδή: Τον ρήγα κούπα, τον φανή μπαστούνι, το δέκα κούπα, το ένα μπαστούνι, την ντάμα κούπα, το δέκα μπαστούνι κλπ... και έπειτα: το ρήγα σπαθί, τον φανή καρρό, το δέκα σπαθί, το ένα καρρό κλπ. Προηγούμενες, μελετήσατε καλά την σειρά την όποια θα πρόκειται να χρησιμοποιήσετε, ούτως ώστε, εκτός από το χαρτί να μπορείτε να βρῆτε και την φύλην αυτού.

Και τώρα άφου έτακτοποιήσατε τα χαρτιά σας, όπως άναφέραμε άνωτέρω, τα προσέχετε σ' ένα φίλο σας για να κῆνη. Προσέχον, πρέπει ο φίλος σας να κῆνη ένα και μονο κόμμο. Έπειτα, σῆς βάλετε το ένα επάνω στο άλλο. Το κόμμο αυτό δεν καλαί καθόλου την σειρά των χαρτιών σας, και γι' αυτό μπορείτε να προσέχετε τα χαρτιά σ' αυτόν ή σ' άλλον, για να κῆψουν και αυτό. Αυτό θα τους κῆνη να πιστέψουν ότι και εάν είχαν προηγούμενες τακτοποιήσει τα χαρτιά, τώρα ήταν για καλά άνακατωμένα.

Και τότε το προσέχετε την τραπέζια, για να παρη από μέσα ένα χαρτί, το χαρτί αυτό θα το άνακαλύψετε χωρίς να το κυττάξετε, βλέποντας μόνο το μέρος από το όποιο το πήρε. Παιρνετε τότε τα χαρτιά που βρίσκονται κάτω από το χαρτί που βάλατε και τα βάλετε όπως εἶνε επάνω από τα άλλα. Κυττάξετε τότε τα τελευταία χαρτιά και κανένας δε σκέπτεσθε. Εάν υποθέσουμε ότι το τελευταίο χαρτί εἶνε το δέκα μπαστούνι, ποῖο θα εἶνε το χαρτί του;... Εάν ακολουθήσατε την σειρά που άναφέραμε άνωτέρω, το χαρτί του θα εἶνε ο άσσος κούπα. Τού το λῆτε λοιπόν, οι άνοιξις σας κυττάζουν κατάληκτοι. Παιρνετε το χαρτί το βάλετε επάνω απ' όλα τα άλλα και προσέχετε πάλι τα χαρτιά για κόμμο. Εάν σας κατηγόρησαν ότι έχετε τακτοποιήσει τα χαρτιά, τότε τα άνοιξετε επάνω στα τους χωρίς πάντοτε να χαλῶσιν την σειρά τους και εκείνοι, ελέγνοντας την σειρά των χαρτιών, άλλα και χαρτιών, φύγοις και άριθμούς χωρίς καμιά συνέχεια, άπαρουν και ζητούν την λύση του μυστηρίου, την όποια φυσικά σῆς θα κρατήσατε μυστική και δεν θα άποκαλύψετε σε κανένα. Προσέχον, όμως, πρώτον άναλάβατε την έκτέλεση του άρτίου αυτού παιγνιδίου, έξασκηθετε άρκετά ίνα το τέχνασμα σας έπιτύχη χωρίς να δώση σε κανένα ύποψιν.

Εάν υποθέσουμε ότι το τελευταίο χαρτί εἶνε το δέκα μπαστούνι, ποῖο θα εἶνε το χαρτί του;... Εάν ακολουθήσατε την σειρά που άναφέραμε άνωτέρω, το χαρτί του θα εἶνε ο άσσος κούπα. Τού το λῆτε λοιπόν, οι άνοιξις σας κυττάζουν κατάληκτοι. Παιρνετε το χαρτί το βάλετε επάνω απ' όλα τα άλλα και προσέχετε πάλι τα χαρτιά για κόμμο. Εάν σας κατηγόρησαν ότι έχετε τακτοποιήσει τα χαρτιά, τότε τα άνοιξετε επάνω στα τους χωρίς πάντοτε να χαλῶσιν την σειρά τους και εκείνοι, ελέγνοντας την σειρά των χαρτιών, άλλα και χαρτιών, φύγοις και άριθμούς χωρίς καμιά συνέχεια, άπαρουν και ζητούν την λύση του μυστηρίου, την όποια φυσικά σῆς θα κρατήσατε μυστική και δεν θα άποκαλύψετε σε κανένα. Προσέχον, όμως, πρώτον άναλάβατε την έκτέλεση του άρτίου αυτού παιγνιδίου, έξασκηθετε άρκετά ίνα το τέχνασμα σας έπιτύχη χωρίς να δώση σε κανένα ύποψιν.

Εάν υποθέσουμε ότι το τελευταίο χαρτί εἶνε το δέκα μπαστούνι, ποῖο θα εἶνε το χαρτί του;... Εάν ακολουθήσατε την σειρά που άναφέραμε άνωτέρω, το χαρτί του θα εἶνε ο άσσος κούπα. Τού το λῆτε λοιπόν, οι άνοιξις σας κυττάζουν κατάληκτοι. Παιρνετε το χαρτί το βάλετε επάνω απ' όλα τα άλλα και προσέχετε πάλι τα χαρτιά για κόμμο. Εάν σας κατηγόρησαν ότι έχετε τακτοποιήσει τα χαρτιά, τότε τα άνοιξετε επάνω στα τους χωρίς πάντοτε να χαλῶσιν την σειρά τους και εκείνοι, ελέγνοντας την σειρά των χαρτιών, άλλα και χαρτιών, φύγοις και άριθμούς χωρίς καμιά συνέχεια, άπαρουν και ζητούν την λύση του μυστηρίου, την όποια φυσικά σῆς θα κρατήσατε μυστική και δεν θα άποκαλύψετε σε κανένα. Προσέχον, όμως, πρώτον άναλάβατε την έκτέλεση του άρτίου αυτού παιγνιδίου, έξασκηθετε άρκετά ίνα το τέχνασμα σας έπιτύχη χωρίς να δώση σε κανένα ύποψιν.

Α. ΔΕΠ.

ΜΙΑ ΕΥΧΗ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ «ΝΑΙ»

1) Απλοῦστατα, ο σοφός θα έπαι-

νε το ένα χαρτί και θα το κατέ-

σπεκε, λέγοντας στους παρευρισκο-

μένους να κυττάζουν το ερσιόκο-

μενός του δοχείου. Τότε θα έ-

κρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

έκρινε την τύχη του. Ο άπαρμένος

Εάν, ή σῆς γινώσκεις τον Λύτ, και Πα-

2) Μπορείτε εντός ενός λεπτοῦ να βρῆτε έναν άριθμό, τον πέμπτον της σειράς, που θα εἶχε τα αυτά μαθηματικά με τους τεσσάρους άναφερόμενους κατωτέρω:

1) 345, 45213, 13452, 52134,...

3) Ο Άλέκος και ο Πέτρος έπαι-

ζαν χαρτιά με μερικούς φίλους. Στο

παιγνίδιον, έλέπουν ότι

έδωσαν μαζί 35 δραχμές. Ο Ά-

λέκος όμως λέγει στον φίλο του:

«Εάν έκέρδιζε 4 δραχμές περισ-

σότερο, τότε θα εἶχα άκριβώς τῷ

παιδί κέρδος από ένα.

Γνωρίζοντας αυτά, έκέρδιζε ο καθε-

νός πόσα δραχμές από τον φίλο του;

4) Δύο νέοι μετρούν τις περιου-

σιές τους. Ο Μάριος λέγει στον

Άνδρέα:

«Εάν εἶχα 36 δραχμές περισσό-

τερο από εμένα θα ήμουν τρεις φο-

ράς πλούσιος από εμένα.

—Ναι, πλάνη! Ο Άνδρέας, εάν

έμεις εἶχα πέντε δραχμές πῶς λίγο;

—Τότε, θα εἶχα άκριβώς τα μισά απ' εμένα.

Πόσα χρήματα έχει ο καθενας;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

γίου.
10) Ἡ Ρωσία, συμπεριλαμβανο-
μένης τῆς Σιβηρίας, ἄλλως ἢ Ἀ-
φρική.
11) $50+11=61$ δραχμῇ.
12) Ἡ Σόνια Χένν, ὁ ἱζόννυ
Βασμούλερ (Ταρζάν) καὶ ὁ Ἑρρόλ
φλόν.
13) 0,07 τοῦ μέτρου.
14) 0,08 τοῦ μέτρου.
15) 0,70 τοῦ μέτρου.

Μέσα στην καμαρούλα του, τὰ ἀνθάκια τῆς πασχαλιάς ἔχυναν τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά τους, εἶχαν ὅμως μαραθῇ τὴν ἴδια μέρα ὅπως φυλλορρόησαν καὶ οἱ ἐλπίδες του.

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης ποὺ
κρύπτεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυ-
μον ΡΕΑ Ρ. ἀπαντᾷ εἰς ὅσες
ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς
ἐμπιστεύονται **Εἶναι** ψυχικό
τοὺς πόνο, ζητώντας τὴ συμ-
βολὴ τῆς γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ
ἐνὰ ὁρίζοδο.

Προσπάθησε, καλή μου, να συζητήσεις κάποις θετικότερα μαζί του. Γιατί όπως μου παρουσιάζεις τὰ πράγματα, δὲν εἶσαι κι' ἐσύ διόλου κατατοπισμένη γιὰ τὴς σκέψεις πὺ κάνει γιὰ σένα. Ἀφροὺ τὸν ἀγαπάς, δὲν εἶνε ντροπὴ ἀπὸ τοῦ τὸ πῆς καὶ νὰ ἦς τὴ σκέπτει

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πέφτεις πολύ έξω, άγαπητή μου, να νομίζεις ότι μπορεί να πείσης μία γυναίκα ότι τη αγαπάς με την τακτική που άκολουθείς. Όσο άδύνατες εύκολογίστες κι αν είμαστε, έμεις οι γυναίκες, έχουμε κι εμείς τις στιγμές διαυγείας που μάς επιτρέπουν να δούμε καθαρότερα τα πράγματα. Έπειτα, είμαστε προικισμένες από τη φύση με την διαίσθηση που πολύ σπάνια μάς άπατά. Έτσι, νομίζω πως τό αίσθημα που νοιώθεις γι' αυτή τη γυναίκα, που δεν είναι διάλο έρωτας-πραγματικός, δεν είναι ικανά να την μεταβάλουν σ' ένα παιχνιδάκι στα χέρια σου όπως θα τόβελες πολύ. Άι πραγματικά την αγαπάς, πρέπει ν' άλλαξεις και τακτική άπέναντί της.

[illegible]

»Ε, λοιπόν, αν θυμάσθε δ
κόμη τη μικρή Λίζα, ελάτε ν
φάτε απόψε μαζί της, με τ
γρήα θαρώννη ντε Βανς, τι
παντοτεινή σας φίλη που πρ
πει να της σφίξετε το χέρι κ
όχι να το φιλήσετε; αγαπη
μου φίλε, για να ξανάρθουν τ

— Εσύ είσαι, Λίζα... ή μή-
πως...
— Η φωνή του έπήγαινε σ' έ-
ναν λυγμό.
— Όλη κι' όλη, του άπην-
τησε εκείνη με σπάταλη. Δέν
μ' άναγνωρίζεις, δέν είν' έτσι;
Έπέρασε τόσες στενοχωρίες.
Οι θάψεις, που κατέστρεφαν
τή ζωή... Έσύ έμεινες όμορ-

ἀλήθεια ὅσο τὰ μάτια ἀπὸ τὰ
αὐτιά. (Θαλῆς ὁ Μιλήσιος) 61.

(Θαλῆς ὁ Μιλήσιος)

62

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Οι άπειθυνομένοι διά πάσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δ/ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβή ἡμέραν, μὴν καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς 26ης Ἀπριλίου μέχρι καὶ τῆς 4ης Μαΐου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Κατὰλληλοι ὥραι. Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: ἡ 6—8—15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (26), ἡ 1.15—3.20 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (27) καὶ ἡ 9—10 π.μ. τῆς Πέμπτης (2).

Ἀποφύγετε τὴν ὥραν 2—3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (26). Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων προτιμήσατε τὴν ὥραν 4—5 μ.μ. τῆς Πέμπτης (2).

Διὰ τὰς χρηματικὰς σας υποθέσεις τὴν ὥραν 4—6 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (26) καὶ 10—22 μεσημέρι τοῦ Σαββάτου (27).

Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς υποθέσεις τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου (27) καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας (29) καὶ ἡ ὥρα 4—6 μ.μ. τῆς Πέμπτης (2).

Ὡραι εὐνοοῦσαι τοὺς γάμους καὶ ἀρραβῶνας: 3—4.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (28) καὶ 5.15—7 μ.μ. τῆς Δευτέρας (29).

Ἡ ὥρα 10—11 π.μ. τῆς Πέμπτης (2) ἐννοεῖ τὰς ἐπισκέψεις σας διὰ τὸ μέλλον.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δρος Κάμα

ΜΠΙΕΝΑΙΜΕ.—Χαρακτήρ ἐπιπόλαιος, ὀρμητικὸς καὶ ἀσυνάρτητος. Δὲν ἀφοσιώσασθε ποτὲ εἰς τίποτε. Μερικὰ οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα. Αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι χωρὶς συνέχειαν. Θὰ ἀποκατασταθῇτε ἀργότερα, κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαθείας. Καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση μετὰ τὸν γάμον σας. Προτιμήσατε ἐλευθέραν ἐργασίαν. Ἡ ὑπαλληλικὴ θέσις δὲν θὰ σας ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναπτύξετε τὰς ἱκανότητάς σας. Τὴν ὕειαν σας πρέπει νὰ τὴν προσέχετε πολὺ. Δὲν εἶνε ἀπολύτως σταθερὰ. Νὰ ἀφήσετε τὶς ἀπαισιόδοξας σκέψεις ποὺ σας κατέχουν. Ἡ ζωὴ ἀπαιτεῖ θάρρος καὶ τόλμην.

ΕΦΗΜ. Θεσσαλονικὴν. — Ζωὴ πολὺ ὀμάλῃ. Ἡ τύχη σας ἐννοεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶσθε εἰς θέσιν νὰ ἐπωφεληθῇτε ἀπὸ τὰς ἐυκαιρίας ποὺ σας παρουσιάζει. Εἰσθε τύπος πολὺ «κλεισμένος» καὶ χωρὶς ἐσωτερικὴν ὀρμὴν. Διάθεσις τρυφερά καὶ ὀνειροπόλος. Καλλιτεχνικαὶ τάσεις ὅλως πολὺ ἀόριστοι. Γάμος κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαθείας, οἰκονομικῶς ἐπιβεβαίωτος. Ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὰ αἰσθηματικά. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατά-

στασις παραμένει ἐπὶ τοῦ παρόντος πολὺ μετρια.

ΚΑΜΕΛΙΑΝ Κ. Κ. 19.—Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἐκ τῶν ὑστερόν τι συνέβη. Ἰαντίως, προσέξτε τὴν ἀπάντησιν. Δὲν θὰ εἶνε δυσκλινὸς νομίζω νὰ ἀντιληφθῇτε ἐάν σας ἀφορᾷ. Ἐν ἐναντίᾳ πεποιθῶσαι γράφετέ μου διὰ νὰ ἐξακριβώσω τί συμβαίνει.

ΣΥΛΛΑΝ ΦΑΙΗ.—Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇτε τόσο διὰ τὴν ὑγείαν σας. Σὰς ἐγγραφα θεώσαστε τὴν προσέχετε διότι ἐμφανίζει μερικὰ ἀσθενῆ σημεῖα. Ἀμέσως κινεῖσθε, δὲν ὑπάρχει ὁμιλία. Προκειμένου περὶ τοῦ αἰσθηματικῶς σας, πρῶτον νὰ μὴν σὰς μιλήσω. Ζητήστε τὴν ζωὴν σας ὅπως παρουσιάζεται, χωρὶς νὰ ἀσπασθῇτε τόσο διὰ τὸ μέλλον. Αὐτὸ θὰ σας ἐστεροῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε. Χρόνον δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἀκριβῶς. Μὴν εἰσθε τόσο ἀπαισιόδοξος. Ἡ ζωὴ θὰ σας εὐνοήσῃ, παρ' ὅλον ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἀπληροκλήτως περὶ τῶν ἀντιλήψεων.

ΔΥΣΤΥΧΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ.—Νὰ μοῦ γράψετε σὲς πόσας τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐγεννηθήκατε. **ΓΑΖΙΑΝ.**—Τὸ ἴδιον καὶ σεῖς, Ἐπίσης νὰ μοῦ γράψετε καὶ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ μνηστήρος σας.

ΕΛΙΖΑΝ ΠΕΙΡΑΙΑ.—Αἱ ἐριδές εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν θὰ προέλθουν ἀπὸ μίαν ἀσυμφωνίαν χαρακτήρος ποὺ ὑπάρχει μετὰξὺ σας καὶ τοῦ μνηστήρος σας. Δὲν θέλω ὅμως κανένα σοβαρὸν κίνδυνον ἀπὸ τοὺς φοβέισθες. Τὴν πραγματοποίησιν τοῦ γάμου σας δὲν τὴν ἐλέγω ἀίμεσον. Σὰς συνιστοῦσα νὰ προσέξετε ὡς ὁμιλῶν ἀκρότητα καὶ διαίτησιν τοῦ χαρακτήρος σας, ἰδίως δὲ μίαν ἐπιμονὴν ἐπὶ τοῦ ἔχοντος πρὸς τὴν ἀποκλειστικότητά. Ὁ μνηστήρ σας θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς εἰς τὴν ἐργασίαν του, καίτοι κατὰ τρόπον ἥμερον καὶ καθόλου ἀμαρτανῶν. Δὲν εἶμαι θεδαίος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τέκνων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγάπην του, εἶνε κάπως ἐπιφανειακὴ καὶ ἐάν παρουσιάζεται πρὸς τὰς δικὰς σας ἀπαιτήσεις. Αὐτὸ θὰ εἶνε μὴ ἀπορροή στενοχωριῶν καὶ προστριβῶν.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.—Τὴν ἴδια παράλειψιν κάνετε καὶ σεῖς. Δὲν μοῦ γράφετε σὲς πόσας τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐγεννηθήκατε.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 4)
γάλλον λύπην τὸν παρορυσκομένον, ἀπεσοβήθη μὴ ἱλαροτραγωδία, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελοῦσε ἀσφαλῶς τὸ κλῶν τῆς δεξιῶσεως τῆς Σέρρινταν.

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΧΩΡΙΣ Οἱ ΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἡ Τζόαν Κράουφρντ, μὲ τὴν ξεχωριστὴν τῆς φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία ἐξήτησε πρὸ ἐτῶν διαζύγιον ἀπὸ τὸν Ντὸν γκλας Φαίρμπανκς γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν Φράνσοι Τόν, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δρίσκεται σήμερα καὶ σὲ τόσο φιλικὴς σχέσεις, ἐννοεῖ καὶ αὐτὴ νὰ συναγωνίζετο στὸ κεφάλαιον τῆς ἀγάπης κάθε ἀντίπαλόν της, ὅπως συνηγωνίσθη καὶ στὴν

τέχνη τὴν Γκάρμπο, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἀνέκαθεν γι' αὐτὴν ὁ κακὸς της δαίμων!

Κατὰ τὸ Πάσχα, ἀκολούθησε καὶ αὐτὴ τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου «ἀγαπάτε ἀλλήλους» μὲ τὴν πίστι ὅμως, ὥστε νὰ τὴν χάσουν οἱ καλεσμένοι ἀπὸ κοντὰ τοὺς καὶ ἐλλείπει οἶκος δεσποίνης, ἐξακολουθήσαν νὰ ἐορτάζουν τὸ Πάσχα μόνοι τους!

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Καὶ τώρα, ἂς ἀναφέρωμε καὶ ἓνα ἀνέκδοτο τοῦ περυσινοῦ Πάσχα.

Εἶχε πρὸ καιροῦ διαδοθῇ στὸ Χόλλυγουντ, ὅτι, ἐγκαταλείποντας τὴν Λιλὴ Νταμιτὰ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐπῆρε ἀκόμη διαζύγιον, ὁ Ἑρρολ

Φλὺν θὰ παντρευόταν τὴν Ὀλίβια ντε Χάδλιντ. Γιὰ νὰ διασκέδασουν λοιπόν, τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ ζεύγος τῆς οὐδὲν ἀποφάσισε νὰ καμῇ μίαν ἐκπληξὶ στοὺς φίλους του.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Πασχολινῆς εορτῆς ποὺ ἔδωσε ὁ πρῶτος στὸ σπῆτι του, μὲ πρῶταγωνιστὰς τὴν Μάε Γουέστ καὶ τὸν Ραμὸν Νοβάρρο, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τίποτε καλὺτερο νὰ κάνουν καὶ ἐσκάρωσαν αὐτὴ τὴν φάρσα, ὁ Νοβάρρο παρουσιάσθηκε ὡς πᾶστωρ καὶ ἡ Γουέστ ὡς παρανυμφος, διὰ δώσασα προηγουμένως ὅτι οἱ δύο μελλονύμφοι δὲν τὸ εἶχαν κοινολογήσει γιὰ νὰ ἐκπληξουν τοὺς καλεσμένους των.

Τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται, γιὰτὶ βοηθοῦσης καὶ τῆς σαμπάνιας, τὰ μυαλά ὅλων δὲν ἦσαν σὲ κατάστασιν νὰ διακρίνουν τὴν φάρσα. Τὴν πρῶτη στιγμὴ οἱ ἴδιοι, οἱ ὅθεν μελλονύμφοι ἀντελήφθησαν τὸ παιχνίδι, ἀλλὰ ἡ σοβαρότης τῶν δύο φαρσέρ ἀρχισε νὰ τοὺς πείθῃ ὅτι πράγματι τοὺς εἶχαν παντρεύει ἁφαντικὰ, ὅπως συμβαίνει συνήθως στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐδέχοντο τὰ συγχαρητήρια τῶν καλεσμένων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν στὰ σοβαρὰ πιστέψει ὅτι ὁ γάμος τοὺς ἦταν πραγματικός.

Ὁ Φλὺν ὅμως δὲν παρέλειψε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ψευδοπάστορα καὶ ὅταν ἐκεῖνος, σκασμένος στὰ γέλια, ἐπήγαγε νὰ ξεμαρκαρευθῇ περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὴν μεγάλη δεξαμενὴ τοῦ κήπου, τὸν ἐπέταξε μέσα, πρὸς μεγάλην εὐθυμίαν τῶν καλεσμένων, λέγοντας:

—Εὐ μ' ἐπ'ἀντιρροφίαν καὶ ἐγὼ σ' ἐβάφτισα! Δὲν σοῦ χρεωστῶ πιά καμμὴν ὑποχρέωσιν. Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἔτσι, μὲ ἀδιάπτωτη εὐθυμία ἐορτάζεται κάθε χρόνὸ τὸ Πάσχα στὸ Χόλλυγουντ καὶ τὰ δολλάρια τρέχουν, ὅπως καὶ ἡ σαμπάνια, ἀσυλλόγιστα. Καὶ γιὰτὶ ὅχι; Ἐφ' ὅσον οἱ μιῶν σθοὶ εἶνε μυθῶδεις ἐκεῖ κάτω, πῶς νὰ μὴ εἶνε μυθῶδης καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ;

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γρα- φολόγου καὶ Κάμα

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειράν καταχωρησῶς, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθὶ ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρις ἐσπέρας Τρίτης 16ης λήγοντος:

Νάρκισσος, Γκάρμ Χ. Θ., Κρητικοπούλα Π. Π., Ἀγαπᾷ κι' ἐλπίζω, Μαθηματικὸς Χ., Ἀγρίμι—Σέρραι, Τρελλὴ Χιζανέα, Ἀπρι-Ἰγμων, Κρητικοπούλα Π. Ε. Τ., Ἀννικρίτας ὑπαξικός, Λόλα Μ., Ἀννικρίτας Μπιενφαί, Ὁδοστρωτὴς, Τζόαν Ἀργαστόλι, Μ. Γιόλα, Ἀγρικώρι-τοσ Νο 350, Τρελλοκώριτοσ Νο 750, Κουρασμένος στὴ γῶν, Λυδία Ρ., Ἀκρίτας ἑφ. ὁξ. ὁξ., Ἀπελπισμένη Τ., Ὁρφανούλα Ι. Β. Γ., Γα Παν. Βαρ. Δῆμος Πηνειῶν, Ζίλδα Χ., Ἀγριοκώριτοσ Μ. Μ. Μ., Ὁδελλος, Κατία, Ὁνειροπόλο Κορίτσι, Μαρά-μένο Λούλουδι Ε. Ν., Καρμεν Α. Χ. Δ., Φειδωτός, Βόσπορος, Ὁνειροπόλος Κουρεὺς, Νάουσα, Πονηρὸ Μαῖμου, Μαυρὴν Γαρδένια.

Ἡ Γραφολόγος Χ. δὲν θὰ ἀπαντήσῃ στὰ ψευδώνυμα, Βίβιαν Ρω-μάν, Α. Κ. Α. 13, Λαποδύτης Φάν-τασμα, διότι δὲν ἐσώκλειαν τὸ κανονισμὸν πεντάδραχμο.

Ὁ Δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειράν καταχωρησῶς, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθὶ ψευδώνυμα

γράμματα, ληφθέντα μέχρις ἐσπέρας Τρίτης 16 λήγοντος. Κονταῖτα Μοντενέγκρο Ε. Πειροβί, Ἡ ἀγνώστη κηρ, «Σελαγίτην», Πλακωτοπούλα γνὴ ψυχῇ, Αἰσάδα, Σκλάβα, Μίνκα, Κυρὴ, Κλει-τοῦ Δουνάδεως, Νινίτα Τ., Ὁ Αἰγασίνας, Νήσος Β. Κ., φτέρωτη, Νήσος Β. Κ., φτέρωτη, Θεομνίκη, Χωρὶς φτέρω, τὰκία Νο 2, Χαράλαμπος στόλιο.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙ- ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΕΙ

Μ' αὐτὴ τὴ φράσιν
ρακτηρίζουντὸ
τοῦτο τῆς Μ^{ης}
ὅλοι ὅσοι ἔρχ
σ' ἐπαφὴ μ' αὐτ
δὲν ἔχουν ἄδικ
τί, πραγματικά,
σιτοῦτο τῆς Μ^{ης}
(Ἑρμοῦ 42. Τηλ.
δὲν ἐννοεῖ νὰ
οὔτε νὰ ἐπαναπα
ἐπιτυχίες τῶν
μελετᾷ, διακρί-
λουθεῖ τις
ἐξωτερικοῦ καὶ
βελτιώνει τὰ
καὶ τὰς μεθόδους
μας παρουσιάζει
πληθεῖς. Νέα
τοῦ 1940. Νέες
νέες κρέμες, νέες
"Ὅλα σὲ νέες
χες συνθέσεις,
τελοῦν τὴν τε-
ξη τῆς ἐπιστήμης

Ἡ ΠΛΕΟΝ
ΠΕΡΜΑ
ΓΑΡΥΦ
ΧΑΛΚ

ΡΟΒΕΡΤΙ Εἰδικὸς δερματο- κλινικὴν του, Β 54-507, 10½—1

